

Song Sát

Contents

Song Sát	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	45
18. Chương 18	47
19. Chương 19	49
20. Chương 20	52
21. Chương 21	54
22. Chương 22	56
23. Chương 23	58
24. Chương 24	60
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65
27. Chương 27	67
28. Chương 28	69
29. Chương 29	71
30. Chương 30	72
31. Chương 31	75
32. Chương 32	77
33. Chương 33	79
34. Chương 34	82
35. Chương 35	84
36. Chương 36	87
37. Chương 37	89
38. Chương 38	92
39. Chương 39	94
40. Chương 40	97
41. Chương 41	100

42. Chương 42	103
43. Chương 43	105
44. Chương 44	107
45. Chương 45	110
46. Chương 46	113
47. Chương 47	115
48. Chương 48	118
49. Chương 49	120
50. Chương 50	122
51. Chương 51	123
52. Chương 52	125
53. Chương 53	128
54. Chương 54	130
55. Chương 55	132
56. Chương 56	135
57. Chương 57	137
58. Chương 58	139
59. Chương 59	141
60. Chương 60	143
61. Chương 61	145
62. Chương 62	148
63. Chương 63	150
64. Chương 64	151
65. Chương 65	154
66. Chương 66	156
67. Chương 67	158
68. Chương 68	160
69. Chương 69	162
70. Chương 70	167
71. Chương 71: Pn1	170

Song Sát

Giới thiệu

Thể loại : Hiện đại đô thị, thương nghiệp, cường cường, HEEdit : Lovely-PandaKết cục phần lớn đã được ngã ngũ, thời g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-sat>

1. Chương 1

.

Quý Ngật Lăng ở Anh Quốc thành lập công ty, là một hãng cổ vấn đầu tư đa quốc gia, không phải trợ giúp các công ty Anh Quốc đầu tư ra nước ngoài mà là giúp đỡ các tập đoàn nước ngoài đầu tư vào Anh.

Đây là loại công ty không cần nhiều phí tổn nhưng có thể nhanh chóng nổi lên, chỉ cần làm tốt, còn có thể trong thời gian ngắn gom đủ vốn, đưa quy mô công ty mở rộng ra vô hạn. Từ trước đến nay, đầu tư kiểu công ty này nhìn vào thì dễ, nhưng muốn đứng vững lại rất gian nan.

Trước tiên, người đó đối với thị trường Anh Quốc phải phi thường hiểu biết, có thể nắm chắc mỗi một biến động nhỏ nhất, nhìn ra được thời cơ đầu tư tốt nhất cùng số vốn thích hợp nhất. Việc này, nếu không phải là người có một lượng kinh nghiệm nhất định, tuyệt đối sẽ không làm được.

Bởi vậy năm đầu tiên khi vừa mới đặt chân đến Anh, Quý Ngật Lăng vô cùng chăm chỉ đem toàn bộ thị trường Anh Quốc ra điều tra, tận dụng kinh nghiệm nhiều năm buôn bán của phụ thân, đại khái lấy ra một quy luật kinh doanh để thử nghiệm, sau đó bắt đầu đăng ký thành lập công ty. Lúc ban đầu chỉ tiếp nhận một ít hạng mục đầu tư nhỏ, dần dần, nhờ vào những thành quả rõ nét, lúc bấy giờ công ty cổ vắn của Quý Ngật Lăng ngày càng có thêm nhiều danh tiếng, các tập đoàn xí nghiệp muốn đầu tư vào thị trường Anh Quốc tự động tìm đến tận cửa, quy mô công ty cũng ngày càng lớn hơn, dần dần trở thành một công ty có đủ sức ảnh hưởng trên phạm vi toàn cầu.

Ngồi trong căn phòng rộng rãi ở khách sạn năm sao, Quý Ngật Lăng lật xem phương án đầu tư được Triển Phi cung cấp, là một bản kế hoạch trong đó bọn họ hy vọng ở Anh Quốc có thể trong thời gian ngắn thu được lợi nhuận. Bởi số lượng rất lớn, đầu tư hạng mục cũng vô cùng táo bạo, và chấp nhận trả cho bên môi giới (cũng chính là công ty của Quý Ngật Lăng) phí tổn vô cùng hào phóng, ngay lập tức trở thành dự án quan trọng nhất của công ty Quý Ngật Lăng. Vì vậy căn cứ theo nguyên tắc khách hàng là thượng đế, Quý Ngật Lăng với tư cách là tổng tài đương nhiệm tất nhiên phải tự mình bay sang Thượng Hải, chuẩn bị cùng CEO của đối phương là Triển Phi tiến hành một cuộc trao đổi trực tiếp, có thể đem tất cả các khâu nhỏ ra giải quyết, làm thật tốt hạng mục đầu tư này.

Sáu năm, Triển Phi vẫn là Triển Phi lôi lệ phong hành[sấm rền gió giật], chẳng những đưa công ty của gia tộc phát huy đến cực hạn. Mà vào năm thứ ba sau khi cậu ra đi, hần bắt đầu khởi động việc đầu tư ra hải ngoại, không chỉ có tiếng trong nước, dã tâm của hần chính là chinh phục thế giới.

Nhưng đầu tư cũng không phải luôn thuận lợi, ví dụ như, đầu tư ở Đức năm ngoái khá bất ổn. Trong suốt hai năm, kim ngạch bỏ ra lúc trước vẫn chưa thu lại được, nên càng không nói đến lợi nhuận. Bởi vậy lần này mới đặc biệt chú ý đến việc đầu tư vào các thành phố lớn khác ở châu Âu?

Bất quá cậu thật lòng cảm thấy bội phục. Sau khi phương án đầu tư không chắc chắn ở Đức bị thất bại, nhưng vẫn có thể can đảm đưa ra một phương án đầu tư khác với khoản tiền kèch xù vào thị trường Anh Quốc. Thật đúng là loại khí thế tiến công ngoan cường một lòng bám trụ, nếu không giành được thắng lợi ở thị trường châu Âu thì thề không bỏ qua.

Lấy ra một phần tư liệu khác, là do tổ điều tra của công ty đặc biệt thăm dò tìm hiểu về Triển Phi cùng tập đoàn Triển gia, Quý Ngật Lăng lẳng lặng lật đọc, tâm trạng không một chút gợn sóng.

28 tuổi, chân chính tiếp quản công ty, trở thành người kế nghiệp thứ mười bảy của Triển thị, chính thức trở thành chủ tịch mới của tập đoàn liên doanh. Tại thời điểm mọi người cho rằng hần sẽ chú trọng vào việc phát triển ngành điện tử, thế nhưng lại bất ngờ mở ra lãnh vực kinh doanh thứ sáu cho Triển gia, bắt đầu tiến quân vào ngành công nghiệp sản xuất đồ chơi, tạo nên chấn động xưa nay chưa từng có trong thị trường đồ chơi cả nước.

29 tuổi, một cơn phong ba đánh úp vào thị trường tài chính, Triển gia trở thành tập đoàn gia đình duy nhất có địa vị vững chắc ở đất Thượng Hải.

31 tuổi, kết hôn cùng nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Cao Hiểu Mẫn, bắt đầu khai sáng lĩnh vực sản xuất thứ bảy, ngành công nghiệp thời trang cao cấp. Một cửa hàng chính được khai trương ngay trong thành phố, mỗi quý sẽ trình làng một bộ sưu tập hoàn toàn mới với giá cả trên trời, dù chưa ra mắt nhưng bao giờ cũng được các ngôi sao giải trí đặt hàng trước. Bởi vậy, cửa hàng chính kia thật giống như một phòng triển lãm, quần áo chỉ có thể nhìn, căn bản mua không được.

32 tuổi, con trai Triển Phi, Triển Thiên Khung chào đời.

33 tuổi, Triển Phi cùng thê tử Cao Hiểu Mẫn ly hôn, quyền nuôi con thuộc về người vợ, hệ thống cửa hàng thời trang cũng chuyển vào tay cô ta. Cùng năm đó, hần bắt đầu tiến hành đầu tư ra nước ngoài.

Hiện tại Triển Phi đã 35, đang ở độ tuổi mị lực nhất của nam nhân, cũng trải qua nhiều sự kiện mà rất nhiều người có lẽ cả đời không thể nào gặp được. Khả năng xoay chuyển cục diện, cùng nhiều ý tưởng đầu tư táo bạo cách tân, tất cả đều làm cho nhiều thế hệ dân kinh doanh phải tự cảm thấy xấu hổ, nhưng lại không thể không bội phục, đúng là kì tài trăm năm khó gặp. Năm ngoái, Triển Phi còn là nhân vật trang bìa của tạp chí Forbes.

Đóng tư liệu lại, Quý Ngật Lăng bóp nhẹ tình minh huyết có chút đau nhức, uống một ngụm cà phê đã nguội lạnh, ngắm nhìn màn đêm mông lung mờ tối ngoài cửa sổ, những tia nắng ban mai chậm rãi kéo theo ngày mới sắp bắt đầu.

Trụ sở công tác của Triển Phi là một tòa cao ốc tọa lạc ở khu phố thương mại phồn hoa bậc nhất Thượng Hải. Tại nơi những tòa nhà chọc trời hội tụ, giữa ban ngày cả tòa building bằng kim loại được nắng mặt trời chiếu vào phản xạ ra thứ ánh sáng mê người luôn đoạt đi ánh nhìn của kẻ khác.

Có thể mua đứt toàn bộ tòa nhà rồi biến nó thành một phần tài sản của tập đoàn, ở Thượng Hải gần như là không tưởng, huống chi lại ngay trên đoạn đường xa hoa như thế này.

Rõ ràng khi mình còn ở Thượng Hải, Triển Phi vẫn chưa đạt được đến loại trình độ này. Che bớt ánh sáng loang loáng phản xạ từ nắng mặt trời, Quý Ngật Lăng hạ thấp mi mắt, cùng trợ lý bước vào trong.

Tại tầng trệt vừa mới báo tên, một cô nhân viên tiếp tân vô cùng chuyên nghiệp, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười cực kỳ xinh đẹp nói, “Quý tổng phải không ạ? Triển tổng đã có nhắc qua, phòng họp ở tầng cao nhất, xin mời theo tôi đi lối này.”

Bước theo cô nhân viên tiếp tân, bỏ qua khu vực thang máy thông thường, đến trước một buồng thang máy được làm bằng kính trong suốt có thể ngắm được cảnh trí bên ngoài thì dừng lại. Sau khi cô nhân viên dùng một chìa khóa đặc biệt để mở cửa, Quý Ngật Lăng cùng trợ lý bước vào, ấn nút tầng cao nhất số 49, thang máy bắt đầu chậm rãi nâng lên.

Tầng 49 không phải là khu vực làm việc, mà là địa điểm chuyên dùng để tiếp đãi khách nước ngoài, cũng như phòng hội nghị dành cho các cấp quản lý. Thảm trải sàn đặc thù cùng thiết kế nội thất nhu hòa thoải mái, khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều trở nên vui vẻ hạnh phúc, hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương như vẫn thường có khi đàm phán chuyện làm ăn.

Dừng lại trước một phòng họp VIP, cô nhân viên nhẹ nhàng mở cửa. Giữa phòng là một bàn hội nghị hình tròn cỡ nhỏ, vô cùng rộng rãi, mặt bàn sáng bóng, nhưng bên trong vẫn chưa có người, “Quý tổng, anh trước tiên hãy đợi ở đây, tôi phải đi gọi Triển tổng, ngài ấy đã chờ anh được vài giờ rồi.”

Gật đầu, Quý Ngật Lăng mang trợ lý không khách khí, tiêu sái bước vào phòng họp, tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó lấy ra kế hoạch đầu tư của Triển Phi cùng mấy phương án hợp tác được chính mình soạn thảo để hẩn xem qua.

Không lâu sau, cửa một lần nữa bị đẩy mở, Quý Ngật Lăng đang đọc tư liệu nhú mày có chút không hài lòng. Tại sao người này vẫn như vậy, duy ngã độc tôn, cũng không biết cái đạo lý khi muốn tiến vào thì phải gõ cửa sao?

Hơi hơi ngẩng đầu, đáp lại khuôn mặt quen thuộc sáu năm qua cơ hồ không có nhiều thay đổi.

Nhưng nếu nhìn kỹ, thì vẫn có thể phát hiện ra một chút bất đồng. Ngũ quan tựa hồ càng khắc sâu hơn, cường ngạnh cùng khí phách trong đôi mắt cũng càng thêm rõ nét. Vốn đã là loại người không dễ dàng thân cận, bây giờ lại ngày càng trầm trọng thêm.

Hắn không bị mập ra, không có hói đầu, cũng không biến thành tên cáo già lão đời. Hay nên nói ơn người này, không gì có thể thay đổi hắn, chỉ có hắn thay đổi người khác, vật khác.

Cho rằng chính mình sẽ bị rung động, nhưng cuối cùng lại vô cùng bình thản, khiến cậu nhớ tới việc bị mất ngủ đêm qua có chút buồn cười.

Chủ động vươn tay, Quý Ngật Lăng không vì đôi con ngươi kia tản ra thứ tình cảm quá mức mãnh liệt mà làm bất kỳ hành động gượng gạo nào, thanh thanh đạm đạm, nở một nụ cười mỉm phù hợp với thân phận, tự giới thiệu, “Tôi là Quý Ngật Lăng, hân hạnh được gặp mặt.”

Nhú mày, Triển Phi cũng vươn tay, thời điểm ngón tay chạm vào nhau, vẫn có một dòng điện lưu nhu nhỏ di chuyển. Lúc hắn có ý đồ muốn tiếp xúc nhiều hơn, Quý Ngật Lăng rất nhanh thu tay về, động tác vô cùng tự nhiên, bề ngoài không có vẻ gì quá đáng.

Cứ như vậy tiếp tục nhú chặt đầu mày, Triển Phi bước vào phòng họp, ánh mắt hầu như đều dán trên người Quý Ngật Lăng, vô luận là lúc cậu trình bày phương án đầu tư hay lúc trợ lý của cậu thêm vào chi

tiết bổ sung, ánh mắt hần cơ hồ đều không có chút biến hóa.

Mất khá nhiều thời gian, đem toàn bộ ba phương án trình bày thấu đáo, ưu điểm cũng như khuyết điểm đều được chỉ ra vô cùng minh bạch. Sau đó Quý Ngật Lăng đặt cả ba tập tài liệu đến trước mặt Triển Phi, giương mắt đáp lại đôi con ngươi của hần hỏi, “Triển tổng, anh có nghiêng về phần nào không?”

Thời gian yên lặng ước chừng khoảng 5 giây, Triển Phi trong lúc ấy chỉ chăm chú nhìn Quý Ngật Lăng, ở loại thời điểm này, Quý Ngật Lăng đương nhiên không thể dời mắt đi chỗ khác, chỉ hạ mi để tầm mắt hai người giao nhau, nhưng không có bất luận thứ vật chất gì được sinh ra.

“Phương án thứ nhất khá ổn thỏa, có thể cam đoan đầu tư không lỗ, nhưng thời gian quá dài. Phương án thứ ba quá mức táo bạo, tôi không đủ tin tưởng công ty các anh có đủ bản lĩnh để thực hiện tốt phương án này như đã hứa hẹn, dù sao ngành sản xuất tại Anh cũng cạnh tranh phi thường khốc liệt. Chỉ có phương án thứ hai coi như vừa phải, bất quá còn nhiều chỗ yêu cầu cần được sửa đổi bổ sung.”

Cho rằng Triển Phi không dụng tâm lắng nghe, ai ngờ hần không những nghe rất cẩn thận mà còn có thể một đao chém xuống đem toàn bộ vấn đề khái quát nói ra. Quý Ngật Lăng trong lòng đặc biệt không khỏi có chút bội phục.

“Vậy chúng tôi sẽ dùng phương án thứ hai làm cơ sở, tiến hành sửa chữa chi tiết.” Đem phương án một và ba thu lại giao cho trợ lý, Quý Ngật Lăng mở ra phương án hai, chuẩn bị thuật lại trọng tâm của từng hạng mục một, ai ngờ Triển Phi đột nhiên nâng tay nhìn đồng hồ.

“Tôi cảm thấy, hay là cậu cứ đưa phương án thứ hai giao cho tôi, tôi sẽ bớt chút thì giờ chỉnh sửa những điểm đáng quan tâm. Sau đó cho cậu xem qua, có chỗ nào không ổn sẽ điều chỉnh lại một lần nữa.” Triển Phi rút đi phương án đang nằm trong tay Quý Ngật Lăng đưa cho trợ lý của mình đứng bên cạnh.

Ha ha, cuối cùng vẫn là ép chúng ta phải đi theo ý muốn của hần, hành vi như thế thật quá độc đoán. Triển Phi, người quả nhiên luôn hết mức đề cao bản thân. Không muốn căn cứ vào chi tiết sửa chữa do chúng ta cung cấp, mà lại yêu cầu dựa trên nền tảng nguyện vọng của hần, ép chúng ta phải nhượng bộ.

Quyền chủ đạo này, cứ để hần đoạt lấy. Bất quá dù sao hiện tại Triển Phi mới là khách hàng lớn, là kim chủ, là Thượng đế. Quý Ngật Lăng đương nhiên không thể nói không với hần, chỉ có thể cười cười, “Được, vậy tôi sẽ chờ điện thoại của Triển tổng.”

Cho rằng gặp một lần là có thể giải quyết dứt điểm, lại bị buộc tiến hành vô thời hạn, Quý Ngật Lăng đã mất đi quyền chủ động, hiện tại chỉ còn có thể chờ Triển Phi nhân lúc rảnh rỗi, sửa chữa xong xuôi mới đến thông báo cho cậu, sau đó mới có thể tiến hành công tác xác nhận cuối cùng.

Sắp đến thời điểm đứng dậy cáo biệt, Triển Phi đột nhiên nói, “Tôi có một món lễ vật muốn tặng các anh, xin hãy đợi một lát.” Sau đó ra hiệu cho trợ lý đi lấy.

Hần đã nói như vậy, Quý Ngật Lăng cũng ngại từ chối. Nguyên bản người đã đứng lên, nhưng bởi Triển Phi còn ngồi nên cậu có chút mất tự nhiên. Bất đắc dĩ, Quý Ngật Lăng chỉ có thể nhã nhặn hỏi thăm nhà vệ sinh ở đâu, rồi theo nghi thức xã giao, lịch sự xin phép đi ra ngoài.

Tất nhiên, nếu Quý Ngật Lăng biết trước được cuộc hội ngộ đáng xấu hổ trong nhà vệ sinh, có đánh chết cậu cũng sẽ không dùng lý do này để giảm bớt sự thiếu tự nhiên kia.

Ngay tại bồn vệ sinh bên ngoài, Quý Ngật Lăng đang chuẩn bị kéo khóa quần thì cửa toilet bị đẩy ra, Triển Phi mang vẻ mặt vô tư tiến vào, sau đó đứng ngay bên cạnh Quý Ngật Lăng, trông thế nào cũng không hề có ý tứ muốn đi vệ sinh, mà cứ đứng vậy nhìn động tác của cậu.

Đã không còn ngoại nhân, Quý Ngật Lăng cũng không cho rằng mình cần phải cúi đầu khom lưng, đeo lên khuôn mặt tươi cười. Hiện tại hần vẫn chăm chú đứng nhìn khiến bàn tay đang định mở khóa quần của cậu phát run, e vô pháp kéo xuống được, cũng không định cởi ra. Sau khi kéo xuống thì sao? Đi vệ sinh ngay trước mặt hần à?

Nhỏ giọng chửi một câu, Quý Ngật Lăng xoay người bước vào buồng vệ sinh có vách ngăn ở phía sau, chặn lại ánh mắt đốt người của Triển Phi.

Sau khi đợi một khoảng thời gian đủ lâu, Quý Ngật Lăng mới sửa sang lại quần áo, đẩy cửa bước ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán khi lần nữa nhìn thấy tên đàn ông dai như đũa kia vẫn đợi ở bên ngoài, đang dựa người vào cạnh bàn rửa tay hút thuốc.

Chau mày, bây giờ Quý Ngật Lăng đã thật sự cảm thấy có chút phiền, cậu lần này đi Thượng Hải, hoàn toàn không hy vọng phát sinh bất kỳ mối quan hệ cá nhân nào với người này nữa.

Thả lỏng tinh thần, Quý Ngật Lăng rửa tay, sau khi lau khô thì không hề nhìn tới kẻ kia mà tiến thẳng ra cửa.

Thời điểm lướt qua người Triển Phi, đột nhiên hắn vươn tay ra giữ lấy khuỷu tay Quý Ngật Lăng, ngăn không cho cậu rời đi.

“Anh.” Xoay phắc người lại, Quý Ngật Lăng đã có thể dùng câu thẹn quá hóa giận để hình dung, nhưng Triển Phi chỉ nhẹ nhàng nhả khói, ở giữa làn khói thuốc mờ mờ, trên gương mặt hắn không có bất kỳ biểu tình nào..

.

2. Chương 2

.

“Gần đây thế nào?” Không để ý đến sự giãy giụa của Quý Ngật Lăng, bàn tay đang nắm chặt tay cậu có sức mạnh rất lớn, vô cùng kiên cố đồng thời cũng rất ổn định. Đợi sau khi Quý Ngật Lăng từ bỏ việc giãy giụa vô vị Triển Phi mới mở miệng nhàn nhạt hỏi một câu, tay kia thuận tiện dụi tắt điếu thuốc.

Quý Ngật Lăng thật sự không nghĩ tới, gã đàn ông trước mặt có thể trở nên vô lại thành cái dạng này, giống như không chế ép uống cậu là một loại bản năng của hắn.OK, nếu người muốn ôn chuyện hoặc chỉ là sự quan tâm đơn thuần thì cũng không hề gì. Dù sao bỏ qua khoảng thời gian giữa chúng ta, Triển Quý hai nhà cũng coi như có quan hệ nhiều đời. Nhưng người có thể bình thường một chút được không, ít nhất cũng tỏ ra bình đẳng một chút? Tóm chặt người khác như thế cho người cảm giác về sự ưu việt à?

Nếu vùng vẫy vô lực, Quý Ngật Lăng quả thật cũng không cố thoát ra làm gì nữa. Không phải là thoát không được, nhưng làm vậy trông sẽ rất khó coi. Nơi này dù sao vẫn là công ty của hắn, chính mình đã đến tận cửa để bàn chuyện làm ăn, hắn có thể không biết xấu hổ, nhưng Quý Ngật Lăng không cho phép bản thân đánh mất hình tượng. Hơn nữa, sẽ khó tránh khỏi xảy ra ẩu đả thật sự, không một ai có thể vì thế mà cảm thấy hứng thú cho được.

“Như anh thấy đấy, rất tốt.” Nếu cho rằng cậu sẽ có thứ biểu tình thẹn quá hóa giận thì đã sai lầm mất rồi. Ngoại trừ lúc ban đầu cánh tay đột nhiên bị tóm lấy khiến cậu sôi máu, hiện tại Quý Ngật Lăng đã khôi phục lại vẻ mặt bình thản trước sau như một, rất có tư thế của kẻ công tư phân minh. Không giãy giụa, cũng không vội thoát ra, cậu trả lời lạnh lùng mà xa lánh.

Sau đó, chính là một khoảng thời gian dài trầm mặc.

Quý Ngật Lăng thật sự không hiểu, người này rốt cuộc muốn cái gì. Chính mình đã cho hắn câu trả lời hắn mong muốn, cũng không chống lại sự chế ngự của hắn nữa, hiện tại thì hay rồi, không chịu nói tiếp, tay cũng không chịu buông, cứ như vậy đánh giá cậu, lẳng lặng dùng đôi con người màu xám nhạt chăm chú nhìn vào gương mặt cậu.

Vô cùng thần nhiên và hào phóng để mặc cho Triển Phi tùy ý đánh giá, Quý Ngật Lăng cũng chẳng biết chính mình có chỗ nào nhìn không quen.Người muốn xem, ta tự nhiên sẽ cho người xem đến khi nào mình bạch tường tận thì thôi.

Chẳng qua, cho dù là tốc độ scan hình chậm nhất thì cũng đã đem toàn bộ khuôn mặt quét xong rồi mới phải. Triển Phi vẫn tựa như chưa nhìn đủ, tầm mắt hoàn toàn không có ý định dời đi, thời gian từng giây từng giây trôi qua, từ lúc Quý Ngật Lăng đi vào nhà vệ sinh ít nhất cũng đã hơn hai mươi mấy phút. Ban đầu vốn chỉ có duy nhất một cuộc hẹn giải quyết công việc, nhưng bởi vì Triển Phi dường như còn có một

việc gấp không thể hện lại vào dịp khác nên đành phải dừng lại. Bây giờ thì tốt rồi, người không có thời gian cùng ta bàn việc, lại có thời gian ngắm nghía cái mặt của ta?

Quý Ngật Lăng buộc mình phải kiên nhẫn, phần kiên nhẫn này coi như cũng đã thể hiện hết sức nhuần nhuyễn. Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, thì sẽ không còn được gọi là kiên nhẫn nữa, mà chính là ngớ ngẩn.

“Triển tổng, thời gian. . . .” Thời gian đã không còn sớm, ngài chẳng phải còn một hội nghị khác đang đợi mình sao? Muốn nói vậy, đồng thời tính lấy bàn tay không bị khống chế gỡ những ngón tay của Triển Phi vẫn đang giữ chặt tay mình.

“Tôi rất nhớ cậu.” Triển Phi cắt ngang câu nói của Quý Ngật Lăng, đột nhiên thốt ra bốn chữ, làm cho cái người nguyên bản đang có ý đồ vùng thoát khỏi tay hắn ngẩn ra, động tác hơi bị đình chỉ một chút. Nhưng bất quá cũng chỉ thoáng qua trong nháy mắt, ngay sau đó, cậu lại càng giãy giụa mãnh liệt. Triển Phi khẽ nhú mày, cảm thấy chỉ với một bàn tay sắp không còn níu cậu lại được nữa.

“Triển Phi, người đừng có được đằng chân lân đằng đầu, ta và người sáu năm trước đã triệt để kết thúc rồi, người con mẹ nó, sẽ không có phong độ như vậy chứ? Lật lọng dây dưa không rõ ràng, không phải là tác phong của người.” Thời điểm nghe thấy bốn chữ kia, Quý Ngật Lăng đã ở trong lòng mắng to một câu “Ta khinh.”. Tên đàn ông này, làm thế nào có thể đạt đến trình độ mặt dày cỡ đó. Cùng hắn đôi co qua lại căn bản đúng là vô dụng.

Ngay khi ngón tay sắp bị vụn bung ra, trong nháy mắt cậu đã có thể tự mình giải thoát, nhưng Triển Phi lại đột nhiên dùng sức một cái, Quý Ngật Lăng chỉ cảm thấy bị một nguồn ngoại lực áp đảo, tiếp theo sau lưng bỗng bị đau một trận, giống như bị đập lên một vật cứng nào đó, tại thời điểm cậu vì đau đớn theo bản năng mở miệng hấp khí, môi Triển Phi liền cường ngạnh chiếm đoạt môi đang hơi hé mở kia.

Nụ hôn này quá mức đột ngột, hơi thở nam tính mãnh liệt trong nháy mắt xâm chiếm miệng lưỡi của Quý Ngật Lăng, khiến cậu liền có cảm giác buồn nôn, mà Triển Phi cơ hồ không có ý định tạm dừng. Đầu lưỡi bá đạo bắt đầu công thành chiếm đất, cường bức đầu lưỡi của Quý Ngật Lăng phải cùng mình múa may dây dưa, cảm giác quen thuộc khiến cậu cả người run rẩy. Lại càng không nói, trong khoảng khắc bị cưỡng hôn, tay Triển Phi cũng không hề nhàn rỗi, trực tiếp áp sát vào đũng quần của Quý Ngật Lăng, bao bọc vuốt ve dục vọng hoàn toàn không có ý muốn ngáng đầu, Quý Ngật Lăng run rẩy càng thêm kịch liệt, tựa như cả người đều bất ổn không thể đứng vững được.

Trong đầu có rất nhiều các loại đồ vật khủng bố hết món này đến món khác hiện lên, cơn đau đớn thể xác lẫn sự tuyệt vọng trong tâm hồn một lần nữa đánh úp lại, quá khứ hắc ám đáng sợ lại lần nữa triệt để bao lấy cậu.

Triển Phi, người sáu năm qua, vẫn chưa chịu buông tha cho ta?

Khi sự run rẩy sợ hãi biến thành sự run rẩy phẫn nộ, Quý Ngật Lăng dùng sức cắn mạnh lấy vật ngoại lai không biết kiêng nể vừa xâm phạm vừa chạy loạn trong khoang miệng của mình, đầu gối cũng đồng thời thi lực, dùng hết sức thúc lên thật nhanh, thoáng cái đã đập lên ngay vào giữa đũng quần của Triển Phi.

Lần này tốc độ cực cao, khí lực đủ mạnh, hiệu quả so với khoang miệng trong nháy mắt tràn ngập mùi sắt gỉ không hề kém hơn bao nhiêu. Chỉ thấy kẻ nguyên bản còn đang nắm quyền chủ động, sau một tiếng rên đau, liền buông cậu ra, cúi gập thắt lưng che đi nguồn gốc vận mệnh bị đả thương của mình.

“Triển Phi, ta lần này trở về chỉ để tính chuyện làm ăn với người, mời người ít ra cũng có một chút đạo đức nghề nghiệp tối thiểu, nghiêm túc cùng ta bàn công việc, đừng có lại giở mấy trò tiểu xảo. Nếu người cho rằng ta đối với người còn bất cứ thứ tình cảm nào khác, thì thật xin lỗi. Cho dù hôm nay người ở trước mặt ta bị xe tông, ta cũng sẽ không dừng lại liếc mắt một cái.” Quý Ngật Lăng phẫn nộ nói xong, không thèm nhìn lại Triển Phi đang đau đến không nhắc nổi thắt lưng, lập tức ly khai nhà vệ sinh.

Có thể nhìn xuống không đánh người một trận mỗi khi nhắc thấy người đã là sự khoan nhượng lớn nhất của ta rồi, nếu còn dám khiêu khích tính nhẫn nại của ta, ta nhất định sẽ khiến người muốn hối cũng không kịp.

Lực độ kia quả thật không nhẹ tí nào, nhưng Triển Phi bị thương ra sao, Quý Ngật Lăng thật tình một chút cũng không quan tâm. Cho dù hắn từ nay về sau không cử động nổi nữa cũng không phải trách nhiệm

của cậu, ai bảo hần ban nãy được một tác lại lần một thước.

Tất cả nguyên nhân chính là do tên Triển Phi kia tự cho hần là đúng, nghĩ rằng mình đối với hần sẽ không nhần tâm xuống tay, cho nên mới không thêm bận tâm. Hiện tại đó là cảnh cáo, hần là đã nói cho hần biết thái độ rõ ràng của mình, hy vọng lần hiệp định sau có thể thuận lợi tiến hành, đừng lại xen kẽ vào đó những nốt nhạc đệm nhàn chán nữa.

Nhưng mà, việc ngoài dự kiến của Quý Ngật Lăng chính là

khi cậu nhận được điện thoại của Triển Phi thì đã 6h tối, khoảng thời gian ngoài giờ làm việc.

Do dự một chút có nên tiếp điện thoại hay không, nhưng nghĩ xấu tốt gì chính mình cũng đang chờ đối phương chủ động liên hệ mới có thể giúp việc làm ăn lần này tiếp tục được tiến hành. Nào có cái đạo lý đối phương đã chủ động liên lạc lại còn không chịu nhận điện thoại.

“Xin chào.”

“Bảng kế hoạch tôi đã chỉnh sửa xong, cậu bây giờ hãy đến Kim Hải Ngạn, tôi ở chỗ cũ đợi cậu.” Thanh âm của Triển Phi có chút mệt mỏi, tựa hồ đã liên tục công tác suốt mấy tiếng đồng hồ, nhưng dù như vậy, vẫn không có khả năng giấu đi tính duy ngã độc tôn trong giọng nói.

“Triển Phi, lúc này là ngoài giờ làm việc, hơn nữa tôi không cho rằng chúng ta nhất thiết phải ở một nơi phi công tác như thế để nói chuyện.” Kim Hải Ngạn là một khu bãi tắm thư giãn giải trí khổng lồ ở Thượng Hải, không những sở hữu nhiều trang thiết bị nước nóng vào loại tốt nhất mà còn có rất nhiều nơi tiêu khiển khác như cửa hiệu giải trí, phòng bi-a, khu casino, v.v. Đương nhiên phần nửa Kim Hải Ngạn là các khách sạn lớn, đồng thời còn có những nhà hàng Tây tốt nhất cùng đủ các loại hình nhà nghỉ phòng trọ.

Những kẻ lăm tiền nhiều của đều thường xuyên đến đó tịnh dưỡng thư giãn. Trước kia, chính cậu cũng hay cùng Triển Phi trải qua thời gian sau giờ làm việc ở nơi ấy.

Nhưng yêu cầu ở loại địa phương như thế để bàn chuyện làm ăn, Quý Ngật Lăng trăm triệu lần sẽ không đồng ý.

“Tôi hiện chỉ rảnh vào lúc này thôi, nếu cậu nghĩ không muốn tới, vậy để thư ký của tôi sắp xếp lịch hẹn cho cậu. Nói chung trước cuối tuần sẽ không còn thời gian trống nào nữa.” Nói xong, Triển Phi trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe tiếng tit tit tit phát ra từ tai nghe điện thoại di động, Quý Ngật Lăng có chút tức giận đóng điện thoại lại.

Triển Phi, coi như người lợi hại.

3. Chương 3

.

Kim Hải Ngạn vẫn như trước nằm ở một bên đại lộ, chiếm cứ một khu đất rộng lớn, hoành tráng rực rỡ, trừ bỏ vẻ bề ngoài ngày càng khí thế, thì cảm giác nói chung so với sáu năm trước khi cậu rời đi cũng không có bất kỳ sự thay đổi lớn nào.

Sáu năm, nghe như rất dài, kỳ thật chỉ trong nháy mắt tất cả đã liền trở thành quá khứ. Đặc biệt là vào những thời điểm khó khăn, thời gian lại càng lao nhanh như bay. Chỉ khi tạm dừng cước bộ ngoảnh đầu nhìn lại, mới bất ngờ phát hiện nhiều năm đã trôi qua rồi.

Thời điểm cùng trợ lý tới nơi, cô nhân viên lễ tân mỉm cười nói với Quý Ngật Lăng, “Triển tiên sinh đang ở phòng 711 chờ anh.”

Đây tuyệt đối không phải là một con số xa lạ. Trước kia, chính cậu đã từng cùng hần ở nơi đó, trong căn phòng tốt nhất hứng lấy ánh sáng phương Nam, hoang phí tuổi thanh xuân. Nhưng lúc ấy, bọn họ không ai biết ngênh đón mình sẽ là một lời chia tay không thể tránh khỏi cùng hồi ức một tuần đầy thống khổ.

Quý Ngật Lãng lúc ấy thậm chí từng nghĩ, vô luận bên ngoài có rung chuyển thế nào chẳng nữa, cũng không quan tâm đến việc hai người sẽ phải thành gia lập thất, sinh con nối dõi. Nhưng ít ra trong căn phòng đó, bọn họ có thể vứt lại tất cả, bỏ mặt hết thấy mọi sự, chỉ đơn thuần cảm thụ sự tiếp xúc trần trụi của linh hồn, không khác nào lạc giữa vườn Địa Đàng.

Tựa như một công trình kiến trúc hùng vĩ to lớn, bề ngoài có lẽ thay đổi chút ít, nhưng thời gian không thể triệt để phá hủy nó. Sáu năm, căn phòng kia quả nhiên vẫn tồn tại, nhưng còn bọn họ thì sao?

Thật đúng là vận mệnh trên người.

Chờ cô nhân viên lễ tân báo với Triển Phi, sau đó bọn họ ở đại sảnh lầu hai của khách sạn đợi hần. Quý Ngật Lãng mang theo trợ lý trực tiếp đi đến khu ẩm thực. Lúc này đang là giờ ăn cao điểm, bọn họ ở bên đại sảnh người qua kẻ lại cười nói ồn ào tìm một chỗ trống ngồi xuống, cậu ra hiệu cho nhân viên phục vụ đưa thực đơn gọi món.

Lúc này trễ nhất là sáu giờ, chính mình đương nhiên còn chưa ăn cơm, vậy mà Triển Phi lại dám trực tiếp hẹn người lên phòng bàn công việc. Quý Ngật Lãng vốn không muốn thỏa hiệp. Dù hồi ức trong căn phòng kia cậu có thể giấu đi, nhưng khó đảm bảo sẽ không tức cảnh sinh tình. Đến lúc đó nếu ảnh hưởng đến chất lượng buổi đàm phán thì phải làm thế nào đây?

Hơn nữa đừng nói là hiện tại, cho dù trong khoảng thời gian ở cùng mình trước kia, Triển Phi cũng chưa từng biết dừng lại sống an phận. Người tình bên cạnh hần nhiều vô số, liên miên không ngừng. Căn phòng kia có lẽ cũng chỉ có một mình mình xem là đặc biệt, không biết chừnghắncũng đã từng cùng kẻ khác trải qua những ký ức ngọt ngào ở trong đó? Ha ha.

Gọi bữa tối, không rảnh quản chuyện Triển Phi nữa, Quý Ngật Lãng cùng trợ lý bắt đầu dùng bữa. Đầu bếp của Kim Hải Ngạn quả nhiên đều là những đầu bếp hàng đầu, cậu không khách sáo mà ăn nguyên một mâm lớn. Sau khi chờ nhân viên phục vụ dọn bàn thì bắt đầu nhắm nháp rượu đỏ. Triển Phi vẫn như trước chưa chịu lộ dấu ra.

Quý Ngật Lãng hoàn toàn không sốt ruột, chậm rãi vừa uống rượu vừa thưởng thức màn trình diễn ở trung tâm sân khấu.

Ước chừng qua nửa tiếng, thời điểm người trong nhà hàng bắt đầu rời đi thì Triển Phi mới lộ diện.

Khoác một bộ áo choàng tằm màu trắng, mái tóc có hơi ẩm ướt, làn da màu tiểu mạch không che giấu lộ ra dưới lớp vải áo, cơ ngực không muốn thấy cũng không được. Thắt lưng được buộc qua loa lỏng lẻo, bởi bước chân của hần làm chiếc quần bó màu đen bó sát lấp ló ra bên ngoài. Xuống phía dưới nữa chính là đôi dép lê cũng màu trắng. Triển Phi cứ như vậy lười nhác, cầm trong tay một xấp tư liệu đi về phía bọn họ.

Hần vẫn trước sau như một, duy ngã độc tôn, hoàn toàn không bận tâm đến cảm thụ của đối phương. Vô cùng tùy tiện, thậm chí đem một hình tượng lôi thôi lếch thếch xuất hiện trước mặt đối tác. Quý Ngật Lãng hừ lạnh một tiếng, xoay người sang bên không thèm nhìn đến hần nữa. Ai dè trợ lý đang ngồi bên cạnh lại kêu lên cảm thán, “Ah” một tiếng, giật đến cả môi đều trắng bệch.

“Không phải đã mời cậu trực tiếp lên phòng sao?” Triển phi chỉ nhìn thoáng qua người trợ lý, rồi quăng anh ta sang một bên, cầm bản kế hoạch đưa đến trước mặt Quý Ngật Lãng. Sau đó vẫy vẫy tay, nhân viên phục vụ hiểu ý lập tức mang đến một bình rượu nho cùng ba cái ly, giúp họ đổi thức uống, rượu đỏ Quý Ngật Lãng vừa uống chỉ có thể xem là loại rượu nho hạng trung.

“Vì không muốn làm ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của anh, mà chúng tôi lúc đó vẫn chưa dùng bữa.” Biết tính cách Triển Phi nổi tiếng chỉ có thể thuận lông mà vuốt, không nên vuốt ngược. Quý Ngật Lãng cũng không muốn ở trong này đấu võ mồm với hần, nên tự tìm cho mình một lối thoát, cậu cầm bản kế hoạch ở trên bàn lên, bắt đầu lật đọc

Theo tình hình chung, chỉ cần ở một mức độ tối thiểu có thể chấp nhận được, Quý Ngật Lãng cũng sẽ đồng ý. Cậu căn bản không nghĩ sẽ dây dưa qua lại với Triển Phi. Dù sao cả hai người họ đều muốn kiếm tiền, kiếm nhiều hay ít mới là vấn đề. Triển Phi yêu cầu hiệu quả, còn thứ Quý Ngật Lãng muốn chính là danh tiếng sau lần hợp tác này. So với lợi nhuận nhiều ít bao nhiêu, những việc khác đều có thể thỏa hiệp.

Chỉ cần nhanh một chút, xác nhận cho xong nội dung bản kế hoạch này thì cậu có thể sớm bay về Anh, đỡ phải ở lại bên cạnh, để rồi bất cứ lúc nào cũng phải nơm nớp đề phòng bị lang sói tập kích.

Vì vậy, mang theo một trái tim cực kỳ khoan dung độ lượng, Quý Ngật Lăng bắt đầu xem qua điều kiện mà Triển Phi đưa ra cùng những hiệu quả mà hắn mong muốn. Đôi lông mày lúc đầu còn đang thoải mái giãn ra, từ từ tiến sát lại, quá trình diễn ra khá thông thả từ tốn, đến cuối cùng thì bắt đầu xoắn vào nhau, và dường như không có ý định giãn trở lại. Nhưng cậu cũng hoàn toàn không để lộ ra bất kỳ biểu tình nào khác, từng tờ từng tờ, phi thường kiên nhẫn ngồi đọc, nếu là người khác, nói chung là đã phát cáu xé nát bản kế hoạch từ khuya rồi.

Triển Phi nhìn Quý Ngật Lăng liếc mắt một cái, không có ý ngăn cản hành vi tự bạo ngược của cậu, lập tức cầm bình rượu mới được đưa tới, bày ra một nụ cười bố thí, trao đổi ánh mắt với tay trợ lý đang ngồi cạnh Quý Ngật Lăng. Tên kia đại khái có chút thụ sủng nhược kinh[vừa mừng vừa lo], ngay lập tức nâng ly rượu vừa mới được thay, run rẩy cộng ly với Triển Phi, sau đó lấy hết dũng khí uống một hơi cạn sạch.

Quý Ngật Lăng còn đang rối rắm với mấy điều khoản trong bản kế hoạch, chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn tên trợ lý của mình hùng dũng oai vệ đổ hết nguyên ly rượu lớn vào cuống họng. Sau đó thì giống như đang diễn hài kịch, thoáng cái đã thấy hắn té úp sấp, ngã ngay trên bàn, tốc độ thật là nhanh. Tựa như những phạm nhân thời xưa được Thái hậu ban cho cái chết bằng Hạc Đỉnh Hồng[tên một loại độc được].Ha ha, nhưng người ta ít ra còn có thời gian học máu, hắn thì hay rồi, vừa uống xong, nháy mắt đã ngã lăn quay.

Thật chưa từng gặp qua cảnh tượng nào lại khiến lòng người cao hứng đến chết như vậy.

Không cần nói cũng biết rượu của tay trợ lý tuyệt đối đã bị hạ thuốc mê cực mạnh. Quý Ngật Lăng không tin Triển Phi có khả năng làm ra loại hành vi giết người. Không đúng, phải nói là, hắn căn bản không có khả năng tổn công đi loại bỏ một kẻ không phải là một nhân vật quan trọng đối với hắn. Tên trợ lý của cậu hết tám phần mấy tiếng sau sẽ tỉnh lại. Cũng không thêm quản hắn nữa, Quý Ngật Lăng trừng mắt nhìn Triển Phi đang ngồi ở một bên, trong ánh mắt mang ý bảo,người quả là có cái bản lĩnh này.

Triển Phi lại cười vô cùng vui vẻ, còn nửa đùa nửa thật nói, “Ai da, Quý Ngật Lăng không được rồi, như thế nào lại mang theo một tay trợ lý tửu lượng kém như thế, mới có một ly đã gục.”

Kém cái đầu mẹ người, với được tính của thứ thuốc kia, đừng nói là người, cho dù là voi uống xong cũng sẽ lập tức té chống vó, tiện thể còn tặng thêm một tiếng động long trời lở đất.

Không để ý đến cơn thịnh nộ của Quý Ngật Lăng, Triển Phi một lần nữa ngoắc nhân viên phục vụ, nhờ họ giúp đưa tay trợ lý vào phòng nghỉ ngơi,tên này uống hơi nhiều.

“Không cần, lát nữa tôi sẽ hộ tống hắn trở về.” Ra tay ngăn nhân viên phục vụ muốn động thủ túm lấy tên trợ lý đang nằm bất tỉnh nhân sự của mình. Quý Ngật Lăng tuy hướng bọn họ đó nói, nhưng những lời này quả thật là nói cho Triển Phi nghe.

“Không được, vẫn phải đưa vào phòng.” Một câu này mang theo khẩu khí gần như mệnh lệnh, hai người nhân viên phục vụ nguyên bản còn có chút khó xử lập tức xuất thủ, thẳng tay đem người lôi đi, mặc cho Quý Ngật Lăng tức giận phản đối.

Nhìn trợ lý bị kéo đi không khác gì một cái tử thi, Quý Ngật Lăng xoay phác lại nhìn Triển Phi hiện đang thần thanh khí爽, tức giận nói, “Triển Phi, người rút cuộc muốn cái gì ?!”

Từ tốn thông thả xoay xoay ly rượu đang cầm trong tay, khiến những giọt rượu đậm đặc vờn quanh thành ly, ánh mắt Triển Phi cũng không nhìn thẳng vào Quý Ngật Lăng, khóe miệng mang theo ý cười, nhưng bên trong hoàn toàn không cảm nhận được chút nhiệt độ nào.

“Cậu không phải có điều gì muốn giải thích với tôi sao?”

Giải thích?!Quý Ngật Lăng nhướn mày, tự hỏi không biết Triển Phi đang định giở trò gì.

“Hành vi vào ba ngày trước, cậu chẳng lẽ không định cho tôi một lời giải thích nào à ?”

Giải thích?!Ba ngày trước chính là lần đầu tiên họ gặp lại nhau sau sáu năm, lúc đó Quý Ngật Lăng đã hung hăng tặng hắn một gỏi vô dũng quân.

“Cậu có biết hay không.” Triển Phi đột nhiên dựa sát vào, ở bên tai Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng nói, “Nếu đời này của tôi bởi vì vậy mà mắc phải một căn bệnh nan y nào đó, cậu sẽ phải chịu trách nhiệm nuôi tôi cả đời.” Nói xong, còn khẽ cười một tiếng, bộ dáng xảo trá hiếp người.

Quý Ngật Lăng ngay từ đầu nếu được xem là sinh khí, hiện tại chỉ có thể dùng cảm tức phần nộ, bầm gan tím ruột để hình dung. Hắn yêu cầu cậu giải thích, yêu cầu cậu bởi vì nguyên nhân gây bệnh cho hắn mà chịu trách nhiệm cả đời.

Đặc biệt là cái câu cuối cùng kia, khi nghe đến đó, bộ não của Quý Ngật Lăng tức khắc nổ bùng một tiếng. Cậu rốt cuộc không thể khoan nhượng được nữa, muốn phát tiết toàn bộ cảm hận ẩn nấp trong cơ thể. Giống như dã thú bị cầm tù suốt sáu năm không chấp nhận tiếp tục bị xiềng xích, lập tức gương mặt không kiên nhẫn phóng vụt ra.

Thời điểm đột ngột đứng bật lên khiến đầu cậu có chút choáng váng, thương tổn ngày trước để lại di chứng nghiêm trọng hơn rất nhiều so với những gì đã dự đoán trước đó. Quý Ngật Lăng hung hăng túm lấy cổ áo choàng của Triển Phi nhưng hắn lại hoàn toàn không có bất kỳ phản kháng nào.

Dùng đôi con người đủ để phun ra lửa trừng trừng nhìn Triển Phi, đem vẻ mặt cười đùa của hắn bóc ra thành từng mảng nói: “Được, ta chịu trách nhiệm, ta liền chịu trách nhiệm cho người xem!”

4. Chương 4

“Được, ta chịu trách nhiệm, ta đây liền chịu trách nhiệm cho người xem!” Quý Ngật Lăng phần nộ túm Triển Phi kéo lên phòng, Triển Phi không hề vùng vẫy, cứ như vậy mặc cậu lôi đi, dọc đường cũng không để ý đến những ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh. Từ khu nhà hàng ẩm thực đến khu vực phòng nghỉ khách sạn, trên lầu bảy trước cửa phòng 711, hắn chủ động rút thẻ, quét qua để mở cửa.

Nhưng vẻ tươi cười trên mặt lúc đầu đã biến mất, bộ dáng của Quý Ngật Lăng quá mức kích động, khiến hắn cảm thấy có điểm bất thường.

Đi vào phòng, Quý Ngật Lăng một tay lôi Triển Phi đến bên giường đẩy xuống, sau khi đợi hắn ngồi ổn định thì thẳng tay giật rút áo choàng tắm, thoáng cái đã kéo quần bơi của hắn ra, môi lưỡi cũng liền áp sát vào.

“Bị thương? Rốt cuộc đã bị đá trúng chỗ nào? Bên này? Hay là bên này?” Ngón tay cô nén run rẩy di chuyển phía dưới hai khối âm nang, khi thì vuốt ve bên này, khi lại vắn về xoa nắn bên kia, thậm chí dùng đầu lưỡi lướt nhẹ ở giữa hai khối tiểu cầu, một đường trượt thẳng lên trên. “Hai bên đều không phát hiện thấy bất kỳ khối u nào, người cũng không thấy đau chứ, chẳng lẽ bộ vị bị thương là phân thân?”

Dưới sự vuốt ve của Quý Ngật Lăng, dục vọng sớm đã ngẩng đầu. Mà lúc này Quý Ngật Lăng lại đang chậm rãi dùng cả hai tay lần môi lưỡi như muốn xác định điều gì đó. Từ bên dưới bắt đầu từ từ trấn an, động tác tựa như đang kiểm tra miệng vết thương khiến Triển Phi cảm thấy thật khó nhịn, ở nơi kia giống như có con kiến bò qua bò lại, nhưng cậu không cho hắn bất kỳ sự âu yếm chân chính nào, dù sao đây cũng không phải là khẩu giao.

Mãi đến khi lên tới đỉnh đầu, dục vọng kia đã triệt để cương lên, hình dạng xinh đẹp, vừa cứng vừa nóng, phần đỉnh không nhịn được mà tràn ra chất lỏng trong suốt. Nhưng Quý Ngật Lăng làm như không thấy, đột nhiên mút một cái, nhẹ nhàng cắn lên dục vọng kia, hàm răng từ dưới gốc cứ như vậy cạ xát lên đến đỉnh.

“Ồ ——” Kích thích xảy ra quá đột ngột khiến cả người Triển Phi trong nháy mắt trở nên vô cùng căng thẳng, hai tay bấu chặt lấy bả vai của Quý Ngật Lăng hiện vẫn đang ngồi xổm giữa hai chân hắn. Mà tựa hồ sự kích động phát ra từ dục vọng kia căn bản không thể nào bình ổn lại được, lập tức ngẩng cao, hơi nóng bị kích thích từ phía dưới lan dần lên trên, cảm giác đau đớn do cạnh răng bén nhọn mang đến lại càng khiến hắn khoai khoai đến mức ngón chân cũng muốn bốc cháy.

Phun dục vọng của Triển Phi ra, Quý Ngật Lăng ngẩng đầu, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn vào gương mặt gần trong gang tấc, “Tiên sinh, trạng thái cương cứng của ngài hoàn toàn không có vấn đề gì, công năng bình thường, cũng không có một chút dấu hiệu bị thương nào.”

Về mặt cậu quá mức lạnh đậm nhưng lại tỏa ra nỗi bi thương vô hạn, bờ môi sưng đỏ như đang cố kiềm nén sự run rẩy, cùng ánh mắt không chịu nhượng bộ khiến Triển Phi cảm thấy tim mình có chút nhức nhối.

“Lăng.” Tay vốn đang bám vào bả vai Quý Ngật Lăng cũng thương tiếc muốn xóa đi tia băng lãnh bị cương ép phải lộ ra trong đôi mắt kia. Nhưng ngón tay còn chưa kịp chạm vào đôi gò má của cậu, Quý Ngật Lăng đột nhiên hất tay hất ra, đứng phắt dậy, đi thẳng vào toilet.

Cảm giác ghê tởm cuối cùng không còn áp chế được nữa, bản năng phản kháng của cơ thể khiến Quý Ngật Lăng không thể tiếp tục giả vờ, ham muốn được nôn ra cuộn cuộn dâng lên quá mức mãnh liệt. Chưa tới nửa giây, bữa tối mỹ vị ban nãy bỗng giống như đồ sắp thiu, thức ăn trong dạ dày chưa kịp tiêu hóa, dưới sự kháng cự kịch liệt giữa tinh thần và thể xác, bỗng dâng lên, rồi triệt để trút hết ra ngoài.

Cảm giác nôn mửa vốn đã bị lãng quên, nhưng hiện tại chỉ cần có một chút kích thích như thế, liền nhien không được nhớ lại tất cả.

Lúc ấy cho rằng không hợp với khí hậu, toàn thân liên tục không ngừng có cảm giác bị xâm phạm, trong miệng vĩnh viễn lưu lại mùi vị nam tính kia, làm cho khi ăn bất cứ thứ gì vào sau một tiếng đều triệt để nôn ra toàn bộ. Còn bộ vị ở hạ thân tựa hồ mãi mãi không bao giờ có thể khép miệng, luôn cảm thấy như có vật thể khác thường sáp nhập, khiến âm ỉ thào dạt suốt hai tuần.

Thượng thổ hạ tả[thổ tả =.], thiếu chút nữa mất nước mà chết. Trong hai tuần lễ ròng rã, Quý Ngật Lăng chính là từng chút từng chút sống qua ngày, nếu không phải vì câu kia của phụ thân, “Lăng nhi, nếu bởi không hợp khí hậu mà thành ra cái dạng này, con hãy mau về nước đi, đừng tiếp tục ở lại Anh mà chịu tội.” Khiến cậu vô cùng sợ hãi, chưa từng nghĩ đến việc trở về, có lẽ loại bệnh thuộc về tinh thần này căn bản không thể nào chữa khỏi được.

Bởi sợ hãi bị buộc phải quay về, bởi sợ hãi phải một lần nữa đối mặt với người đàn ông kia, cậu mới cam tâm cưỡng ép chính mình phải nuốt xuống, cưỡng ép chính mình không được nghĩ tới những thứ ghê tởm. Nhưng ai nào biết được, sau khi trị khỏi chứng bệnh đáng sợ kia, kiếp nạn thật sự mới chính thức bắt đầu.

Không thể cương lên được nữa, ha ha, đối với một nam nhân mà nói thì điều đó có ý nghĩa gì? Con mẹ nó, không phải bị xem là vô năng sao?!

Tuy rằng lúc ở nhà Kiều Duệ Dục đã sớm ý thức được vấn đề, nhưng Quý Ngật Lăng hoàn toàn không ngờ tới hậu quả lại nghiêm trọng thế này. Vô luận cậu dùng tất cả các biện pháp, thì cái bộ vị nằm rũ giữa hai chân kia một chút phản ứng cũng không có. Lúc ban đầu vì còn e ngại thể diện, Quý Ngật Lăng không dám đi trị liệu, mà tận dụng các loại phương thức tự kích thích. Thế nhưng vô luận cố gắng khiêu khích bao nhiêu cũng không đạt được hiệu quả. Lúc ấy Quý Ngật Lăng thật sự có thôi thúc muốn một đao phé luôn bộ vị kia.

Ban ngày phải cố gắng bôn ba công tác, buổi tối làm thế nào cũng không thể khơi ham muốn của chính mình, mà thân thể lại vừa từ trong cơn ác mộng hư thoát mất nước khô phục lại, khoảng thời gian đó quả thật là một thời kỳ đen tối.

Bị bức đến nóng nảy, Quý Ngật Lăng cuối cùng cũng xài đến hạ sách, cưỡng ép chính mình uống một đơn thuốc xuân dược hiệu lực cực mạnh, muốn dựa vào tác dụng của dược tính để cương lên một lần nữa. Nhưng mà nửa đêm hôm đó, may mắn có người hầu nhờ cẩn thận, phát hiện thấy tiếng rên rỉ kêu cứu phát ra từ trong phòng của thiếu gia. Bằng không Quý Ngật Lăng có lẽ bởi vì trái tim phải gánh vác một sức nặng quá mức chịu đựng mà chết bất đắc kỳ tử.

Thế nhưng dù đã làm đến mức đó, cái bộ vị chết tiệt kia vẫn không có nửa điểm phản ứng!

Hết hy vọng, cậu đành phải buông xuôi, chấp nhận việc bản thân đã bị triệt để phá hủy.

Mất đi tính dục, cuộc sống nếu muốn kéo dài Quý Ngật Lăng chỉ còn có thể đem toàn bộ sự chú ý chuyển vào công việc, bắt đầu quyết tâm nỗ lực, lấp đầy khung thời gian của mình, làm cho bản thân không còn bất kỳ cơ hội nào để miên man suy nghĩ lung tung nữa.

Nếu không phải ngẫu nhiên lục được cái địa chỉ mà trước đây Kiều Duệ Dục đưa cho, Quý Ngật Lăng một lần nữa ôm tia hy vọng cuối cùng đi tìm vị bác sĩ bằng hữu kia, nếu không có lẽ cả đời này, Quý Ngật Lăng sẽ không bao giờ có lại được khoái cảm tình ái nữa.

Trị liệu suốt bốn năm trời, bất kỳ được liệu nào cũng được dùng tới. Cuối cùng khi nổi lên hiệu quả, bằng hữu của Kiều Duệ Dục lại nặng nề thông báo cho Quý Ngật Lăng biết cơ thể của cậu đã bắt đầu kháng thuốc. Phần lớn thuốc từ nay về sau sẽ không còn tác dụng nên ngàn vạn lần hãy cẩn thận, không nên dễ dàng để bị nhiễm khuẩn, nếu không cơ thể cậu sẽ gặp nguy hiểm.

Nói cách khác, các loại thuốc bình thường đối với bản thân cậu hiện đã không còn bất kỳ hiệu quả nào nữa.

Nôn mửa đến khi dạ dày không còn thứ gì nhưng bên trong vẫn tiếp tục cồn cào muốn trào ra ngoài, Quý Ngật Lăng buộc chính mình áp chế từng trận nhộn nhạo ghê tởm. Lấy một chén nước xúc miệng, thời gian dần trôi qua, thân thể cơ hồ đứng không vững, buộc phải bám vào thành bồn rửa tay mới không khiến mình mất mặt mà quỳ rạp xuống đất.

Cả người đều run rẩy, nghiêm trọng đến mức chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được.

“Đây là phản ứng của cơ thể, hoàn toàn không thể khống chế.” Biết Triển Phi vừa rồi đã theo vào toilet, Quý Ngật Lăng thật biết ơn hắn vì đã không lập tức chạy đến đỡ cậu. Chỉ cần đụng chạm vào da thịt hắn cũng đủ khiến Quý Ngật Lăng sục sạo. Người đàn ông này đã gây ra cho cậu nỗi sợ hãi nhiều hơn so với những gì hắn tưởng, và hậu quả cũng nghiêm trọng hơn những gì cậu đã tự thuyết phục mình.

Triển Phi không hề động đậy, cứ như vậy đứng nhìn chằm chằm Quý Ngật Lăng, trong ánh mắt lần đầu tiên lộ ra tia phức tạp. Không thể nói gương mặt kia chưa từng đau lòng hay hối hận, nhưng hiện tại lại có một biểu tình không bao giờ xuất hiện ở người đàn ông này. Tuy nhiên, dường như vì quá lâu không sử dụng nên cũng đã bị biến dạng, một biểu tình vừa cứng nhắc vừa gượng gạo.

Quý Ngật Lăng hận vì đã yêu tên đàn ông này, nhưng cậu không hề muốn trả thù cái gì hết, cũng không hy vọng đối lấy xự đối đãi bình đẳng, chuyện đã qua rồi, cái gì nên gánh vác cậu cũng đã tự mình gánh vác, cứ để mặc nó cuốn theo chiều gió rồi biến mất là hay nhất.

Chỉ cần Triển Phi không một lần nữa khiến cậu bị bao vây trong cơn ác mộng không có lối thoát kia, Quý Ngật Lăng thứ gì cũng không nghĩ muốn đòi lại.

“Di chứng của sáu năm trước. Triển Phi, chúng ta rốt cuộc không thể quay về như xưa được nữa.” Buộc chính mình ngẩng đầu đáp lại đôi con ngươi của Triển Phi, Quý Ngật Lăng thống khổ nghĩ, đã sáu năm rồi, đây là lần đầu tiên phơi bày sự yếu đuối của chính mình phơi ra ánh sáng, cứ nhiên vẫn ở trước mặt tên đàn ông làm tổn thương cậu sâu sắc nhất.

Thời gian bỗng như bị đóng băng, không ai cử động, cứ như thế nhìn đối phương, lại như xuyên qua đối phương để nhìn thấy những thứ khác, như vậy xa xôi, như vậy không cách nào chạm tay đến được nữa.

Thời điểm Quý Ngật Lăng rời đi, Triển Phi cũng không ngăn cản, mãi đến khi tiếng đóng cửa nặng nề vang lên thì hắn mới có thể hô hấp bình thường trở lại. Vừa rồi cảm giác ngạt thở bao phủ quanh thân dường như muốn nuốt chửng hắn, chìm xuống thật sâu.

Trái tim, lúc này mới có lại phản ứng nhưng cũng bắt đầu đau đớn không chịu nổi.

Có lẽ năm đó, hắn là nên dùng hết thấy mọi thủ đoạn để giữ cậu lại, mặc cho tương lai cậu có hận hắn cả đời, nhưng ít ra tại thời điểm cậu thống khổ nhất, còn có một kẻ khác cùng cậu gánh vác.

Chậm rãi cầm lấy dục vọng cương cứng của mình, dùng sức bóp chặt, sau đó khốn khổ chôn sâu vào ra giường, chịu đựng cơn đau nhức kịch liệt thông qua động tác ma sát lên xuống hết lần này đến lần khác lan ra khắp châu thân.

Tại nháy mắt đạt tới cao trào, Triển Phi thật hy vọng có thể quay ngược thời gian, trở về cái tuần lễ định mệnh năm đó.

“Lăng ————”

5. Chương 5

Triển Phi so với bất luận kẻ nào khác đều biết rõ, có hối hận như thế nào đi chăng nữa đều là vô dụng. Dù đó là một quyết định sai lầm chỉ trong nháy mắt, cũng sẽ mang đến hậu quả tàn gia bại sản, vô cùng thảm khốc. Nếu như lúc trước không lựa chọn thể này mà lựa chọn thể kia, thì hiện tại mình sẽ như thế nào? Chỉ có kẻ yếu mới đi tự hỏi kiểu vẩn vơ như vậy, đó cũng là thể loại mà hắn trước giờ luôn cực kỳ khinh bỉ.

Thương trường như chiến trường, nào có thời gian cho người ngồi đó ân hận. Chi bằng nhanh chóng nắm bắt tình huống hiện tại, cân nhắc xem trong tương lai nên đi hướng nào mới là chuyện chân chính cần làm, cũng chỉ có người đủ năng lực mới có thể cố gắng thay đổi đại cục.

Nhưng biết là để biết vậy. Nửa đêm đột nhiên thanh tĩnh, nhìn vào căn phòng trống rỗng, Triển Phi thật sự vẫn nhìn không được lục tìm số điện thoại của tên bạn chí cốt đã lâu không liên lạc.

“Tiểu tử, cậu vì sao lúc trước không nói cho tôi biết vấn đề lại nghiêm trọng như vậy?”

“Con mẹ nó, thằng nào vậy!?” Qua nửa giây, đối phương tựa hồ mới từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện không phải đang nằm mơ mà thật sự đang tiếp điện thoại, “Đồ khốn Triển Phi, cậu bị teo não hả? Lúc này mới có 3h sáng!! 12h đêm qua tôi vừa thực hiện xong một ca phẫu thuật đấy! Cậu không muốn cho người khác sống hả!”

“Tình trạng của cậu ta tệ như vậy, tại sao trước đây cậu không nói cho tôi biết?” Tựa hồ vẫn còn rối rắm mắc kẹt trong vấn đề này, sống chết cũng khăng khăng yêu cầu kẻ khác cho mình một đáp án, Triển Phi bướng bỉnh khiến đối phương muốn nổi khùng.

“Ai a, cái thằng này ban đêm ban hôm đi quấy rối giấc ngủ của ta, mẹ nó, lại muốn gọi tôi đến nhà sao?”

“Theo chẩn đoán trước đây của cậu, khả năng khỏi hẳn của cậu ta xác suất là bao nhiêu? Không chỉ chấn thương cơ thể mà còn cả chấn thương tâm lý nữa.” Triển Phi không thể nào đi theo suy nghĩ của kẻ khác mà chỉ có người khác phải đi theo ý muốn của hắn.

Kiều Duệ Dục dường như còn mơ hồ chưa hiểu thằng bạn tốt bỗng dưng đêm hôm khuya khoắt phát điên phát dại chuyện gì, sau vài giây tạm dừng để suy nghĩ được thông suốt, xác định xem hắn đang nói cái gì.

“Cậu gặp lại cậu ta rồi à?” Trình trạng của Quý Ngật Lăng Kiêu Duệ Dục cũng biết đại khái. Người bạn ở Anh từng đánh điện kể sơ qua cho y, nhưng Kiêu Duệ Dục đã không nói lại với Triển Phi. Y cũng không phải không biết Triển Phi đối với người kia tình cảm sâu đậm, nhưng chẳng qua thứ gì đã hủy thì không thể bù đắp lại được, vậy thì còn có gì để nói đây? Huống chi khi đó triển Phi đang đăng ký thủ tục chuẩn bị kết hôn.

“Ừ.” Có tiếng ken két của nắp bật lửa được mở ra, tiếp theo là âm thanh ngọn lửa phụt lên.

“Triển Phi, nếu cậu còn xem tôi là bằng hữu, còn xem cậu ta là người mà cậu quan tâm, tôi xin khuyên cậu một câu.” Vốn muốn nói, cậu còn xem cậu ta là bằng hữu, nhưng bất quá nếu nói thế, hết tám phần Triển Phi sẽ gào rít nói hắn cho tới lúc này chưa bao giờ coi người kia là bằng hữu cả, ha ha.

“Thì sao?” Ngữ khí có chút lạnh lẽo, dù sao Kiêu Duệ Dục phải vào đề nhiều như vậy, tám chín phần sẽ không nói điều gì hay ho.

“Thì con mẹ nó, nếu cậu vẫn là người thì đừng đi quấy rối cậu ta nữa!” Nói xong, thẳng tay cắt phụt điện thoại.

Nhìn chằm chằm vào cái di động bị cắt ngang một lúc lâu, Triển Phi mới phát hiện tàn thuốc vì đã tích tụ quá nhiều, không chịu nổi sức nặng mà rơi xuống, trực tiếp đập xuống khuôn ngực trần, tạo ra âm thanh chày khét nho nhỏ.

Dập tắt thuốc, Triển Phi nằm nhìn cái trần nhà lâu năm, nhếch khóe môi tự giễu, Triển Phi a triển Phi, người con mẹ nó, đến bây giờ vẫn chưa phải là một con người? Ha ha!

.....

Thời điểm nhận được điện thoại của Quý Ngật Lãng, Triển Phi đang ở giữa một cuộc họp. Vừa nhắc thấy tên người gọi hiện trên di động, Triển Phi thật có chút thụ sủng nhược kinh, lập tức lấy tay ra hiệu cho trợ lý, ý bảo sau khi hội nghị kết thúc thì mang bản ghi chép đầy đủ đến văn phòng cho hắn. Rồi ngay trước mặt bao người, cong khốe môi mang theo ý cười chỉ còn thiếu mỗi việc ngâm nga thêm một tiểu khúc nào đó, nhanh chóng ly khai hội nghị, để lại một bàn gồm các quản lý cao cấp đang trợn mắt há mồm nhìn lão bản ngàn năm khó có được tâm tình tốt như vậy.

Không đôi co, cũng không lẫn tránh, Quý Ngật Lãng không phải hạng yếu ớt chịu không nổi một kích như vậy, nếu có thể nói ra rõ ràng, cậu cũng sẽ không còn bận tâm đến nữa. Triển Phi vẫn tiếp tục làm theo ý mình, vẫn là một người trên vạn người(1), làm một nhân vật nổi danh, da mặt kia nhìn chung vẫn sẽ mãi như vậy. Quý Ngật Lãng thậm chí nghĩ, nếu hắn còn dám động tay động chân với cậu, cậu sẽ lập tức ở ngay công ty cùng hắn đánh nhau một trận. Hơn nữa, cứ vướng mắc mãi một vấn đề không giải quyết cũng không phải phong cách xử sự của Quý Ngật Lãng.

Chủ động liên lạc với Triển Phi là muốn cho hắn biết, ta không hề e ngại gì người, cho nên người mau thu lại cái Bá vương điều ước(2) kia đi, đừng tái diễn trò, ở trước mặt ta giương nanh múa vuốt, lần này ta nhất định sẽ không nhượng bộ.

Bởi vậy khi Quý Ngật Lãng đơn thân độc mã tiến vào văn phòng của Triển Phi, cũng không mang theo bất kỳ biểu hiện bất thường nào, cởi áo khoác ngoài treo lên giá, ngồi xuống trước mặt hắn, lấy ra bản kế hoạch lần trước bị bỏ qua, gọn gàng dứt khoát nói, “Nếu đây là phương án hợp tác của các anh, thứ cho công ty chúng tôi không thể tiếp tục cùng các người hiệp đàm. Các người thành ý không đủ, dường như cũng không có ý muốn làm tốt lẫn lẫn ăn này. Vì vậy theo lẽ tất yếu, chúng tôi không muốn tiếp tục đàm phán nữa.”

Hạ thấp mi mắt, Triển Phi không tiếp nhận bản kế hoạch mà Quý Ngật Lãng ngay cả sửa cũng lười làm. Hắn nhìn thoáng qua phần tư liệu bị ném trước mặt, tầm mắt liền chuyển lại lên người Quý Ngật Lãng, đáp lại đôi con người của cậu, trên mặt không hề có những biểu tình không cần thiết, thật nghiêm túc và chuyên chú nói, “Lãng, tôi sẽ không tùy tiện lấy chuyện công ty ra đùa giỡn.”

Cau mày, Quý Ngật Lãng không thích cách xưng hô này của hắn, đôi mắt liền lập tức lạnh đi mấy độ, nhưng việc quan trọng hơn không phải là vấn đề này, mà là hàm ý trong lời nói của Triển Phi. Không sai, Quý Ngật Lãng quả thật cho rằng phần hợp đồng này là do Triển Phi muốn làm mình khó xử nên mới cố ý hoành hành gây khó dễ. Hôm nay nguyên nhân cậu chủ động một mình xuất hiện cũng chính là muốn yêu cầu Triển Phi dừng tiếp tục chơi trò tung hứng giở thủ đoạn này nọ, nghiêm túc làm cho xong hợp đồng lần này. Nhưng với ý tứ hiện tại của Triển Phi giống như hắn đã bị cậu hiểu lầm.

“Đây là điều khoản nền tảng mà tôi hy vọng bên cậu ít nhất có thể thực hiện được những yêu cầu tối thiểu trong đó, đương nhiên chi tiết ở mặt trên là tôi nguyện ý nhượng bộ.” Lật xem bản kế hoạch bị Quý Ngật Lãng do lúc tức giận làm nhăn nhúm, Triển Phi nhìn những điều khoản do chính mình định ra cũng như hiệu quả mà hắn hy vọng đạt được, tiếp tục nói, “Đây không phải là làm khó, mà là yêu cầu, tôi cũng tin bên cậu có đủ thực lực giúp tôi hoàn thành nó.”

Làm thế nào có thể được chứ ?!

“Triển Phi, vậy điều kiện tiên quyết mà anh yêu cầu để hoàn thành phần kế hoạch này là gì?” Nếu đem vấn đề hoàn toàn chuyển sang chuyện công tác, Quý Ngật Lãng cũng sẽ vô cùng nghiêm túc, “Anh muốn tiến quân vào ngành công nghiệp đồ chơi, nhưng vấn đề ở đây là, thương hiệu đồ chơi của các anh vẫn chưa phải là mặt hàng quốc nội hàng đầu, sao có thể yêu cầu chúng tôi ở Anh Quốc biến nó thành sản phẩm độc quyền được?”

Đây căn bản không phải là chuyện có thực lực hay không, mà vấn đề là có khả năng hay không ![Đại loại như hay không bằng hên]

“Hoa nở trong nước tỏa hương ở hải ngoại cũng không phải là chuyện chưa từng xảy ra. Cậu đừng vội, cả cậu và tôi đều biết đây không phải là tác phong của tôi, cũng không phải là hiệu quả mà tôi yêu cầu. Còn về cái điều kiện tiên quyết mà cậu hỏi, cũng không phải là không thể thực hiện được. Tương tự như vậy, có một điều kiện khác mà tôi hy vọng bên cậu có thể giúp tôi thực hiện. Tháng sau sẽ diễn ra một hội chợ triển lãm đồ chơi quốc tế, tôi hy vọng có thể ở đó gây được tiếng vang, hơn nữa sẽ tạo ra một chấn động lớn có sức ảnh hưởng trực tiếp đến thị trường Anh Quốc.”

“Việc này không hề nằm trong phạm vi trách nhiệm của chúng tôi, mong anh đừng hiểu lầm tính chất công ty hiện nay của Quý gia.” Hội chợ triển lãm quốc tế tháng sau khai mạc tại Nhật Bản, ha ha, chẳng lẽ trước khi giúp tiến quân vào thị trường Anh Quốc, hần còn muốn chúng ta giúp hần thắng một trận tại Nhật Bản. Trên đời này làm gì có loại tiện nghi như vậy, đã thế còn thích làm ra vẻ ta đây thông minh?!”

“Hiệu quả tôi muốn có khi đầu tư vào thị trường Anh Quốc sẽ không thay đổi, nhưng tiền đề để đạt được hiệu quả kia chính là hội chợ triển lãm ở Nhật Bản vào tháng sau. Cũng không có ý ép buộc bên cậu phải hỗ trợ chúng tôi đánh vào thị trường Nhật Bản bằng bất cứ giá nào, nhưng nếu nắm bắt được cơ hội này, thì có thể dùng mục tiêu trước kia cậu cho rằng hoàn toàn không có khả năng thực hiện như một điểm tựa, biến cái không thể thành có thể. Thậm chí như vậy, cậu vẫn cho rằng bản kế hoạch này không khả thi?”

Nhưn mà, Triển Phi đem bản kế hoạch vút lại cho Quý Ngật Lăng.

Cậu một lần nữa cầm lên bản kế hoạch khiến mình suýt tức hộc máu. Nếu dùng buổi hội chợ trực tiếp tập kích vào thị trường Anh Quốc tạo thành bước ngoặt quan trọng, sau đó dùng tốc độ cùng quy mô tiến quân thần không hay quỷ không biết để giành lấy thành công. Cái kế hoạch Nghìn lẻ một đêm(3) này, quả thật cũng tựa như câu chuyện cây đèn thần của Aladdin vậy. Chẳng qua là.

Ha ha, nhưng làm thế nào chuyện hợp tác này lại có thể một lúc nhảy liên ba bậc như vậy? Triển Phi, người tự xem mình quá quan trọng rồi.

“Lăng, việc này cũng không phải là quá khó, đối với cậu mà nói, nếu chiến dịch lần này giành thắng lợi, công ty cậu đồng thời cũng sẽ leo lên một nấc thang huy hoàng hơn, vì vậy cậu cần cái bàn đạp này của chúng tôi.”

Đúng vậy, giúp đỡ một tập đoàn hàng đầu trong nước trở thành một thương hiệu nổi tiếng ở Anh Quốc mới chính là mục đích công ty của cậu. Ha ha, chẳng qua vị trí của cái bàn đạp này không tốt, có thể mượn nó để nhảy lên nấc thang kia được hay không, tất cả đều phải dựa vào bản lĩnh của chúng ta, huống chi, nếu thất bại, thì cũng phải chuẩn bị tinh thần làm một cú ngã an toàn.

Nhưng đối với cái bàn đạp kia mà nói, cậu cần bản không cần phải chịu trách nhiệm gì cả, nếu thua thì cũng chỉ đứng yên tại chỗ, còn nếu thắng sẽ đạt được khoản lợi nhuận lớn nhất từ trước đến giờ, cùng một lúc thu được cả danh lẫn lợi.

Triển Phi đã quyết đánh, hần thậm chí còn không tiếc bỏ tiền ra thuê người, thì sẽ phát huy toàn bộ khả năng của kẻ đó đến cực điểm. Vì vậy tốt hơn hết là nên cùc cung tận tụy đến hơi thở cuối cùng để đạt được hiệu quả đầu tư ở mức cao nhất.

Loại dự án này hao công tốn sức cũng chưa chắc sẽ thu được kết quả, hần là nên lập tức từ chối, chúng ta cũng không hề thiếu mấy phi vụ làm ăn. Nhưng Quý Ngật Lăng không thể không thừa nhận, nếu thành công, thành quả đạt được đối với cậu cực kỳ hấp dẫn, tìm khắp thế giới cũng khó có được một công ty thứ hai như của Triển Phi, nắm trong tay thực lực vô cùng hùng hậu, đó là còn chưa phát huy đến mức cực hạn. Hần có thể tận dụng chúng ta để đạt đến cảnh giới cao nhất, nhưng đồng thời cũng giúp chúng ta viết nên tên tuổi của mình. Dù sao như lời Triển Phi nói, bọn họ có thực lực như vậy, cái bàn đạp này tuy vị trí không tốt, cũng không đủ cao, nhưng vẫn đủ chắc chắn, có tùy tiện đạp lên cũng không sợ sẽ bị té đau.

“Cậu không cần phải vội trả lời ngay, tôi cho cậu thời gian ba ngày để suy xét, đến lúc đó cho tôi một câu trả lời thuyết phục là được. Ngoài ra, kỳ hội chợ triển lãm lần này tôi cũng sẽ đích thân tham dự, không để bên thứ ba các cậu một mình đơn phương anh dũng chiến đấu, các cậu chỉ cần làm tốt công tác hỗ trợ là được.”

Gật gật đầu, Quý Ngật Lăng thu lại tư liệu chuẩn bị cáo từ, quay về cẩn thận cân nhắc xem có nên tiếp nhận công việc lần này hay không. Chính là, tuy cậu còn do dự, nhưng tựa hồ trong thâm tâm cũng đã có quyết định.

“Lăng.”

“Triển Phi, mời anh đừng tiếp tục xưng hô với tôi như thế nữa.” Thở dài, Quý Ngật Lăng nhìn thẳng vào khuôn mặt của Triển Phi nói, “Tôi mong rằng giữa chúng ta trừ việc công ra, sẽ không còn bất kỳ việc nào khác.”

Bình tĩnh nhìn đối phương ba giây, Triển Phi đồng ý thỏa hiệp, “Được, nếu đây là nguyện vọng của cậu. Bất quá. tôi cũng mong cậu đừng bài xích tôi đến mức vừa thấy mặt là đã muốn buồn nôn có được không.” Nói xong liền nhẹ mím cười, bên khóe môi cong cong hiện lên nếp nhăn nhàn nhạt, nếu nhìn không kỹ sẽ không phát hiện thấy, nhưng thật sự là chúng có tồn tại.

Năm tháng vẫn để lại dấu vết của nó trên gương mặt kia, Triển Phi dù sao cũng đã 35, không còn là một thanh niên lỗ mãng ngày nào nữa.

Cười to đáp lại, Quý Ngật Lăng cũng triệt để dỡ xuống vẻ lạnh lùng kiên cố chắc chắn, “Xem ra tôi ngày hôm đó đã dọa sợ anh!”

Sau đó giống như một bước ngoặt, hai người đều thoải mái nở nụ cười, tựa hồ không còn sự ngăn cách nào nữa, nhưng bên trong cũng không hề mang theo bất kỳ mối dây liên hệ nào. Thật chẳng khác gì dùng những thứ sơn phấn tốt nhất đem hết thấy các vết tích xưa cũ tân trang, che đậy lại toàn bộ.

Thời điểm Quý Ngật Lăng cáo biệt ly khai văn phòng, Triển Phi cũng không đứng dậy tiễn người, chỉ có ánh mắt nóng rực dõi theo bước chân của cậu.

Sau khi Quý Ngật Lăng rời khỏi, trong khoảng khắc cánh cửa khép lại Triển Phi mới thở dài, nở một nụ cười mông lung, lấy tập bìa chứa danh sách tên nhân viên chính thức tham gia hội chợ triển lãm tại Nhật vào tháng sau chuyển cho trợ lý, bên trong đã đem tên của Quý Ngật Lăng xếp vào.

Kỳ thật, căn bản không có gì phải do dự, hội chợ triển lãm sản phẩm kia nếu tôi đã muốn tham gia, thì không thể nào thất bại. Lăng, lần hợp tác này, cậu nhất định sẽ không phải chịu thiệt thòi.

Nếu thật sự không bao giờ có thể xuất hiện cùng một chỗ, thì Triển Phi hẳn tình nguyện không xem mình là con người.

.
.

Chú thích:

(1) Trong nguyên tác, tác giả đã dùng cụm từ “Hữu kiểm hữu diện”, một trong bốn cụm từ đại diện cho bốn loại người được chia ra dựa trên hai từ “ ” và “ ” tức “kiểm” và “diện”.

“Hữu kiểm hữu diện” dùng để nói về loại người có thiên tư của bậc thánh nhân vương giả, luôn được coi trọng và nhận được nhiều sự ưu ái, nhưng trong cuộc sống lại không có nhiều. Nói chung là thiên tài thuộc loại hàng hiếm.

(2) Bá vương điều ước: hay “Bá vương hiệp ước” là một cách gọi phổ biến của người dân Trung Quốc. Trên thực tế để chỉ những chỉ hợp đồng không công bằng cùng các điều khoản bất hợp lý. Bởi giữa người kinh doanh và người tiêu thụ, thông tin bất đối xứng, năng lực kinh tế bất bình đẳng. Người kinh doanh thường lợi dụng sức mạnh và địa vị của bản thân, nên khi viết điều khoản hợp đồng thường thêm vào nhiều nội dung vô lý thiên vị, khiến quyền lợi của người tiêu thụ bị tổn hại.

(3) Nghìn lẻ một đêm: phiên âm Hán Việt là “Thiên Phương dạ đàm”, ý chỉ chuyện hoang đường.

6. Chương 6

.

Quý Ngật Lăng quả nhiên ngay ngày hôm sau đã liên hệ lại với Triển Phi, nói bọn họ chấp nhận thử đánh cược cho kế hoạch lần này, đồng thời yêu cầu Triển Phi sau khi bớt chút thì giờ chỉnh sửa lại hợp đồng thì chuyển qua cho cậu. Không ngờ triển Phi lần này trái lại vô cùng dễ chịu, nói rằng hợp đồng Quý Ngật Lăng gửi đến hắn đã xem qua, không có chỗ nào cần phải sửa chữa, nhờ vậy mà thời gian ký kết đã được rút ngắn đi rất nhiều.

Quá trình đặt bút ký hợp đồng chính thức tựa hồ càng thêm mau gọn nhanh lẹ. Như trước ở trong văn phòng của Triển Phi, Quý Ngật Lăng mang theo trợ lý tiến vào, tay trợ lý vừa nhấc thấy Triển Phi thì lập tức lộ ra bộ dáng thành kính cúi đầu vô cùng cảm kích, còn bồi thêm một trận những lời lẽ khách sáo linh ta linh tinh, gì mà bản thân không uống được rượu mạnh, may nhờ có Triển tổng quan tâm chăm sóc chu đáo. Sau đó mới ngượng ngùng ngồi xuống bên cạnh Quý Ngật Lăng lấy ra bản hợp đồng.

Cho dù là kẻ vốn bình tĩnh như Triển Phi, nhưng đối với hành động vừa rồi cũng có hơi lúng túng, nhưng mà nhìn sang Quý Ngật Lăng hàm ý sâu xa, thế nhưng ánh mắt đối phương lại làm ra vẻ ta đây cái gì cũng không biết. Tên trợ lý hơn phân nửa sau khi tỉnh lại, phát hiện đang nằm trong phòng nước nóng cao cấp đã không khách khí mà hưởng thụ một phen, dù sao chi phí đều sẽ được tính hết lên đầu Triển Phi.

Triển Phi không đặt nghi vấn cũng không nói gì, không hề có ý gây khó dễ, các hạng mục trong hợp đồng hợp tác do phía công ty Quý Ngật Lăng cung cấp khá ổn thỏa.

Sau khi việc ký kết hoàn tất, hai người bắt tay tượng trưng, giống như lúc trước, ngón tay vừa chạm nhẹ đã nhanh chóng tách ra, nhưng lần này người thu hồi tay trước là Triển Phi.

Sau khi an bài một ít công tác, Triển Phi hỏi Quý Ngật Lăng có muốn ở phòng 711 tại Kim Hải Ngạn trong khoảng thời gian lưu lại đây không. Dù sao đó cũng là phòng được hán bao dài hạn, bình thường không hay sử dụng. Nếu bây giờ Quý Ngật Lăng phải nán lại Thượng Hải hơn một tháng, thay vì.... thuê khách sạn, không bằng trực tiếp ở luôn bên kia, Triển Phi sẽ đem chìa khóa giao cho cậu, hơn nữa hứa sẽ không đến làm phiền cậu khi cậu ở đó.

Lắc lắc đầu, Quý Ngật Lăng gần như không hề cân nhắc mà ngay lập tức cự tuyệt ý tốt của Triển Phi. Mặc kệ hán nghĩ gì, đơn thuần là hảo ý hay có suy tính gì khác, vô luận lý do của hán là gì, Quý Ngật Lăng cũng sẽ không bao giờ bước vô căn phòng đó. Vả lại, không phải chỉ là tiền phòng khách sạn hơn một tháng thôi sao, số tiền đó đối với công ty của cậu không đáng để vào mắt, huống hồ tiền này sẽ tính cho Triển Phi, Quý Ngật Lăng càng không có trách nhiệm phải thay hán tiết kiệm.

Triển Phi cũng không vì thành ý của mình bị từ chối mà tỏ vẻ khó chịu, chỉ nhún vai nói, “Chỉ cần cậu ở thấy quen là tốt rồi.”

Quý Ngật Lăng trở về khách sạn, trước tiên đi làm thủ tục thuê phòng, sau đó gọi điện về cho gia đình, nói với phụ thân mình vì bận một ít chuyện công nên phải nán lại Thượng Hải một tháng, nhờ ông chiếu cố sự vụ ở công ty, có vấn đề nào lớn thì gọi điện qua cho cậu. Tuy Anh Quốc nói xa thì có xa thật, nhưng ngồi máy bay bất quá cũng chỉ mất khoảng mười mấy tiếng đồng hồ.

Quý Thiên Hùng đương nhiên sẽ không nghi ngờ quyết định của con trai, nếu cậu đã tính như thế, thân làm cha cư nhiên sẽ không can thiệp vào, chỉ mong cậu yên tâm công tác đồng thời chú ý nghỉ ngơi, đừng quá mức lao碌.

Sau khi trao đổi thêm một chút chuyện công việc, Quý Ngật Lăng gác điện thoại, thờ dài, đi vào phòng tắm.

Ngày hôm sau là bắt đầu triển khai kế hoạch chiến đấu, bởi hợp đồng đã được ký kết, cậu và Triển Phi đã cùng thống nhất mục tiêu, hiện tại là thời khắc vì mục tiêu này mà phấn đấu.

Hai người qua lại nhiều hơn, Triển Phi cũng bạo gan để Quý Ngật Lăng tham gia tất cả các hội nghị cao cấp của công ty, thậm chí còn bố trí một phòng làm việc tạm thời cùng tầng với văn phòng của hán cho Quý Ngật Lăng sử dụng.

Có khi, Triển Phi bởi vì công vụ khác của công ty không thể tham dự các buổi kiểm tra đánh giá sản phẩm của bộ phận sản xuất đồ chơi, cũng sẽ để Quý Ngật Lăng hỗ trợ quan sát, xem như một sự khẳng định đối với năng lực của cậu. Nhưng hành động cho phép một bên thứ ba can dự vào nội bộ công ty quả thật có chút khiến kẻ khác không biết nói sao cho phải. Ngay cả Quý Ngật Lăng cũng cảm thấy mình được trao cho một quyền lực vượt quá quyền hạn, nhưng bất quá nếu ngay cả mấy quản lý bên bộ phận sản xuất đồ chơi không nói gì, thì Quý Ngật Lăng cũng không từ chối. Dù sao bản thân cậu cũng không có ý kiến gì về vấn đề này, nhiều nhất thì cũng chỉ đưa ra một số nhận xét về sản phẩm.

Một tuần kế tiếp, không thể không thừa nhận, hiệu quả hợp tác cùng Triển Phi quả thật rất rõ rệt, hai người vốn là những kẻ làm việc có năng suất, không thích dây dưa dằng dãi, lại còn rất hiểu nhau. Quý

Ngật Lăng rót cuộc cũng biết Triển Phi để cậu đứng quan sát là nhằm mục đích gì. Bỏ qua mối quan hệ thể xác của hai người trước đây, dù sao cả hai đối với nhau cũng vô cùng quen thuộc, đại khái về việc nắm bắt tường tận ý tưởng của Triển Phi không ai có thể so với Quý Ngật Lăng, cho dù không biết được bước tiếp theo hắn sẽ làm gì, nhưng ít nhất một khi đề nghị, hắn đồng ý hoặc không đồng ý, về điểm ấy, Quý Ngật Lăng vẫn hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Có đôi khi mở miệng cười chế giễu, thật không nghĩ quan hệ của bọn họ từ yêu say đắm biến thành oán hận, rồi từ hai người đã gần như biến thành hai kẻ xa lạ trở thành đối tác làm ăn tốt nhất.

Nên nói sao đây? Triển Phi thật sự là một nhân tài vô cùng lợi hại, có thể tận dụng nguồn tài nguyên ngay bên cạnh để phát huy đến cực hạn.

Tại buổi tiệc chúc mừng việc hoàn tất giai đoạn điều chỉnh sản phẩm cuối cùng cho hội chợ triển lãm đồ chơi sắp tới, Triển Phi hào phóng bao trọn gói cả khách sạn. Không những các quản lý cao cấp mà toàn bộ công nhân nhân viên trong công ty đều được mời đến tham dự, để mọi người cùng chúc tụng và thả lỏng một bữa. Không hề có bất kỳ sự gò bó hạn chế nào, mọi người đều thỏa sức ăn uống vui chơi, rồi sau đó sẽ bắt đầu chuẩn bị cho một chiến dịch khắc nghiệt hơn.

Một lão bản vô cùng hào phóng, không có nhân viên nào lại không yêu mến, cho dù phải liều mạng thì đa số cũng đều sẽ tự nguyện, Triển Phi hoàn toàn biết phải làm thế nào để xử lý mối quan hệ với công nhân. Ngày hôm nay hắn leo đến vị trí cao như vậy thì cũng không phải là một lão hủ hủ bại, toàn bộ đều nhờ vào những người hắn đã tâm đắc tuyển chọn, họ đã hợp lực nâng hắn lên, đồng thời sẽ vì hắn mà bán mạng, hạnh phúc vì tiềm lực của bản thân được phát hiện và trở nên hữu dụng.

Công ty trực thuộc bộ phận sản xuất đồ chơi trẻ em thật sự là do Triển Phi một tay sáng lập, mượn tiềm lực của Triển Thị để duy trì nguồn vốn lúc ban đầu, sau đó tự thân tiếp tục phát triển lớn mạnh.

Khó trách tạp chí Forbes cố ý mời một người Trung Quốc làm nhân vật trang bìa, hắn quả thật có năng lực này, tin rằng trên khắp lãnh thổ Trung Hoa cũng không được mấy người.

Nhiều nhân viên hơn, không khí lại càng thêm náo nhiệt, Triển Phi thân là đồng sự tự nhiên sẽ trốn không thoát. Bị người ta vây quanh kính rượu hết ly này đến ly khác, Triển Phi cũng đỡ xuống vẻ mặt lạnh lùng hàng ngày, thật sự nể tình đáp lễ lại bọn họ.

Biết Triển Phi tửu lượng luôn luôn không tồi, nhưng trận oanh tạc này cũng thật là. Con kiến thậm chí có thể ăn voi!

Lần tiến quân vào thị trường hải ngoại này, Quý Ngật Lăng cũng là một trong những người phụ trách chính, đối với tình huống hiện tại thật lòng cảm thán một câu, không hẳn là không ứng phó được với những người mời rượu mình. Ai lại chẳng biết người này trong công ty là do chính Triển tổng nhìn trúng, hiện tại đối với cậu kính rượu cũng giống như cho Triển Phi một chút thể diện, với lại còn được trọng dụng như thế, ai có thể biết được trong tương lai cậu có nhảy vào công ty của bọn họ hay không. Kết quả là dần dần, do được mời rượu mà tách ra lúc ban đầu, từng chút một bị đặt lại cùng một chỗ.

Cơ hồ tất cả những người từng đến bên Triển Phi mời rượu đều đồng thời gọi tên Quý Ngật Lăng, yêu cầu cùng nhau làm một ly rượu mừng.

Cậu bắt đầu dĩ nhận lời, thời điểm tay vươn ra để cạn ly, tay cậu vô tình tiếp xúc với ngón tay lạnh lẽo của Triển Phi, trong nháy mắt kia tựa như một lần nữa bị điện giật trúng. Quý Ngật Lăng hơi hơi run rẩy kịch liệt, rượu bị tràn ra ngoài một ít, cũng may không ai phát hiện. Tựa hồ đối với Triển Phi, chỉ cần không tập trung tinh thần, sẽ không cách nào kháng cự được phản ứng bản năng của cơ thể.

Đi qua ba tuần rượu, hầu như mọi người đều đã đến mời rượu xong, có người bắt đầu đề nghị buổi tốt tiếp tục làm thêm tăng hai, Triển Phi cười nói, buổi sáng ngày mai cho toàn bộ nhân viên nghỉ nửa ngày, cả đại sảnh như bùng nổ, mọi người hoan hô điên cuồng.

Không tham dự hoạt động sau đó của bọn họ, Triển Phi cùng Quý Ngật Lăng rời khỏi khách sạn. Lúc đứng cạnh nhau ở ngoài cửa chờ trợ lý mang xe đến hộ tống.

“Vẫn còn cảm thấy chán ghét tôi đúng không? Nên mới chỉ vô tình đụng phải đã lập tức không thể chịu được?” Không nghĩ tới Triển Phi lại đột nhiên nói chuyện với mình, Quý Ngật Lăng ngây ra một lúc, không

trả lời câu hỏi của hắn.

Sự run rẩy kia quả nhiên đã bị đương sự là Triển Phi sớm phát hiện ra, hơn nữa còn rất dễ ý.

Sau một tuần hợp tác như vậy, Triển Phi vừa quy củ cũng rất thành thật, ngoại trừ công việc, không hề xuất hiện cùng một chỗ với cậu quá nhiều, bởi vậy mới cảm thấy thất vọng sao?

“Lăng, tôi không muốn cậu xem tôi như kẻ địch.” Xoay người, triển Phi đối mặt với Quý Ngật Lăng đang đứng bên cạnh, sau đó vươn tay thông thả khoác lên đôi vai của cậu.

Cổ nén xuống sự run rẩy, Quý Ngật Lăng biết Triển Phi hy vọng chính mình đối xử với hắn tự nhiên hơn, nhưng phản ứng của thân thể không phải là thứ cậu có thể khống chế được. Đáp lại đôi con ngươi có chút bi thương của Triển Phi, Quý Ngật Lăng hít sâu một hơi, từ từ khép hai mắt cố gắng bình tĩnh trở lại.

Bàn tay trên bả vai chậm rãi di chuyển, những ngón tay có hơi mát lạnh, cứ như vậy gắt gao ôm lấy gáy của Quý Ngật Lăng.

Cơn run rẩy thật vất vả mới có thể áp chế lại lần nữa men theo sự đụng chạm trên da thịt bắt đầu nổi lên, tư thế này có chút. là tư thế mà Triển Phi thích nhất, chỉ cần bàn tay hắn hơi dùng sức thêm chút nữa, là có thể dễ dàng kéo cậu đến sát bên cạnh, sau đó.

Là một tư thế hôn môi tiêu chuẩn.

Không thể mặc cho triển Phi lỗ mãng, Quý Ngật Lăng bật mở hai mắt, ngay lúc muốn dùng lực để vùng ra, bàn tay vừa mới vượt quá giới hạn kia đột nhiên khôi phục lại tư thế đặt trên đầu vai, sau đó vỗ vỗ lên bả vai của Quý Ngật Lăng nói, “Cổ lên.”

Cùng lúc đó, trợ lý cũng vừa lái xe đến chạy ra mở cửa, Triển Phi không nhìn lại Quý Ngật Lăng, xoay người ngồi vào ghế.

7. Chương 7

.

Ngày hôm sau buổi tiệc mừng công, cũng là hôm mà Triển Phi cho mọi người được phép nghỉ nửa ngày thì một tin dữ bị lan truyền trên internet, đem cả công ty bao phủ trong một đám mây đen. Quá nhanh, nhanh đến nỗi chưa một ai kịp tỉnh giấc từ mộng đẹp, bên ngoài đã sấm nổ chớp giạt vang trời.

Không được xả hơi mà ngay lập tức bị triệu tập hội nghị cấp cao. Nhóm quản lý trẻ tối hôm qua cuồng hoan đến tận nửa đêm nên sắc mặt đều phi thường khó coi, một nửa là do nghỉ ngơi không tốt, một nửa là do bị dọa đến phát hoảng.

Sản phẩm vừa mới được hoàn thành, còn chưa kịp chính thức ra mắt, vậy mà một phần thành quả cư nhiên bị lọt lên mạng.

Áp suất trong phòng hội nghị hiện vô cùng thấp, thấp đến nỗi đủ làm người ta ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, các quản lý của Bộ phận nghiên cứu phát triển, Bộ phận thị trường cũng như Bộ phận kinh doanh tiêu thụ không ai nói gì, lẳng lặng chờ chỉ thị của Triển Phi.

Ho khan một chút, quản lý Bộ phận nhân sự xưng phong phá vỡ sự trầm mặc, “Triển tổng, tôi cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ quái, trước đây chưa từng phát sinh loại sự kiện bị tiết lộ kế hoạch kinh doanh như thế này bao giờ.” Nói xong còn đưa mắt nhìn về phía Quý Ngật Lăng đang ngồi ở một bên, ngụ ý đã khá rõ ràng. Người do ta tuyển chọn, chưa từng có loại bất lương như vậy, lần này khả năng do ngoại nhân để lộ bí mật là rất cao.

Quý Ngật Lăng vốn đang nhìn vào màn hình máy tính trước mặt, trong cả hội nghị có thể được xem là kẻ ung dung tự tại nhất, cho dù tất cả mũi dùi đều hướng về phía mình cậu cũng không để bị ảnh hưởng, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng quản lý kia liếc mắt một cái, chỉ thần nhiên di chuyển chuột, lướt web đọc tin.

“Ngoài MAY ra, những người khác không còn gì để nói sao?” Triển Phi không cho vào tai mấy lời kia của quản lý nhân sự mà để nàng ta ngồi xuống, quay sang hỏi ý kiến của những người khác.

“Tôi cũng cảm thấy thật kỳ quái, bản thiết kế lần này bên Bộ phận nghiên cứu phát triển chúng tôi đã bảo vệ rất cẩn thận, trừ bỏ vài người ở trung tâm, không ai có cơ hội nhìn thấy phác thảo hoàn chỉnh.”

“Đúng vậy, nòng cốt của bên Bộ phận thị trường chưa đến mười người, tất cả chúng tôi đều biết nhau rất rõ, sẽ không ai làm ra loại hành vi ác độc như thế.”

“Việc này rốt cuộc là do ai tiết lộ ra ngoài? Thật là quá xấu xa!”

Nhìn các quản lý thoái thác trách nhiệm đùn đẩy cho nhau khiến sắc mặt Triển Phi so với trước lại càng đen thêm vài phần, mọi người đương nhiên phi thường hiểu rõ tính khí của hắn, vừa thấy sắc mặt hắn khó coi thì lập tức ngậm hết miệng lại.

Phòng họp một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, im ắng đến mức ngay cả thở cũng không dám lớn tiếng. Qua vài phút, mãi đến khi có người vẫn tiếp tục gõ bàn phím như không có chuyện gì, di chuyển click chuột, đem trầm mặc đánh vỡ một lần nữa.

Toàn bộ tầm mắt lập tức quét về phía kẻ thủy chung từ đầu đến cuối không hề lộ ra vẻ khấn trương, thậm chí dù chỉ một chút bối rối kia.

Quý Ngật Lăng như trước không hề để tâm việc mọi người đang nhìn mình, không nhanh không chậm search tin trên mạng, mở ra hết trang này đến trang khác, vẻ mặt tự nhiên, đôi mắt trong suốt, môi dưới hơi mím lại, tỉ mỉ chuyên chú.

“Elan, cậu thấy thế nào?” Chuyển hướng sang Quý Ngật Lăng, âm sắc của Triển Phi cũng tự nhiên mềm đi rất nhiều.

Bị gọi đích danh, Quý Ngật Lăng mới miễn cưỡng dứt tầm mắt ra khỏi màn hình ngược lên nhìn, đầu tiên là nhìn Triển Phi, rồi lập tức quét một vòng qua nhóm quản lý trẻ đang ngồi quanh bàn, sau đó đứng lên.

Thật ra người phát hiện thành quả bị rò rỉ lên mạng sớm nhất chính là cậu, cư nhiên nói như vậy cũng không chính xác, bởi thời điểm cậu phát hiện ra, ngay sau đó liền gọi vào di động của Triển Phi, thì Triển Phi cùng lúc đó cũng đang chuẩn bị gọi lại cho cậu, hai người cơ hồ sau khi về nhà, mở máy lên mạng liền lập tức phát giác sự việc.

“Kỳ thật kẻ để lộ bí mật là ai, vấn đề này tất nhiên rất quan trọng, nhưng cũng không phải là vấn đề khó giải quyết nhất. Bất kỳ ai so với người thường làm rò rỉ thông tin, thì đều phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc hơn. Tôi với tư cách là CEO cùng quý công ty ký kết hiệp thương bảo mật, một khi vi phạm, không phải chỉ đơn giản là tán gia bại sản, bị bỏ tù là có thể giải quyết vấn đề, công ty tôi còn rất nhiều người chờ tôi chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả. Thế nên loại việc tiết lộ bí mật thương nghiệp nho nhỏ để kiểm soát chút lợi ích này, căn bản không đáng để tôi cho vào mắt.”

Ngữ khí của Quý Ngật Lăng băng quơ nhẹ nhàng, nhưng hiệu quả rung động mà những lời ấy đạt được rất rõ ràng. Dù sao khi này, tất cả mọi người đều đem mũi dùi chĩa về phía cậu, hiện tại bị nói như vậy, đừng nói là trong lòng cảm thấy áy náy, thậm chí còn vô cùng xấu hổ muốn tự đào hố chui vào. Cũng may là Quý Ngật Lăng không định tiếp tục truy cứu chuyện này, rất nhanh đem vấn đề bỏ lại phía sau.

“Hiện tại vấn đề quan trọng nhất là một phần bản phác thảo sản phẩm đã hoàn toàn bị lan truyền trên mạng, đồ chơi không thể so sánh với các mặt hàng khác, nếu muốn làm giả thì vô cùng dễ dàng, cho dù tính năng kém hơn rất nhiều, nhưng những món hàng trên tay mấy người bán rong đầu đường cuối phố đều có thể giống với của chúng ta như đúc, mà sản phẩm của chúng ta còn chưa chính thức ra mắt, các người chẳng lẽ định đợi đến thời điểm bọn trẻ không còn hứng thú với chúng nữa mới phát hành sao? Đến lúc đó có còn kịp nữa không? Cho nên tôi đề nghị, không cần chờ đến Hội chợ quốc tế tại Nhật Bản vào tháng sau, mà trực tiếp tại Hội chợ triển lãm đồ chơi trẻ em châu Á ở Quảng Châu đem kế hoạch sớm thực hiện, lập tức đẩy một loạt sản phẩm mới ra thị trường.”

Sau khi nói xong câu này, phía dưới tiếng hấp khí vang lên không ngừng. Việc này thì lại quá vội vàng, mà như vậy chẳng phải đã hoàn toàn làm theo âm mưu được vạch sẵn của đối phương sao?

“Có thể dùng thiết kế bọt khí cho đợt tuyên truyền sản phẩm lần này được không?” Triển Phi hỏi quản lý Bộ phận thị trường.

“Thưa, vẫn chưa hoàn tất, dự tính phải hai tuần nữa mới triệt để giải quyết dứt điểm.”

“Không được, cho bọn họ làm tăng ca, dứt khoát phải kịp có mặt trong Hội chợ giới thiệu sản phẩm ở Quảng Châu vào tuần sau, đồng thời, các anh lập tức làm một cuộc thương lượng với Hội đồng thành phố Quảng Châu, chúng ta nếu muốn hoàn thành kế hoạch tuyên truyền lần này cần phải thông qua cửa ải đó.”

“Nhưng mà thưa Triển tổng, nếu cứ như vậy, chúng ta lấy gì để tạo sự rung động tại Hội chợ quốc tế Nhật Bản, một sản phẩm đã ra mắt trước đó vẫn có thể thu hút ánh nhìn của khách hàng được nữa sao?” Ý tưởng thật vất vả mới nghĩ ra được, tuyệt đối sẽ tạo hiệu quả tuyên truyền khiến tất cả những ai tham dự cả đời khó quên, vậy mà bị đem ra trình diễn sớm tại Quảng Châu, nói thật, không một người nào ở đây cam lòng.

“Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, đến lúc đó sẽ có biện pháp khác.” Điều Triển Phi cần không phải là sự do dự, cũng không phải là bỏ mặc vấn đề, mà là phương pháp giải quyết vấn đề, hẳn cần kẻ có năng lực, tự nhiên có thể phát hiện ra vấn đề, nhưng đã phát hiện mà không giải quyết, hoặc giả như đưa ra phương án giải quyết không khả thi, thì không phải đều là phé nhân sao?

Hội nghị gấp rút chấm dứt, bởi hiện tại đã là thời khắc giành giật từng phút từng giây.

Không được phép lãng phí bất kỳ khắc nào, một khi đã phân chia công việc rõ ràng, mọi người đều đã xác định mục tiêu, phần lớn thời gian sẽ được dùng vào việc thực thi kế hoạch sao cho thật nhanh chóng.

Chưa kịp nói thêm bất kỳ điều gì, Triển Phi và Quý Ngật Lăng cùng nhau trở về văn phòng, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, “Lần này vất vả cho cậu, cũng nhờ nhiều vào sự hỗ trợ của cậu.”

Gật gật đầu, rồi trên hành lang hai người đường ai nấy đi, hướng về phòng làm việc của mình.

Loại chiến dịch đột kích cấp bách thế này, cũng gặp phải không ít vấn đề mà bọn họ đã dự tính trước, nhưng khi quản lý Bộ phận thị trường gõ cửa văn phòng Triển Phi, hơn nữa còn để báo tin không thể liên lạc được với phía Hội đồng thành phố Quảng Châu, khiến Triển Phi lần đầu tiên cảm thấy khó xử.

Không phải hẳn không muốn xuất sơn ra mặt liên hệ, mà thật sự là vô pháp phân thân, dù sao bộ phận đồ chơi trẻ em cũng chỉ là một công ty con, hẳn là chường quản, cùng một lúc phải quản lý tất cả sáu lĩnh vực, hiện tại yêu cầu hẳn bỏ ra một phần lớn thời gian để đàm phán cùng bên Quảng Châu, quả thật có chút phiền phức.

Muốn hẳn đại diện đàm phán cũng không thành vấn đề, nhưng thật sự là hẳn không có thì giờ cho việc mời mọc này, bọn họ cũng không còn nhiều thời gian để mà chờ đợi nữa.

Gọi vào số nội bộ của văn phòng Quý Ngật Lăng, Triển Phi còn chưa kịp mở miệng thỉnh cầu sự giúp đỡ từ cậu, Quý Ngật Lăng đã mang đến tin tốt.

Dù sao cũng đều là dân kinh doanh, tuy rằng không tấn công cùng một thị trường, nhưng sự tương quan giữa đường lối và phương thức vẫn vô cùng chuyên nghiệp cũng như cực kỳ thành thạo. Lường trước vị quản lý trẻ tuổi kia chưa hẳn có khả năng đối phó với đám người trong Chính quyền Quảng Châu, Quý Ngật lăng sau khi tan họp, đã bắt đầu chủ động liên lạc, hơn nữa nhờ không ngừng nỗ lực, rốt cuộc cũng sắp xếp được một cuộc hẹn với Bí thư thành phố, ba ngày sau sẽ gặp mặt hội đàm, thời gian là một tiếng đồng hồ.

Lúc quản lý Bộ phận thị trường ở phòng Triển Phi nghe được tin này thì cảm động suýt rớt nước mắt, nhưng trong khi cảm kích, từ tận đáy lòng cũng dâng lên một ít cảm xúc chua xót. Vì cái gì cùng một vấn đề, người khác có thể tìm ra con đường để đột phá, gỡ bỏ khó khăn, còn mình thì vẫn nán ná dây dưa đứng ngoài cửa. Bất quá mặc kệ nói thế nào, vấn đề nan giải cuối cùng cũng đã được giải quyết hơn phân nửa, có được cơ hội gặp mặt, dựa vào bản lĩnh của Triển Phi thì nhất định hoàn toàn có khả năng sắp xếp ổn thỏa.

Bởi còn một ít công tác chưa hoàn thành, lại phải làm thêm giờ, rồi cùng chính quyền Quảng Châu ngồi vào bàn đàm phán, cuối cùng chỉ có Triển Phi và Quý Ngật Lăng hai người duy nhất bay đến Quảng Châu trước. Vì để hỗ trợ Bộ phận thị trường giải quyết công tác chuẩn bị giai đoạn đầu, dù sao muốn lần tuyên

truyền này đạt được kết quả tốt, cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ, cũng hết sức phức tạp, vì là lần đầu tiên tiếp nhận một hạng mục lớn như vậy, sợ xảy ra sơ xuất nên Quý Ngật Lăng đã cố ý cho trợ lý ở lại, để hẳn giúp đỡ Bộ phận thị trường hoàn thành công tác được giao phó.

Thời điểm máy bay đáp xuống Quảng Châu, Quý Ngật Lăng và Triển Phi đã tận dụng ba giờ bay vào việc nghỉ ngơi dưỡng thần, vài ngày gần đây hiếm khi có được thời gian chợp mắt, nên cũng giúp tinh thần phần chần lên một chút, chuẩn bị cho một trận chiến có thể được xem là khó nhất cũng như trọng yếu nhất này.

8. Chương 8

Bởi do hành trình quá mức vội vàng, nên để thuận tiện Triển Phi đã đặt trước hai phòng ở một khách sạn nằm sao ngay trong trung tâm thành phố. Nhưng thời điểm hân và Quý Ngật Lăng tới khách sạn, cô nhân viên tiếp tân lại nói vô cùng xin lỗi, phòng chỉ còn loại một phòng ngủ, lúc đăng ký, bên bộ phận đặt phòng nhìn lầm họ đăng ký loại phòng một gian, cho nên thật sự rất lấy làm tiếc.

Nhìn vào mắt Quý Ngật Lăng, Triển Phi hỏi, “Có muốn đổi khách sạn không?”

Biết cậu đối với hân vẫn còn bóng ma ám ảnh, tại loại thời khắc quan trọng như thế này Triển Phi cũng không nghĩ lại đi chọc vào cậu. Nếu phải ở cùng một phòng, mặc dù cậu có thể làm như không có việc gì, thì chính bản thân hân cũng không dám đảm bảo có thể chế ngự được tà niệm của mình hay không.

“Thôi quên đi, giao thông ở đây là thuận tiện nhất rồi, chúng ta cũng đã trì hoãn quá lâu.” Vì Quảng Châu mấy ngày nay còn có một buổi triển lãm ô tô, nên phòng ở những khách sạn khác hân cũng đã bị đặt hết rồi.

“Triển tiên sinh, hiện tại có hai loại phòng để ngài lựa chọn, một là loại suite hành chính, nhưng chỉ có một giường lớn, loại còn lại là standard room bình thường, xin hỏi Triển tiên sinh chọn loại nào?”(1)

Nhúu mày, thật chẳng khác nào bắt chọn tuyệt lộ.

“Standard room.” Ít nhất sẽ có hai giường, xác suất nổ lửa sẽ nhỏ lại một chút.

“Suite.” Cơ hồ ngay khi Triển Phi chọn phòng, Quý Ngật Lăng cũng đồng thời nói lên lựa chọn của mình, khiến Triển Phi rất đổi kinh ngạc, “Chúng ta cần hai bàn làm việc.”

Tên như thế nào chất như thế ấy, loại standard room chỉ có một gian phòng, nhưng quả thật là có hai giường, tuy vậy lại không đủ chỗ cho hai người cùng làm việc. Còn suite room, tuy chỉ có một giường đôi loại lớn, nhưng ít nhất có hai gian, đối với họ mà nói, điều này quan trọng hơn.

Sau khi làm xong thủ tục đăng ký thì hai người đi lên lầu. Nếu Quý Ngật Lăng đã không thèm để ý, Triển Phi tự nhiên cũng sẽ không đối với việc ở cùng phòng có mỗi một cái giường lớn mà giả vờ bất mãn.

Không hổ danh là Quảng Châu với nền kinh tế phát triển không kém gì Thượng Hải, thật có thể gọi là tắc đất tắc vàng, mặc dù là suite cao cấp nằm sao thì cũng chỉ có hai gian tượng trưng, nội thất quả thật thoải mái không sai, nhưng cũng rất khó làm người ta cảm thấy hài lòng.

“Hội chợ triển lãm sau vài ngày nữa, nếu chúng ta sớm đặt được phòng tốt thì cũng không phải lại chui vô cái chỗ xơ mướp(2) như thế này.” Triển Phi tựa hồ đối với căn phòng này có rất nhiều ý kiến, tốt xấu gì thì bản thân cũng coi như đang mang theo khách, vậy mà chỉ có thể đặt một gian phòng dọa người thế này.

Nhưng người khách kia lại không chút nào để ý đến, tựa hồ sớm đã thích nghi với căn cứ tác chiến lâm thời, thần nhiên kéo hành lý đi thẳng vào thư phòng, Quý Ngật Lăng nói với Triển Phi, “Thư phòng thuộc về tôi, trong phòng ngủ cũng có bàn dài, anh có thể ở bên kia làm việc.”

Đại khái trước giờ chưa từng có người dám cùng Triển Phi tranh giành địa bàn như vậy. Nhìn Quý Ngật Lăng đi vào thư phòng, Triển Phi nhẹ nhàng mỉm cười, cảm thấy một loại cảm giác đã quen thuộc từ lâu đang dần quay lại.

Bọn họ khi đó cũng là đi công tác, lúc ấy rõ ràng hai người đều có phòng, thế nhưng vẫn bỏ lại một gian trống, cùng làm việc chung một phòng, thảo luận xong thì cút luôn lên giường.

Không thể phủ nhận, kẻ biết rõ tính nết cũng như phong cách làm việc của hắn nhất chính là Quý Ngật Lăng, cho dù đã qua sáu năm, cũng chưa từng xuất hiện người thứ hai khiến Triển Phi không cảm thấy bị gánh nặng khi phải sống chung.

Nhưng mà hiện tại, tuy hết thấy vẫn diễn ra một cách tự nhiên, Quý Ngật Lăng gần như cũng trở thành một trợ thủ vô cùng đắc lực, không thể phủ nhận sự tình lần này, nhờ có cậu nên cũng giúp Triển Phi nhẹ nhõm không ít, nhưng trừ bỏ công tác, số lần bọn họ cùng xuất hiện rất lẻ tẻ.

Đây là mong muốn của Quý Ngật Lăng, cũng là điều kiện duy nhất để cậu đáp ứng cùng hắn cộng tác.

Nếu không chấp nhận, ngay cả cơ hội hợp tác, vốn là mối liên hệ duy nhất giữa bọn họ cũng sẽ liên biến mất.

Mặc dù không cam tâm tình nguyện, nhưng Triển Phi chỉ có thể ngậm đồng ý, ngậm đồng ý chính mình cố nén xuống sự thôi thúc muốn chạm vào cậu, chỉ cần bọn họ còn một sợi dây liên hệ, chỉ cần bọn họ còn cùng xuất hiện tại một chỗ, như vậy thì không phải là triệt để đoạn tuyệt, sự tình giữa họ vẫn còn hy vọng có được cơ hội thứ hai.

Nhưng mà, ngày hôm sau, tại thời điểm cùng Ủy ban thành phố Quảng Châu tiến hành đàm phán, Triển Phi lần đầu tiên phát hiện Quý Ngật Lăng bất đồng, cậu thật sự đã lột xác, thậm chí có thể nói là một loại cường thế mà trước nay hắn chưa từng thấy.

Sáu năm, quả nhiên có nhiều thứ đã thay đổi, con người cũng không phải là một ngoại lệ.

Kỳ thật cuộc đàm phán này không dễ dàng như Triển Phi tưởng tượng, trước tiên về vấn đề an toàn và tài chính thì không tính đến, nhưng bởi gần đây Quảng Châu có rất nhiều Hội chợ triển lãm giới thiệu sản phẩm, Hội đồng thành phố không dám có bất kỳ sự mạo hiểm nào, nguyên bản dự tính một giờ thì có thể giải quyết hoàn tất vấn đề, nhưng cò kè dây dưa suốt hai tiếng đồng hồ, đối phương vẫn không chịu gật đầu.

Cũng chính vào lúc này, Quý Ngật Lăng lấy ra hai xấp tư liệu, một là giấy chứng nhận độ an toàn tuyệt đối của việc sử dụng bọt khí lần này, tư liệu thứ hai là biểu đồ đánh giá dự kiến mà cậu đã bỏ cả tối hôm qua cố gắng lập nên. Tuyên truyền gây chấn động lần này sẽ xuất hiện trên tin tức ở tất cả các thành phố kinh tế trọng yếu của nhiều quốc gia trên thế giới, mà điểm này cũng nhờ Triển Phi từ trước đã phái người qua lại thương lượng giao hảo, tiêu phí không ít tiền của, nhưng để đạt được hiệu quả tốt nhất nguồn phí tổn này là điều cần thiết phải có. Dựa vào bản báo cáo, đơn giản tính ra tầm ảnh hưởng của Quảng Châu đối với thế giới thông qua Hội chợ triển lãm lần này, không nói đến những điểm tốt được liệt kê trọn hai trang giấy, còn có rất nhiều con số thực tế chứng minh, chắc chắn sẽ đạt được kết quả to lớn.

Khi đã nhìn thấy được lợi ích, Ủy ban Quảng Châu lần đầu tiên có dao động, Quý Ngật Lăng cũng nhân cơ hội này không ngừng kiên trì, vẻ mặt ôn nhu, ngôn ngữ mạch lạc rõ ràng, biểu tình mỉm cười không chút nhượng bộ, có loại cường thế khiến kẻ khác phải ngu muội. Sau vài bước áp sát, không ngừng buộc Ủy ban Quảng Châu phải đáp ứng lần tuyên truyền khoa trương tạo bạo của bọn họ, thậm chí còn nói sẽ mạnh mẽ giúp đỡ, để phóng viên nước ngoài nhân dịp này có thể chụp được cảnh tượng hoành tráng nhất của Quảng Châu.

Sau khi giải quyết xong cửa ải khó khăn này, Quý Ngật Lăng lẫn Triển Phi mới xem như có thể nhẹ nhàng thở ra, Triển Phi lập tức liên hệ với đồng nghiệp đang nỗ lực làm việc tại Thượng Hải, báo cho họ biết tin tốt đồng thời hỏi một chút về tiến độ phát triển bọt khí, nhận được thông báo nhất định có thể nội trong thời gian quy định sẽ hoàn thành.

Nhìn Quý Ngật Lăng nở nụ cười nhẹ, đêm đó Triển Phi mời cậu đi ăn tại nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất Quảng Châu, thưởng thức rượu nho lâu năm, nhưng không uống say, đây là món sơn hào hải vị Quý Ngật Lăng đã lâu không ăn, hai người không nói về bất cứ chuyện gì của ngày trước, mặc cho nhà hàng này từng là nơi bọn họ ghé qua mỗi khi đến Quảng Châu công tác, và thức ăn vẫn là thứ hương vị quen thuộc ngày xưa.

Ăn cơm xong quay về khách sạn đã hơn mười giờ tối, đun nước pha cà phê, Triển Phi cầm cái tách nghi ngút khói gõ cửa thư phòng, sau khi được Quý Ngật Lăng đồng ý mới bước vào. Đứng sau lưng đưa cà phê cho cậu, hắn vô tình nhìn thấy nội dung trang web được cậu mở sẵn, đúng như lời đồn, cả hội chợ Quảng Châu ba ngày sau sẽ biến thành một mảnh bọt biển hải dương.

“Đây là. . . .” Triển Phi không phải cố ý nhìn vào máy tính của Quý Ngật Lăng, nhưng đã vô tình trông thấy thì không thể không để ý, cơ thể cũng theo bản năng nhích lại gần, muốn được đọc chi tiết hơn.

Nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, Quý Ngật Lăng hào phóng nhường màn hình để Triển Phi có thể thoải mái đọc tin, tay cầm tách cà phê Triển Phi mới đưa cho, cậu ngẩng đầu lên, bắt gặp Triển Phi ở phía trên đang đứng khom lưng, hơi hơi cong khóe môi, lộ ra nụ cười ôn nhu có hơi chút tinh nghịch, “Cứ như vậy, vụ tiết lộ hàng mẫu trước kia sẽ bị nhầm tưởng thành một chiến dịch tuyên truyền do chúng ta chỉ đạo đúng không?”

Lời đồn đãi bay tán loạn, đối với những người không biết chuyện, sẽ nghĩ tất cả chỉ là mánh lới do chúng ta cố ý làm ra.

Gậy ông đập lưng ông, các người đã dùng đến phương pháp xấu xa muốn cưỡng bức chúng ta đi theo sự chi phối của các người, chúng ta cũng liền biết lợi dụng thời thế, biến sự công kích của các người thành vũ khí của chính mình, đánh các người đến một mảnh giáp cũng không còn, có muốn hối hận cũng không kịp.

Đôi con người kia quá xinh đẹp, nụ cười tự tin đến chói mắt, Triển Phi căn bản không nghe được Quý Ngật Lăng đang nói cái gì, chỉ mãi nhìn theo từng cử động nhỏ bé trên đôi môi của cậu, tim chợt đập nhanh hơn, dường như muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

Những ngón tay khi nãy khoác trên lưng ghế dựa của Quý Ngật Lăng bỗng nắm chặt lại, Triển Phi thu hồi tầm mắt, sau khi nói, “Tôi đi tắm trước, cậu cũng nghỉ ngơi sớm chút đi.” thì vội vàng xoay người rời khỏi thư phòng, không lâu sau, Quý Ngật Lăng chợt nghe tiếng nước vang lên từ phòng tắm.

Chuyển ánh nhìn trở lại màn hình, Quý Ngật Lăng buông tách cà phê, khẽ thở dài.

.
.

Chú thích:

(1) Giới thiệu sơ qua về các loại phòng cơ bản tại một khách sạn 5 sao:

STD = Standard:Phòng tiêu chuẩn và thường nhỏ nhất, tầng thấp, hướng nhìn xấu, trang bị tối thiểu và giá thấp nhất

SUP = Superior:Cao hơn phòng Standard với tiện nghi tương đương nhưng diện tích lớn hơn hoặc hướng nhìn đẹp hơn. Giá cao hơn STD.

DLX = Deluxe:Loại phòng cao hơn SUP, thường ở tầng cao, diện tích rộng, hướng nhìn đẹp và trang bị cao cấp.

Suite:Loại phòng cao cấp nhất và thường ở tầng cao nhất với các trang bị và dịch vụ đặc biệt kèm theo. Thông thường mỗi phòng Suite gồm 1 phòng ngủ (có loại 2 phòng ngủ), 1 phòng khách, 2 phòng vệ sinh và nhiều ban công hướng đẹp nhất. Các khách sạn khác nhau đặt tên phòng loại này khác nhau nhằm tăng thêm mức độ VIP để bán giá cao hơn như: President (Tổng thống), Royal Suite (Hoàng gia)...

(2) Tác giả vốn dùng từ “đậu hủ kiền” hay “đậu hủ khô” mang ý chê bai, ai muốn biết đậu hủ đó nó tròn méo ra sao thì đem chữ này “ ” đi hỏi anh Google. Ở đây mình quyết định dùng từ “xơ mướp” cho nó dễ hình dung :). Thật tình là không nghĩ ra được cụm từ so sánh nào khác, ai có cụm nào độc hơn thì làm ơn cho mình biết với. Đa tạ m(__)m

9. Chương 9

.

Vì buổi tối ngày đầu tiên cả hai đều không đi ngủ nên cái việc phải ngủ chung giường khiến người ta đau đầu nhức óc không hề phát sinh. Nhưng hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành viên mãn, nếu không ngủ thì không khỏi quá lao lực.

Sau khi xử lý xong xuôi vài mail được gửi đến, Quý Ngật Lăng tắc máy, thời điểm cậu rời khỏi thư phòng thì Triển Phi đã nằm trên giường, tay đang cầm một quyển tạp chí kinh tế, bắt gặp cậu bước ra, hần buông tạp chí xuống cầm lấy ly nước đặt ở đầu giường, định giả vờ uống nước để che giấu sự lúng túng.

Trái ngược với Triển Phi, Quý Ngật Lăng tự nhiên hơn rất nhiều, cậu cởi áo khoác, đi vào phòng tắm sau đó thuận tay đóng cửa lại.

Mãi đến khi vòi sen được mở ra để tiếng nước che đi hết thảy, Quý Ngật Lăng cuối cùng mới có thể nhẹ nhõm thở ra một hơi, thân thể cũng dần dần hoàn toàn thả lỏng. Bộ dáng làm ra vẻ tự nhiên khi này kỳ thật phải dùng hết sức mới có thể giữ được, nhìn hai chân hơi run lên trong làn nước ấm, Quý Ngật Lăng lắc lắc đầu, hắt tung những giọt nước đọng trên mái tóc.

Muốn xóa đi, nhưng làm thế nào cũng không thể xóa sạch hết được.

Không biết đã qua bao lâu, ít nhất Quý Ngật Lăng cũng nhận thức được hiện tại đã vượt quá thời gian tắm thông thường của mình, nhưng không cách nào có dừng khí khóa nước lại, sau đó lau khô người để đi ra ngoài.

Có lẽ trước giờ nói thì dễ, vẫn cho rằng thần kinh của bản thân đủ kiên cường dẻo dai, nhưng sự thật thì không phải như vậy.

Thế là việc tắm gội dường như không có điểm kết thúc vẫn được tiếp tục, Quý Ngật Lăng cong môi tự chế giễu, làm thế nào cũng không thể đeo lại cái mặt nạ vờ vịt vừa rồi để đi ra ngoài đối diện với người đàn ông kia.

Cậu như thế nào có thể làm được đây? Một cái giường, một cái chăn, là có thể ngủ được sao?

Tại thời điểm Quý Ngật Lăng vẫn còn đang đấu tranh vật lộn với bản thân thì ngoài cửa truyền đến tiếng động. Quý Ngật Lăng ngay lập tức cảm thấy vô cùng căng thẳng khẩn trương, sau đó theo trực giác nhìn vào cánh cửa phòng tắm đóng kín, khi xác nhận mình đã khóa lại cẩn thận, trái tim không ngừng đập điên cuồng mới bình phục lại đôi chút. Sau đó lại phát hiện Triển Phi đang đứng ngoài cửa nhưng hần cũng không có ý định xông vào, chỉ gõ cửa rồi dùng thanh âm đủ để lấn át tiếng nước chảy nói, “Lăng, tôi đi ra ngoài một lát, cậu ngủ trước đi.”

Tiếp theo chính là âm thanh mặc quần áo loạt xoạt, cuối cùng là tiếng cửa phòng mở ra đóng lại nặng nề.

Ngừng thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi ghi nhận đã không còn bất kỳ tiếng động nào nữa, Quý Ngật Lăng mới khóa vòi nước lại, dùng khăn tắm lau khô toàn thân, khoác áo choàng lên, rời khỏi phòng tắm.

Trong phòng quả nhiên không nhìn thấy thân ảnh của Triển Phi, chăn một lần nữa được kéo lại thẳng thớm, cả phòng tràn ngập mùi thuốc lá, bên cạnh chỗ Triển Phi vừa nằm đầu thuốc chất đầy trong gạt tàn, xem ra trong khoảng thời gian mình đang tắm rửa Triển Phi cũng đã hút gần hết một bao thuốc.

Nhìn da thịt cả người đều có chút đỏ lên vì hơi nước nóng, Quý Ngật Lăng xốc chăn, chui vào ngủ. Có lẽ cần phải cảm tạ hần, đoán trước mình không thể vượt qua được cánh cửa tâm lý kia, nên vào lúc này mới cố ý biến mất, giúp mình thả lỏng trở lại.

Lấy ra một gói thuốc từ trong túi áo khoác, Quý Ngật Lăng châm lửa, nhưng không lập tức hút mà cứ như thể thông thả ngậm trên môi, để cho hơi thở bắt đầu đầy mùi khói thuốc của Triển Phi vây lấy, che phủ lên hồi ức dễ dàng bị gạt bỏ.

Quý Ngật Lăng ngủ khi nào cậu cũng không hay, chỉ nhớ là sau khi hút mấy hơi thuốc, cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cậu liền dụi thuốc, uống miếng nước, tắc đèn bàn nhưng vẫn để lại đèn tường, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Dù vậy thời điểm Triển Phi nửa đêm quay lại, cậu vẫn liền cảm nhận được. Một trong những nguyên nhân khiến Quý Ngật Lăng dễ dàng tỉnh giấc vẫn là chất lượng giấc ngủ của cậu không cao. Chẳng qua dù đã

tỉnh cậu vẫn không để lộ ra, chỉ nhắm mắt tiếp tục giả ngủ. Bởi sau khi mở mắt, hai người nhất định một lần nữa lâm vào tình cảnh gượng gạo mất tự nhiên, không bằng cứ giả bộ ngủ, như vậy cậu cũng cảm thấy thoải mái hơn, đỡ bỏ một ít áp lực.

Bất quá khi mùi rượu kia phả vào mặt, vẫn khiến trong lòng Quý Ngật Lăng có chút khó chịu.

Cảm thấy mùi rượu ngày càng nồng hơn, đồng thời một luồng khí tức cường đại mà kiên quyết đang hướng về phía mình. Quý Ngật Lăng tưởng như bản thân đang mở to hai mắt, có thể cảm thấy thật rõ ràng Triển Phi đang trừng mắt nhìn chằm chằm vào mình, thần kinh cậu lập tức trở nên hết sức khẩn trương, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đáp trả lại con dã thú say xỉn trước mặt, chỉ cần hắn có bất kỳ động tác nào quá khích.

Cuối cùng Triển Phi ngồi xổm xuống, nhìn bộ dáng say ngủ của Quý Ngật Lăng, không ngay lập tức bỏ nhào vào cậu. Cho đến khi toàn thân gần như muốn bốc cháy, mới nhẹ nhàng một câu SHIT, xoay người đi vào phòng tắm, mở vòi sen cho dòng nước lạnh như băng phun ra, muốn dùng nước lạnh để triệt tiêu dục vọng quá mức mãnh liệt.

Thời điểm luồng khí áp bức biến mất, Quý Ngật Lăng mới hơi hơi hé mắt, nhìn vào bên trong cánh cửa phòng tắm mở rộng, người nào đó đang liều mạng bên dưới dòng nước lạnh ào ào đổ xuống dùng tay giải quyết. Ngắm đường cong phía sau lưng, có chỗ nào nhìn ra đây là một người đàn ông đã ba mươi lăm tuổi, hẳn mỗi tuần theo lệ thường vẫn đều đặn đến phòng tập thể hình bốn lần. Triển Phi bởi do tập trung vào động tác trên tay, cố gắng cởi bỏ dục vọng toàn thân, hình dáng phía sau của hắn, từ hai chân cho tới vòng eo, rồi đến tấm lưng trần đều gắt gao siết chặt, trông như một con báo săn bất kỳ lúc nào cũng có thể đột ngột phóng vọt ra, đầy sức sống mà kiên mỷ.

Dục vọng vọt cao sắp lên tới đỉnh, cả cơ thể lại càng thêm căng thẳng, Quý Ngật Lăng gần như có thể tưởng tượng ra bộ dáng không thể kiềm nén ở phía trước của người đàn ông kia, ánh mắt theo bản năng cũng liền nheo lại, thường thức vóc dáng nam nhân tuyệt mỹ đang phô bày trước mắt. Đến tận khoảng khắc cao trào bị đẩy lên bất chợt ra, từ trong miệng Triển Phi phát ra tiếng rên rỉ bị kiềm nén, nhưng vẫn đủ để Quý Ngật Lăng nghe được, khiến hai mắt cậu từ hơi lim dim biến thành một cái nhắm mày, tiếp theo phát hiện Triển Phi bỗng xoay người, Quý Ngật Lăng lập tức nhắm chặt mắt lại.

“Lăng.” Lúc ấy, Triển Phi vừa thở hổn hển vừa thốt ra một chữ. Xem ra đối tượng đang phóng túng ở trong đầu hẳn chính là mình, con mẹ nó.

Lần này Triển Phi không còn dùng khí nhìn về phía Quý Ngật Lăng nữa, chủ yếu là sợ chính mình một lần nữa kiểm soát không được mà đem cậu dè ra đất, bởi vậy hắn chỉ đi lướt qua giường, ở phía bên kia xốc chăn lên.

Một trận gió lạnh luồn vào trong ổ chăn, sau đó là thân thể lạnh như băng của Triển Phi, Quý Ngật Lăng dùng hết sức nắm chặt lòng bàn tay, móng tay hung hăng đâm sâu vào da thịt, muốn lợi dụng cách này để buộc bản thân không được run rẩy.

Ngay cả đèn trên tường cũng đã tắt ngóm, trong phòng tối đen như mực, nhưng từ phía sau sự tồn tại của người kia quá sức mãnh liệt, Quý Ngật Lăng không cách nào tiếp tục ngủ được nữa, mà đối phương tựa hồ cũng không thể an tâm nhắm mắt, sau một hồi lần qua lần lại thì khe khẽ thở dài.

Cùng lúc đó, đèn đầu giường bị bật sáng, Quý Ngật Lăng ngồi dậy, dưới luồng sáng tỏa ra từ ngọn đèn, cậu nhìn Triển Phi đang trần trọc giấc ngủ khó khăn, ánh mắt lạnh lùng, chau mày bằng quan nói một câu, “Để tôi giúp anh gọi một cô gái.”

Trong phút chốc, đôi mắt Triển Phi giống như lưỡi kiếm sắc nhọn bắn về phía Quý Ngật Lăng.

Không đón nhận ánh nhìn của hắn, Quý Ngật Lăng phủ thêm áo choàng tắm, chuẩn bị bấm nút gọi điện thoại.

Cứ tiếp tục thế này thì đừng ai mong được yên tĩnh, với lại nếu Triển Phi vẫn liên tục dục cậu bất mãn, vài ngày sau nhất định sẽ ảnh hưởng đến chất lượng công tác, còn nếu nhận được sự thư giãn khuấy khuấy thích hợp sẽ giúp ích thêm cho công việc. Thế nhưng kẻ đó không thể nào là cậu, nên Quý Ngật Lăng mới có ý tốt muốn thay hắn tìm đối tượng phát tiết dục vọng, với lại loại hình dịch vụ này ở sứ Quảng Châu

phô thiên cái địa[ùn ùn kéo đến, ý nói đến sự phát triển lớn mạnh], dù là khách sạn năm sao cũng sẽ không sợ thiếu.

Mọi người đều là đàn ông với nhau, cũng không cần phải cảm thấy xấu hổ.

Chính là ngón tay vừa mới ấn một dây số, đã bị người dùng toàn lực giữ chặt cổ tay, lòng bàn tay giá buốt tựa như gông xiềng, đem cổ tay của Quý Ngật Lăng vẫn còn có ý đồ muốn bấm xuống gắt gao khóa lại trong tay mình.

Bình tĩnh liếc mắt nhìn Triển Phi đột nhiên bạo phát, thái độ thản nhiên như không có chuyện gì của Quý Ngật Lăng càng khiến hai tròng mắt hắn cơ hồ muốn phun ra lửa.

“Cậu, phải gọi đàn bà cho tôi sao?” Giọng nói kiềm nén sự tức giận, lòng bàn tay đang nắm chặt cổ tay của Quý Ngật Lăng cũng theo đó càng dùng thêm sức, tựa hồ thật sự phần nộ đến mức muốn vặn nát cổ tay của cậu.

Không hề tỏ vẻ nhượng bộ vì bị làm đau, Quý Ngật Lăng như trước nhàn nhạt nhìn Triển Phi lúc này lông tóc cả người đều đã dựng đứng, hạ mi mắt, ngậy thơ vô tội hỏi, “Tại sao vậy? Có gì không tốt?”

Triển Phi nhảy dựng lên, đập vỡ tai nghe vẫn đang nằm trong tay Quý Ngật Lăng, không khác gì một con sư tử bị mất khống chế, tựa như không có chỗ phát tiết mà vô nát mái tóc ngắn vốn đã đủ rối loạn hỗn độn, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cậu con mẹ nó, cứ nhiên lại đi gọi đàn bà cho tôi!” Đôi mắt sung huyết, hơi thở mang theo mùi cồn lẩn với mùi khói thuốc, Triển Phi thật sự đã triệt để nổi điên.

10. Chương 10

“Cậu con mẹ nó, cứ nhiên lại đi gọi đàn bà cho tôi!”

Triển Phi đã giận đến mất lý trí, gắt gao tóm chặt cổ tay Quý Ngật Lăng không hề có ý định buông ra, ánh mắt không thể tin nổi nhìn cậu, không tin cậu có thể lãnh khốc đến như vậy. Mặc kệ nói thế nào, chúng ta cũng đã từng có mối quan hệ xác thịt phi thường thân mật, hiện tại dù cuối cùng không thể quay lại như trước đây, cậu cũng không nên dùng loại ngữ khí không chút quan tâm giúp tôi mua hoa như thế chứ!

Chết tiệt, thật giống như vô luận tôi cùng ai phát sinh quan hệ, dù ở ngay trước mắt thì cậu cũng không thêm để tâm.

Cơn phần nộ đột nhiên bùng lên, nổi đau đớn vì trên đời này tồn tại một Quý Ngật Lăng đối với hắn dù là một chút tình cảm cũng triệt để bị phủ nhận.

Không hề e ngại đón nhận hai tròng mắt giận đến phun lửa của Triển Phi, Quý Ngật Lăng vẫn trước sau như một, vô cùng bình thản, hơi hơi hạ thấp đầu mày do cơn đau nơi cổ tay truyền đến, “Anh bị làm sao vậy?”

Đàn ông nửa thân dưới không dễ dàng bị khống chế, anh cũng đã cố gắng khống chế nó hai lần rồi, nhất thiết vẫn phải làm dịu bớt đi mới được, thay vì chịu đựng tra tấn bản thân, không bằng tìm một cô gái đến phục vụ, hỗ trợ một chút, cũng không có gì phải mất mặt, anh hiện tại kích động thành thế này, không phải sẽ có chuyện hay sao?

“Bị làm sao vậy?” Triển Phi hít một ngụm khí lạnh, phổi bỗng phải chứa một lượng khí lớn dường như sẽ sớm phát nổ.

Triển Phi a Triển Phi, mày vì người này mà ngay cả ngủ yên giấc cũng làm không được, hắn lại còn hảo tâm muốn giúp mày gọi người đến phục vụ, thật. Con mẹ nó, làm sao mà chịu đựng nổi đây!?

Lúc khí lực nơi cổ tay bỗng nhẹ đi, Quý Ngật Lăng nhướn mày, nhìn Triển Phi đã tương đối tỉnh táo trở lại nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường trước mặt, sau đó ngẩng đầu, dùng ánh mắt mệt mỏi không có vẻ muốn tiếp tục gây sức ép nhìn cậu.

Nói thật, trong khoảng khắc đó, vẻ mặt Triển Phi dễ dàng làm cho người ta bất giác lơ lửng, nhưng cổ tay vẫn còn chịu sự khống chế của hắn, Quý Ngật Lăng cũng không dám thật sự thả lỏng phòng thủ.

“Lăng, cậu biết rõ dự vọng của tôi vì sao nổi lên.” Đôi con người kia không hề chứa chút cường thế, chỉ lẳng lặng nhìn Quý Ngật Lăng, giống như muốn nói hắn hoàn toàn vô tội.

Ha ha, khá cho cái ánh mắt vô tội của người, khá cho cái câu kể lể kia, mặc dù ta biết dự vọng của người là vì ta mà dựng lên, nhưng nếu thế thì sao? Triển Phi, chẳng lẽ người còn muốn ta thay người giải quyết hậu quả sao?

“Đừng làm cái gì hết, Lăng, chỉ dùng tay giúp tôi một lần thôi.”

Ta khinh! Tên nam nhân này sao có thể dùng ánh mắt thành khẩn như vậy để yêu cầu điều vô sỉ như thế ?!

Đầu tiên là dùng tay, lần sau thì dùng miệng, cuối cùng thì không nhéo đeo bám đòi thượng ta, khốn nạn, người rốt cuộc có phải là người hay không, lấy tay giúp người giải quyết với nằm xuống cho người đè thì có chỗ gì khác nhau đâu, ý nghĩa cũng vậy cả thôi!

Quý Ngật Lăng không bao giờ muốn phải nhìn đến khuôn mặt kia nữa, cả người bắt đầu run lên, lúc này không phải là phản ứng mâu thuẫn do bản năng của thân thể, mà hoàn toàn đã bị tên đàn ông này làm cho sôi máu.

Không nói gì, Quý Ngật Lăng đột nhiên ra sức rút tay về, nhưng không thành công.

“Triển Phi. . . . người đừng có quá đáng!” Năm bàn tay không bị trói buộc lại thành quyền, Quý Ngật Lăng thật có thôi thúc cứ như vậy đánh ra. Nếu không phải còn một ít lý trí, nghĩ nếu đâm vỡ mặt hắn, ngày mai đem bộ mặt bầm dập đi gặp bộ cứu hỏa sẽ trông rất khó coi, bằng không, cậu sẽ tuyệt đối không do dự đem mặt hắn đập nát.

Không nghĩ tới kẻ nào đó lại hoàn toàn không chịu đối ý, tay bất ngờ dùng sức kéo tay Quý Ngật Lăng, muốn khiến cậu phải té xuống giường. Nếu không phải Quý Ngật Lăng phản ứng nhanh nhạy, dùng đầu gối chống lên mép giường để ổn định thân thể, hiện tại cậu nhất định đã bị Triển Phi kéo ngã, cả người cậu nằm đè lên người hắn, sau đó sẽ bị hắn dễ dàng xoay người áp đảo ngay trên giường. Ha ha, một loạt động tác này sau sáu năm, một chút cũng không thay đổi!

“Lăng, việc này cũng không khó, cậu nhất định sẽ vượt qua được bóng ma kia, chỉ cần làm một lần sẽ quen dần.” Trong khi nói Triển Phi cũng đồng thời trực tiếp kéo tay Quý Ngật Lăng, hướng xuống hạ thể của hắn vuốt ve sờ soạng.

Đương nhiên là không thể thành công, ngay tại thời điểm ngón tay bị buộc phải đè lên bộ vị nóng rực kia, Quý Ngật Lăng đột nhiên giơ chân lên, hung hăng đá thẳng vào bụng của hắn.

Nếu không thể đánh vô mặt người, ta sẽ đem người đá thành nội thương luôn!

Bởi vì không giống như dự kiến, Triển Phi hoàn toàn không đề phòng cú đá với lực đạo không hề nhẹ của Quý Ngật Lăng. Hắn đau đớn thấp giọng rên một tiếng, nhưng vẫn không chịu buông tha cho cổ tay của cậu, mà trong nháy mắt thân thể bị đá ngã, trên tay lại một lần nữa dùng sức, lần này thì đã thành công lôi Quý Ngật Lăng ngã lên giường.

Nếu đầu tiên đã động thủ, lúc sau có xoay ra đánh nhau thì cũng xem như thuận theo lẽ tự nhiên, Quý Ngật Lăng cũng đã mất hết bình tĩnh, phần nộ không khác gì con sư tử điên. Mẹ nó, khi này còn khoan dung độ lượng với hắn là bởi tưởng hắn vẫn còn là người!

Khốn khiếp! Cái gì mà “cậu nhất định sẽ vượt qua được bóng ma kia, chỉ cần làm một lần sẽ quen dần.” Quý Ngật Lăng ta lại có thói quen đi giúp đàn ông thủ *** à ?!

Trong khi vật lộn, đương nhiên cũng không quan tâm chỗ nào trên mặt bị trúng đòn, vùng nắm đấm, lợi dụng hai chân cùng sức nặng của thân thể, Quý Ngật Lăng tay nắm chân đá, ở ngay trên giường bắt đầu tán đả(*), trừ bỏ động tác nhảy, các thể khác đều rất chính xác.

Triển Phi cũng không thèm cùng cậu nhiều lời vô ích, ngang ngạnh ương bướng quyết đem Quý Ngật Lăng áp xuống dưới thân, nếu không muốn dùng tay, thì dùng thân thể cũng tốt.

Một người là đại diện nhu đạo, một người ở Anh Quốc đã luyện qua vật tự do để phòng thân, nếu nói sáu năm trước, Triển Phi một trăm phần trăm có thể bắt được động tác của Quý Ngật Lăng, dễ dàng chế ngự cậu. Nhưng sáu năm sau, một Quý Ngật Lăng vừa bất cần vừa bị tổn thương, đánh không mục đích mà chỉ đơn giản muốn trút giận, so với một Triển Phi chỉ muốn đem cậu áp xuống dưới, thậm chí còn sợ thật sự sẽ đả thương cậu, dĩ nhiên là Triển Phi hoàn toàn không có ưu thế đáng nói.

Trận hỗn chiến ước chừng kéo dài mười phút, nếu khách sạn sở hữu được đoạn video này, thì tuyệt đối sẽ được xem như một tin tức gây chấn động, hai CEO của hai công ty nổi tiếng thế giới, cư nhiên lại ở trên giường trong một khách sạn năm sao ẩu đả bất chấp hình tượng.

Cuối cùng vẫn là Quý Ngật Lăng chiếm thế thượng phong, dù sao mục đích thuần túy của cậu có rất nhiều, chính là muốn đánh người, bất kể đánh trúng chỗ nào trên người hắn, bất kể bản thân dùng phương thức gì, chỉ cần đánh hắn thật đau là coi như thắng.

Gắt gao đè Triển Phi ở trên giường, cả hai đều thở hồng hộc như hai cái đầu bò, Quý Ngật Lăng vung nắm tay lên, muốn tiếp tục đâm vào bụng Triển Phi, cả hai mắt đều đầy tia máu thì còn chỗ nào bình tĩnh để nói chuyện phải trái?

Thẳng đến khi nắm đấm hạ xuống trong nháy mắt, Quý Ngật Lăng nghe được kẻ nào đó khòe miệng như nở hoa, cười nho nhỏ một tiếng. Trong một trận loạn đả như thế này thì tiếng cười kia thật đường đột, khiến một quyền của cậu đâm xuống liền lập tức bị mất đi phân nửa lực đạo.

Nhưng dù sao vẫn là một quyền hữu lực, ở trên bụng lần lượt hạ xuống hết đấm này đến đấm khác, Triển Phi đau đến nhú cả mắt nhưng vẫn còn cười được.

“Lăng, cậu hiện tại dường như không hề sợ tiếp xúc thân thể với tôi thì phải?”

Không nghĩ tới mình đánh hắn đến sảng khoái như thế, kẻ nào đó lại có thể thốt ra một câu như vậy, Quý Ngật Lăng lập tức ngừng lại sự phản nộ quá khích, lạnh lùng liếc Triển Phi. Đúng vậy, không hề run rẩy, cũng không nhiều lời vô nghĩa, trên đời này làm gì có kẻ nào vừa đánh người, còn bản thân thì lại run rẩy không ngừng cơ chứ.

Hơn nữa, chủ động đánh người và bị người đùa giỡn là hai việc khác nhau, đương nhiên không thể đánh đồng. Triển Phi, người bị ta đánh đến hư não rồi sao? Cư nhiên bây giờ còn cười được!

Nhéch môi, Quý Ngật Lăng cũng khôi phục lại lý trí, không dùng đến phương thức thô bạo như lúc nãy nữa.

“Chỉ cần lấy tay giúp người làm một lần thôi chứ gì?” Ngữ điệu của cậu bỗng vút cao lên, khiến Triển Phi theo trực giác mách bảo sắp có điều chẳng lành, muốn ra tay tự bảo vệ nhưng vẫn bị chậm nửa nhịp. Quý Ngật Lăng ngay lập tức thẳng tay nắm lấy hung khí kia, đối với bộ vị ngắc cao đầu của Triển Phi dùng sức một cái, lực độ hình như đã được khống chế rất tốt, vừa đủ khiến Triển Phi trong nháy mắt đã đau đến mềm oặt lún lê bò càn.

“A —————” Triển Phi cong gập thất lưng, hai tay ôm lấy bộ vị vừa mới bị trọng thương, kêu la một trận thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Nhưng nói vậy không phải là nói thừa sao? Là nam nhi chí chí, ai bị người ta hung hăng xuống tay với chỗ đó mà còn có thể mặt không đổi sắc, khí không suyễn chứ? Đây cũng đâu phải là hàng nhái hàng giả.

Đứng lên bước xuống giường, Quý Ngật Lăng liếc mắt nhìn Triển Phi vẫn nằm ở trên giường đau đến lún lộn, vô vô tay, bộ dáng giống như đại công cáo thành[làm xong việc lớn --], “Đêm nay tôi ngủ trong thư phòng, còn anh thì hãy cứ chậm rãi thông thả, nhắm nháp dư vị tôi làm giúp anh lần này đi!”

Vừa dứt câu, liền xoay người đi vào phòng làm việc, cũng không quên đóng cửa lại.

Triển Phi ở trên giường đau đến nổi cả người co quắp thành một đống, giương mắt nhìn cánh cửa đóng kín, nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bẩm lâu bầu, “Quý Ngật Lăng, có phải người không biến ta thành tuyệt tử tuyệt tôn thì trong lòng sẽ không được yên ổn đúng không?”

Chú thích:

(*)Tán đả: Kĩ thuật sử dụng phối hợp nhiều động tác trong đánh đối kháng gồm có đá, đâm, ném....

11. Chương 11

Bởi mối quan hệ với Hội đồng thành phố đã được dọn dẹp thông thoáng, nên trong khi chờ sắp xếp phối hợp với bên cứu hỏa thì sự tình cũng đã tốt hơn rất nhiều, hoàn toàn không gặp bất kỳ trở ngại nào, thậm chí còn được hiệp trợ mạnh mẽ, xem ra Ủy ban thành phố đã triệt để bị Quý Ngật Lăng thuyết phục.

Tại thời điểm Triển Phi cùng Quý Ngật Lăng đem toàn bộ công tác tại Quảng Châu thu xếp xử lý ổn thỏa, đại bộ phận nhân viên tại Thương Hải ngày hôm sau cũng liền xuất phát đi Quảng Châu, hết thấy đều được chuẩn bị chu đáo, chỉ còn chờ Hội chợ triển lãm đồ chơi trẻ em châu Á long trọng khai mạc.

Những tin đồn trên mạng cũng đã bắt đầu sôi sục, chỉ cần là người Quảng Châu, nhiều ít đều nghe nói trưa mai lúc đồng hồ điểm đúng mười hai giờ, cả Quảng Châu sẽ biến thành một miếng bọt biển hải dương, thậm chí ngay cả người ở các thành phố khác trên toàn quốc cũng tỏ vẻ tò mò dò hỏi, còn nói các người thật may mắn.

Trong sự chờ mong của muôn người, vào mười giờ sáng, hội chợ đồ chơi châu Á Quảng Châu thuận lợi khai mạc tại khu vực triển lãm ở khu phố trung tâm thành phố. Hội chợ sẽ diễn ra trong ba ngày, vì có hai ngày nghỉ cuối tuần, nên nơi đây trở thành nơi vui chơi mà rất nhiều trẻ em mơ ước.

Sau khi nghi thức khai mạc long trọng kết thúc, cách một khoảng trên bầu trời thành phố xuất hiện một quả tinh khí cầu được tạo dáng đáng yêu, lúc khởi điểm mọi người không ai lưu ý, còn cho rằng đó là một loại hình tuyên truyền của buổi triển lãm, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó sẽ xuất xoa một chút, rồi không tiếp tục để mắt tới nữa.

Mãi đến khi cảm thấy có thứ gì đó nhẹ nhàng rơi xuống, mềm mại trong suốt, chậm chậm chậm chậm, như vậy lười nhát, như vậy tùy hứng, trong khoảng khắc chạm vào mu bàn tay thì nổ bang một tiếng rồi biến mất.

Lúc này, mọi người mới giật mình ngẩng đầu lên, phát hiện dưới sắc vàng chói lọi của ánh mặt trời, không biết từ khi nào, bầu trời xanh thẳm đã ngập đầy những bọt khí hình tròn lớn nhỏ không đồng nhất đang phiêu lượng, giống như bong bóng xà phòng mà khi còn bé vẫn thường thổi chơi qua những chiếc que tròn. Chẳng qua số lượng lần này lớn hơn nhiều, hình dạng duy trì cũng lâu hơn. Hóa ra chiếc tinh khí cầu xinh đẹp ban nãy nguyên lai chính là công cụ thổi bong bóng từ trên không, chỉ thấy theo sự chuyển động của tinh khí cầu, càng lúc càng có nhiều bong bóng được tạo ra, rồi ở giữa bầu trời không một gợn gió, dần dần bùng nổ lan tỏa, nghiêng ngả lao đảo, hân hoan náo nhiệt bay xuống.

“A” Mọi người bắt đầu kinh ngạc, đám trẻ con hoan hô ầm ĩ, chỉ vào không trung kêu to “Bong bóng!! Bong bóng!!”

Giữa một thành phố chưa từng có tuyết đi qua đường như bất thành linh có một trận mưa tuyết trút xuống, mọi người nhìn thấy kỳ cảnh có một không hai thì kiềm chế không được sự hưng phấn trong lòng, vươn tay nghĩ muốn chạm vào những quả bong bóng hình dạng xinh xắn. Nhưng cảnh tượng ngoạn mục hơn vẫn còn ở phía sau.

Trong khi tất cả sự chú ý đều tập trung vào đám bong bóng trên không trung, đột nhiên giữa những quả bong bóng hải dương tròn trịa xuất hiện các món đồ vật có hình dáng giống nhau, kích thước so với bong bóng bay xung quanh lớn hơn rất nhiều, như là sự hợp thể của các quả bong bóng lại với nhau. Thời điểm khi chúng hoàn toàn phơi bày ra trước mắt, một đứa bé cơ hồ trong đám đông hô to, “Oa oa, thật là chú chó nhỏ đáng yêu!”, tiếp theo càng có thêm nhiều những âm thanh tán thưởng, những âm thanh xuất xoa không thốt nên lời, cùng rất nhiều tiếng la hét chói tai.

Từng món từng món đồ vật kia chính là các chú cún có trí thông minh nhân tạo model đời mới nhất dùng hình thức ra mắt giữa những đám bọt biển hải dương. Chúng có hình dạng bằng nắm tay, được chế tác giống nhau như đúc, ở trong đám bong bóng chạy trốn, chơi đùa, hay lười nhát nằm úp sấp, híp mắt phơi

nắng, còn có, hai chú chó nhỏ cắn nhau đùa nghịch âm ỉ, thật là một món đồ vật tuyệt mỹ xinh đẹp khiến người ta không thể di dời tầm mắt, nhưng ở đây lại dùng bối cảnh trên không.

Trong khoảng thời gian một tiếng từ 11 đến 12 giờ, cả thành phố Quảng Châu toàn bộ đều bị bao trùm trong bọt biển, thật giống như cả thành phố đều biến thành một mảnh bọt biển hải dương, trong hải dương kia có vô số những chú chó nhỏ đáng yêu làm cho người ta không nhận được muốn thử chạm vào, thử vuốt ve, nhưng cứ như vậy ở cao cao trên bầu trời, khiến người có vượn tay ra cũng không thể chạm đến được, đối với người mỉm cười, dường như đang mong người hãy mau đưa chúng về nhà.

Lần tuyên truyền này, hiệu quả nhanh chóng, khiến người đi đường chỉ vô tình nhìn thấy cũng bị rung động, tuyệt đối cả đời khó quên.

Vô luận là khi đi dạo phố, khi ăn cơm, thậm chí khi ở trên xe buýt, chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên không trung, đều có thể vì cảnh tượng trước mắt mà xúc động không thôi. Giống như nếu người là một người Quảng Châu, mà chưa từng thấy qua màn biểu diễn ma thuật thiên tài này, vậy người quả thật đã bỏ lỡ màn trình diễn hoành tráng nhất đời người.

Toàn bộ bọt biển hải dương chỉ duy trì trong một tiếng đồng hồ, khi thời gian từng chút trôi qua, bầu trời một lần nữa khôi phục lại vẻ sáng sủa ban đầu, bọt biển lúc này dường như chỉ là cảnh tượng trong mơ, biến mất không còn chút dấu vết, làm người ta phảng phất như ở trong mộng tỉnh lại.

Song, tất cả những thứ ở trong mộng không phải đều là hư ảo, từ hôm nay trở đi, chỉ cần ghé qua các thành phố thương mại lớn, ai cũng có thể dễ dàng mua được những chú chó nhỏ đã từng xuất hiện giữa không trung, đối với mọi người mỉm cười chờ mong.

Nhờ vào ngành điện tử vốn rất phát triển của Triển Thị, lần này cho ra mắt chú chó với trí thông minh nhân tạo cũng không phải là món đồ chơi sáng tạo nhất, nhưng không thể không thừa nhận, giá cả kia phù hợp với túi tiền của mọi người, có thể chấp nhận được, cùng với những vi mạch đã trải qua quá trình nghiên cứu hoàn thiện được lặp đi lặp lại nhiều lần, cũng như tạo hình vô cùng tinh xảo xinh đẹp, đều là những điểm đáng giá của món đồ chơi mới lần này.

Huống chi còn có màn bọt biển hải dương đầy mộng ảo làm tuyến truyền, đừng nói bọn trẻ con nhón nháo ồn ào muốn mua cho bằng được một con mà đến cả những người trưởng thành, những người thích theo phong trào model thời thượng đều không nhận được cũng muốn mang chú chó nhỏ về nhà. Ngay trong ngày đầu tiên của buổi triển lãm, món đồ chơi còn chưa có mặt trên giá tại những cửa hàng ở các tỉnh thành, người ta đã điên cuồng tranh nhau mua, dùng tốc độ càn quét hết sạch hai ngàn mẫu.

Đợi đến khi toàn bộ màn trình diễn bọt khí hoàn thành tốt đẹp, Triển Phi cùng Quý Ngật Lăng cũng không lưu lại buổi triển lãm quá lâu, sau khi bàn giao công tác, liền vội vàng chạy về khách sạn đã được đặt trước, thật vất vả mới có được căn phòng hai buồng nên mỗi người giữ đây đều có phòng riêng cho mình. Chiến dịch tuyên truyền quan trọng nhất đã kết thúc hoàn mỹ, trở về phòng thì ngủ thật say, bổ sung thêm được mấy tiếng đồng hồ nghỉ ngơi.

Thời điểm bọt biển hải dương diễn đến cao trào, đám đông trên quảng trường hoan hô sôi sục, dòng người đông đúc tấp nập, Quý Ngật Lăng cũng đứng giữa biển người ngẩng đầu nhìn cảnh sắc tráng lệ trước mắt, vì mấy ngày vất vả mới đổi được một kết thúc tốt đẹp nên trong lòng vui mừng không ngớt.

Lúc này, cậu theo trực giác cảm nhận được áp lực của Triển Phi từ phía sau, hần mơn theo dòng người chen chúc, thuận theo dòng chảy mà áp sát lại. Nói thật, sự tình tối hôm qua khiến Quý Ngật Lăng tự nhiên không thể đối với hắn triệt để an tâm, cả thân thể vì vậy mà trở nên căng thẳng xiết chặt lại, làm thật tốt công tác chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể phản kích, chỉ cần hắn dám manh động, Quý Ngật Lăng tuyệt đối sẽ dùng khuỷu tay hoặc nhắc chân để trừng phạt hắn.

Nhưng cho dù dựa vào rất gần, tuy hơi thở của Triển Phi dường như triệt để bao bọc lấy cậu, rốt cuộc hắn vẫn không thật sự chạm đến thân thể của Quý Ngật Lăng, mà chỉ đứng ngay sau lưng, khoảng cách thân mật khiến từng tế bào của Quý Ngật Lăng đều đông loạt kêu gào, nhưng cũng chỉ có thể mà thôi.

Sau vài phút căng thẳng thần kinh, Triển Phi đột nhiên vỗ lên bả vai Quý Ngật Lăng, nói, “Chúng ta đã thành công.” Sau đó hào phóng xoay người, xuyên qua đám đông đi ra ngoài.

Buổi chiều, cả thành phố Quảng Châu, cả châu Á, thậm chí là trên thế giới đều bình luận về món đồ chơi mới cùng màn trình diễn bong bóng hải dương. Nhưng Triển Phi lẫn Quý Ngật Lăng đều ở trong phòng khách sạn ngủ bù, thẳng một giấc đến tận 20h thì bị những người khác đến dựng dậy, vì ngày đầu tiên thành công vang dội mà cuồng hoan chúc mừng một bữa.

Không phải ở nhà hàng lớn, mà chỉ là một quán ăn đêm, thế nhưng lại khiến mọi người càng lộ ra vẻ phần khích, một tuần điên cuồng đẩy nhanh tiến độ đã thành công, mà bọn họ còn tin tưởng ngay sau đó, món đồ chơi này đã hoàn toàn có thể bày bán đại trà.

Lúc ở quán, Quý Ngật Lăng cùng Triển Phi như trước ngồi chung một bàn, vị trí cũng sát cạnh nhau. Ban đầu Quý Ngật Lăng căn bản không chú ý đến Triển Phi, mãi cho đến khi hắn hướng người bán hàng giờ tay gọi hai bình rượu Ngũ Lương(*), Quý Ngật Lăng mới không thể không theo bản năng nhìn sang.

Tửu lượng của Triển Phi rất tốt, chỉ cần hắn không muốn say, cho dù kẻ khác chuốc rượu nhiều thế nào đi nữa thì hắn cũng sẽ không say. Nhưng cái điều kiện tiên quyết là hắn không muốn, thế mà hiện tại hắn đang hết lý này đến lý khác đổ ào ào loại rượu độ 52° xuống cuống họng như đổ nước lã. Đây chẳng phải là không biết thân biết phận còn khiến bản thân bị quá chén sao?

Hết chơi trò ái muội, rồi giờ trò ương bướng, lần này còn muốn trình diễn một màn vừa khóc vừa cười nữa à?

Nên khi Triển Phi đột nhiên ngã xuống, mọi người bị hắn làm cho hoảng loạn một trận, nhưng Quý Ngật Lăng chỉ lạnh lùng đứng dậy, sau khi bỏ lại hai chữ “Đồ điên!”, thì xoay người hướng thẳng ra đường cái, giờ tay chặn lại một chiếc taxi, ngồi vào chỗ, nói tên khách sạn.

Triển Phi, người cho rằng khi ta nói “Cho dù hôm nay người ở trước mặt ta bị xe tông, ta cũng sẽ không dừng lại liếc mắt một cái.” chỉ là nói chơi thôi đúng không?

Chú thích:

(*)Rượu Ngũ Lương : loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên làm bằng năm loại lương thực.

12. Chương 12

Nhìn chất lỏng trong suốt lạnh như băng nhỏ giọt chạy vào cơ thể, Triển Phi thở yếu ớt, từ hai lỗ mũi phát ra tiếng hừ hừ nhẹ nhàng, mặc cho thủ hạ bên cạnh vội vàng nâng hắn nằm lên giường trong một phòng bệnh hạng nhất vừa được bố trí dành riêng cho hắn.

Sắp xếp an toàn cho Triển Phi xong, một vòng nhân tài vây xung quanh đưa tay lau mồ hôi trán. Lão Đại à, anh vừa sáng tạo ra loại trò đùa quốc tế gì vậy? Xì căng đan lần này là ngộ độc cồn. Anh muốn giết tí trang đầu báo kinh tế bằng cách đó chứ không phải là thành công của hội chợ triển lãm lần này sao ?!

U ám nhìn bức tường trắng trước mặt, biểu tình trên mặt Triển Phi như bị táo bón, không thém để tâm chút nào đến ý tứ của đám nhân viên. Vốn là một ông chủ lãnh khốc, bây giờ còn đeo thêm bộ dáng miễn cưỡng không tình nguyện, từ đỉnh đầu đến ngón chân đều toát ra vẻ khó chịu, khiến người ta không dám tùy tiện đến gần, nhưng lại e ngại mối quan hệ bên ngoài giữa ông chủ và nhân viên nên cũng không thể làm ra hành động phát tay áo bỏ đi, ngoài mặt tốt xấu gì thì cũng là việc phải làm, quan tâm lãnh đạo vẫn là một đạo đức nghề nghiệp tối thiểu.

Lúng túng vì bị một đám người lúc nhúc vây quanh, mà nói vậy cũng không đủ chính xác, bởi người bị vây ở bên trong một chút cũng không cảm thấy lúng túng, Triển Phi chỉ hận không thể đánh đám vật lộn một hồi để trút bỏ hết khó chịu trong lòng, nên hắn căn bản đã hoàn toàn vứt đám người kia sang một bên, ánh mắt u oán vô thần, tuy không quá ngạo mạn, nhưng cũng là một kiểu ánh nhìn không coi ai ra gì.

Còn mấy kẻ tội nghiệp đang phải quây quần quanh hắn mới chân chính là những người cảm thấy ngại ngùng khó xử. Ở không tiện mà đi cũng không xong.

Tổng giám đốc tài vụ Bành Bành sau khi lo xong xuôi thủ tục nhập viện, chi trả toàn bộ các khoản chi phí khám chữa bệnh cùng mấy phí hăm bà làng khác, thì đẩy cửa phòng bệnh đi vào liền bắt gặp cảnh tượng kỳ dị bên trong, khóe môi lập tức co giật. Cho đám đồng sự đáng thương đang đứng thành vòng quanh Triển Phi ra về để ngày mai còn tiếp tục chiến đấu. Bởi hội chợ triển lãm còn tận hai ngày nữa mới kết thúc, thay vì ở trong này bởi Triển Phi, chịu đựng hần gây sức ép, không bằng quay về ngủ ngon một giấc.

Đám đồng nghiệp vô cùng cảm kích nhìn Bành Bành, vài người bên bộ phận quản lý giống như trút được gánh nặng, lớn mật mở miệng chào tạm biệt Triển Phi, nói hần cứ yên tâm nghỉ ngơi cho tốt, mấy chuyện linh tinh khác cứ giao lại cho bọn họ. Sau khi nghe Triển Phi ừ ừ hai tiếng, cả bọn lòng bàn chân đều như được quét mỡ, nhanh nhẹn rời khỏi phòng bệnh như trốn tà.

Kéo ghế dựa đến bên cạnh Triển Phi ngồi xuống, Bành Bành đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, anh như thể nào giữa đêm hôm khuya khoắt lại lên cơn nữa vậy [Đây là câu bạn Bành nghĩ trong đầu] “Lão Đại, anh làm sao vậy? Hiện tại là thời khắc trọng yếu, điều này có cần tôi nhắc cho anh nhớ không?” Anh vừa mới ngã xuống được đưa vào bệnh thiện thì tụi săn ảnh cũng đã ngay lập tức bám đuôi. Sau một hồi làm cái chiến dịch tuyên truyền long trọng như vậy, anh cũng nên có chút tự giác đi chứ? [Câu này bạn ấy cũng chỉ dám nghĩ trong đầu]

Mắt liếc ngang qua nhìn Bành Bành, Triển Phi tiếp tục hừ hừ từ hai lỗ mũi.

Không phải hần không biết tiết chế, không nghĩ đến hình tượng, nhưng thật sự là không thể nhịn được nữa, chỉ muốn đánh cược một phen.

Trong thời gian ngủ bù tại khách sạn, có lẽ Quý Ngật Lăng đã ngủ thật sự an ổn hạnh phúc, nhưng Triển Phi lại không buồn ngủ tý nào. Báo cáo điều tra từ Thượng Hải được gửi đến, khiến hần vừa nhìn đến nội tạng đã muốn bùng bét cả ra, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Cho rằng không bao giờ gặp lại, dù chính mình bên này đang bắt đầu thử tiến hành phát triển ra hải ngoại, Triển Phi cũng không hề nghĩ muốn đào xuống ba tấc đất đem Quý Ngật Lăng lôi ra, sáu năm trước, chuyện gì đã kết thúc thì thật sự đã kết thúc rồi. Triển Phi tuy đối với việc bị đoạn tuyệt rất đau lòng không cam tâm, nhưng dù sao cũng là một người nhất ngôn cửu đỉnh, đúng như những gì Quý Ngật Lăng giáo huấn hần khi đó, lật lọng không phải là tác phong của Triển Phi.

Mãi đến khi quyết định đầu tư vào Anh Quốc, nhìn danh sách những công ty tư vấn hàng đầu, bắt gặp cái tên đã lâu không nhắc đến, Triển Phi vẫn không nhịn được mà nhếch khóe môi, thờ dài nghĩ duyên phận giữa hai người có lẽ không nên cắt đứt như vậy.

Vì thế, sau hết thấy mọi thứ, Triển Phi vẫn tưởng hần Quý Ngật Lăng cũng nghĩ đến mình, tuy trong một tuần kia gần như là sự ngược đãi mang đến những tổn thương trên thân thể cậu, nhưng Triển Phi luôn luôn tự lý giải với bản thân, chính mình khi đó quả thật điên mất rồi, chỉ cần nghĩ nếu phải buông tay cậu cũng đủ khiến hần không thể nhẫn nại. Dù vậy sau một thời gian dài qua đi, Quý Ngật Lăng có lẽ cũng sẽ nguôi ngoai dần, sẽ lãng quên, dùng tình cảm trong quá khứ của hai người để làm mờ đi vết thương khi đó.

Nhưng, sự thật đã chứng minh, Triển Phi đã sai rồi, thậm chí còn sai đậm.

Trong đó sai lầm triệt để nhất chính là hần hoàn toàn không ngờ, một tuần kia đã mang đến cho Quý Ngật Lăng thương tổn nghiêm trọng như vậy, khiến cậu thống khổ suốt bốn năm ròng rã, đến nay vẫn còn đeo trên người bóng ma ám ảnh.

Ngoài ra, Triển Phi đã đánh giá quá cao phân lượng của mình trong lòng Quý Ngật Lăng, lần này gặp lại, Triển Phi rốt cuộc đã thấy được một con người hoàn toàn xa lạ ở cậu, trong ánh mắt kia đã không còn bất kỳ tình cảm nào nữa, nếu miễn cưỡng muốn tìm kiếm thứ gì khác, thì đó chính là sự cảnh giác đối với hần, mà điều đó cũng chỉ càng khiến Triển Phi thêm khó chịu.

Nhưng Triển Phi vẫn như trước kia, là một kẻ duy ngã độc tôn, luôn luôn cao ngạo, ngông cuồng không ai bì nổi, hần không tin Quý Ngật Lăng đối với hần sẽ tuyệt tình như thế, cũng tin chắc chính mình có thể dựa vào mấy mảnh khóe thủ đoạn, một lần nữa chinh phục được cậu.

Sau khi bị đập mặt vào tường vài lần, Triển Phi mới bắt đầu tỉnh ngộ, nguyên lai Quý Ngật Lăng đã hạ quyết tâm, hoàn toàn không có ý định cho hần một cơ hội. Quan hệ của bọn họ sáu năm trước đã triệt để

bị vẽ lên một dấu chấm tròn, không cách nào có thể tiếp tục được nữa.

Mãi đến một giây kia, Triển Phi mới nhớ ra hẳn là mình nên đi tìm hiểu một chút tình hình sáu năm qua của Quý Ngật Lăng ở Anh Quốc. Khi kết quả điều tra của thám tử được gửi tới, đó cũng chính là nguyên nhân chủ yếu cho sự thất thổ đêm nay của Triển Phi.

Mất bốn năm trị liệu để khôi phục trở lại, thế hai năm còn lại thì sao?

Được rồi, hẳn không nên ích kỷ như vậy, chỉ cho phép chính mình có cuộc sống *** bình thường nhưng lại không cho phép Quý Ngật Lăng cũng được như vậy. Nhưng khi nhìn tới phần báo cáo điều tra vẫn khiến Triển Phi muốn tìm cho ra tất cả bọn đàn ông đã phát sinh quan hệ với cậu, sau đó kích thích hoóc-môn của toàn bộ bọn chúng, rồi ném qua Thái Lan cho làm gay hạ đẳng.

Không thể ôm đàn bà được nữa, đây chính là thương tổn vĩnh viễn mà mình đã gây ra cho Quý Ngật Lăng, nhưng đây cũng không phải là vì muốn hắn chạy đi quan hệ cùng đàn ông! Triển Phi thật sự là hối hận đến ruột cũng chuyển đen, nhưng bây giờ thì còn ích lợi gì nữa chứ?

Biết cậu ở bên kia có một bạn giường tương đối ổn định, việc này cũng khiến Triển Phi tức giận. Dựa vào cái gì người có thể quên ta triệt để như thế, mà nhanh như vậy đã có thể tìm kẻ khác phát sinh quan hệ tình cảm?!

Người thật sự là kẻ tuyệt tình ở đây là ai?

Hôm nay, tại khoảng khắc khi nhìn hắn ngã xuống, trong ánh mắt của Quý Ngật Lăng chỉ có sự lạnh lùng. Triển Phi rốt cuộc đã thấy được vô cùng rõ ràng, con người đang xoay lưng bỏ đi kia, động tác của cậu lúc đó hoàn toàn không một chút do dự, cũng khiến cho Triển Phi hoàn toàn tuyệt vọng.

“Bằng Bành, tôi muốn Lăng.”

“A?” Thời điểm cho rằng Triển Phi hoàn toàn không có ý định mở miệng, hắn lại đột nhiên đối với mình nói một câu, làm Bằng Bành còn tưởng mình nghe nhầm.

“Mau nghĩ biện pháp gạt Quý Ngật Lăng đến đây, tôi muốn nhìn thấy cậu ấy.” Lúc nói ra những lời này, Triển Phi vẫn như trước nhìn chăm chăm vào bức tường trắng trước mặt, cũng không hề quay đầu liếc Bằng Bành lấy một cái. Sự trẻ con trong giọng nói kia làm cho Bằng Bành đỏ khóc đỏ cười. Lão Đại, anh năm nay đã 35 rồi, không phải 15 hay 25 nữa đâu, anh có biết không ?!

Bằng Bành đã theo Triển Phi được 10 năm, do vậy sự việc năm đó giữa Triển Phi và Quý Ngật Lăng hẳn trong lòng cũng biết rõ, bởi vậy khi Quý Ngật Lăng dễ dàng tham gia vào chuyện nội bộ của tập đoàn Triển Thị, rất nhiều kẻ lão làng mắt nhắm mắt mở không nói gì, vì tất cả đều là những người thông minh.

Nhìn Triển Phi vẫn mang bộ dáng không gì lay chuyển được như trước, Bằng Bành đành bất đắc dĩ đứng lên, “Để tôi cố gắng hết sức xem sao, nhưng khó cam đoan sẽ thành công, anh cũng đừng ôm hy vọng nhiều quá.”

Gật gật đầu, Triển Phi thay đổi quá nhiều, rốt cuộc cũng để lộ ra một vẻ mặt không thuộc về người đàn ông này, một biểu tình thống khổ có chút ủy khuất.

Thời điểm chuông cửa vang lên đã là nửa đêm, lúc này mí mắt của Quý Ngật Lăng bắt đầu không ngừng nhấp nháy, tựa hồ đang nói với chính mình, giả bộ ngủ đi, giả bộ ngủ đi, nhất định không phải là chuyện tốt đâu.

Nhưng nếu đã tỉnh, Quý Ngật Lăng tất yếu cũng không thấy có gì phải làm bộ làm tịch, hành vi của mình thẳng thắn vô tư, dĩ nhiên không có gì phải tránh né, Triển Phi tự hắn uống quá nhiều rồi ngã xuống, cũng không phải do cậu ép hắn uống, nên việc gì phải sợ hắn tố cáo mình có ý định mưu sát chứ(—)

Đi ra mở cửa, nhìn Bằng Bành đứng ở bên ngoài, biết không phải Triển Phi, Quý Ngật Lăng hơi nhướng mày.

Thở dài, vẻ mặt Bằng Bành tỏ ra nghiêm trang khó có được, khiến Quý Ngật Lăng cũng có chút cứng người, chờ hắn mở miệng nói.

“Triển Phi. tình trạng không được tốt lắm, hôn mê đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ thậm chí viết giấy thông báo bệnh tình anh ấy rất nguy kịch, chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài cho giới truyền thông biết được, tôi hiện tại không thể tự phân thân, cũng không có khả năng gọi người đến bệnh viện hỗ trợ nghĩ biện pháp lừa phóng viên đi nơi khác.”

Chạy đi nhờ vả như thế cũng không phải là quá phận, dù sao nếu CEO bệnh tình nguy kịch, món đồ chơi mới kia dù lúc này bán chạy nhưng cũng vô pháp đứng vững tại thị trường Anh Quốc, Quý Ngật Lăng là đối tác cùng ký kết hợp đồng, đối với việc này sao có thể làm ngơ được ?!

Nhưng mà, Quý Ngật Lăng căn bản không nghe được nửa câu sau, chính tại thời điểm ngay khi Bành Bằng nói xong, cậu đột nhiên vươn tay túm lấy cánh tay hắn, sức tung ra không hề nhỏ, “Anh nói gì?! Triển Phi bệnh tình nguy kịch?! Là do ngộ độc còn sao?!”

Hiếm khi thấy được bộ dáng kích động như vậy của Quý Ngật Lăng, bất quá về công về tư, cậu hẳn đều sẽ bị kích động. Bành Bằng làm một động tác nhấn nhac bằng tay, thống khổ gật đầu.

Trong lòng lại đang sám hối. Lão Đại à, anh ngàn vạn lần không thể trách tôi, ai bảo anh bắt tôi phải đi thỉnh vị đại công thần này làm gì. Hiện tại dùng phương pháp nguyên rửa anh có lẽ là cách duy nhất có hiệu quả, anh cũng coi như từ nhỏ đã giáo dục chúng tôi, muốn làm việc tàn nhẫn, nhất định phải có đổ máu.

Cho nên, xin anh hãy nén đau thương. Nắc cục. Hãy tha thứ cho lời nguyên rửa đầy thiện ý này của thuộc hạ.

13. Chương 13

.

Thời điểm Quý Ngật Lăng đi tới cửa phòng bệnh nhìn thấy Triển Phi, mắt cậu tràn đầy u oán, nán ná đứng ngoài cửa, cơ hồ tại khoảng khắc thân ảnh của hắn hiện ra trong tầm mắt, cậu rõ ràng đã nhẹ nhõm thở ra một hơi, ánh mắt càng mãnh liệt khóa trên người hắn.

Sắc mặt tuy vẫn còn điểm trắng bệch, nhưng ánh mắt lại có quá nhiều sức sống, hoàn toàn nhìn không ra bất kỳ dấu hiệu nguy kịch nào.

Tại giây phút biết mình bị lừa, nhưng không thể không thừa nhận trái tim Quý Ngật Lăng cũng đã buông xuống được một gánh nặng, nếu Triển Phi thật sự có chuyện không hay xảy ra. Lập tức ánh mắt sắc bén chuyển lên người Bành Bằng, lời nói dối thể này rõ ràng sẽ lập tức bị vạch trần, không ngờ cư nhiên cũng có người chịu điên theo hắn!

Đã vậy còn diễn giống như thế, biểu tình kia vô cùng nghiêm túc, làm hại mình ít nhiều cũng bị cuốn theo, cảm xúc dễ dàng bị khiêu khích.

Bành Bằng đứng thẳng vai, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Thật không còn cách nào khác thưa Quý tổng, người đang ở Triển Thị, hoàn toàn là thân bất do kỷ.”[bản thân không còn thuộc về mình]

Dù nói vậy nhưng khoe miệng của hắn lại lơ đãng co giật, Quý Ngật Lăng nhìn con người trưởng thành nhã nhặn, đeo cặp kính gọng vàng trước mặt lộ ra biểu tình có chút đùa dai, thì cũng không nói gì.

“Bất quá nói thật, nếu cậu không đến, chỉ sợ bệnh tình nguy kịch không phải là anh ấy, mà là cả Triển Thị.” Lời này trái lại nói rất thành khẩn. Đám quản lý khi này bị hắn dọa đến ngốc xít, sao có thể chịu nổi hắn cứ ba lần bảy bận gây sức ép cho được. Nhìn thấy ánh mắt Quý Ngật Lăng có sự biến hóa, muốn mở miệng giải thích điều gì đó, Bành Bằng nhanh nhạy đề thêm một câu, “Hai vị lão tổng cứ chậm rãi tán gẫu, tiểu nhân xin ra ngoài đối phó với đám phóng viên.” Nói xong cũng không cho Quý Ngật Lăng có cơ hội mở miệng, lập tức rời phòng còn thuận tiện đóng cửa lại.

Kẻ thông minh nhất, cũng không thể vì được lão bản cung cấp cho một vài kế sách là có thể thấy được tâm ý của lão bản, hơn nữa còn biết dùng hướng đi lý tưởng nhất để mang về kết quả sau cùng.

Triển Phi có thể thành công như vậy, dám chiến hữu mà hấn phần đầu tập hợp hơn mười năm nay cũng không hoàn toàn là công cốc. Ít nhiều có chút hâm mộ, khi Quý Ngật Lăng ở Thượng Hải tuyên bố phá sản phải di cư sang Anh Quốc một lần nữa dốc sức, Quý Ngật Lăng đã triệt để làm lại từ đầu, không có được tới một trợ thủ đắc lực, hết thấy đều chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cảm thần năng lực của Bành Bằng xong, Quý Ngật Lăng xoay người, đáp lại ánh mắt từ này đến giờ chưa hề dời đi của Triển Phi, trong lòng thầm thở dài. Người còn đây đưa không rõ như vậy là có ý gì?

Hướng giường bệnh đi đến, nếu đã tới đây, Quý Ngật Lăng có ngã cũng sẽ không trốn tránh nữa.

“Triển Phi, tôi cảm thấy lời mình nói rất rõ ràng minh bạch, anh rốt cuộc còn muốn thế nào?” Hôm nay ngộ độc còn, ngày mai gãy tay lòi chân, ngày một sẽ trực tiếp nhảy lầu uy hiếp, Triển Phi, người không thấy mình ngây thơ quá sao !?

Sâu kín oán hận nhìn Quý Ngật Lăng, Triển Phi đành đá không nói lời nào, giống như cả bụng đều chứa đầy bức dọc cùng ủy khuất, dùng hình thức lên án trong câm lặng.

Ánh mắt kia quá lạ lùng, Quý Ngật Lăng mặc dù ra sức vớt vát toàn bộ những gì liên quan đến hấn từng chứa trong đầu, cũng không tìm ra được thứ trùng hợp tương ứng. Hơi hơi nhều mày, cậu không nghĩ sẽ thử đi phỏng đoán xem cái biểu tình kia đến tột cùng là có ý nghĩa gì. Vì đối với cậu mà nói, hết thấy con người Triển Phi, đều đã không còn giá trị để tái nghiên cứu.

Nhìn ánh mắt Quý Ngật Lăng toát ra vẻ phiền phức dần dần trở nên có chút mất kiên nhẫn, tựa hồ không nghĩ muốn có thêm bất kỳ sự ràng buộc nào với hấn nữa, Triển Phi chỉ cảm thấy một nơi nào đó trong tim vô cùng đau đớn giống như bị xuyên thủng.

“Xin anh ít nhất cũng có chút bộ dáng của một CEO, các công ty hợp tác với anh còn rất nhiều, dù anh không để ý đến công ty của mình, thì thỉnh cũng vì những công ty kia lo nghĩ một chút, anh dù sao cũng là một nhân vật của công chúng, hình tượng của anh không phải thuộc về một mình anh, đi trên đường, anh chính là biểu tượng của cả Triển Thị, tôi tin việc này không cần một người ngoài như tôi phải đến nói cho anh biết. Chính là hy vọng anh đừng gia tăng thêm gánh nặng cho chúng tôi, tôi vẫn muốn hoàn thành cho xong mấy nội dung trong bản hợp đồng.” Ngụ ý nhắc nhở loại hành động trẻ con này của hấn thật không nên chút nào.

Ở thời điểm thế này mà còn tung ra nguyên một câu dài ngoằng như vậy, đừng nói Quý Ngật Lăng máu lạnh không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, mà kỳ thật hành động lần này của Triển Phi quá mức ngây thơ mất mặt, ngay cả mặt mũi của mấy công ty đối tác cũng rũ nhau bay đi hết.

Đương nhiên là không có khả năng hấn khiêm tốn lắng nghe, ngay lúc Quý Ngật Lăng thất vọng xoay người muốn rời đi, Triển Phi đột ngột vươn tay, bắt lấy cổ tay của cậu.

Lại là chiêu này! Triển Phi con mẹ nó, ngoại trừ trò này thì người còn có cái gì khác nữa không !?

Phần nổ quay người lại, ngay sau đó đôi con người tựa hồ có thể phun ra lửa, trừng mắt nhìn Triển Phi, Quý Ngật Lăng cũng không vội vùng ra, đêm qua đã chứng minh cậu hoàn toàn có thể dễ dàng áp đảo hấn, huống chi hiện tại hấn còn có cái bộ dáng bệnh hoạn thế kia.

“Lăng. Cậu gạt tôi!”

Hả !?

Quý Ngật Lăng tức suýt nữa cả người phát nổ, cái gì mà ta lừa hấn !? Cho đến bây giờ, từ khi hiểu chuyện lúc ban đầu cho đến tình cảnh hiện tại, chính mình đối với hấn có thể lừa gạt cái gì !? Mà hấn đối với chính mình, đã làm ra chuyện gì ?

Hấn hôm nay cư nhiên lại còn mặt mũi ủy khuất nói, ta con mẹ nó lừa hấn !?

Quý Ngật Lăng phát hiện, chính mình đối với tên đàn ông này hoàn toàn không có phương thức câu thông khả dĩ nào, hấn quả thật không biết nói lý!

“Cậu nói thân thể cậu đến đây vẫn còn bóng ma ám ảnh, cậu đã nói chúng ta không bao giờ có thể trở lại như trước kia, nhưng vì cái gì cậu lại có thể dễ dàng cùng người khác phát sinh quan hệ, còn có cả một bạn

giường cố định! Vì cái gì hắn có thể còn tôi thì không? Quý Ngật Lăng, cậu gạt tôi.”

Trong một giây đồng tử dường như phóng lớn ra, Quý Ngật Lăng cố gắng khắc chế hô hấp của chính mình, không để ***g ngực cứ như vậy dâng lên một trận hỏa thiêu, đem cái đầu heo trước mặt đốt rụi.

Đã bị kích động mãnh liệt lấy mất ký trí. Có lẽ Quý Ngật Lăng căn bản sẽ không nghĩ đến việc Triển Phi mặc dù không có men say, nhưng tốt xấu gì trong cơ thể cũng chứa quá nhiều thành phần cồn, biểu hiện thất thường rõ ràng này cùng với lượng cồn quá mức kia không phải là không có quan hệ.

Cứng cổ nhìn chằm chằm vào Quý Ngật Lăng đang tức giận phần nộ, Triển Phi bướng bỉnh nắm chặt cổ tay cậu, có loại biểu tình chiếm hữu trẻ con tựa như người là đồ chơi của ta, mấy đứa nhóc khác đừng hòng giành lấy.

“Được, vì cái gì hắn có thể, người lại không thể được. Ta đây liền chứng minh cho người xem!” Động tác của Quý Ngật Lăng quá nhanh, hoặc do Triển Phi bởi còn bị tác dụng của cồn khiến đầu óc lẫn thân thể đều trở nên chậm chạp, dường như trong một khắc, cổ tay vốn còn đang bị sống chết nắm chặt đột nhiên liền từ thế bị động chuyển sang chủ động, xoay người một cái, Triển Phi dễ dàng bị cậu chế ngự ngay trên giường.

Trên cao nhìn xuống tên đàn ông mà cậu từng yêu đến đau lòng, Quý Ngật Lăng hung hăng cắn một cái lên sườn cổ của hắn, đầu gối đồng thời cũng húc lên phía trước, dùng sức mạnh bạo ngược tách hai chân của Triển Phi ra, chèn vào giữa hai đùi của hắn.

Phản ứng vẫn như trước vô cùng chậm chạp, Triển Phi nặng nề hừ khê một tiếng, muốn giãy thoát khỏi sự kiềm chế, nhưng Quý Ngật Lăng không cho hắn cơ hội, trực tiếp một tay xé bỏ áo sơ mi của hắn khiến cúc áo văng tung tóe, ở trên không trung vẽ thành nhiều hình vòng cung, rơi xuống mặt đất bắn hết vào góc tường.

14. Chương 14

.

Động tác của Quý Ngật Lăng khá thô bạo, sau khi đem toàn bộ áo sơ mi của Triển Phi xé nát thì bắt đầu cướp đoạt cơ thể hắn, không mang theo một chút ôn nhu nào. Lực độ cắn xuống cùng lực độ của bàn tay đang hấp thụ da thịt của Triển Phi lại càng khiến toàn thân hắn trở nên siết chặt không thể thả lỏng, giống như đang trải qua một trận tra tấn khó nhịn. Hắn muốn cử động thân thể một chút, ít nhất cũng không để bị động như thế này, nhưng Quý Ngật Lăng đã dùng cả sức nặng của cơ thể để áp hắn xuống giường khiến hắn không thể nhúc nhích, bộ vị kia bị đầu gối cậu đè lên lại càng không cho phép hắn giãy giụa quá nhiều.

Thời điểm kim tiêm bị rút khỏi cánh tay, máu cũng nhanh chóng bắn phụt ra ngoài, giây tiếp theo cổ tay liền bị áp chế lên đầu giường, ngược lại giúp cho máu trên miệng vết thương bắt đầu nhanh chóng đông lại.

Dường như từ động tác nho nhỏ này vẫn có thể nói Quý Ngật Lăng còn chút lý trí, ít nhất nếu không cẩn thận khiến kim truyền dịch rơi ra chạy vào mạch máu, người nào đó sẽ thật sự gặp phiền toái.

Nhưng cũng chỉ có duy nhất điểm này là nhìn giống với một hành động bình tĩnh lý trí mà thôi.

Khi rằng Quý Ngật Lăng nấn ná lưu luyến phía trên đầu ngực hắn, Triển Phi không thể tin nổi điều đang diễn ra, khàn giọng hít sâu một hơi, nhũ đầu trong nháy mắt bị nuốt vào khoang miệng của cậu, lực độ dùng sức hút vào khiến hắn có cảm giác cả quãng ngực cũng bị cậu tươi sống hút bứt khỏi cơ thể, nhưng loại cảm giác bị áp đảo lập đi lập lại này càng khiến cơ thể thêm kích động lạ lùng, đầu gối Quý Ngật Lăng hơi hơi xoay xoay ma sát bộ vị phía dưới càng làm nó trở nên khó nhẫn nại, Triển Phi sắp không thể chịu nổi cảm giác đau nhức gò bó khi bị quần lót gắt gao siết chặt được nữa.

Sau khi dùng sức mút mạnh, Quý Ngật Lăng bắt đầu nhay cắn không ngừng, dường như đầu lưỡi cứ như vậy liếm một vòng quanh nhũ đầu vô cùng mẫn cảm, cũng không để Triển Phi có thời gian vượt qua tư vị của trận rung động vừa rồi, ngay sau đó đầu răng bén nhọn liền lập tức dùng hết sức cắn chặt lấy phần đầu ngực cao thẳng, máu cơ hồ trong nháy mắt đã tràn ngập khoang miệng của cậu.

“Ô —————” cảm giác đau đớn xuyên đến tận tim, hạ thể cũng đã không chống đỡ được nữa mà bắt đầu kịch liệt bành trướng. Cơ hồ cùng lúc khi Triển Phi dùng sức muốn giúp bộ vị bị đau gối Quý Ngật Lăng đè ép ngay từ đầu vùng thoát, nơi đó quả thật sắp muốn bùng nổ, nếu không được giải thoát hẳn sẽ phát điên mất, lại càng không muốn nói tới người nào đó vẫn tiếp tục dùng đầu gối thô ráp không thể kiềm chế liên tục cao thấp trái phải ma sát, thật là muốn giết người mà. Lực độ vô pháp khống chế hòa cùng hướng ma sát tinh tế cơ nhiên so với việc được dùng tay trực tiếp âu yếm, cảm giác lại càng bị kích thích mãnh liệt.

Nhưng sự giãy giụa của Triển Phi vẫn như trước, không hề hiệu quả, chính là sự vận vẹo kia tựa hồ lại như đang nhóm lửa khiến sự kích động của Quý Ngật Lăng tăng thêm một bậc.

Mở miệng, buông tha cho đầu ngực bị kích thích chà đạp, rồi tiếp tục ở trên bụng Triển Phi nhảy cẫng, một tay thì tung hoành ngang dọc trên ngực Triển Phi, dùng sức mạnh của khuỷu tay gắt gao cố định hẳn ở trên giường, tay kia thì bắt đầu kéo quần của Triển Phi xuống, mà Triển Phi cũng đã sớm nhận không được nữa, muốn được phóng thích cho bộ vị bị chèn ép, hẳn phi thường phối hợp giúp Quý Ngật Lăng dễ dàng lột bỏ cái quần vướng víu, khi nhìn thấy phần đỉnh đầu trần trụi ở bên dưới, động tác của Quý Ngật Lăng bị chậm nửa nhịp, nhưng cũng chỉ chần chừ như vậy trong nửa giây, cậu vẫn lập tức dùng sức cởi xuống lớp quần lót cuối cùng, khiến toàn bộ dục vọng của Triển Phi phóng ra ngoài.

Khi dục vọng đã hoàn toàn được giải thoát thì trong khoảng khắc lại càng thêm bành trướng, thất lưng Triển Phi đột nhiên dùng sức, nửa thân trên lập tức nhôm dậy, nhưng phản ứng của Quý Ngật Lăng lại nhanh hơn, trong nháy mắt biết không thể áp chế được hẳn nữa thì tay cũng lập tức buông lỏng, để hẳn thuận lợi vùng lên, nhưng ngay sau đó, Quý Ngật Lăng cũng ra sức tóm lấy hai chân của Triển Phi, mạnh mẽ bẻ gập áp sát lại tạo thành hình chữ M.

“Ân —————” Hẳn không nghĩ đến việc sau khi bị đè ép một hồi, thật vất vả nhích nhích được thân trên, lại bất ngờ bị ngã ngược trở lại chẳng khác gì cầu bập bênh. Hai chân bị Quý Ngật Lăng nắm giữ hơn nữa còn dùng sức áp chế khiến Triển Phi té xuống giường đồng thời phát ra một tiếng vang nặng nề.

Chưa từng bị người nào dễ dàng chế ngự như vậy, Triển Phi cảm thấy cả mặt cùng một lúc cháy sạch, nóng rang lên, tư thế hướng người khác mở ra hai chân để lộ hạ huyết khiến hẳn lúng túng đến xấu hổ vô cùng.

Mà khi Quý Ngật Lăng cũng lột bỏ quần lót của chính mình, Triển Phi cuối cùng đã nhận thức được nguy hiểm, thanh âm bất giác có chút run rẩy.

“Lăng. Đừng. Đừng thương tôi. Làm vậy cũng không khiến cậu thoải mái đâu.”

Trùng mắt nhìn Triển Phi không thể động đậy bị gắt gao áp dưới thân, trong hai con ngươi của Quý Ngật Lăng, sự phẫn nộ lúc trước đã dần dần nhường chỗ cho dục vọng, giống như bị dục hỏa mãnh liệt thiêu đốt, thanh âm lại như trước, chứa đầy sự phẫn nộ, dường như mỗi một lời nói đều dùng hết sức để rút ra từ giữa hai khê răng.

“Vì cái gì hẳn được còn ngươi lại không được, bởi vì hẳn chủ động đối với ta mở rộng thân thể, tự mình thả lỏng bôi trơn, dùng lời nói để châm lên dục vọng cho ta, khiến dục vọng của ta cương đến mức lớn nhất, sau đó chậm rãi cầm lấy sáp nhập vào thân thể hẳn.”

Bởi vì thân thể bị ám ảnh nghiêm trọng khiến Quý Ngật Lăng căn bản không thể làm được việc đó, thật vất vả mới có thể cương lên lần nữa, nhưng từ lâu đối với phụ nữ đã không còn thú tính nữa, tự nhiên sẽ không có khả năng tiếp cận phụ nữ để gia tăng dục vọng, nhưng còn đàn ông thì sao?

Cậu cũng vô pháp chạm vào tính khí của nam nhân, thậm chí là sau huyết, nên hết thấy đều là do người khác làm giúp, cậu từ đầu đến cuối đều chỉ thả lỏng thân người hưởng thụ, lại càng không nói, quá trình muốn giúp cậu cương lên cũng không hề dễ dàng.

Nhưng không thể không thừa nhận, trong quá trình áp chế Triển Phi, hơn nữa từng chút một chinh phục hẳn, khiến bản năng thú tính của Quý Ngật Lăng tăng thêm phần phấn khích. Có lẽ bởi điều đó thuộc về bản năng nam tính nguyên thủy nhất, dục vọng mãnh liệt được sinh ra khi chinh phục một kẻ cường giả. Hiện tại dục vọng đã sớm bị khơi mào, tại nháy mắt nhìn thấy Triển Phi bị ngã chúi nhủi ra sau liền lập tức ngáng đầu, còn khi đang nhảy cẫng khiêu khích hẳn lại càng khiến dục vọng của cậu bành trướng đến mức lớn nhất.

Ham muốn đâm thật sâu vào thân thể người đàn ông này, muốn ở bên trong hấn ra sức rong ruổi trêu sáo, đến tận khi hấn không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ thất thần. Cảnh tượng kia chỉ cần nghĩ đến cũng đủ khiến máu huyết cả người Quý Ngật Lăng sôi sục.

Đưa tay nắm lấy hung khí của chính mình, Quý Ngật Lăng liều mạng muốn xâm nhập vào trong cơ thể Triển Phi, nhưng bộ vị kia chưa bao giờ dung nạp qua bất luận kẻ nào, lúc này lại gắt gao khép chặt, đã vậy còn khô khốc không được bôi trơn, đừng nói là dục vọng, thậm chí cả ngón tay cũng đừng nghĩ đến việc len vào được, đương nhiên Quý Ngật Lăng không thể làm cái việc chết tiệt là giúp hấn bôi trơn.

Dục vọng kêu gào, nóng lòng muốn được phóng thích, Quý Ngật Lăng có làm thế nào cũng không tiến vào được, trên trán cậu mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau rơi xuống dưới, Triển Phi còn đang vùng vẫy nghĩ muốn đứng dậy, hạ huyết theo bản năng khép lại càng nhanh, cả người đều căng thẳng siết chặt, giống như một con báo bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

Rốt cuộc, tại thời điểm Quý Ngật Lăng hết sức chăm chú muốn sáp nhập, Triển Phi trong nháy mắt quơ được thanh chắn giường, cả người dùng sức vùng thoát khỏi sự ràng buộc của đối phương, ở trên giường thở hổn hển, nóng nảy cáu kỉnh đối mặt với Quý Ngật Lăng.

“Người rốt cuộc muốn thế nào !?” Dục vọng thật vất vả mới khơi mà lại không thể phóng thích, tính tình Quý Ngật Lăng càng kém đi vài phần, đôi con ngươi kia như có thể phun ra lửa, căm tức nhìn Triển Phi. Người hết lần này đến lần khác âm ỉ muốn ta thương người, ta thật sự làm thì người lại trở mặt ưỡn ẹo.

“Tôi không cho cậu thương tôi!” Triển Phi cả người cũng đỏ đẫy mồ hôi, nơi đầu ngực vẫn còn chảy máu khiến cả thân thể đã phơi bày trọn vẹn của hấn càng tràn ngập dụ hoặc, Quý Ngật Lăng nhìn thấy kiệt tác của chính mình, mắt hơi hơi nheo lại.

“Ta không thể bị người thương được, nếu phải làm, chỉ có thể dùng phía dưới của người thôi.” Quý Ngật Lăng buộc bản thân nhắm mắt lại, không được nhìn đến thân thể cảm dỗ của hấn nữa, cố gắng điều hòa hô hấp của chính mình, ra sức tỉnh táo trở lại, cùng kẻ điên này kêu gào quả thật có chút bệnh.

“ ” Không nói gì, Triển Phi chỉ nhìn chằm chằm Quý Ngật Lăng đang cố ép chính mình phải bình tĩnh. Khi cậu mở mắt ra, đầu óc đã tương đối lý trí trở lại nhưng hai con ngươi vẫn còn tràn ngập dục hỏa. Triển Phi đột nhiên cảm thấy trái tim của mình siết chặt, hoàn toàn vô phát kháng cự được lực hấp dẫn mãnh liệt kia. Hiện tại nếu dùng sức mạnh, hai người chắc chắn một lần nữa tái hiện lại màn đánh đấm vật lộn, sẽ không ai nhượng bộ ai, không ai ăn được ai.

Nhưng dục vọng hai người đều bị triệt để khơi mào, không khí tại hiện trường như giương cung bạt kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Cuối cùng vẫn là Quý Ngật Lăng di dời tầm mắt trước, miệng khẽ rửa một tiếng, sải chân bước xuống giường, hoàn toàn khác với Triển Phi áo bị xé rách, cả quần cũng bị lột xuống khiến thân thể hấn gần như trần trụi, Quý Ngật Lăng chỉ cởi bỏ quần lót. Hoàn toàn không để ý đến tầm mắt của Triển Phi, Quý Ngật Lăng dùng sức đem dục vọng đã ngẩng cao đầu một nửa trời buộc vào trong quần lót, khóa lại nút quần bò, từng cái từng cái bó chặt lại, càng khiến hít thở không thông.

Sau đó cố gắng thắt chặt thắt lưng thêm chút nữa, làm cho đỉnh dục vọng triệt để bị chôn sâu vào trong quần bò, trong một khắc cuối cùng cài lại cúc áo, Quý Ngật Lăng nhìn cũng không thèm nhìn Triển Phi liếc mắt một cái, cầm áo khoác bị vất trên mặt đất lên, đi thẳng ra cửa.

Ngay giây phút cửa bị mở ra, bất ngờ có một trận gió từ phía sau đánh úp lại, đem cánh cửa Quý Ngật Lăng vừa mới mở ra đóng mạnh trở lại, Triển Phi cứ như vậy trần truồng nhảy xuống giường, chạy vội đến gắt gao lấy tay chặn lên cửa phòng.

Phần nộ quay đầu, một lần nữa đáp lại lại đôi mắt của Triển Phi, bàn tay Quý Ngật Lăng đang nắm lấy chuôi cửa bắt đầu run rẩy, cơ hồ có loại kích động muốn tươi sống bóp nát thứ đồ vật bằng sắt kia.

“Người rốt cuộc là muốn thế nào! Triển Phi!”

Không trả lời tiếng gầm thét phần nộ của Quý Ngật Lăng, đôi lông mày của Triển Phi cũng khóa chặt, sắc mặt khó coi, lực độ đè nặng trên cánh cửa không hề giảm bớt, “Cậu hiện tại đi ra ngoài, là muốn làm gì !?”

Khi dục vọng không thể phóng thích, cứ như vậy ngẩng cao đầu, đi ra ngoài thì còn có khả năng làm gì nữa !?

Không chịu thoái nhượng, Quý Ngật Lăng gần từng tiếng một, “Đi ra ngoài tìm một tên đàn ông cho ta thưởng.”

15. Chương 15

Sự im lặng kéo dài, cả bầu không khí xung quanh giống như bị tưới đầy xăng, bất cứ lúc nào chạm vào cũng sẽ nổ ngay tức khắc, không có khả năng vãn hồi. Hai người ai cũng không chịu nhượng bộ, Triển Phi vẫn như trước gắt gao đê chặt cửa, không cho Quý Ngật Lăng rời đi.

“Triển Phi, đừng làm mất thì giờ của ta.” Lạnh đến mức không có một chút nhiệt độ. Người đã không để cho ta thưởng, người cũng không thể ở trong này làm thần giữ cửa mãi được, ta có quyền tự do làm những gì mình muốn.

Nhưng Triển Phi vẫn không hề nhúc nhích, sự phẫn nộ thiêu đốt trong con người dần dần đem dục hỏa che giấu đi, liền không kiên nhẫn bắn tới tấp vào Quý Ngật Lăng. Người tại sao lại có thể thành ra như vậy, sao dám ở trước mặt ta, nói ra những lời đó!

Chỉ cần ta còn là một thằng đàn ông, dứt khoát không cho người bước qua cánh cửa này.

Giận dữ trừng mắt giằng co qua lại mấy chục giây, ngay khi Quý Ngật Lăng không thể nhịn được nữa, chuẩn bị dùng sức mạnh đẩy cửa, sau đó liền ngang rồi đi, Triển Phi bất thành linh một tay kéo lấy cánh tay cậu, dùng sức đem cậu lôi về, “Muốn tìm đàn ông. . . . trong này không phải đang có một người sao!”

Ném Quý Ngật Lăng lại lên giường, tại thời điểm cậu có ý đồ giãy giụa, Triển Phi đột nhiên làm động tác nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, vươn tay bắt đầu cởi bỏ nút thắt quần bỏ mà cậu đã vắt và đóng lại, khiến dục vọng vẫn đang bành trướng sung huyết chậm rãi được phóng thích ra bên ngoài.

“Triển Phi. . . . ?” Khi nút trên quần bỏ toàn bộ được tháo bỏ, lớp quần lót đang bao lấy dục vọng cũng một phen được lột xuống, Quý Ngật Lăng nhìn thấy triển Phi, liền như vậy một ngụm, đem dục vọng đang ngẩng cao đầu nuốt vào trong miệng, cảm giác được siết chặt trong nháy mắt làm cậu thoải mái nhìn không được rên rỉ nhẹ nhàng.

“Không phải chỉ giải quyết dục vọng thôi sao, không cần nhất định phải ra ngoài tìm người.” Có lẽ đã lâu rồi không dùng miệng, động tác của Triển Phi tương đối chậm chạp, không có bất cứ kỹ thuật nào đáng nói, thật chẳng khác nào đứa nhỏ đang ăn kẹo que, cũng không biết liếm mút như thế nào, chỉ biết dùng sức đem kẹo nhét vào trong miệng, sau đó sống chết hút lấy không buông, khiến Quý Ngật Lăng bị kích động muốn trợn trắng hai mắt.

Được rồi, nhưng cũng không thể phủ nhận, nhìn người đàn ông trước mặt, cứ như vậy phun ra nuốt vào dục vọng của chính mình, chỉ cần duy nhất điểm ấy, cũng đủ khiến dục vọng của Quý Ngật Lăng liên tục không ngừng bành trướng, đặc biệt có vài lần trong nháy mắt đầu đỉnh được yết hầu ôn nhu bọc lấy, cũng đủ để làm Quý Ngật Lăng nhìn không được mà run lên.

Thật sướng khoái, bởi vì bộ dạng này của hắn, đang ngồi xổm trước mặt mình, vì mình khẩu giao, chỉ cần nghĩ thế Quý Ngật Lăng cả người đã bắt đầu run rẩy.

Bất giác vươn tay, hai tay gắt gao luồn vào mái tóc của Triển Phi, dùng sức túm chặt lại, Quý Ngật Lăng không cho hắn tiếp tục mấy động tác gà mờ kia nữa, quyết định tự mình động thủ.

Thuận theo động tác tay của Quý Ngật Lăng, Triển Phi bị ép phải đi theo tốc độ của cậu, lực độ của cậu, từng chút từng chút dùng sức nuốt vào dục vọng co giật kịch liệt kia, Triển Phi còn có ảo giác mỗi một lần đâm vào đều giống như muốn đâm thủng cổ họng của hắn, chỉ cảm thấy từ môi đến yết hầu, đều đã hoàn toàn tê dại, chính là hắn theo bản năng khống chế lại tốc độ của mình, lại phải vận động theo tốc độ vô pháp kiềm chế của Quý Ngật Lăng.

Ngay tại giây phút cảm thấy Quý Ngật Lăng sắp bạo phát, Triển Phi đột nhiên bị kéo cách ra một khoảng, cho rằng Quý Ngật Lăng hảo tâm muốn bắn ở bên ngoài, ai ngờ lại bắt gặp đôi con người triệt để bị dục hỏa bao phủ.

“Triển Phi, để tôi làm, để tôi làm. Tôi chịu không nổi nữa.” Trong khi nói, hai tay nguyên bản đang túm chặt tóc Triển Phi cũng lập tức chuyển xuống hai đầu vai của hắn, kéo mạnh một cái, cũng không đợi Triển Phi hồi đáp, trực tiếp đem mặt hắn áp xuống mặt giường, Triển Phi vốn đã bị lột sạch sẽ nên Quý Ngật Lăng không hề gặp bất kỳ trở ngại nào, lập tức húc dục vọng utor sùng nước bọt vào hậu huyết của Triển Phi, hoàn toàn không thể khống chế được nữa.

“Chờ một chút Lăng Đứng” Ngay khi cảm giác thấy cái thứ nóng rực kia có ý đồ dùng sức mạnh cắm vào trong cơ thể mình, hắn như thế nào lại có thể ngồi chờ chết, liều mạng giãy giụa, hai người lại vật lộn thêm một trận nữa, cuối cùng Triển Phi cũng có thể lật người lại, mặt đối mặt với Quý Ngật Lăng hiện vẫn còn mặc áo, dục vọng ngẩng cao đầu, gắt gao nhìn chăm chăm hắn.

Đôi con người kia xẹt qua quá nhiều cảm xúc, nhưng lại không có thứ Triển Phi cần, trong đó chỉ đơn thuần là tính dục, không thấy có chút bóng dáng yêu thương nào. Nhưng đồng thời, trong vẻ ham muốn khát khao kia, lại có chút cố chấp, giống như đã hạ quyết tâm lấy cho bằng được điều gì đó, cố chấp kia đã tới cực hạn, cũng có vài phần đáng yêu, đã vậy còn hơi lơ đãng toát ra vẻ cầu xin.

Là thật, thật sự muốn thượng mình, mà lại chính vì tính dục.

Triển Phi muốn phóng túng cười to lên, ha ha, chính mình sống suốt 35 năm, hô mưa gọi gió, kết quả là nhận được một kết cục như thế này. Mang đến thương tổn cả đời cho người mình yêu thương nhất, một thương tổn không cách chi bù đắp lại được, thật vất vả mới khiến cậu ta đối với mình nổi lên dục vọng, cũng buộc chính mình phải nằm thẳng để cậu ta thuần túy giải quyết dục vọng bản thân so với những tên đàn ông cậu ta ra ngoài tìm kiếm để phát tiết thì có gì khác nhau !?

Quý Ngật Lăng ánh mắt vẫn như trước cố chấp, hai tay cũng gắt gao kẹp chặt hai tay của Triển Phi, cậu hiện tại hoàn toàn đã bị dục hỏa đốt người, đã không còn thôi thúc muốn đi tìm người, bởi đã chờ không kịp nữa.

Đúng vậy, mặc dù biết mình bắt quả chỉ là một đối tượng để cậu phát tiết dục vọng, nhưng Triển Phi cũng không thể cứ như vậy trở mặt nhìn cậu đi ra ngoài tìm một kẻ khác sau đó làm tình. Tự nguyện để bản thân trở thành đối tượng của cậu mặc kệ việc ấy xuất phát từ mục đích gì.

“Được, tôi cho cậu thượng, nhưng mà, đừng quá mạnh bạo.” Triển Phi cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, bởi vì hắn không làm được, làm không được cái việc để mặc cậu ra đi, chỉ cần tưởng tượng hình ảnh cậu ở ngoài kia cùng kẻ khác ân ái cũng khiến Triển Phi muốn bầm vằm kẻ kia.

Đã xúc phạm tới cực hạn, không thể lại gây ra bất kỳ thương tổn nào cho cậu nữa dù là chỉ một chút, thân thể mang theo bóng ma ám ảnh kia, đã không thể cho phép kẻ khác một lần nữa xâm phạm, Triển Phi nếu muốn lần thứ hai có lại được người này, dù phải dùng cả đời để xoa dịu vết thương kia hắn cũng cam lòng tình nguyện.

Đúng vậy, đó là việc không thể gấp được, giống như Kiều Duệ Dục sau khi bình tĩnh lại đã nói với hắn, tình hình thân thể của Quý Ngật Lăng như vậy cũng không phải là hồng huyết, nhưng sau khi khôi phục lại trạng thái cương cũng không thể tính là hoàn toàn bình phục. Tổn thương tâm lý so với những gì chúng ta tưởng tượng lúc trước lại càng nghiêm trọng hơn. Triển Phi, cậu ít nhất trong khoảng thời gian này, đừng nghĩ đến việc dùng sức mạnh để áp chế cậu ta, nếu không sẽ khó đảm bảo cậu ta có vĩnh viễn đi theo hướng cực đoan hay không.

Tốt nhất là đi gặp bác sĩ tâm lý, nhưng với loại vấn đề này cậu sao có thể ép cậu ta mở miệng được !? Hơn nữa, bóng ma hiện tại cũng sẽ không gây ra quá nhiều ảnh hưởng trong tương lai, tôi cũng không cho là cậu ta nhất định không thể không đi gặp bác sĩ tâm lý.

Nhưng ít nhất phải đợi cậu ta triệt để vượt qua đoạn đường này, Triển Phi, nếu cậu thật sự muốn tốt cho cậu ta, thì cậu không nên cưỡng ép mà phải chờ đợi, để cậu ta đối với cậu không còn tâm lý muốn tránh né nữa.

Việc này không thể dựa vào thủ đoạn cường ngạnh là giải quyết được, cho nên Kiều Duệ Dục đủ hiểu bản tính của Triển Phi như thế nào nên đã thành thật khuyên nhủ hắn. Triển Phi, cậu không còn cách nào có thể mang đến hạnh phúc cho Quý Ngật Lăng được nữa, nếu cậu còn có một chút tình ý với cậu ta, thì hãy để cậu ta ra đi thôi.

Đôi mắt vẫn đang bốc cháy ngùn ngụt hỏa dục, Quý Ngật Lăng nhíu thấp đầu mày, môi dưới hơi nhếch lên cũng cực kỳ gợi cảm, Triển Phi dùng sức bóp chặt nắm tay, đem tà niệm bỗng dâng lên của mình áp chế trở lại.

“Được, tôi sẽ không mạnh bạo, anh tự mình chuẩn bị đi.” Buông lỏng hai tay đang ra sức chế ngự Triển Phi, Quý Ngật Lăng thối lui nửa bước, để hắn có thể thuận lợi mở rộng thân thể.

Trợn mắt há mồm nhìn vẻ mặt vô tội của Quý Ngật Lăng, Triển Phi sau một hồi cân nín mới hỏi lại một câu, “Tôi tự mình làm?”

“Ừ, tôi sẽ không giúp anh bơi trơn, anh tự chuẩn bị cho tốt để tôi sáp nhập.” Nhìn đôi mắt Triển Phi càng lúc càng trợn to hơn, mày của Quý Ngật Lăng cũng nhíu lại ngày càng chặt, rất có tư thế bảo, nếu anh không làm, tôi sẽ trực tiếp đi vào.

Máu từ dạ dày chạy thẳng lên yết hầu nhờ vào ý chí kiên cường nhẫn nhục của Triển Phi mới có thể nuốt nó xuống trở lại, bằng không hắn đã lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Người, kêu Triển Phi ta tự mình bơi trơn sau đó chờ người đến sáp nhập !?

Người rốt cuộc có biết hay không, ta chưa từng bị ai thượng qua !!!!!!!!

16. Chương 16

.

Cho dù tức đến nhồi máu não, chỉ sợ Quý Ngật Lăng cũng không thêm nhìn hắn liếc mắt một cái, Triển Phi cố gắng bình ổn hơi thở, không để mình vì tức quá mà chết thảm, còn tên chủ mưu kia thì chạy ra ngoài tìm kẻ khác giải quyết nhu cầu.

Xoay người lục tìm bóp tiền trong túi áo, khi Triển Phi lấy ra hai bao bảo hộ luôn mang theo bên người, đôi mắt Quý Ngật Lăng hơi nheo lại. Cậu bất ngờ không phải vì hắn mỗi khi muốn làm tình cùng người khác mới có chút khác thường, còn việc mang theo mũ vốn là chuyện một người đàn ông đang hoàng nên làm, Triển Phi từ năm 14 tuổi đã có thói quen này. Hiện giờ Quý Ngật Lăng đang cảm thấy chính là bởi đã lâu như vậy, hắn cứ nhiên vẫn dùng loại này.

Có lẽ tên đàn ông này, ở một chỗ nào đó trong con người hắn, luôn có thứ chấp niệm lười biếng đến bệnh hoạn.

Cũng giống như khi hắn đã thích một thứ gì, cho dù đó là một hàng quán nhỏ bình thường, nhưng chỉ cần hợp ý thì hắn sẽ nhất định ghé qua hết năm này đến năm khác, nhìn trúng một nhãn hiệu nào đó thì sẽ duy trì nó cả đời. Loại tính cách này ngày ấy, Quý Ngật Lăng coi nó gần giống như một sự lười biếng, không ngờ sáu năm sau, vẫn không hề thay đổi.

Lấy một bao vứt sang cho Quý Ngật Lăng, Triển Phi mở người ra, vào lúc Quý Ngật Lăng cho rằng hắn sẽ tự mình đeo vào, đột nhiên Triển Phi đưa tay cầm lấy tay cậu.

Nhíu mày, Quý Ngật Lăng nửa đường thi lực, khiến cánh tay đang bị nắm lấy dừng lại giữa không trung.

Dựa vào sức mạnh cũng vô ích, sau khi Triển Phi dùng răng để mở bao, nhìn vào đôi mắt hắn, dáng vẻ kiêu ngạo trong ánh mắt đã biến mất, thay vào đó là một loại bình thản có chút vắng lời, “Việc này đối với cậu mà nói cũng không quá khó khăn, tôi đời này không bao giờ cho bất luận kẻ nào nằm trên mình, bất quá nếu là cậu thì tôi sẽ đồng ý, nhưng cậu cũng đừng nên khiến tôi quá mức khó chịu.”

Có lẽ khi Triển Phi nói chuyện quá mức nhỏ nhẹ làm cho Quý Ngật Lăng trong nháy mắt có chút kinh ngạc, lợi dụng lúc này, Triển Phi cũng thuận lợi nắm tay Quý Ngật Lăng kéo qua, đeo mũ vừa mới được tháo ra lên ngón trỏ cùng ngón giữa đang duỗi thẳng của cậu.

Tiếp sau đó, tuy rằng cảm thấy sỉ nhục đến mức Triển Phi chỉ muốn đào hố chui vào, nhưng hẳn cuối cùng vẫn thần nhiên ở trước mắt người mình yêu nhất mở rộng hai chân, để lộ ra bộ vị cực kỳ riêng tư, nhẹ nhàng kéo ngón tay đeo mũ của Quý Ngật Lăng áp sát vào hậu huyệt của chính mình, rồi dùng sức đè ép một chút, nhưng tình hình không được tốt lắm, dù sao bộ vị kia cũng chưa từng bị ai khai phá, nên cứ như trước khép chặt, không có khả năng mở rộng thêm được, cho dù phía trên mũ đã được bôi trơn thì cũng không thể thuận lợi tiến vào.

“Đừng nóng vội. Tôi sẽ cố gắng thả lỏng, cậu hãy chậm rãi sáp nhập.” Trong lúc nói chuyện, Triển Phi cũng đồng thời cầm lấy dục vọng của chính mình, bắt đầu tự thủ ***, hô hấp một lần nữa có chút dồn dập.

Nhìn dục vọng khiến bản thân sinh ra những cơn ác mộng triền miên lại lần nữa bành trướng đến mức sắp bùng nổ, Quý Ngật Lăng ít nhiều cũng cảm thấy hơi khó chịu, có lẽ những người khác còn được, nhưng nếu là Triển Phi, lại làm cậu vô pháp khống chế cảm xúc. Theo động tác càng lúc càng nhanh của ngón tay của hắn, tiểu huyệt phía trên tính khí đang đứng thẳng cũng bắt đầu tràn ra chất lỏng trong suốt, từ đỉnh chóp, chảy dần xuống dưới, khiến phân thân cũng trở nên ẩm ướt hơn, mỗi một chuyển động lên xuống đều phát ra âm thanh ướt át làm cho ai vô tình nghe thấy đều phải đỏ mặt tía tai.

“Hô.” Tiếng thở dốc của Triển Phi ngày càng nặng nề, toàn thân cũng siết chặt lại, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra. Quý Ngật Lăng cho rằng mình sẽ cảm thấy buồn nôn, mà kỳ thật có thể đã muốn nôn ra, nhưng ngón tay đặt trước huyệt khẩu của Triển Phi lại cảm giác được cao trào của hắn sắp đến, bộ vị kia ban nãy còn vô pháp xâm nhập mà bây giờ đã có chút thả lỏng.

Xuất phát từ bản năng, Quý Ngật Lăng dùng sức chọc vào, cửa môn đang đóng chặt trong nháy mắt bị công phá, Triển Phi nặng nề rên lên một tiếng, mà một tiếng kia lại càng khiến Quý Ngật Lăng thêm hưng phấn điều chỉnh ngón tay, cố gắng đâm mạnh hơn, mà ở khoảng khắc tiến vào, liền lập tức bị dừng đạo nhỏ hẹp siết chặt lại, ra sức hấp thụ, cảm giác được bao bọc chặt chẽ cũng khiến Quý Ngật Lăng phát điên.

Tựa như rốt cuộc đã kiểm chế không được nữa, cậu cứ như vậy thuận thế, gắt gao đè ép Triển Phi, khiến hắn áp sát vào giường, rồi dùng sức ở trong dừng đạo của triển Phi rong ruổi. Động tác sáp nhập trên ngón tay không có bất kỳ sự ôn nhu nào, cũng không có bất luận âu yếm khiêu khích hay thậm chí là kích thích, chính là giống như bị lên dây cót, liều mạng đâm chọc, rồi lại liều mạng rút ra, biên độ càng lúc càng lớn, lực độ càng ngày càng mạnh, tựa như có loại phản kích kích động hận không thể đem dừng đạo kia đâm thủng.

Vì động tác gần như thô bạo của Quý Ngật Lăng, Triển Phi đau đến nổi trán đầm đìa mồ hôi lạnh, cảm giác sắp đạt tới cao trào vừa rồi đã sớm lặn mất tăm, bành trướng đến đỉnh điểm quả nhiên phân thân cũng dần dần mềm nhũn lại, hắn ra sức cắn môi dưới, thừa nhận sự xâm phạm điên cuồng của Quý Ngật Lăng.

Ngón tay đang triệt để chuyển động khuấy đảo, trái tim Triển Phi bỗng như bị đánh văng lên cổ họng, hắn biết điều gì sắp đến. Khi cảm nhận được sự xâm nhập của đỉnh dục vọng, bộ vị kia vẫn không thể triệt để thả lỏng. Triển Phi vì đau đớn trong nháy mắt dùng sức kẹp chặt lại, lực độ kia tựa như muốn đem ngoại vật bài trừ, liều mạng kháng cự.

Quý Ngật Lăng một lần nữa nhú mày, bây giờ cả cơ thể cậu đều đã áp sát trên người Triển Phi, hạ thể cũng không chút thoái nhượng, cứ như vậy dùng sức cùng Triển Phi đối kháng, sống chết không chịu rời đi.

“Thả lỏng, anh như vậy tôi không vào được.” Tiếng thủ thủ lúc này, là thanh âm hưng phấn trong khi làm tình trước kia, đã lâu rồi không còn nghe thấy nữa. Triển Phi nhìn gương mặt người yêu gần trong gang tấc, đột nhiên bầu chặt vào một bên gối đầu, dùng sức cắn lên, cùng lúc đó, Quý Ngật Lăng giống như bắt được ám hiệu, bắt đầu chuyển động thân thể, cơ hồ dùng toàn bộ sức mạnh dựa sát lại rồi đâm thật mạnh vào trong.

Bỗng đau đớn bị xé rách trong nháy mắt khiến Triển Phi dù đã cắn vào gối đầu vẫn phải rên lớn một tiếng. Trong lòng nghĩ đến lần đầu tiên, khi chính mình cũng hưng phấn như vậy, lại không có kinh nghiệm nhưng vẫn sáp nhập vào sâu trong cơ thể cậu, có thể cậu ấy cũng đã đau giống mình, mà khi đó cả hai thậm chí không hề dùng đến mũ, sự thông thuận lúc sau hoàn toàn là nhờ vào máu của Lăng chảy ra.

Quý Ngật Lăng không dừng lại, cũng không chờ cho Triển Phi thích ứng, chính là sau khi triệt để chôn sâu

vào, thì liền bắt đầu chuyển động, khởi điểm có hơi rút ra một ít, sau đó lại đâm vào, dần dần, biên độ đâm vào rút ra càng lúc càng lớn, thời điểm mà cả sự rút ra lẫn sát nhập không còn khác biệt nhiều lắm, Quý Ngật Lăng đã điên cuồng gầm rú.

Trong cơ thể của Triển Phi, vừa nóng bỏng lại vô cùng nhỏ hẹp, nhiệt độ giống như muốn nấu chảy cả xương, lực hấp thụ siết sao chặt chẽ cũng khiến Quý Ngật Lăng đầu óc trống rỗng, sáng khoái chạy theo bản năng liều mạng trứu sát, cũng không hề biến hóa góc độ, ý định càng lúc càng điên rồ, mỗi lần đều muốn được chạm vào bích trảng mềm mại kia.

“A ————— quá sung sướng ————— Phi ————— Anh quá tuyệt vời —————” Quý Ngật Lăng dùng sức, liều mạng áp sát vào Triển Phi hơn nữa, chiếc giường bệnh tựa hồ không gánh nổi sức nặng, mỗi một khi chấn động hạ xuống, lại phát ra âm thanh ken két vang vọng, mà Triển Phi cả người cũng bị đè ép trượt lên tận phía trên đầu giường, bộ phận phía trước giường cũng bị vặn vẹo, tựa như chỉ cần dùng sức húc lên phía trước thêm chút nữa là có thể trực tiếp đem bức tường trắng của bệnh viện húc đổ.

Hoàn toàn khác với sự hưng phấn điên cuồng của Quý Ngật Lăng, Triển Phi chỉ cảm thấy cả người muốn vỡ vụn, thế này thì có chỗ nào giống với làm tình chứ, đây mới thật sự là chân chính bị phân thân.

Tiết tấu này quá mức điên cuồng, Triển Phi hoàn toàn không theo kịp, hoặc nên nói, Quý Ngật Lăng căn bản không hề muốn dẫn theo Triển Phi, chỉ một mình hưng phấn hưởng thụ, cũng không quay đầu lại xem Triển Phi đau thành cái dạng gì.

Run rẩy vươn tay, nhưng tại thời điểm nắm lấy mu bàn tay Quý Ngật Lăng, lực độ không để cho cậu kháng cự.

Khi hấn đem lòng bàn tay quen thuộc đặt lên dục vọng của chính mình, Triển Phi cảm nhận thấy phân thân đã triệt để mềm nhũn bởi do sự đụng chạm kia mà một lần nữa có phản ứng, rất nhanh ngừng đầu, duỗi thân dựng thẳng dậy.

Có lẽ vì quá sáng khoái quá hưng phấn, Quý Ngật Lăng căn bản không lưu ý đến động tác này của Triển Phi, mặc dù đang vuốt ve dục vọng của đối phương, cậu vẫn còn đang trong trạng thái phấn khởi, tay cũng cảm thụ được sự phấn khích của thân thể, ra sức vân vê xoa nắn, thuận theo tốc độ tiến công của hạ thể, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng không thể khống chế được.

Khi cao trào cuối cùng đạt tới cực điểm, Triển Phi dùng tay kia đem Quý Ngật Lăng đang ngẩng cao đầu kéo xuống, tại khoảng khắc phun trào dùng sức hôn lên môi cậu, nuốt trọn bộ tiếng rên rỉ khoan khoái của cậu vào trong miệng.

Không có cách nào buông tay, đời này sẽ không một lần nữa làm lại việc ngu ngốc tê tâm liệt phế như vậy nữa. Cho dù muốn dùng sinh mệnh của ta để hoàn lại sai lầm kia, cũng không chối từ.

17. Chương 17

.

Một hồi làm tình điên cuồng, cao trào khoái cảm ngăn ngủi qua đi, đầu óc do đã triệt để trống rỗng nên trí giác khôi phục có chút chậm chạp. Vì vậy khi Quý Ngật Lăng phát hiện chính mình kìm lòng không đặt ôm chặt lấy Triển Phi, còn tay thì đang gắt gao nắm lấy tính khí của hắn, bộ vị đó vừa phát tiết xong nhưng vẫn chưa hoàn toàn mềm lại, trong nháy mắt, cậu liền chấn động hít vào một ngụm khí lạnh.

Chất dịch trong suốt dính dính nơi tay vẫn khiến cậu theo bản năng có chút ghê tởm, đương nhiên biểu tình đó cũng hiển hiện hết trên mặt, mày lập tức nhíu lại, hoàn toàn không có sự vui sướng thả lỏng của người bình thường sau khi hoan ái, nỗi hận ý kia quá rõ ràng, rõ đến mức Triển Phi hoa đầu chóng mặt, muốn vờ như không thấy căn bản là không được.

“Xin lỗi” Nếu cậu lúc này dùng hai chữ ấy để nói về trận tình ái điên cuồng vừa rồi, Triển Phi tuyệt đối sẽ không chút thương tiếc tung một quyền đâm thẳng vào gương mặt quá mức tuấn tú kia, cũng may Quý Ngật Lăng nói câu đó không phải để chỉ việc đã diễn ra mà do hiện tại cậu muốn tạm thời rời đi.

Cậu sau khi nói xin lỗi thì bước xuống giường, từ đầu chí cuối hai đầu mày vẫn luôn dán chặt vào nhau, đi vào toilet khóa cửa lại, tiếng nước từ vòi liên ào ào liên tục chảy ra không ngừng.

Gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa bị đóng kín, Triển Phi cảm thấy dường như có thứ gì đó từ dưới dạ dày bốc lên, muốn ói ra không được mà nuốt xuống cũng không xong.

Tại khoảng khắc khôi phục lại lý trí, thái độ của Quý Ngật Lăng làm trái tim hắn băng giá. Biết cậu trong tâm có bóng ma là một chuyện, nhưng chính mình đã làm tới mức này, sau khi mở ra thân thể mặc cậu xâm phạm, kết quả nhận được là sự hối hận khó có thể che giấu, không đành nổi gấp rút muốn lập tức đem hai tay tẩy rửa sạch sẽ. Tất cả hành động cùng biểu hiện đó đều khiến Triển Phi cảm thấy một nỗi sỉ nhục trước nay chưa từng có.

Đúng vậy, cùng việc chủ động hiến thân hoàn toàn khác nhau, việc này làm cho người ta từ khó chịu đến cực kỳ xấu hổ.

Trong lúc ấy Quý Ngật Lăng cũng chịu khổ sở, liều mạng rửa sạch hai tay, sự hối hận hoàn toàn đem cậu nuốt chửng. Chính mình rốt cuộc đang làm gì vậy!? Tại sao lại không chịu nổi sự khiêu khích, cứ nhiên cùng Triển Phi xảy ra quan hệ, rõ ràng đã muốn đối với người đàn ông này triệt để biến thành kẻ xa lạ, vì cái gì lại để phát sinh sự tình phức tạp như vậy.

Mùi vị trên tay dường như dùng cách gì cũng không thể nào tẩy trừ hoàn toàn được, mùi hương nam tính đặc biệt của Triển Phi khiến Quý Ngật Lăng muốn nghẹt thở, một thứ gì đó vốn bị triệt để vùi lấp giờ đang muốn tuôn trào ra ngoài, tựa như hồi ức khiến cậu không ngừng run rẩy một lần nữa đánh úp lại, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi cơn ác mộng vẫn đeo dính vào người như hình với bóng.

Hung hăng đâm lên tấm kiếng trước mặt, Quý Ngật Lăng nhìn đôi gò má trong gương vì tình ái mà đỏ hồng dùng sức cắn chặt môi dưới. Trong cơ thể có hai luồng sức mạnh đang đánh nhau kịch liệt, cậu muốn áp chế chúng nhưng căn bản làm không được, một luồng là cơn ác mộng bị chôn sâu trong tận đáy lòng, một luồng khác lại đang tiến vào bên trong cơ thể buộc chặt của Triển Phi, cảm giác hạnh phúc vì được gắt gao hấp thụ. Khi làm cùng người này so với những kẻ khác hoàn toàn bất đồng, chỉ cần nhớ tới bộ dáng kẻ ầy khuất ép buộc bản thân, cố gắng đón ý nói hòa theo mình, cậu sẽ không thể kiềm chế dòng nhiệt huyết sôi trào.

SHIT!

Thêm một quyền hung hăng đâm lên thành bồn rửa tay, Quý Ngật Lăng cố gắng đem đầu óc của mình kéo về, không cho phép tiếp tục nghĩ đến trận tình ái vô pháp khống chế kia, đó là chuyện ngoài ý muốn, chết tiệt, vì cái gì lại cho phép phát sinh một chuyện ngoài ý muốn như vậy !?

Cậu rốt cuộc cũng đã tỉnh táo trở lại. Sau khi chỉnh đốn quần áo, mở cửa bước ra ngoài thì phát hiện y tá đang giúp Triển Phi cầm lại kim tiêm còn Bành Bành thì đang ngồi ở một bên, không biết Triển Phi từ lúc nào đã bấm chuông cho gọi bọn họ.

Thấy Quý Ngật Lăng đi ra, Triển Phi nhìn cậu một cái, ánh mắt không biết nên dùng từ gì để hình dung, có chút lạnh như băng nhưng cũng rất mãnh liệt, khiến cậu theo bản năng cũng khoắc lên mình một vỏ bọc cứng rắn, không cam lòng yếu thế đưa mắt nhìn lại.

“Tối ngày mai, à không, đúng 21h tối hôm nay tại văn phòng của tôi sẽ tổ chức một buổi hội nghị, có liên quan đến chiến dịch tuyên truyền cho Hội chợ đồ chơi Nhật Bản, hy vọng cậu có thể đến đúng giờ, đừng đến muộn.” Áo sơ mi đã bị xé rách, thế nhưng Triển Phi không thèm để ý, chỉ khoắc qua loa lên người một chiếc áo khoác, ngay cả khuy áo cũng không cài, cứ như thể mở rộng phơi bày cơ thể trần trụi thập phần hoàn mỹ, những dấu vết nhay cắn trên làn da cũng lộ ra thật rõ ràng.

Hạ thân không biết đã mặc gì chưa, tấm chăn bông màu trắng ngăn cản ánh mắt muốn tiếp tục thăm dò.

Về mặt của Triển Phi đã hoàn toàn khôi phục bộ dáng ban đầu, một lần nữa biến trở lại thành tên nam nhân duy ngã độc tôn, cường thế và vô cùng bình tĩnh, đáng vẻ trẻ con bướng bỉnh vừa rồi sớm đã biến mất tăm mất tích, biểu tình mâu thuẫn, dù không tình nguyện nhưng vẫn vì cậu mà thả lỏng đã không thấy đâu, con người trước đó mấy phút thật giống như một ảo mộng buồn cười.

“Ừ.” Gật gật đầu, Quý Ngật Lăng cầm lấy áo khoác của mình để trên sô pha, sau khi dùng ánh mắt cùng Bằng Bành chào hỏi thì đối với Triển Phi nói, “Tôi đi trước đây.”

Không trả lời, Triển Phi chỉ chăm chăm nhìn Quý Ngật Lăng, thấy cậu sau khi nhíu mày liền xoay người không chút lưu luyến rời đi, bước chân vững vàng, cả người tinh thần đều thật tốt đẹp, so với hần hiện tại ngay cả đứng lên cũng cảm thấy khó khăn đúng là một trời một vực.

Cửa bị mở ra, sau đó đóng lại mang theo một trận gió lạnh.

Y tá đứng lúc này cầm lại kim tiêm vào mạch máu cho hần, dùng băng keo y tế cố định ngay ngắn, sau đó bắt đầu chuẩn bị đẩy xe rời đi.

Nhưng Triển Phi đột nhiên phát tác, ầm một tiếng, đem nguyên chiếc xe chưa kịp đẩy đi xô ngã, bao gồm luôn chén đĩa ở trên bàn.

Rầm ầm loảng xoảng, dụng cụ thủy tinh, chén đĩa inox thi nhau bay xuống đất gây nên những tiếng vang kinh thiên động địa, hòa cùng tiếng hét sợ hãi của nữ y tá, bên trong phòng bệnh giữa đêm hôm khuya khoắt tạo thành một chuỗi hiệu ứng âm thanh thật quá mức khủng bố.

Nhìn thấy nữ y tá vẫn muốn tiếp tục la lên chất vấn, Bành Bằng lập tức đứng dậy đưa cô gái còn đang bị chấn động, tinh thần bất ổn dẫn ra ngoài. Triển Phi hiện không khác gì một con dã thú đang lên cơn, hết mười phần chỉ muốn đập phá, Bành Bằng không hy vọng khi mặt trời vừa ló dạng liền nhận được trát hầu tòa do Triển Phi gây ra những tổn thương tinh thần cũng như thân thể cho cô y tá tội nghiệp.

Sau khi trấn an nữ y tá bình tĩnh trở lại, hơn nữa đáp ứng bồi thường tất cả các tổn thất cho bệnh viện, Bằng Bành thở dài, cuối cùng vẫn đẩy cánh cửa đang giam giữ con dã thú bước vào.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn bên trong, Bành Bằng bắt đầu tính toán nên đàm phán bồi thường cho bệnh viện như thế nào để giảm phí tổn xuống mức thấp nhất.

18. Chương 18

.

Quý Ngật Lăng không biết mình như thế nào về đến khách sạn, chỉ biết trong cơ thể có một ngọn lửa đang thiêu đốt, khiến sự bình tĩnh bấy lâu nay của cậu không thể duy trì được nữa. Nhìn thấy Triển Phi khôi phục với tốc độ nhanh như vậy, lại làm như không có chuyện gì xảy ra, còn cho gọi y tá cùng Bằng Bành đi vào, nói thật, từ tận đáy lòng cậu cảm thấy vô cùng bội phục.

Khá lắm, hồi phục cực nhanh, vẫn còn đủ bình tĩnh để tự làm chủ.

Không cam lòng yếu thế nên ra vẻ không chấp nhất, Quý Ngật Lăng cố nén sự run rẩy của bản thân, dùng một biểu tình hoàn hảo nhất rời khỏi bệnh viện, nhưng tại khoảng khắc khi đã ở trong taxi, toàn bộ phòng tuyến đều sụp đổ.

Như thế nào có thể không thêm đề ý, chết tiết, mình cư nhiên thương Triển Phi! Không ngừng cùng hần một lần nữa xảy ra quan hệ, mình thậm chí còn áp ngay trên người hần, lần đầu tiên sáp nhập vào trong cơ thể Chết tiết

Không biết là do hối hận càng nhiều, hoặc là do hưng phấn càng lúc càng tăng, nhưng vô luận là loại cảm xúc gì, đều không phải là mong muốn của Quý Ngật Lăng. Bởi vậy cậu mới không thể khống chế, điên cuồng vò đầu bứt tai, ở trong phòng khách sạn đi đi lại lại, nhưng vẫn không thể bảo trì sự thanh tỉnh. Khiến mình một lần nữa rơi vào mối quan hệ kì quái này, hần rốt cuộc đã dùng loại thuốc gì, làm mình vừa thấy hần liền vô pháp khống chế, dễ dàng bị khiêu khích như vậy ?

Hít vào một hơi thật sâu, nhưng vẫn không thể giảm bớt tiếng kêu gào vang vọng trong cơ thể. Quý Ngật Lăng cầm di động xem nó như cọng rơm cứu mạng, nhanh chóng mở thư mục danh bạ, chỉ cần cậu ấn nút một cái là có thể lướt qua đại dương, vượt qua cả những đường biên giới để trở về Anh Quốc. Thẳng đến khi cái tên kia xuất hiện trên màn hình, Quý Ngật Lăng mới như bị phỏng lửa, chấn kinh đóng gấp điện thoại lại.

Khốn khiếp! Mình đang làm cái gì vậy !?

Cư nhiên thiếu chút nữa vì loại sự tình điên cuồng này đi quấy rầy y. Tựa như việc bị mất kiểm soát đã khiến ý thức của cậu rời xa thể xác, xa đến mức Quý Ngật Lăng không nhớ nổi thời điểm mỗi lần bị phát tác trước đây, chính mình làm thế nào để sống sót qua những ngày đó, chỉ nhớ sau khi thanh tỉnh, y đã luôn ở ngay bên cạnh. Rõ ràng so với cậu y vẫn còn là một thiếu niên nhỏ hơn vài tuổi, lại biểu hiện như một người trưởng thành, thành thực trấn an Quý Ngật Lăng.

Thanh âm của y tựa như có ma lực làm cho người ta an tâm. Lòng bàn tay y trấn an cậu thật mềm mại, thật ấm áp, mỗi lần khê vuốt lên đều khiến tâm trạng cáu kỉnh của cậu trở nên ngoan ngoãn bớt phóng túng. Nụ cười mỉm của y cũng khiến người ta không thể cầm lòng mà trầm tĩnh trở lại.

Nghĩ tới y, cảm giác như y đang ở ngay trước mặt mỉm cười với cậu, còn bàn tay ôn nhu kia vẫn giống như trước, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai cậu, dịu dàng an ủi, “Không có việc gì, hết thấy mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi.”

Nỗi buồn bực trong lòng cũng dần dần được xoa dịu, Quý Ngật Lăng nheo mắt nhìn những tia nắng ban mai đầu tiên đang dần buông xuống bên ngoài cửa sổ. Vì bản thân sau khi trở lại Thượng Hải, qua vô số lần kích động khiến trái tim cảm thấy lạnh lẽo. Vì sao đã lâu như vậy, vẫn không thể đem sức ảnh hưởng của người đàn ông kia triệt để cắt đứt, dường như vô luận là thể xác hay tinh thần, mỗi khi đối mặt với hắn đều bị mất kiểm soát, kiểm soát không được.

Đặt di động lên bàn, Quý Ngật Lăng trong thời khắc bầu trời đang dần dần bừng sáng thì đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hội chợ triển lãm ngày hôm sau so với ngày đầu tiên thậm chí càng thêm sôi động náo nhiệt. Do tối hôm trước thông tin được giới truyền thông thổi phồng, nên có thêm nhiều người ở mọi lứa tuổi đổ xô đến hiện trường buổi triển lãm, điên cuồng tranh giành chú cún robot đáng yêu. Việc này khiến Triển Phi phải lập tức bỏ ra một số tiền, phái chuyên cơ từ Thượng Hải một lần nữa vận chuyển một lượng lớn hàng hóa để cung ứng cho buổi triển lãm cuối cùng vào ngày mai.

Hôm nay, Quý Ngật Lăng vẫn chưa có mặt, Triển Phi không biết cậu hiện đang ở nơi nào, càng không biết cậu đang làm gì, đương nhiên hắn không có quyền hỏi đến. Đối phương cũng không phải nhân viên của hắn, bọn họ chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác làm ăn, thế nên không khỏi khiến hắn vì bản thân mà bày mưu tính kế. Quý Ngật Lăng tự mình lo liệu mọi việc đã là sự hỗ trợ lớn nhất, Triển Phi cũng không thể còn muốn yêu cầu đối phương đúng giờ đúng giấc đi làm.

Mãi đến hội nghị buổi tối Quý Ngật Lăng mới xuất hiện, nhưng lại tới muộn năm phút, sau đó gõ cửa văn phòng Triển Phi, lúc này nhóm quản lý cùng Bành Bạng đã ổn định vị trí nhưng vẫn chưa chính thức bắt đầu cuộc họp, giống như đang chờ đợi cậu.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.” Sau khi chào hỏi đơn giản thì Quý Ngật Lăng đi về chỗ của mình.

Triển Phi đối với cậu gật đầu rồi quay sang nói với người của nhóm quản lý thị trường đang ngồi bên cạnh, yêu cầu bắt đầu hội nghị.

Không có bất kỳ biểu hiện quái lạ nào, hai người dùng gương mặt hoàn mỹ nhất đối diện nhau, đặc biệt là trong tình huống xuất hiện nhiều người ngoài như ở đây, vô luận là Triển Phi hay Quý Ngật Lăng đều sẽ không cho phép chính mình để lộ ra chút sơ hở nào.

Tại hội nghị, Triển Phi vẫn như trước ngồi nghe là chính, mặc cho nhóm quản lý trẻ khua môi múa mép thuyết trình sôi nổi, đưa ra nhiều sáng kiến gần như hoang đường viễn tưởng, mà Bành Bạng cùng Quý Ngật Lăng chính là những người sẽ dùng hiện thực khách quan để giới hạn và loại bỏ bớt những mộng tưởng quá đà kia. Đầu tiên dựa trên những đề xuất mà họ cảm thấy khả quan nhất, đem ra thảo luận kỹ càng tỉ mỉ, rồi tiếp tục từng bước từng bước dùng sự thật tàn khốc phân tích mổ xẻ không thương tiếc.

Thời gian gấp rút, vốn lưu động lại hữu hạn, không thể cứ ngồi chờ chính quyền Tokyo đưa ra quá nhiều lý do cùng yêu sách. Bành Bạng và Quý Ngật Lăng đều được xem như những nhân vật kinh nghiệm dày mình, bởi vậy nếu bọn họ cho rằng đề nghị kia không có khả năng thực hiện được, tự nhiên cũng khiến người ta tin phục mà không cảm thấy quá cố chấp.

Thảo luận suốt hai tiếng đồng hồ, vẫn như trước không có lấy một sáng kiến xây dựng mang tính khả thi nào. Vấn đề này cũng liên quan đến việc bọn họ lần trước lỡ mãng, sớm mang kế hoạch tuyên truyền của Hội chợ đồ chơi quốc tế Nhật Bản dùng cho buổi triển lãm ở Quảng Châu. Nhưng tình huống lúc ấy vô cùng cấp bách, không kịp suy xét nhiều, hiện tại lại yêu cầu nội trong một khoảng thời gian ngắn nghĩ ra một phương án tuyên truyền hoàn mỹ thì quả thật không hề dễ dàng.

Không biết là vị quản lý nào trong lúc vô tình phàn nàn một tiếng, đây vốn để dành cho Hội chợ triển lãm quốc tế Nhật Bản lại đem dùng cho Quảng Châu, hiện tại chỉ có thể tiếp tục dùng lại phương thức tuyên truyền này, thật không có khả năng nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, sau khi câu kia trong lúc vô ý thốt ra, đôi mắt Triển Phi liền nhú lại. Ý tứ này của đối phương, không phải là trách Quý Ngật Lăng lúc trước đề nghị quá hồ đồ, Triển Phi lúc ấy quyết định quá qua loa, thì còn có thể là ý gì khác nữa?

Ngay tại thời điểm Triển Phi sắp nổi giận, Quý Ngật Lăng đột nhiên mở miệng, “Kỳ thật không phải là không có phương hướng xoay chuyển tình thế, về phía tôi có một ý tưởng như thế này, chúng ta có thể. . .”

Khi Quý Ngật Lăng bắt đầu lên tiếng, khởi điểm tất cả mọi người đều cho rằng cậu muốn đáp trả lại câu phàn nàn kia, chính là tức nước vỡ bờ tự mình ra mặt

19. Chương 19

Mặt tối xầm, Triển Phi buông thứ đang cầm trong tay xuống, không nói gì, chỉ chậm rãi tiến đến gần Quý Ngật Lăng, tư thế tựa như người ta thiếu nợ hần mấy trăm vạn.

Quý Ngật Lăng cau mày, đang cân nhắc có nên lui ra sau một chút hay không, cuối cùng vẫn quyết định đứng im tại chỗ, cứ như vậy nghênh đón gương mặt hung thần ác sát của Triển Phi áp sát lại. Người nào đó gần đây động tác trừng mắt ngày càng nhiều, Quý Ngật Lăng thật có điểm lo lắng, hần có thể vì trừng mắt quá độ mà làm mất bị rút gân hay không.

Lại là cái biểu tình vô tâm đó, Triển Phi rất có xúc động muốn xé nát khuôn mặt kia, vì cái gì vừa qua một đêm, cậu liền có thể lạnh lùng như vậy ném ra một câu, “Ta phải trở về Anh Quốc.” Bị cậu thương là tôi, người cảm thấy nhục nhã không còn chút mặt mũi nào cũng là tôi, cậu muốn trốn là trốn cái gì ?!

Triển Phi đứng trước mặt Quý Ngật Lăng, khoảng cách giữa hai người quá gần, tựa như chỉ cần nghiêng người một chút là có thể tựa vào đối phương, rồi lại cố chấp không chịu thoái nhượng dù chỉ một chút. Triển Phi trong nháy mắt dừng lại nhìn thấy vẻ chán chường mệt mỏi trong đáy mắt của Quý Ngật Lăng, càng khiến hần thêm phần nộ.

“Quý Ngật Lăng, cậu đang sợ hãi cái gì? Cứ nhiên sợ đến mức muốn ngay lập tức đào thoát?” Giọng nói của Triển Phi rất lớn, hần vốn hiềm khi dùng đến mười phần trung khí thanh âm để nói chuyện, trừ phi thật sự đang nổi giận, khoảng cách lại gần như thế, Quý Ngật Lăng chỉ cảm thấy thanh âm kia thật đỉnh tai nhức óc, mãnh liệt đến mức trái tim cậu không tự chủ cao thấp chấn động cả lên.

Không cam lòng yếu thế đón nhận ánh mắt của hần, Quý Ngật Lăng cũng không chút thoái nhượng, sau khi đem ý tứ câu nói kia tiêu hóa xong, một lần nữa bất khả kháng chế, kích động hét, “Trốn ?! Tôi vì cái gì lại muốn chạy trốn, Triển Phi, anh đừng cho rằng chính mình quan trọng, tôi trở về đương nhiên là do công việc bận rộn, anh tưởng tôi chỉ có mỗi công ty anh là khách hàng thôi sao !?”

Không tạm dừng, sau khi Quý Ngật Lăng rống xong chữ cuối cùng, phía sau gáy cũng lập tức bị Triển Phi một tay tóm lấy, dùng sức bóp mạnh, giống như muốn đem cổ cậu cứ như thế bẻ gãy.

Tuy rằng đau đớn, nhưng Quý Ngật Lăng không hề biểu lộ ra ngoài, vẫn như trước trừng mắt nhìn Triển Phi, cảm thấy con người này quả nhiên ngang ngạnh đã đạt đến loại cảnh giới thượng thừa. Nhưng lại không thể không thừa nhận, chính mình quả thật là đang trốn chạy. Vì không cách nào tiếp tục ở trước

mặt hần bảo trì thanh tĩnh, điều này khiến Quý Ngật Lăng không dễ dàng tha thứ nhưng cũng vô pháp vượt qua, một khi đã như vậy, việc duy nhất có thể làm chính là nhắm mắt làm ngơ.

“Cậu con mẹ nó có dũng khí thì nói lại lần nữa xem bản thân không phải đang bỏ trốn” Ngày hôm qua ta vì cái gì nằm thẳng cho người thương, sau khi làm xong thì vô mộng bỏ của chạy lấy người, ta cũng không trút giận lên người người, bởi ta không cam lòng, hiện tại thì hay rồi, người không những không thêm cảm kích, thậm chí con mẹ nó còn muốn đảo tầu

Nhưng đồng thời, Triển Phi cũng nhận thức rất rõ ràng, nếu hiện tại để cho cậu chạy thoát, thì hết thấy cố gắng của chính mình trước giờ sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cậu nếu muốn chạy trốn, chắc chắn là bởi sức ảnh hưởng của hần vẫn khiến cậu cảm thấy bối rối không biết phải làm sao.

Khí lực trên tay lại lần nữa theo lửa giận mà trở nên lớn hơn, năm ngón tay đều dùng sức bóp thật sâu vào chiếc cổ mảnh khảnh kia, đây là huyết nhục chi khu[máu thịt thuộc về thân thể], như thế nào có thể không có cảm giác!? Lại càng không nói đến đôi mắt kia của Triển Phi bức bách, không cho phép Quý Ngật Lăng trốn tránh.

Quý Ngật Lăng hoàn toàn không lẩn trốn, cũng không cử động, gắt gao nhìn lại hần, thần sắc gan góc không biết sợ, nhưng cũng không nói lại câu “Tôi không bỏ trốn” nữa.

Đột nhiên phát lực, Triển Phi dùng sức đẩy Quý Ngật Lăng ngã vào bức tường sau lưng. Tại khoảng khắc Quý Ngật Lăng bị đau muốn giãy thoát khỏi sự kiềm hãm, hần liền dùng thân thể áp lên trên, tay nguyên bản vốn đang bóp sau cổ cậu giờ chống lên tường ngay bên cạnh đầu Quý Ngật Lăng, ngăn không cho cậu tìm đường đào thoát.

“Không sợ sao?” Môi kề sát vào bên tai Quý Ngật Lăng, nhẹ nhàng phun ra thanh âm trầm thấp từ tính, mê hoặc bao vây lấy con mồi đang trong trạng thái tinh thần khẩn trương.

Không cho Quý Ngật Lăng có thời gian để tiêu hóa, tay kia của Triển Phi đã bắt đầu dọc theo xương sườn của đối phương vuốt ve từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở thắt lưng.

Ngay khi bàn tay lang sói đang có chiều hướng di chuyển lên phía trước, Quý Ngật Lăng cảm thấy như có một ngọn lửa từ lòng bàn chân bắt đầu lan tràn, chạy thẳng lên đến đỉnh đầu, nếu không phải vốn vô hình, hiện tại đã có thể thấy từ ót cậu đang bốc ra một làn khói trắng!

Mụ nội nó !

Động tác vẫn mau lẹ như trước, Quý Ngật Lăng tuy bị toàn bộ thân thể Triển Phi áp lên tường, nhưng hần cũng không thể ngăn được cậu giơ chân, sức trên đầu gối cực nhanh cũng cực mạnh, so với lần trước trong toilet không biết hung ác hơn bao nhiêu lần, không chút ngập ngừng do dự.

Bất quá Triển Phi tựa hồ đã sớm đề phòng, trong nháy mắt Quý Ngật Lăng có hành động xuất ra một kích trí mạng giống như một kíp nổ, ngược lại còn giúp hần châm thêm thuốc nổ.

“Cậu cũng chỉ có mỗi một chiêu này!”

Một tay ra sức đánh hạ đầu gối đang thúc lên của Quý Ngật Lăng, một tay túm lấy tóc cậu, trong nháy mắt cậu hả miệng thở dốc Triển Phi liền dùng sức hôn lên đó. Bất chấp cơn đau nhói khi răng hai người va chạm vào nhau do khí lực quá lớn, cũng không đếm xỉa đến cơ hồ tại khoảng khắc lưỡi xâm nhập vào trong khoang miệng cậu, lập tức đã bị cắn đến lưu huyết. Hai người giống nhau, đều không thể khống chế được bản tính dã thú, môi lưỡi cắn xé lẫn nhau, dường như muốn đem toàn bộ cơ thịnh nộ phát tiết ra ngoài.

Trong khoang miệng tỏa ra mùi máu tanh càng khiến cho người ta sôi trào, đây căn bản không phải là hôn môi mà chính là bản năng động vật tối nguyên thủy.

Triển Phi đã triệt để thông suốt, dứt khoát không quan tâm đến sự giãy giụa của Quý Ngật Lăng mang đến thương tích trên cơ thể hần. Mặc cho cậu lấy khuỷu tay cùng nắm đấm đánh liên tục, cơ ngực rắn chắc như thép cứ như thế bị tàn phá. Đau đớn là điều tất yếu nhưng hần ngay cả tránh né cũng không thèm tránh, chỉ gắt gao đè chặt đối phương, dùng tất cả khí lực xâm chiếm môi lưỡi của người kia.

Hỗn hợp máu cùng nước bọt theo khóe miệng chảy xuống, Quý Ngật Lăng đã bị giận dữ đánh mất hết lý trí, cố dùng hết sức mạnh toàn thân cũng không thể vùng thoát khỏi sự kiềm chế của con dã thú kia, cảm

giác mẫn cảm bên trong khoang miệng bị liếm lộng khiến toàn bộ da đầu cậu tê dại, cả người nhịn không được run rẩy, sợ hãi càng không ngừng tăng thêm một chút, nhưng hưng phấn vẫn càng nhiều hơn một ít, hoặc có thể là do tức giận đến phát run.

Tiếp tục đánh đấm cũng chỉ làm hao mòn thể lực của Quý Ngật Lăng, khiến cậu thở dốc không thôi, càng lộ rõ nhược điểm. Vì vậy, khi Triển Phi hai tay đang áp lấy hai má cậu, nụ hôn từ thô lỗ biến thành ôn nhu, càng chứa nhiều sự dụ hoặc hôn sâu xuống, lúc này Quý Ngật Lăng đã đơn giản triệt để đình chỉ mọi phản kháng, mặc hân một lần rồi lại một lần càng hôn sâu thêm.

Một chiếc răng cũng không được buông tha, thậm chí ngay cả núu cũng được liếm lộng trấn an. Khi vòm miệng mẫn cảm nhất bị đầu lưỡi quét qua, Triển Phi có thể cảm thấy rõ ràng sự run rẩy đột ngột của Quý Ngật Lăng. Sự nhạy cảm của cậu, sáu năm sau hoàn toàn chưa từng thay đổi, tự mình phát hiện ra sự thật này khiến hân vô cùng hưng phấn.

Hôn đến nơi sâu nhất trong vòm miệng, Quý Ngật Lăng cũng không còn tiếp nhận một cách bị động nữa, đầu lưỡi cậu dần dần đáp lại làm Triển Phi nháy mắt trở nên kích động, lúc trước coi như chỉ hôn môi nhẹ nhàng, ngay lập tức một lần nữa trở nên kích động, nụ hôn tràn ngập ham muốn chiếm hữu.

Nắm tay ban nãy còn vung vẩy đánh đấm không biết từ khi nào đã buông lỏng, theo cơ ngực chậm rãi lần xuống vùng bụng dưới, rồi lại xuống chút nữa. Cho dù đang mặc tây trang Quý Ngật Lăng vẫn dễ dàng cảm thụ được bộ vị nóng rực của Triển Phi. Cậu phi thường kiên nhẫn tháo mở khuy quần trời buộc dục vọng, tại giây phút toàn bộ khuy quần đã được cởi bỏ tay cũng liền xâm nhập vào bên trong, ở thời điểm dục vọng được tay cậu bao lấy, từ nụ hôn vẫn như trước giao triền quấn quýt, Triển Phi thoát ra một tiếng thở nhẹ thoải mái.

Nhưng ngay khi hân cho rằng mình sắp phá vỡ được lớp phòng thủ vững chắc kiên cố của Quý Ngật Lăng, đột nhiên bàn tay đang nắm dục vọng của hân không hề có dấu hiệu báo trước, trong nháy mắt liền nắm chặt lại, lực độ giống như muốn tươi sống cắt đứt, khiến Triển Phi đau đến mức lập tức phải buông người, thân thể thoáng chốc cúi gập lại, lấy tay khê vuốt lên dục vọng bị thương không nhẹ vừa được Quý Ngật Lăng thả ra.

“Người !” Không thể tưởng tượng nổi, đã đến giờ phút này mà cậu vẫn có thể làm ra hành động máu lạnh như vậy, thủ đoạn vừa rồi hoàn toàn không có chút nương tay, so với lúc trước có vài phần bất đồng, trực tiếp gây tổn thương cho dục vọng không có bất kỳ sự bảo vệ nào. Như vậy làm sao người ta có thể chịu đựng được ?!

Điều chỉnh hô hấp của chính mình, Quý Ngật Lăng một câu cũng không thốt ra, chỉ buộc bản thân như trước dùng ánh mắt lạnh lùng đáp lại người đàn ông trước mặt lúc này đã thối lui vài bước đang vỗ về bộ vị trọng yếu.

Sau đó xoay người mở cửa ly khai, ngăn cách đôi con người màu xám bị tổn thương sâu sắc phía sau cánh cửa gỗ.

Vội vàng trở về phòng mình, Quý Ngật Lăng vừa cởi quần áo, vừa đi thẳng vào buồng tắm. Sau khi ném đi từng lớp từng lớp y phục trên người, cậu trần trụi bước vào bồn tắm lớn, mở vòi sen, mặc cho dòng nước lạnh như băng chảy ào ào lên thân thể phát nhiệt sắp sửa bốc cháy của mình.

Tay không tự giác trượt đến bộ vị đã bành trướng sung huyết, đầu tựa vào bức tường men sứ, bắt đầu ra sức cao thấp chuyển động, tựa hồ mỗi một lần xuống tay đều có thể cảm thấy bản thân đang ở trong cơ thể người đàn ông kia rong ruổi tìm kiếm khoái cảm, bộ vị kia chưa từng được ai khai phá, cảm giác hít thở không thông rất nhanh tràn đến như muốn bẻ gãy dục vọng

Lực độ trên tay càng lúc càng lớn, dường như không phải là thủ *** mà hoàn toàn là một loại hành động bạo ngược, hết dùng sức lại dùng lực bóp mạnh, nơi ấy vừa nóng rực lại vừa siết chặt, khiến Quý Ngật Lăng thỏa mãn rên rỉ tiết ra đầy cả một tay.

Khi cao trào qua đi, trong đầu chỉ còn lại ánh mắt bi thương vừa rồi của Triển Phi, Quý Ngật Lăng cúi đầu lắc mạnh, vẩy đi những giọt nước vẫn còn vương trên mái tóc, rồi điều chỉnh nước sang nhiệt độ thật cao.

Ngày hôm sau, Quý Ngật Lăng tỉnh mơ liền trả phòng, thu thập hành lý xong lập tức đi thẳng ra sân bay.

Di động cơ hồ từ sáng sớm đã bắt đầu kêu gào, nhìn thấy tên người hiện ở trên màn hình Quý Ngật Lăng ban đầu còn ngắt cuộc gọi, nhưng người này vẫn bám riết không tha khiến cậu cảm tức. Cảm tức chính mình không thể triệt để bỏ mặc không nhìn đến, vì thế đơn giản chịu đựng âm thanh phát ra từ túi áo, không đi quản hấn nữa. Dù vậy, mỗi lần lấy điện thoại ra, tên người kia vẫn như trước ở trên màn hình nhảy múa, giống như không hề biết đến sự tồn tại của hai chữ “buông tha”.

Hết cách, Quý Ngật Lăng chỉ có thể khóa di động lại.

Trong giây phút đã an vị trên máy bay, tâm trạng căng thẳng siết chặt của Quý Ngật Lăng mới triệt để thả lỏng, có lẽ cậu vốn đoán kẻ nào đó sẽ đuổi đến tận sân bay, căn bản là đã đánh giá bản thân quá cao rồi, ha ha.

Sau khi ngồi trên phi cơ, Quý Ngật Lăng khe khẽ thở dài, lẩm bẩm độc thoại.

“Triển Phi, tôi thừa nhận, tôi quả thật là đang chạy trốn.”

20. Chương 20

.

Trở lại Anh Quốc, Quý Ngật Lăng cảm thấy cả người đau nhức, rõ ràng chỉ mới đi Thượng Hải hai tuần lễ, lại giống như đã tiêu phí toàn bộ tinh lực của bản thân, sự lạnh nhạt sáu năm qua bị đánh tan, dễ dàng bị người đàn ông kia khơi mào cảm xúc, thậm chí còn

Lắc lắc đầu không cho phép chính mình đem đoạn tình ái sai lầm kia nhớ lại đến khắc cốt ghi tâm, Quý Ngật Lăng tập trung tinh thần đặt hết vào công tác.

Triển Phi cũng không còn gọi vào di động nữa, dù chỉ vài chi tiết cần thảo luận liên quan đến công việc cũng đều do quản lý thay mặt hẳn gửi mail sang liên hệ với cậu, hẳn tựa như một lần nữa ở trước mặt cậu biến mất, không còn lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Lộ ra nụ cười châm biếm, Quý Ngật Lăng gọi người mang đến một tách hồng trà Anh Quốc, đoán tên nam nhân tự cao tự đại kia hơn phân nửa lòng tự trọng đã bị tổn thương sâu sắc. Một người hay sinh hờn dỗi, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, không cho phép kẻ khác trái nghịch, dù đó có là lỗi của hẳn, hẳn cũng sẽ dùng phương thức cương ngạnh nhất, ương bướng cưỡng ép kẻ khác chừa cho hẳn một lối thoát.

Cho nên mới có thể ở trên máy bay liên tục đánh bom điện thoại cũng không tình nguyện tự mình đến sân bay để bắt người, sau đó lại lạnh lùng cắt đứt liên lạc, vẫy vẫy ống tay áo, không hề hỏi đến nữa.

Đọc lướt qua thư điện tử, Quý Ngật Lăng cảm thấy chính mình cần cái gì đó để phân tán một chút sự chú ý, nếu không cái người mà mình thật vất vả mới quên được sẽ lại xuất hiện trên võ não, hết lần này đến lần khác khuấy động tâm trí cậu.

Nguyên lai, điều mà họ gọi là quên lãng, cũng chỉ là dùng từng lớp rồi từng lớp dày đặc che phủ lên kí ức, không phải triệt để xóa sạch.

Đang tính toán dự thảo ngân sách, bất ngờ nhận được điện thoại của Danny, nhìn thấy cái tên hiện ở trên màn hình di động, Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng nở nụ cười, theo thói quen đem phiền muộn biến thành hư không.

“Elan, anh trở về rồi ?”

“Ừ, mới về từ hôm kia.” Cậu ấy đã sớm biết mình quay về, bất quá dựa vào tính cách của cậu ấy, Danny chưa bao giờ là loại người dính lấy không buông, sẽ cho mình có thời gian để điều chỉnh, thích nghi. Quý Ngật Lăng tiếp tục uống hồng trà, tính toán ngân sách, nhưng vẻ mặt đã thoải mái hơn rất nhiều.

“Đêm nay có rảnh không? Tôi đang thử nghiệm món cà ri Nhật Bản đây, tiếc là nấu xong trông không được đẹp mắt lắm” Thanh âm kia vẫn nhu hòa như vậy, thật khiến người ta cảm thấy dễ chịu, trong giọng nói ngẫu nhiên xuất hiện sự dao động, làm Quý Ngật Lăng có thể dễ dàng hình dung ra bộ dáng nhũn mảy của y.

“Được, buổi tối hôm nay tôi sẽ qua cổ cậu, hãy đem món cà ri kia chuẩn bị cho tốt, tôi cũng không muốn phải ném lại sản phẩm thất bại của cậu nữa đâu”

Về mặt lộ ra nụ cười lơ đãng, đột nhiên nghe thấy âm thanh cửa văn phòng bị thô lỗ đẩy ra, Quý Ngật Lăng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một tên hung thần ác sát, bất chấp nhân viên an ninh đang ở phía sau ngăn cản truy đuổi, cứ thế sải bước đi thẳng vào văn phòng của cậu như chốn không người.

“SHIT!” Thấp giọng mắng một tiếng, ta thật không nghĩ ở loại thời điểm này lại nhìn thấy tên thần ôn dịch này.

“Elan, có chuyện gì vậy ?” Tâm tình của cậu đột nhiên thay đổi, khó trách Danny cảm thấy kỳ quái.

“Dan, lát nữa tôi sẽ liên lạc lại với cậu.”

Vội vàng gác máy, Quý Ngật Lăng nhìn tên đàn ông đã đoán chính an vị trên sofa, còn có đám nhân viên an ninh cùng trợ lý đã đuổi theo hấn vào tận văn phòng, thậm chí cả nhân viên tiếp tân cũng có mặt. Hơi hơi nhú mi, cậu phát tay ý bảo bọn họ đi ra ngoài trước.

Chờ họ giải thích người đàn ông này tự mình xông vào, bọn họ muốn ngăn lại cũng không ngăn được, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Quý Ngật Lăng ngẫm bảo đã hiểu, mới lúng túng rời khỏi văn phòng, và lại sau vài giây lo lắng thì đóng luôn cửa phòng lại.

Đứng dậy đi đến trước Triển Phi mặt đang đầy hắc tuyến, sắc mặt của Quý Ngật Lăng cũng không khá hơn bao nhiêu, vừa mới cho rằng rốt cuộc đã thoát khỏi hấn, ai ngờ hấn liền lập tức đuổi tới Anh Quốc, chết tiệt, toàn bộ Triển Thị có còn đang hoạt động không vậy !?

Cả hai người không ai lên tiếng, cứ như thế trừng mắt nhìn đối phương, tựa như hận không thể đem đối phương nuốt xuống bụng.

Cuối cùng vẫn là Quý Ngật Lăng thỏa hiệp, lối suy nghĩ của người đàn ông thật quá quái dị, cậu đã bỏ trốn đến nơi xa xôi như vậy, vì cớ gì hấn còn muốn truy đuổi bám riết không tha ? Chẳng lẽ mình phải tự bức tử, hấn mới chịu hết hi vọng !?

“Triển Phi, anh rốt cuộc muốn gì đây !?” Lấy tay cào cào mái tóc ngắn gọn gàng, Quý Ngật Lăng cố gắng giúp bản thân bình tĩnh lại một chút, không đến mức ở ngay trên địa bàn của mình, trong văn phòng của mình vẫn bị người này dễ dàng khiến cho bản thân mất hết lý trí.

Không nói gì, Triển Phi còn đang nhìn Quý Ngật Lăng, ánh mắt kia làm người ta cảm thấy sợ hãi.

“Vì sao không tiếp điện thoại của tôi ?”

Không nghĩ tới việc chờ đến khi Quý Ngật Lăng chán nản chuẩn bị mặc kệ hấn quay về bản làm việc thì hấn đột nhiên mở miệng, còn thốt ra một câu hoàn toàn không liên quan. Hiện tại đây là nơi nào mà lại đi quan tâm đến việc này !? Vấn đề là người vì cái gì lại bất thành linh xuất hiện ở chỗ này! Thật không ngờ, nguyên nhân người có mặt ở đây chỉ là để hỏi, vì sao ngày hôm đó ta không tiếp điện thoại của người !?

Cột lửa lại lập tức bốc lên một lần nữa, Quý Ngật Lăng cố nén tức giận quay đầu nhìn Triển Phi, người này sau đó còn mang vẻ mặt vô tội ngồi chờ câu trả lời của cậu, có đáng về ta đuổi đến tận đây cũng chỉ để làm rõ vấn đề này mà thôi.

Khốn nạn, Triển Phi, người đừng có quá tự đại!

“Triển Phi, cứ tiếp tục dây dưa thì còn ý nghĩa gì sao ? Tôi cảm thấy không cần thiết phải nhận cuộc gọi của anh.” Nói thì đã nói đến như vậy, hấn có thể nào lại nghe mà không hiểu.

Cho rằng hấn sẽ nổi trận lôi đình thậm chí đánh người, Quý Ngật Lăng sau khi rống xong câu trên thì toàn thân cũng đã khẩn trương làm tốt công tác phòng thủ, nếu hấn còn dám xằng bậy, lần này Quý Ngật Lăng cam đoan sẽ không đối với hấn hạ thủ lưu tình, nếu không đánh hấn tan xương nát thịt thì thề không bỏ qua.

Nhưng Triển Phi lần này lại phi thường bình tĩnh, không đem câu trả lời quyết liệt kia để ở trong lòng, chỉ lấy công văn bản thảo từ trong túi ra chuyển sang cho cậu, “Tôi nghĩ trong bản hợp đồng, chúng ta ít nhất

còn hai năm hợp tác, nếu cậu không nghĩ sẽ bội ước, về sau tôi khuyên cậu nên tiếp điện thoại đi, ít nhất khi tôi gọi cho cậu, không phải chỉ vì những chuyện không quan trọng.”

Giật giật khoe môi, Quý Ngật Lăng không tưởng tượng đến việc tên đàn ông này hiện tại cư nhiên lấy chuyện công tác ra làm lý do, có lẽ từ lúc chính mình vướng vào bản hợp đồng kia, thì cậu cũng đã bị hấn điểm chỉ rồi.

Nhìn ngọn đèn được thiết kế tinh tế, Quý Ngật Lăng cau chặt đầu mày, “Triển Phi, mấy chi tiết này nọ hẳn là không cần tôi phải nhúng tay vào.” Ngụ ý, các người công ty lớn như vậy, ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng không tự quyết định được sao? Tôi đã đề xuất cho các người ý tưởng tốt nhất rồi, chẳng lẽ ngay cả việc hoàn thành nó các người cũng làm không được ?

“Lăng, ý tưởng của cậu vẫn còn nhiều chỗ cần xem xét, tuy cậu đã làm rất nhiều công tác điều tra giai đoạn đầu, nhưng ở phương diện khả thi vẫn có điểm khiếm khuyết, tôi hy vọng có thể cùng cậu nghiêm túc bàn bạc một lần nữa, đem chi tiết vấn đề giải quyết ổn thỏa.”

Tay nắm tư liệu khẽ run, Quý Ngật Lăng cười lạnh nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Triển Phi.

Khá lắm công ty phụ trách tổng tài đại nhân, từ khi nào một cái phương án thiết kế tuyên truyền cư nhiên lại cần đến CEO của hai tập đoàn lớn hiệp đàm tiếp xúc thân mật như vậy !? Không phải là đang lấy dao mổ trâu đi giết gà sao !?

“Anh còn định ngây ngốc đến bao giờ đây ?” Không muốn tiếp tục cùng kẻ bấy bả lấy công làm tư, Quý Ngật Lăng cầm tư liệu trở lại bàn làm việc, lạnh lùng hỏi nam nhân đang ngồi trên sofa.

Nhường mày, Triển Phi ngồi thẳng vai, dáng vẻ lưu manh ném ra một câu, “Đến hôm khai mạc Hội chợ triển lãm đồ chơi Nhật Bản, tôi sẽ cùng cậu bay sang đó.”

Tách hồng trà vừa được cầm lên suýt nữa bị bóp nát, Quý Ngật Lăng bỗng nhiên có xúc động muốn thu mua lại tất cả xí nghiệp của Triển Thịmụ nội nó cái tên CEO nhàn rồi mặc kệ công tác, chạy đến nơi này giương oai!

21. Chương 21

.

Lẽ thường vãng lại [có qua có lại], Quý Ngật Lăng tự nhiên không thể đem Triển Phi tùy tiện xử trí, hẳn muốn ở lại Anh Quốc ngu ngốc bao lâu đó là vấn đề của hắn, cũng không phải chính cậu mời hắn đến, cho nên hết thảy các phí tổn khi hắn lưu lại đây Quý Ngật Lăng tất yếu sẽ không chịu trách nhiệm, bất quá ở Thượng Hải, hắn từng hảo tâm dành riêng cho cậu một văn phòng tạm thời, căn cứ vào phép tắc lễ nghĩa, dù sao cũng phải phúc đáp lại cho hắn một chỗ có thể làm việc.

Đưa mắt nhìn tên ôn thần vẫn còn tiếp tục vô lại ngồi trên sofa trong văn phòng của mình, Quý Ngật Lăng quyết định sẽ không cùng hắn tranh luận vấn đề vì sao người không mau quay về Thượng Hải xử lý công việc mà chạy sang Anh Quốc để hít thở không khí đại dương mà làm gì. Dù sao thì hắn muốn ngu ngốc bao lâu cứ để hắn ngu ngốc bấy lâu, công ty bọn họ có đóng cửa cũng là chuyện của hắn, người khác không cần phải quản mất công.

Gọi vào đường dây nội bộ, yêu cầu trợ lý mang Triển Phi đến phòng họp nhỏ, về sau tạm thời dành riêng căn phòng này cho vị Triển tổng, người khác không được sử dụng. Chính cậu không thể so với Triển Phi, không có nguyên một lầu làm việc rộng lớn, hiện tại công ty quy mô tuy không nhỏ, nhưng vốn không thực sự cần nhiều nhân lực, đương nhiên văn phòng tất yếu cũng cần không xây thêm, yêu cầu dọn dư ra một phòng làm việc là không có khả năng, cho hắn một gian phòng thủy tinh đã là ân huệ lớn nhất rồi.

Có lẽ Triển Phi vốn cũng không phải là loại người hay so đo, sau khi cùng Quý Ngật Lăng bàn một chút chi tiết về vấn đề tuyên truyền, liền ngoan ngoãn di chuyển ra phòng họp nhỏ làm việc.

Mãi đến khi người nào đó đã rời khỏi tầm mắt, Quý Ngật Lăng mới có thể bình ổn hơi thở, vô luận bên ngoài làm ra vẻ bình tĩnh, như không có gì xảy ra, nhưng trong khoảng khắc nhìn thấy hắn, cảm giác trái tim của mình đột nhiên thắt chặt cũng thật rõ ràng.

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, để trợ lý thay một tách hồng trà mới nóng, Quý Ngật Lăng tiếp tục cú điện thoại vừa rồi bị Triển Phi quấy rối, nói với Danny kế hoạch không thay đổi, chính cậu sau khi tan tầm sẽ đến nhà y.

Xử lý xong phần văn kiện khó giải quyết nhất trên tay, nhìn đồng hồ, còn cách thời gian tan sở khoảng nửa tiếng, Quý Ngật Lăng đóng máy tính, cầm lấy áo khoác rời khỏi văn phòng.

Thời điểm đi ngang qua phòng họp nhỏ, liếc mắt nhìn Triển Phi đang làm việc ở bên trong, phát hiện hẳn hoàn toàn không để ý đến tình hình bên ngoài, chỉ chăm chú nhìn vào màn hình trước mặt, chau mày, tay cầm bút máy viết gì đó lên giấy, bộ dạng hết sức chuyên chú.

Cũng không dừng lại quá lâu, Quý Ngật Lăng sau khi chào trợ lý thì đi ra khỏi công ty.

Hẳn quả thật không có khả năng nhàn rỗi như vậy, rãnh đến mức liêu lĩnh bay đến Anh Quốc, bỏ lại một đống lớn công việc cần hẳn xử lý. Khởi động máy, Quý Ngật Lăng lái xe hòa vào dòng xe cộ, hướng nhà Danny chạy đến.

Câu nói kia, chuẩn bị cùng cậu bay sang Nhật Bản, hẳn cũng không phải tùy tiện nói ra, hẳn quả thật chuẩn bị làm như vậy. Còn những hơn hai tuần, ha ha, nhóm nguyên lão của Triển Thị có lẽ đều bị chọc tức đến sung huyết não, cũng làm khó cho đám quản lý trẻ vốn khá hiểu biết tính nết của Triển Phi.

Vận máy nghe nhạc, Quý Ngật Lăng mở kính xe xuống một chút để không khí bên ngoài tràn vào, thối tan đi một ít thứ không muốn nghĩ nhiều nhưng vẫn cứ quanh quẩn trong đầu không chịu biến đi.

Một khoảng thời gian không gặp mặt, Danny vẫn như trước, mỉm cười mở cửa cho cậu, sau đó mang dép lê đến cho Quý Ngật Lăng, đón lấy áo khoác của cậu treo lên mắc áo. Lúc Quý Ngật Lăng bước vào phòng, hương thơm nồng đậm của cà ri từ trong bếp bay ra đã thành công kích thích cảm giác thèm ăn của cậu.

Món cà ri này có chỗ nào là giống nấu theo công thức bình thường chứ, chỉ e đã bỏ thêm không ít nguyên liệu đặc biệt.

Căn phòng luôn được bày trí đơn giản sạch sẽ, âm nhạc phát ra du dương, hơn nữa còn có cặp mắt xanh thăm kia của Danny, khoe miệng nhếch lên khi mỉm cười, toàn bộ đều giúp người ta thả lỏng tinh thần, mặc dù tại thời khắc thống khổ nhất, cũng có thể khiến cho Quý Ngật Lăng tạm thời quên đi hết thấy.

Danny là tình nhân đầu tiên mà Quý Ngật Lăng gặp ở Anh Quốc, kỳ thực nói như vậy cũng chưa chính xác, dù sao kinh qua lần tra tấn đó của Triển Phi, chính cậu đã hoàn toàn không còn năng lực tình ái, nhưng Quý Ngật Lăng vẫn nguyện ý thừa nhận Danny là nhân tình của cậu. Giữa bọn họ, có lẽ cũng không phải chỉ là chuyện ân ái trên giường, mà còn có một loại tình cảm khác nữa.

Tựa như lúc đầu gây dựng sự nghiệp, Danny là trợ thủ đắc lực nhất của Quý Ngật Lăng, vô luận là vấp phải thất bại hay trắc trở, y vẫn luôn ở bên cạnh cậu giúp đỡ, mang đến cho cậu nguồn động viên đúng lúc, hơn nữa y làm việc thực sự hiệu quả, ngay cả chính Quý Ngật Lăng cũng không thể phủ nhận, có thể khai thác thành công khối thị trường này, có lẽ công thần lớn nhất không phải là cậu, mà là Danny.

Ở phương diện kia, Danny lại làm được càng nhiều, y chưa bao giờ tính toán cái gì, cũng chưa từng lộ ra một chút ánh mắt xem thường, chỉ dùng đôi con người to tròn xanh thăm mang theo ý cười, hết lần này đến lần khác nói với Quý Ngật Lăng, hết thấy rồi sẽ trở nên tốt đẹp, tất cả những cơn ác mộng kia đều chỉ là tạm thời mà thôi. Có lẽ điều này có quan hệ với niềm tin tín ngưỡng Thiên Chúa giáo của y.

Hôn liếm bộ vị có khả năng không bao giờ có thể cương lại được nữa, vô luận bỏ ra bao nhiêu cố gắng đều không thể khiến nó có bất kỳ động tĩnh nào. Sau này Quý Ngật Lăng rất nhiều lần nhớ lại khoảng thời gian đó, cảm thấy Danny quả thật quá nhẫn nại. Hồi ấy, Quý Ngật Lăng tính tình phi thường không tốt, mà nói như vậy cũng chưa chính xác, chẳng qua ở trước mặt người khác đều mang dáng vẻ calm lặng, nhưng mỗi khi đối với Danny thì lại bộc phát, vô luận thử hết mọi cách, khiêu khích như thế nào, âu yếm ra làm sao, tính khí cũng đều không có chút động tĩnh nào. Quý Ngật Lăng tức giận không thể khống chế, thậm chí làm ra hành vi tự thương tổn bản thân, lại không phải là nhờ Danny ngăn cản, trấn an cậu sao?

Nếu quả thật muốn nói, y dùng hết kỹ xảo toàn thân đều không thể khiến Quý Ngật Lăng xuất hiện chút phản ứng, mới thật sự là chân chính thương tâm.

Huống chi sau khi công ty đã đi vào quỹ đạo, Quý Ngật Lăng liền nói với y không cần phải ở lại công ty hỗ trợ nữa, Danny liền lập tức ly khai, không hề có một câu oán hận. Y so với ai càng hiểu rõ suy nghĩ của Quý Ngật Lăng, biết cậu làm như vậy chính vì không hy vọng y ảnh hưởng đến cậu, vô luận có thật là người yêu chân chính hay không, ít nhất bọn họ đã từng có quan hệ xác thật, ở công ty nhiều ít cũng có chút bất tiện. Không mong sẽ gây phiền toái cho cậu, Danny cũng thật phóng khoáng ra đi.

Vừa ăn cà ri hầm, Quý Ngật Lăng vừa cùng Danny trò chuyện vui vẻ, nghe y kể một ít tin tức thú vị mà y gặp gần đây, mái tóc kim sắc buông rũ, dưới ánh đèn vàng nhạc lại càng thêm ôn nhu, khiến Quý Ngật Lăng nhin không được giơ tay chạm nhẹ một cái, cảm giác mềm mại lướt qua đầu ngón tay làm cho tâm tình tốt hơn nhiều lắm, nỗi buồn phiền khiến người ta khó thở đều trở thành hư không.

Không đề cập đến tên Triển Phi, Danny biết Quý Ngật Lăng lần này về nước có cùng Triển Phi tiếp xúc, đoạn quan hệ trước đây của hai người bọn họ y cũng biết khá rõ, nhưng nếu Quý Ngật Lăng không chủ động nhắc đến, y cũng sẽ không chủ động hỏi tới, mà chỉ dùng phương thức riêng của mình mang đến cho người con trai này một khoảng thời gian thanh nhàn thoải mái.

Không lưu lại lâu, sau bữa cơm chiều, ngồi lại trong chốc lát, Quý Ngật Lăng liền đứng dậy cáo từ.

Khoảng khắc kinh ngạc thoáng qua, Danny lập tức khôi phục vẻ tươi cười, thay Quý Ngật Lăng lấy áo khoác, giúp cậu mang giày, cho đến khi tiễn cậu ra cửa, thời điểm ôm tạm biệt mới nhẹ nhàng hỏi một câu, “Lâu rồi không làm, hôm nay cũng không ư?”

Lắc lắc đầu, Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng hôn lên mũi Danny, mãi đến lúc ánh mắt chờ mong của y chậm rãi biến đổi, trên vành môi luôn ẩn hiện ý cười ôn nhu phơn phớt hôn một cái, không xâm nhập cũng không lưu luyến, cậu sau khi vuốt nhẹ tóc y một chút thì xoay người vẫy tay rời đi, quay về xe của mình.

Thậm chí không hề nói cho Danny biết tin Triển Phi đã đuổi tới tận Anh Quốc, Quý Ngật Lăng phát hiện, bản thân chỉ cần nghĩ đến Triển Phi, đầu theo quán tính mà trở nên đau nhức, căn bản vô pháp khắc chế cảm giác cáu gắt nóng nảy, trước kia còn có thể để Danny trấn an, hiện tại cậu không nguyện để y thấy mình sau nhiều năm như vậy, chung quy vẫn bị mất kiểm soát vì người đàn ông kia

E rằng một chút tôn nghiêm của nam nhân cũng không còn.

Khi lái xe chạy vào gara trong biệt thự, trong khoảng khắc ánh đèn ở đầu xe lướt qua, Quý Ngật Lăng liền thấy kẻ kia đang đứng dựa vào cửa gara, môi ngậm điều thuốc, lạnh lùng nhìn cậu.

Nháy mắt, tâm tình thật vất vả được xoa dịu lại lần nữa nổi lên sóng gió, khốn kiếp, hấn căn bản là âm hồn không tan mà ! Trên mặt còn phảng phất biểu tình bất gian tại trận là ý gì !?

22. Chương 22

.

Không để ý tới người kia, Quý Ngật Lăng đưa xe vào gara, tắt đèn rồi rời đi, vẫn không nhìn hấn mà tiếp tục tiến thẳng vào nhà. Cũng không muốn nghĩ đến việc hấn làm thế nào biết được địa chỉ chỗ này, cũng không muốn nghiên cứu nguyên nhân tại sao hấn xuất hiện ở đây, Quý Ngật Lăng chỉ cảm thấy đau đầu gần chết, chỉ muốn trở về phòng uống thuốc giảm đau rồi đi ngủ sớm.

Thật là, nếu sớm biết về đây sẽ gặp phải thần giữ cửa như vậy, Quý Ngật Lăng tình nguyện hôm nay qua đêm ở nhà Danny, ít nhất cũng có thể ngủ ngon được một giấc.

Trong lúc người nào đó lướt sát qua người, Triển Phi một lần nữa vươn tay, tóm lấy cánh tay Quý Ngật Lăng, đem cậu kéo trở lại.

Lần này không hề có bất kỳ cái gì nằm ngoài dự liệu, Quý Ngật Lăng tựa hồ đã sớm đoán được gã đàn ông này toàn bộ đều chỉ có một chiêu, mặc cho thân thể bị hấn kéo lại, biểu tình đồng dạng nghiêm túc nhìn hấn lạnh lùng.

“Cậu thích hấn ?”

Nhíu mắt, Quý Ngật Lăng không rõ vì sao hấn đến bây giờ vẫn còn có thể dùng ngữ khí nghiêm túc mà đi hỏi câu đó, hấn làm thế nào có thể mở miệng thốt ra một câu như vậy được nhỉ ?!

“Triển Phi, vấn đề này, tôi không nhất thiết phải trả lời anh.” Nói xong tay đồng thời cũng dùng sức muốn giãy ra, nhưng do dùng ít lực nên không thể vùng thoát, Quý Ngật Lăng dứt khoát không vùng vẫy nữa, cứ như vậy nhìn thẳng Triển Phi, chờ xem hấn rốt cuộc muốn gì.

“Cậu con mẹ nó nói không liên quan đến tôi!? Quý Ngật Lăng, cậu dám nói nó không liên quan đến tôi ! Tôi” Triển Phi quả nhiên nổi giận, dáng vẻ nghiêm túc ban nãy hoàn toàn là do nhấn nại cưỡng ép bản thân, trên tay dùng lực, đem Quý Ngật Lăng ném vào cửa gara, cả người cũng đè ép lên, “Cậu tại sao lại có thể dễ dàng thay đổi tình cảm như vậy!? Hả? Còn tôi thì sao? Cậu đối với tôi là hoàn toàn không còn cảm giác gì đúng không!?”

“Khốn nạn, Triển Phi, anh cho rằng anh có quyền nói tôi sao!?” Cảm giác hoa mắt chóng mặt sau khi bị đẩy ngã vào cửa gara còn chưa đi qua, Quý Ngật Lăng đã bị những lời nói của Triển Phi khiến cậu vô cùng kích động, cảm tức tên đàn ông này chẳng biết tại sao lại phát cuồng, hấn tưởng hấn là hoàng đế sao !? “Triển Phi ! Cho dù là ai người cũng không có quyền hỏi đến, Danny lại càng không ! Người cần bản không xứng nhắc đến tên cậu ta ! Aa”

Tay giữ lấy sau gáy cậu đột nhiên dùng sức, tóc dường như muốn bị kéo bứt khỏi da đầu khiến Quý Ngật Lăng nhin không được hừ nhẹ một tiếng, nhưng vẫn như trước không để lộ chút thoái nhượng.

“Hấn có cái gì tốt? Vẫn là người trời sinh thích quỷ Tây sao !? Hả !? Chơi hấn sung sướng lắm đúng không hay là sờ vào rất thoải mái ? Hả! A”

Quý Ngật Lăng then quá hóa giận trực tiếp dùng quyền đấm thẳng vào kẻ đang hồ ngôn loạn ngữ để hấn ngậm miệng lại. Một quyền kia đánh thẳng lên ngực, tại thời điểm trái tim Triển Phi nguyên bản đang bị thương, đau đớn trầm trọng bên ngoài càng đem lại cho hấn nhiều tổn thương hơn nữa.

Trong khoảng khắc, cơn tức ngực mang đến cảm giác hít thở không thông khiến Triển Phi bị đẩy lùi vài bước, bàn tay nắm lấy ngực, hai mắt như trước trợn trừng nhìn nắm tay của Quý Ngật Lăng.

“Hấn có cái gì tốt ? Đúng vậy, hấn cái gì cũng đều không tốt, nhưng vẫn tốt hơn so với người!” Quý Ngật Lăng cũng phát điên, tên đàn ông này cứ nhiên còn không biết xấu hổ ở đây chất vấn Danny có gì tốt sao!? Cậu không rời đi mà túm lấy Triển Phi lúc này đã lui ra được một khoảng, nắm chặt vai hấn tung thêm mấy quyền vào bụng, hoàn toàn không lưu tình, cứ như vậy đem lửa giận hừng hực dùng bạo lực để phóng thích ra bên ngoài.

“Triển Phi, người là đồ cận bả! Đã kết hôn rồi ly hôn, còn có con, người có tư cách gì đứng ở chỗ này dạy ta phải yêu ai!? Ta nói cho người biết, người và Danny chính là một trời một vực, tất cả ưu điểm trên người hấn người một cái cũng không có! Người hiểu không?” Một bên mắng, một bên động tác chưa từng đình chỉ, thậm chí có thể dùng tay đấm chân đá để hình dung, “Người tự tư tự lợi! Duy ngã độc tôn! Làm việc chưa bao giờ nghĩ đến hậu quả” Nghiến răng nghiến lợi, mỗi một câu lại bồi thêm một quyền.

Mãi đến khi bị đánh đến ói ra một búng máu, Triển Phi mới bắt đầu tránh né thậm chí phản kích.

Hai con người trưởng thành hoàn mỹ cứ như vậy thú tính đại phát, đánh qua đánh lại, nhưng Quý Ngật Lăng vẫn như trước chiếm thế thượng phong. Lần này bị áp đảo không phải bởi vì Triển Phi không đem hết toàn lực, thuần túy là do hấn phản ứng chậm nửa nhịp, bị đánh đến nội xuất huyết mới chịu đánh trả.

“Triển Phi, người phá đi cơ thể của ta, hủy hoại hạnh phúc của ta, tất cả những gì thuộc về ta người hết thấy đều phá hư nhưng có từng nghĩ tới bồi thường không !? Danny vì ta mà làm mọi việc, đều là những thương tổn do người gây ra! Người con mẹ nó không phải là người!” Có lẽ đã giận đến cực hạn, hơn nữa tay chân đồng thời được sử dụng giúp khơi thông mạch máu, khiến Quý Ngật Lăng cả người đều thông suốt, đem tất cả tức giận toàn bộ phát tiết trên người Triển Phi, hấn cũng không thêm động thủ nữa, cứ như vậy mặc cậu hết quyền này đến quyền khác đánh tới.

“Triển Phi, người con mẹ nó đã tự tay mình giết chết tình yêu của chúng ta, người còn Hộc” Nói trong cơn tức giận, khí lực toàn thân dụng quyền tung hết ra ngoài, Quý Ngật Lăng cơ hồ ở trong

tình thế không hề đề phòng, liền bị Triển Phi đột nhiên đẩy ngã lên đất, chưa kịp hô hấp lấy hơi môi đã bị chiếm lấy.

Mùi huyết tinh lan tỏa trong khoang miệng, nháy mắt kia khiến hốc mắt Quý Ngật Lăng có chút nhiệt.

Quý Ngật Lăng không chống cự, chỉ mặc Triển Phi vừa ôn nhu vừa mãnh liệt hôn mút vách tường mềm mại bên trong vòm miệng, mặc cho mùi máu tươi chiếm lấy toàn bộ vị giác của chính mình, mùi vị nồng đậm đánh thẳng vào não bộ, mạnh mẽ phá hủy triệt để toàn bộ giác quan.

Tuy không chống đối, nhưng cũng không đáp lại, trừ bỏ tiếng hít thở dồn dập, Quý Ngật Lăng giống như đã chết nằm im trên nền xi măng, mặc Triển Phi hôn đến tận ý vì chỉ [vừa lòng mới thôi]

Buông tha cho đôi môi của Quý Ngật Lăng, Triển Phi gần kề nhìn vào đôi mắt cậu trong gang tấc, đôi con ngươi kia tràn ngập bi thương mà Triển Phi chưa bao giờ thấy qua, cho dù tại một tuần chà đạp trước kia, cũng chưa từng chứng kiến cậu như vậy.

Tâm quần đau, đưa tay muốn vuốt lên cặp mắt bị ai đó, mới phát hiện bản tay của mình đã run đến mức ngay cả nâng cũng nâng lên không được nữa.

Im lặng xấu hổ giằng co trong hai phút, Triển Phi nhìn Quý Ngật Lăng, muốn từ đôi mắt kia xuyên thấu đến tâm can của cậu, Quý Ngật Lăng nhìn Triển Phi, trong đôi con ngươi căn bản không hề phản chiếu bóng hình của hắn.

“Triển Phi, người đi đi.”

Không hề động, nhưng câu này từ miệng Quý Ngật Lăng khinh miêu đậm tả [nhẹ nhàng băng quơ] thốt ra, lại giống như một câu độc chú, khiến Triển Phi cả thân thể đều trở nên cứng ngắc, sắc mặt tối đen, gắt gao nhìn chằm chằm vào đôi mắt vẫn như trước, không mang theo hình bóng của hắn.

Nhắm mắt lại, Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng điều chỉnh hô hấp, không muốn quan tâm đến người đàn ông còn áp trên người mình nữa.

Qua năm phút đồng hồ dài đằng đẳng, Triển Phi mới dùng động tác vô cùng cứng ngắc đứng dậy, nhìn Quý Ngật Lăng trước sau như một nhắm mắt nằm trên mặt đất, xoay người hướng ra xa cất bước.

Trong lòng thở dài, Quý Ngật Lăng vừa mới bình ổn hơi thở, ai ngờ, chưa đợi cậu mở mắt, tiếng bước chân trầm trọng đột nhiên biến thành một tiếng vang nặng nề, trong nháy mắt Quý Ngật Lăng biết ngay được đó là tiếng gì, mắng một câu SHIT, nửa thân trước lập tức nhòe dậy hướng về phía phát ra tiếng động, quả nhiên nhìn thấy tên đàn ông cường tráng kia cứ như thế té ngã thẳng cẳng trên đường cái, trong khi té đầu còn bị va vào cột đèn!

Tại sao mình lại không nhớ hẳn mới hôm nay vừa đến Anh Quốc chưa kịp thích nghi với múi giờ, đã lập tức lao đầu vào làm việc nguyên cả buổi chiều, sau đó lại đứng chờ mình suốt buổi tối, tiếp theo còn bị mình đánh tới nội xuất huyết

Không đành chỉ, Quý Ngật Lăng nhanh chóng bò dậy đến bên tên nam nhân ngay cả khi ngất xỉu mặt mày cũng khó coi như vậy, giúp hắn đứng lên.

23. Chương 23

.

Mang Triển Phi đặt lên giường, Quý Ngật Lăng lấy dầu hoa hồng vẽ loạn lên phần bụng bầm tím nghiêm trọng của hắn, chính cậu vừa rồi vì muốn trút giận nên hết quyền đến quyền khác không hề nương tay lưu lại trên đó, nơi ấy bây giờ bị một mảng tím bầm, khó trách hắn phun ra máu tươi.

Dùng dầu hoa hồng gay mũi nhẹ nhàng xoa bóp, Triển Phi vẫn đang mê man, so với hôn mê thì giống ngủ say nhiều hơn, thể lực trong thân thể cạn kiệt, hơn nữa tinh thần còn bị kích thích khiến hắn triệt để sụp đổ. Nhưng dù ngủ say, đôi mày kia vẫn nhíu chặt, miệng mím lại, cả khuôn mặt đều lộ vẻ căng thẳng, giống như bị người ta cướp mất của hắn mấy trăm vạn.

Nhìn nhìn, động tác trên tay dần ngừng lại. Quý Ngật Lăng lặng im ngắm gương mặt từng rất đổi quen thuộc nhưng hiện tại lại có vài phần xa lạ. Ngũ quan vẫn như trước khắc sâu, đôi mắt dù không lớn nhưng cũng đủ sắc bén, khi đôi con ngươi màu xám tro đặc biệt lạnh lùng nhìn kẻ nào sẽ khiến kẻ đó có một loại phức cảm tự ti mãnh liệt, không tự chủ mà cúi đầu. Còn nhớ rõ chính cậu khi ấy, cũng từng bị đôi con ngươi này giết chết, sau đó quật cường dời tầm mắt, cố chấp không muốn quay đầu nhìn lại. Không phải Quý Ngật Lăng thật sự có bao nhiêu thanh cao, chẳng qua là vô pháp nhìn thẳng vào đôi mắt của Triển Phi, loại cảm giác này giống như bị mãnh liệt rơi xuống vực thẳm, khiến cậu theo bản năng sinh ra phản kháng.

Nhưng cũng là đôi mắt ấy, lần này cậu để ý thấy ở khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn, còn có vành mắt và túi mắt thâm đen, vô luận dù chú trọng đến hình tượng thế nào chăng nữa, năm tháng vẫn để lại những dấu vết không thể che giấu trên khuôn mặt của người đàn ông này.

Sống mũi cao thẳng, điều này đại khái cũng thể hiện phần nào tính cách của Triển Phi, cường ngạnh vô tâm dễ thích nghi, gặp phải bức tường hắc sẽ không lách qua mà trực tiếp đánh sập, người như vậy, đến tột cùng phải nói là hắc ngu ngốc hay mạnh mẽ đây ?

Nhìn xuống chút nữa, chính là đôi môi đến lúc này vẫn còn gắt gao mím chặt, hình dạng xinh đẹp, rõ ràng khóe môi trời sinh vốn nhếch lên cũng bị hắc làm cho thành trễ xuống, vẻ mặt luôn diện vô biểu tình, lúc đùa giỡn cũng như lúc tàn khóc đều giống nhau.

Nhớ tới cảm xúc chính mình đã vô số lần hôn qua trước đây, ánh mắt Quý Ngật Lăng gắt gao dán chặt trên môi Triển Phi, mãi đến khi hắc đột nhiên kịch liệt giãy giụa, đôi môi ban nãy còn đang mím chặt bất thành linh hết to.

Bởi vừa rồi nhìn quá mức chuyên chú, Quý Ngật Lăng nhất thời không có sự chuẩn bị, Triển Phi như vậy vùng vẫy khiến tim cậu suýt nữa nhảy ra ngoài. Huống chi chữ hắc thốt ra lại là “Lăng”

Triển Phi dường như gặp phải ác mộng, nắm lấy tay Quý Ngật Lăng, đầu thống khổ lắc trái lắc phải, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Sau khi một tiếng “Lăng” phá tan yết hầu thoát ra, hắc mạnh mẽ mở mắt, đối diện với người gần trong gang tấc.

Tựa hồ trong nháy mắt liền buông lỏng, tuy rằng ngực vẫn còn đập phập phồng lên xuống, nhưng hô hấp rõ ràng đã được điều chỉnh trở lại.

Triển Phi có lẽ không nghĩ tới vừa mở mắt thật sự có thể nhìn thấy cậu, thậm chí còn nắm được tay cậu, kinh hãi là điều chắc chắn nhưng hắc không biểu hiện lên mặt mà rất nhanh tỉnh táo lại, sâu kín nhìn Quý Ngật Lăng, không muốn bỏ sót bất kỳ điều gì chột lóe lên dưới đáy mắt cậu, trên tay cũng dụng sức, không để cậu có thể dễ dàng rút về.

Ban nãy hắc đột ngột mở mắt quả thật dọa sợ Quý Ngật Lăng, cậu lúc ấy có loại hoảng hốt bị bắt quả tang đang nhìn trộm, nhưng cũng chỉ trong một cái chớp mắt, khi Triển Phi dùng đôi con ngươi màu xám kia khóa chặt trên người cậu, Quý Ngật Lăng ngược lại giữ được sự bình tĩnh.

Lại thêm một khoảng thời gian đối mặt, không ai chịu mở miệng trước, chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh trao đổi, ước đoán.

“Tôi đã tưởng mình có chết ở ven đường, cậu cũng không thèm nhìn tôi liếc mắt một cái.” Đây không phải là khiêu khích, Triển Phi lẳng lặng nói ra, những lời này của Quý Ngật Lăng sau khi tương phùng đã nói với hắc, ký ức đó vẫn còn rất mới mẻ.

“Tôi sợ cảnh sát sẽ tố cáo tôi tội mưu sát.” Triển Phi chết ngất ngay trước cửa nhà cậu, lại vừa mới cùng cậu đánh nhau một trận, nếu cứ để mặc Triển Phi nằm như vậy rồi có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, đối tượng bị cảnh sát triệu đến đầu tiên tuyệt đối chính là cậu.

Không tỏ vẻ thất vọng, Triển Phi như cũ lẳng lặng nhìn Quý Ngật Lăng, tựa hồ muốn từ ánh mắt nói ra càng nhiều nhưng lại bị người kia tận lực ngăn chặn, dùng ánh mắt không chút biểu tình đáp lại hắc, khiến bầu không khí lẫn nữa bị vây trong trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Triển Phi giơ tay xin hàng, dường như vô luận trước đây hay hiện tại, chỉ cần hai người giận dữ hay đấu khí, cuối cùng kẻ thua cuộc nhất định vẫn là Triển Phi, cho dù là lần đầu tiên ân ái, người

không thể không chế được cũng là hẳn, Quý Ngật Lăng ở phương diện định lực vĩnh viễn so với hẳn luôn cao hơn một bậc.

Nhắm mắt, Triển Phi thu hồi lại toàn bộ cảm xúc, nếu đối phương hoàn toàn không muốn tiếp thu, chính mình dù muốn phóng thích cũng vô dụng.

“Lăng, tôi sẽ không quay về.” Những lời này là khi đang nhắm mắt nói ra.

“Đó là tự do của anh.” Câu này cũng không sai, dù sao Triển Phi cũng là một người trưởng thành có khả năng kinh tế, trên người có tay có chân, muốn đi đâu, muốn ở chỗ nào, không phải là chuyện người khác có thể quản được.

Cười khổ một chút, Triển Phi mở mắt, bất đắc dĩ nhìn Quý Ngật Lăng, ngón tay nắm giữ cổ tay cậu cũng bắt đầu không chịu nể nếp, khẽ vuốt nhẹ làn da phủ bên dưới lớp vải sơ mi mỏng, “Lăng, có thể cho tôi tắm rửa một chút được không? Thuận tiện giúp tôi nấu món nào đó. Gì cũng được, tôi ngoài bữa ăn trên máy bay thì vẫn chưa có gì vào bụng”

Nụ cười khổ kia của hẳn Quý Ngật Lăng không hề quen mắt, cái vuốt nhẹ trên cổ tay cũng khiến cậu hơi hơi nhũn mảy, tiêu hóa xong ý tứ trong lời nói của Triển Phi, Quý Ngật Lăng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Khoảng khắc nhìn thấy cái gật đầu của cậu, thần kinh vốn đang căng thẳng của Triển Phi mới có thể xem như triệt để thả lỏng.

Trong khi Triển Phi mở vòi sen tắm rửa, Quý Ngật Lăng đi vào bếp. Căn nhà này được cậu mua mấy năm trước, mặc dù ở bên nhà phụ thân cũng có phòng riêng, bất quá suy cho cùng vẫn cần một không gian riêng tư, tương đối tự do cho chính mình.

Lấy ra gói mì pasta, Quý Ngật Lăng trung mì vào nước nóng, nhìn sợi mì trong nước sôi cuộn cuộn, thở dài. Có chút không hiểu chính mình bị làm sao, giống như quả bóng cao su bỗng chốc bị xì hơi, cảm thấy thật mệt mỏi. Không, không phải mệt mỏi, có lẽ chính là rối loạn cùng do dự, lui hết lần này tới lần khác, cuối cùng đã lui đến tận cùng giới hạn của bản thân.

Triển Phi cứ như thế liều lĩnh đuổi tới Anh Quốc, từ ý nghĩa nào đó của hành động này mà nói, có lẽ so với nắm đầm của chính cậu càng lợi hại hơn.

Chẳng qua, điều này thật sự có ý nghĩ gì sao? Thật sự có thể thay đổi được cái gì đây?

Làm sao có thể chứ !?

Bỏ qua không nói đến những tổn thương từng có trước đây, lý do bọn họ buộc phải chia tay vẫn còn đó, chưa bao giờ thay đổi. Tuy rằng máy bay quả thật rất thuận tiện, khoảng cách từ Thượng Hải đến Luân Đôn cũng chỉ mất mười mấy tiếng đồng hồ, nhưng đối với sự nghiệp cần bọn họ chịu trách nhiệm mà nói, họ có bao nhiêu thì giờ để dùng vào cái việc đi lại trên không này? Họ không phải không biết một lần gặp tiêu p

24. Chương 24

.

Gắt gao chăm chăm nhìn Quý Ngật Lăng, sắc mặt Triển Phi trong nháy mắt đen lại, nhưng không hề bùng nổ mà chỉ tiếp tục ngồi nghe cậu nói.

“Đây là chìa khóa phòng, nếu anh muốn dùng xe, trong gara vẫn còn một chiếc, anh có thể tự nhiên lấy dùng.” Đem chìa khóa đặt trước mặt Triển Phi, Quý Ngật Lăng bình tĩnh dứt lời, sau đó nhìn đáp lại hẳn. Đôi mắt kia trong một thoáng lướt qua vẻ thương tâm, nhưng đó chỉ là cảm giác trong nháy mắt, rồi thật nhanh biến mất, tuy vậy Quý Ngật Lăng vẫn có thể cam đoan là mình không nhìn lầm.

Không tiếp nhận chìa khóa, Triển Phi đột ngột đứng dậy đi thẳng vào phòng ngủ, động tác rất nhanh cũng rất dứt khoát, không một chút dây dưa do dự. Mãi đến hai phút sau khi người kia biến mất, Quý Ngật Lăng mới có lại phản ứng, hơi hơi cau mày, cậu đứng lên đi theo hẳn.

Có lẽ đã lường trước nên khi nhìn thấy Triển Phi lấy từng chiếc quần chiếc áo cũ bẩn thỉu mặc lại lên người, Quý Ngật Lăng cũng không quá bất ngờ ngoài ý muốn, chỉ là đầu mày nhíu lại càng chặt. Dùng hiểu biết của mình đối với tên nam nhân này, hẳn nhất định rất chú trọng hình tượng, bộ quần áo vừa thay ra muốn bao nhiêu bẩn có bấy nhiêu bẩn, đã lẩn lộn trên đất còn bị hắt phun máu tươi, toàn bộ trên dưới đều bị nhăn nheo dóm dỏ không ra hình dạng gì.

Nhưng Triển Phi tựa như hoàn toàn không để tâm đến, chỉ phần nộ đem quần áo bẩn mặc hết lên người, khí lực lớn đến nỗi dường như có thể khiến chúng bị xé nát.

“Lấy quần áo của tôi mà mặc, đồ trong tủ anh cứ dùng tự nhiên.”

Liếc mắt nhìn Quý Ngật Lăng đang đứng dựa bên khung cửa, động tác Triển Phi không dừng lại, cuối cùng sau khi mặc xong áo khoác, cầm đồ ngủ để lại trên giường, hẳn liền hướng cậu bước tới

Khi đến gần, vết máu trên cổ áo có vẻ càng thêm ghê người, cũng không đáp lại ánh mắt của Triển Phi, Quý Ngật Lăng chỉ nhíu mày nhìn bộ quần áo kia.

“Anh kỳ thật không cần phải bỏ đi, ở nơi này không phải rất tốt sao?”

“Tốt ? Ha ha” Cười lạnh một cái, ánh nhìn của Triển Phi quá mức mãnh liệt khiến Quý Ngật Lăng không thể không ngẩng đầu nhìn lại hẳn, trong đôi mắt xám lộ ra sự lạnh lẽo không mang theo chút hơi ấm. “Đúng vậy, ở lại nơi này, sau đó nhìn cậu chạy đến chỗ tiểu tình nhân hưởng thụ, ha ha Như thế nào? Không sợ tôi trực tiếp đến chỗ tiểu tình nhân của cậu quấy rối sao ?”

Những lời này làm Quý Ngật Lăng theo bản năng nhíu mày càng chặt, hoàn toàn trở nên cảnh giác.

“Triển Phi ta còn chưa mặt dày đến mức đi làm chuyện bỉ ổi như vậy, con mẹ nó!” Về đề phòng trong mắt Quý Ngật Lăng càng khiến Triển Phi thêm cáu tiết, giống như chính hẳn thật sự sẽ đi làm cái hành vi tiểu nhân kia.

Không nói thêm lời nữa nữa, Triển Phi sau khi chửi thề một câu, cùng Quý Ngật Lăng nhìn thoáng qua liền rời khỏi phòng ngủ.

Lần này phản ứng rất nhanh, Quý Ngật Lăng ngay lập tức đuổi kịp cước bộ của hẳn, thời điểm hẳn mở cửa, luồng gió lạnh thấu xương liền đột nhập vào bên trong. Bước chân của Triển Phi dần ngừng lại nhưng không xoay người, “Lăng, chỉ cần cậu trong lòng còn có thể vì tôi mà dao động, tôi nhất định sẽ không buông tay, vĩnh viễn sẽ không buông tay một lần nữa.”

Hai từ “buông tay” vốn không hề tồn tại trong từ điển nhân sinh của Triển Phi. Sáu năm trước hẳn ngoại lệ buông tha một lần, sáu năm sau, cơ hội một lần nữa xuất hiện, hẳn tuyệt đối sẽ không tái buông tha.

Không buông tay, không buông tay thì như thế nào? Triển Phi, người chẳng lẽ lại muốn ta vứt bỏ hết thầy để người đạt được mục đích của mình? Lãnh địa vốn bất đồng, cách nhau cả Ấn Độ Dương còn thêm Âu Á đại lục, ngoại trừ từ bỏ còn có thể làm thế nào?

Trong lòng loạn thành một đoàn, Quý Ngật Lăng lấy đầu gõ nhẹ lên khung cửa, nhìn bóng Triển Phi dần dần biến mất, cuối cùng không còn thấy được nữa. Lúc này cậu mới chợt nhận ra, chính mình chỉ khoác một bộ quần áo đơn bạc, cứ như thế mở cửa đứng đón gió lạnh từng trận thổi tới lâu như vậy.

Không đi tìm chỗ trú qua đêm, Triển Phi mang theo một thân oán khí quay về công ty Quý Ngật Lăng, ai ngờ đúng lúc gặp tay trợ lý làm tăng ca, vừa mới tắt các thiết bị điện văn phòng, đóng khóa điện tử chuẩn bị ra về.

Bởi ở Thượng Hải đã có vài lần gặp mặt, tay trợ lý từng bị Triển Phi hãm hại một lần thế nhưng vô cùng hồn nhiên không biết gì, còn rất vui vẻ chào hỏi hẳn, hoàn toàn không để ý đến bản mặt đen như địa ngục Tu La của kẻ kia.

Không đáp lại, Triển Phi đột nhiên khoác vai hẳn, nói muốn đi uống rượu. Cũng không thèm chờ đối phương có đồng ý hay không, trực tiếp túm lấy hẳn leo thẳng lên taxi.

Thông báo tên quán bar, trợ lý khoe miệng rút gân nhìn Triển Phi mở cửa sổ thổi ra từng luồng khói thuốc, có loại ảo giác cảnh trong mơ cùng hiện thật lẫn lộn vào nhau. Hả, chuyện gì thế này? Không phải mình đã rất vất vả mới làm xong công việc chuẩn bị về nhà đánh một giấc thật đã sao? Như thế nào lại đột nhiên ngồi trên taxi, chạy về một hướng hoàn toàn ngược với đường về nhà !?

Có lẽ đây là cái người ta hay gọi cường thế so với nhược thế, trợ lý cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ ù ù cạc cạc cùng Triển Phi đi vào trong quán bar huyền ảo uống rượu. Hẳn cơ bản tử lượng không bằng ai, sau khi nốc hết vài chén whisky thì bắt đầu thao thao bất tuyệt. Triển Phi lúc đầu vốn không để tâm, chỉ muốn có người bồi hấn uống rượu, nhưng theo thời gian, trợ lý nói ngày càng nhiều, lực chú ý của hắn cũng dần tập trung hoàn toàn vào nội dung câu truyện.

Về người nam sinh hay im lặng ngượng ngùng nhưng xinh đẹp, từng đảm nhận chức vụ trợ lý trước hắn

Lời nói của tay trợ lý có chứa chút sùng bái, người kia tuổi không lớn, nhưng làm việc vừa cẩn thận lại vừa mạnh mẽ, là đối tượng mà hắn luôn tôn thờ. Từ miệng hắn, Triển Phi cũng nghe được nhiều tin đồn về Quý Ngật Lăng và Danny, cũng biết được Danny vì Quý Ngật Lăng đã làm rất nhiều việc, đương nhiên, theo tính cách của Danny qua nhiều tả, Triển Phi tin rằng, đây cũng chỉ là băng sơn nhất giác(*) mà thôi.

Khó trách Quý Ngật Lăng lại tức giận lớn tiếng, nói hắn ngay cả tên y cũng không xứng để nhắc tới.

Chết tiệt, càng nghĩ càng căm phẫn, chỉ cần tưởng tượng hình ảnh Quý Ngật Lăng trong lòng ôm một kẻ khác, Triển Phi không nhịn được mà nốc thêm vài ly rượu cho đến khi thấy được đáy chai, còn tên trợ lý sau khi bị hắn lôi kéo kể ra toàn bộ thì cả người mềm nhũn ghé vào cạnh bàn ngủ ngon lành, biểu tình vô cùng hạnh phúc thỏa mãn.

Bất quá hạnh phúc chỉ mới kéo dài được vài phút. Lúc Triển Phi cùng một đám người Anh bản xứ phát sinh xung đột, thậm chí biến hóa thành đấm đá tay chân có khả năng xảy ra đổ máu, hắn cũng bị cưỡng bức thức tỉnh, sau đó trong khoảng khắc trợn mắt nhìn thấy hiện trạng thì ngay lập tức tỉnh như sáo.

Triển Phi trong người vốn mang theo một bụng nộ khí, lúc này lại nhìn thấy những tên mất mặt xanh mũi lõ theo bản năng liền khó chịu, vì thế chỉ cần va chạm chân tay đơn giản cũng bị phát tiết thành một trận ẩu đả.

Người Trung Quốc không thể đem so với người Anh. Triển Phi mặc dù ở trong nước có thể xem là cường tráng, nhưng đứng cạnh bọn họ, nhiều nhất chỉ được coi như có dáng người bình thường, không có bất kỳ chỗ nào hơn người. Ngoài ra đối phương người đông thể mạnh, lại chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa, hành động của Triển Phi rõ ràng đang đánh trút giận, liền lập tức bị dạy dỗ.

Nhưng Triển Phi đang lửa giận sôi trào đến mức tận cùng khiến hắn phát huy thực lực đến 120%, tuy bị ba bốn người vây đánh nhưng vẫn không chịu yếu thế. Nhờ vậy một lần nữa chứng minh, hắn hai lần bị Quý Ngật Lăng dễ dàng chế ngự, hoàn toàn là do hắn theo bản năng mà nhượng bộ cậu.

Đánh một trận vô cùng kịch liệt dữ dội, những người đứng vây xem có người gọi điện báo cảnh sát, bọn họ rất nhanh đã có mặt, khiến trận ẩu đả vốn không quá nghiêm trọng trong nháy mắt liền thăng cấp. Mà việc này cũng chưa tính, kỳ thật nếu dùng đến danh tiếng của Triển Phi trên trường quốc tế, muốn dọn dẹp sạch sẽ cũng không quá khó khăn. Nhưng hiện tại Triển Phi đã đánh đến đỏ mắt, nhìn thấy cảnh sát tiến đến muốn giúp hắn tỉnh táo trở lại thì liền tung ra một cú đấm móc, khiến đối phương lập tức bị đánh văng sang một bên.

Sự tình biến thành tấn công người thi hành công vụ, không còn là chuyện bình thường nữa.

Bởi vậy khi trợ lý trợn mắt há mồm, dường như con mắt có thể vì kinh ngạc quá độ mà rớt cả ra ngoài, nhìn Triển Phi từ phía sau bị một cảnh sát khác dùng côn điện đánh ngất, trực tiếp lôi ra xe đưa về đồn.

Thấy xe cảnh sát ngênh ngang rời đi, trợ lý bị dọa đến choáng váng, hai chân run rẩy đứng không vững, khó khăn nghĩ phải nhanh chóng báo cho Quý tổng, hắn cầm lấy di động, cũng không quan tâm hiện tại là mấy giờ, trực tiếp gọi vào số của Quý Ngật Lăng.

.

.

Chú thích:

(*) Bể sơn nhất giác : một góc bể sơn, giống như nguyên lý tảng bể trôi, chỉ thấy một phần trong khi phần lớn tảng bể chìm dưới nước, ý nói ta chỉ biết được một phần nhỏ của sự việc.

25. Chương 25

Khi nghe đến tin tức chấn động này, phản ứng đầu tiên của Quý Ngật Lăng chính là nếu sớm biết xảy ra có sự thì lúc ấy cậu thà lưu hẩn lại, cậu tin rằng sau khi đã trải qua sức ép của mình hẩn sẽ không tái đối với cậu làm chuyện xằng bậy, nhất định sẽ ngoan ngoãn nghỉ ngơi, có thể ở lại được một thời gian.

Nhưng mà, kiểu suy nghĩ nếu sớm biết lúc ấy thế này mình nhất định đã làm thế khác quả là một kiểu suy nghĩ rất vô dụng. Hiện thực đã phát sinh, thời gian không cách nào quay trở lại để ngăn cản việc đó xảy ra.

Không đợi đến hôm sau, Quý Ngật Lăng sau khi nhận được điện thoại của trợ lý lập tức mặc quần áo, lái ô tô đến đồn cảnh sát, đồng thời gọi điện cho luật sư cố vấn của mình. Sau khi nghe tiếng trả lời mông lung vẫn còn ngái ngủ của hẩn, Quý Ngật Lăng dùng thanh âm so với bình thường nghiêm túc hơn một chút giúp đối phương thanh tỉnh, lập tức hỏi một ít về cách xử trí đối với trường hợp tương tự.

Sau đó yêu cầu đối phương tùy thời điểm mà nhận lệnh, Quý Ngật Lăng đóng điện thoại, đồng thời cũng bước nhanh vào đồn cảnh sát.

Đại khái vụ việc vẫn chưa được xử lý. Triển Phi vừa bị bọn họ kéo vào đồn rồi cứ như vậy để mặc hẩn ngồi trên ghế ngoài đại sảnh, không có bất kỳ thứ gì che chắn giữ ấm, mỗi khi cửa lớn được đẩy mở thì gió lại tùy ý thổi vào lạnh thấu xương.

Bởi hẩn ngồi cúi đầu trên ghế, từ góc độ này Quý Ngật Lăng có thể thấy rõ dấu vết bị côn điện lưu lại sau cổ, tạo thành một mảng tím đỏ, khó trách một nam nhân quật cường ngang ngược như vậy trong phút chốc dễ dàng bị đánh bại.

Nhất định phi thường đau đớn, đau đến mức mất hết thấy tri giác.

Hạ mi mắt, Quý Ngật Lăng cường chế xúc động trong nháy mắt muốn một quyền đánh ngã kẻ đã dùng côn điện. Bắt đầu lo liệu chu toàn mọi việc bên phía cảnh sát, Quý Ngật Lăng hy vọng có thể ngay lập tức đem tên nam nhân ngu ngốc này mang về.

Kỳ thật việc này không lớn cũng không nhỏ, chẳng qua chỉ là ẩu đả sau khi say xỉn, nhưng rắc rối ở chỗ, thứ nhất, Triển Phi là người Trung Quốc, thứ hai, Triển Phi dám đánh cảnh sát.

Khốn kiếp, nghĩ tới điểm ấy Quý Ngật Lăng liền nổi giận, tên đó cũng đã trưởng thành, tại sao đến giờ vẫn không hiểu thế nào là đúng mực, hoàn toàn không chịu bất phóng túng, việc gì có thể buông thả, việc gì phải suy nghĩ trước khi làm, chỉ sợ hẩn đời này vẫn sẽ tiếp tục hành xử trái ngược, giống như trong đầu Triển Phi hẩn, chỉ có muốn làm hay không muốn làm, chỉ duy nhất hai lựa chọn này mà thôi.

E rằng có thể thành công đến bây giờ chẳng qua là nhờ vận khí của hẩn, cái loại cường thế chủ nghĩa phát xít, hoàn toàn vô pháp vô thiên cũng chỉ có thể đứng vững trên thương trường hiện nay mà thôi!

Cố nén giận, Quý Ngật Lăng vô cùng kiên nhẫn ra mặt đàm phán với cảnh sát lúc này vẫn còn tức giận, thậm chí cực kỳ ác liệt, đại khái là do bị Triển Phi đánh một quyền quá sức mất mặt, vị cảnh sát kia nửa bên mặt đỏ bầm, tính tình cấu kình, hoàn toàn không quan co, nói nhất định sẽ kiện Triển Phi tán gia bại sản.

Ha ha, là do anh không biết Triển Phi là ai, muốn hẩn tán gia bại sản thì anh ít nhất phải chuẩn bị một số tiền đủ khiến bản thân tán gia bại sản để ngày sau còn cùng nhau làm việc tại tòa.

Vừa đầm vừa xoa, Quý Ngật Lăng nói về việc bồi thường phí điều trị, đem uy hiếp cùng lợi ích trình bày rõ ràng khéo léo, không thể danh chính ngôn thuận gọi là đe dọa dụ dỗ, nhưng nếu cẩn thận tiếp thu, ý tứ bên trong không ai không hiểu.

Mặt khác, Quý Ngật Lăng cũng nhẹ nhàng lên tiếng với vị cảnh sát đã dùng côn điện đánh Triển Phi, tựa hồ dự định giải quyết riêng chuyện này trong yên bình. Nhưng tay cảnh sát kia lại kiên quyết không chấp nhận, còn tuyên bố bị một côn kia là do đối phương ra tay trước, muốn hấn buông tha cũng được, trừ khi Triển Phi không được phép đánh trả để hấn giáo huấn một trận.

Ha hả, quả nhiên cảnh sát là bọn lưu manh nhất, câu này lời lẽ chí lý, ở quốc gia nào cũng có thể áp dụng được.

Thở dài, Quý Ngật Lăng bắt đầu thao thao bất tuyệt, không ngại phiền phức tranh luận với tay cảnh sát không chịu nhượng bộ kia. Nếu sự tình tiếp tục ồn ào biến thành hậu quả phức tạp, việc khác không nói, nhưng nếu Triển Phi thật sự gặp chuyện không hay, Bằng Bành cùng luật sư của hấn chắc chắn sẽ quyết đem vụ này ra tòa án quốc tế đại náo một trận, khiến các người căn bản bị quay đến không nhắc đầu dây nổi.

Không chỉ như vậy, một khi sự tình bị làm lớn đến tình trạng không thể văn hồi, không cam đoan bọn họ có thể hay không kiện các người đã dùng côn điện tập kích hấn, hấn sẽ phản cung, tố cáo các người kỳ thị chủng tộc, lạm dụng chức quyền. Không nói tới, nếu náo động đến phạm vi toàn thế giới, mặc kệ phán quyết cuối cùng là gì, các người còn muốn tiếp tục duy trì công tác hiện tại hay không ?

Sau khi đưa ra một loạt chiêu bài uy hiếp dọa dẫm, Quý Ngật Lăng có thể rõ ràng cảm thấy tay cảnh sát đã tập kích Triển Phi bắt đầu đứng ngồi không yên, liên tục trao đổi ánh mắt cùng đồng nghiệp. Quý Ngật Lăng cũng không bỏ qua việc bọn họ dùng ngôn ngữ cơ thể, có ý nói “Quên mấy chuyện ồn ào này đi mà hãy nghĩ đến lợi ích về sau.”

Tay cảnh sát lúc trước sống chết không chịu nhượng bộ hiện trong tâm vẫn còn giãy giụa, mặt nhăn mày nhíu, cuối cùng ngay cả môi cũng run lên không chịu nhận thua, tung ra một câu, có thể không truy cứu, nhưng ít nhất buộc tên chết tiệt kia phải bị trục xuất về nước.

Sửng sốt một chút, không thể không thừa nhận, trong nháy mắt nghe được bốn chữ này, Quý Ngật Lăng có hơi động tâm.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, Triển Phi là kẻ kiêu căng ngạo mạn như vậy, không đời nào sẽ đồng ý với phương thức giải quyết này, đã vậy còn bị cảnh sát tập kích, hấn tuyệt đối sẽ làm âm ỉ đến khi cả hai bên đều gặp kết cục không lấy gì làm tốt đẹp mới chịu dừng lại.

Quý Ngật Lăng nhắm mắt, đồng thời nhớ lại Triển Phi khi nắm cổ tay cậu đã nói, “Lăng, tôi sẽ không quay về.”, cũng chỉ mới cách đây mấy tiếng đồng hồ.

Không nói gì, lúc này Quý Ngật Lăng trực tiếp rút ra tập chỉ phiếu, dưới cái nhìn chăm chú của hai tay cảnh sát, viết xuống một con số vượt quá số tiền lương cả năm của bọn họ, thẳng tay xé ra hai tờ, dùng ánh mắt ý bảo, không cần tiếp tục dài dòng, nếu các người chịu thả người, ta lập tức giao chỉ phiếu.

Kẻ ban nãy bị dọa đến khiếp sợ nhanh chóng chạy tới nâng Triển Phi vốn bị hấn đánh đến ngất xỉu, trong lúc Quý Ngật Lăng đem chỉ phiếu nhét vào tay người kia, thì giao người lại cho cậu.

“Tôi sẽ nhắc nhở hấn về sau chú ý hành động của chính mình một chút, hôm nay quả thật là uống quá chén, vô cùng xấu hổ vì đã gây phiền toái cho hai vị đại ca.”

Sau khi nói xong một câu khiêm tốn, Quý Ngật Lăng lạnh lùng mang Triển Phi rời khỏi đồn cảnh sát, nhét vào trong xe của mình.

Ngồi vào xe, cậu gấp rút kiểm tra miệng vết thương cho hấn, khi đầu ngón tay chạm đến vết tím đỏ như bị phỏng lửa, trong lòng Quý Ngật Lăng có loại cảm giác khó chịu nói không nên lời.

Sau khi xác nhận không có gì đáng ngại, cậu di chuyển vị trí cổ của Triển Phi, giúp hấn thoải mái dựa vào lưng ghế, ngay khi cậu cố định ổn thỏa đầu cho Triển Phi, đột nhiên hấn dùng sức nắm chặt cổ tay Quý Ngật Lăng đang đặt bên cạnh, giây tiếp theo, đôi mắt liền mở to nhìn cậu.

Ánh mắt trong suốt, không có nửa điểm mờ hồ sau hôn mê, Quý Ngật Lăng cứ như vậy nhìn hẩn gần trong gang tấc, hoàn toàn đoán không ra tên nam nhân này đến tốt cùng đã tỉnh lại từ lúc nào.

“Nếu tôi bị trục xuất về nước, không phải đối với cậu mà nói là chuyện tốt sao?” Bình tĩnh thông thả tự thuật, thanh âm của Triển Phi khó có dịp nhu hòa như vậy, nửa điểm bá khí cao ngạo không có cũng không nói, còn có một chút tội nghiệp.

Cau mày, Quý Ngật Lăng không trả lời vấn đề này.

Khi Triển Phi vươn tay, ôm lấy ót của cậu, mày Quý Ngật Lăng tự động nhú chặt nhưng không hề né tránh, mặc cho Triển Phi nhẹ nhàng kéo đầu cậu, từ từ áp sát lại.

Tại khoảng khắc môi và môi chạm nhau, Quý Ngật Lăng nhắm mắt lại.

26. Chương 26

Khi đầu lưỡi xâm nhập vào trong khoang miệng, mang theo cường thế ôn nhu nhẹ nhàng môn trốn nội bích, khiến Quý Ngật Lăng trong nháy mắt trở nên run rẩy. Tựa hồ đã lường trước nơi hẩn sẽ hôn tiếp theo, thời điểm hàm răng đều đặn từng chiếc từng chiếc được liếm láp, tay Triển Phi bóp nhẹ, hẩn có thể rõ ràng cảm thấy người kia vì được âu yếm mà run lên khoan khoái.

Sau khi lợi bị khiêu khích, hàm răng càng thêm khẩn cảm, khi đầu lưỡi linh hoạt xẹt qua hàm trên, Quý Ngật Lăng thậm chí phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, nháy mắt nước bọt phân bố ra càng nhiều. Tựa hồ dường như không thể chờ thêm được nữa, chiếc lưỡi đang dây dưa từ từ tiến nhập bắt đầu nơi nơi tỏa nhiệt.

Đầu lưỡi quăn quýt uốn lượn, khiến nhiệt huyết của hai người không ngừng được hâm nóng, thanh âm hôn môi triền miên không dứt truyền đến tai cũng trở thành tiếng nhạc tán tỉnh ngọt ngào, khiến toàn thân kích động như bị thiêu đốt.

Khi ôn nhu biến thành dục vọng, đối với hai cao thủ hôn môi như bọn họ mà nói cũng không quá khó khăn, chỉ cần một bên có chủ tâm, mà bên kia không dứt khoát phản đối, kết quả nụ hôn kích động mãnh liệt sẽ biến thành không ai nhường ai, muốn triệt để từng bước từng bước thật sâu chinh phục dục vọng cường liệt của đối phương.

Tay trở nên không theo quy củ, khi đặt trên ***g ngực cách một lớp vải, Quý Ngật Lăng có thể cảm nhận được người dưới thân không những nóng rực mà còn kích động. Tháo bỏ từng chiếc khuy áo khoát, toàn bộ bàn tay dùng sức hấp thụ nhiệt độ nơi bờ ngực đang phập phồng lên xuống, cho dù bị che giấu bên trong lớp quần áo, qua tiếp xúc cậu vẫn dễ dàng cảm thấy đầu ngực của Triển Phi đã dựng thẳng.

Nụ hôn một lần nữa biến đổi, khi Quý Ngật Lăng đoạt lại quyền chủ động, bắt đầu dùng tốc độ thông thả ma sát, mút cắn môi lưỡi Triển Phi, tay cũng cực lực khiêu khích bắt đầu di chuyển, chậm rãi đi lên xương quai xanh, ra sau gáy.

“Ô ân!” Quý Ngật Lăng hoàn toàn quên mất Triển Phi bị thương không nhẹ, khi cậu chạm vào vết bầm tím do bị côn điện đánh trúng, Triển Phi đau đến khẽ nghiêng răng, không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi Quý Ngật Lăng vẫn còn đang khiêu khích bên trong vòm miệng.

Khoảng khắc đầu lưỡi bị cắn trúng, Quý Ngật Lăng cũng đau không kém, mùi vị gì sắt đặc biệt hấp dẫn của máu tươi thoáng chốc chìm ngập khoang miệng, lý trí bị dục vọng khống chế nháy mắt cũng được gọi trở về.

Hai người tách nhau ra, con người đen nhánh của Quý Ngật Lăng dần dần khôi phục sự bình tĩnh. Khi Triển Phi nhẹ nhàng nhưng kiên quyết nói, “Lăng, cậu vẫn còn yêu tôi.” Quý Ngật Lăng lúc ấy chỉ xoay người khởi động xe.

Không để lộ sự hốt hoảng, cũng không phủ nhận câu trần thuật kia, Quý Ngật Lăng chỉ hết sức chăm chú nắm chặt vô lăng, che khuất đi người đàn ông đang ngồi bên cạnh đối với chính cậu có sức ảnh hưởng quá lớn.

May mà Triển Phi cũng không tiếp tục làm vấn đề thêm rối rắm hay có bất kỳ hành động nào khác, để Quý Ngật Lăng có thể bình tĩnh một đường lái xe về nhà. Vốn nghĩ định vứt hẳn ở một khách sạn nào đó, nhưng liếc thấy quần áo Triển Phi rách mướp, đã vậy còn điểm thêm nhiều vết máu lẫn với bùn đất, cuối cùng cậu đành chấp nhận từ bỏ ý định ban đầu, tránh gặp phải phiền toái nếu lại có chuyện gì xảy đến với hẳn.

Chặng đường về nhà cũng không quá xa, chạy xe chưa tới hai mươi phút. Nhưng khi đến nơi Triển Phi đã say ngủ, có lẽ thật sự mệt mỏi cộng với thể lực bị cạn kiệt, chỉ cần hơi yên lòng một chút liền lập tức ngủ ngon lành, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Nếu là Danny, Quý Ngật Lăng có thể vẫn đủ khí lực để mang y trở về phòng, giúp y cởi bỏ quần áo mà không khiến y phải tỉnh giấc. Nhưng đây lại là Triển Phi, cậu tuyệt đối không có cái sức mạnh nhắc nhở hẳn, sau năm phút đồng hồ do dự, Quý Ngật Lăng dùng sức đánh thức hẳn.

Mơ hồ mở mắt, Triển Phi nhìn cảnh vật trước mặt à một tiếng, vận động cơ thể cứng ngắc, ngồi dậy mở cửa xe. Sau khi Quý Ngật Lăng bước ra ngoài, hẳn một lần nữa quay lại căn phòng mà lúc trước đã phẫn nộ rời đi.

Lần này không tái tranh luận, thậm chí ngay cả một mẫu đối thoại cũng không có, Triển Phi tiếp nhận bộ áo ngủ Quý Ngật Lăng đưa cho rồi xoay người đi vào buồng tắm, một lần nữa tắm rửa sạch sẽ. Còn một mình, Quý Ngật Lăng nhìn chiếc giường mà mình đã ngủ trong chốc lát, suy tư. Nếu bây giờ lấy ra thêm một tấm chăn nữa, chiếc chăn kia đã cũ, vừa cứng lại đầy mùi mốc, liệu ai có thể ngủ với nó được?

Còn ý tưởng đến tá túc nhà Danny đã sớm bị cậu gạt bỏ, dù sao trời cũng đã gần sáng, Danny giấc ngủ vốn không sâu, không nghĩ sẽ tới quấy rầy y.

Triển Phi rất nhanh mang theo một thân nhiệt khí, trên người mặc quần áo ngủ sạch sẽ từ phòng tắm bước ra. Nhìn thấy Quý Ngật Lăng nhìn chằm chằm vào cái giường lộ ra biểu tình do dự, hẳn từ sau lưng đem người một phen ôm lấy, có bản lĩnh giao phó bản thân tùy vào cảm xúc của đối phương.

“Lăng, giúp tôi ngủ một lát, tôi sẽ không làm gì đâu.” Lời này trái lại không hề giả tạo, Triển Phi dù có muốn làm gì đi nữa, với thể lực hiện tại của hẳn đúng là không có khả năng, huống chi đối thủ lại là Quý Ngật Lăng, hẳn cũng không nghĩ sẽ gia tăng thêm thương tích cho bản thân.

Nhíu mày, Quý Ngật Lăng không trả lời hẳn, vẫn như trước đứng im không nhúc nhích.

Lúc này Triển Phi không cho cậu có cơ hội lựa chọn, trực tiếp cởi quần áo, xốc chăn, đẩy cậu vào trong sau đó chính mình cũng chui vào theo, từ sau lưng gắt gao ôm lấy cậu.

Tấm lưng lạnh như băng dựa vào bờ ngực ấm áp, tay vắt qua thắt lưng đặt ở trước ngực, tựa hồ muốn ngăn cản người trong lòng đào thoát. Sau khi đã xác nhận Quý Ngật Lăng không có ý định giãy giụa, Triển Phi mới yên tâm nhắm hai mắt, để cơn buồn ngủ bao phủ toàn thân, từ từ thả lỏng tiến vào mộng đẹp.

Hơi thở nóng hổi của Triển Phi cứ như vậy theo quy luật từng chút lại từng chút phả vào vành tai Quý Ngật Lăng, rồi dường như mỗi lần như vậy đều lướt nhẹ qua ngực cậu. Cảnh tượng bình yên đã vậy còn tự nhiên ôm nhau ngủ này, từng là nỗi chờ mong của chính cậu. Hai người ai cũng bận rộn, mỗi lần trích ra được một ít thời gian để gặp mặt, sau đó thì vội vàng làm tình, nào còn thời gian để ngủ, tắm rửa xong là lập tức tách ra.

Không nghĩ tới, hiện tại cư nhiên có thể có được khoảng khắc này.

Sau khi tới nơi đất khách này, bản thân cư nhiên còn có thể dung túng hẳn từng bước từng bước xâm nhập vào lãnh địa, chạm vào trái tim của chính mình.

Quý Ngật Lăng, cú té ngã khi đó vẫn còn quá nhẹ đúng không? Người còn chưa đau đến tan xương nát thịt sao? Người vẫn chưa đủ hiểu tên đàn ông này hay sao?

Rốt cuộc cứ tiếp tục dây dưa như vậy còn có ý nghĩa gì nữa không? Vì cái gì ngay lúc ban đầu dư tình chưa dứt không một đao đem đoạn chỉ rồi kia chặt đứt, chặt đến mức vô pháp cứu chữa.

27. Chương 27

Đã qua thời gian đi làm, Triển Phi vẫn ngủ say như trước, cánh tay bá đạo vắt ngang thắt lưng Quý Ngật Lăng không có chút dấu hiệu thả lỏng, dù đang ngủ đến mất cả ý thức vẫn không nhúc nhích suy suyễn, cậu thử đẩy vài lần cũng không thể khiến nó dịch chuyển.

Thở dài, nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài rèm cửa, Quý Ngật Lăng bắt đầu suy tư xem hôm nay phải xử lý công việc như thế nào. Gần đây công ty tiếp nhận thêm vài hợp đồng không quá lớn, các quản lý đều có đủ năng lực giải quyết từng dự án một, trọng yếu nhất vẫn là dự án của phía Triển Phi. Tuy nói mượn phương thức tuyên truyền long trọng đình đám, tại châu Á, thậm chí trên phạm vi toàn thế giới nhất định sẽ vang danh, nhưng như vậy vẫn hoàn toàn chưa đủ. Muốn chân chính đánh vào thị trường Anh Quốc thì Hội chợ triển lãm đồ chơi toàn cầu tại Nhật Bản lần này dứt khoát phải lực áp quần hùng mới được xem như là thành công.

Sau đó tiếp tục kế thừa cổ khí thế này, một hơi tiến thẳng vào thị trường Anh quốc, đứng vững gót chân.

Lần tuyên truyền này nếu không thành công, không nổi trội hơn so với bong bong hải dương đợt trước, nói thật Quý Ngật Lăng sẽ mất ít nhiều tự tin. Tuy nói nghe rất hay, nhưng bắt tay vào làm lại rất gian nan. Phí tổn so với bong bong hải dương lớn hơn không nói, yêu cầu đạt được hiệu quả kia, chỉ sợ không phải một xưởng sản xuất thông thường có khả năng thực hiện được.

Bởi suy nghĩ quá mức chuyên chú nên cậu không phát hiện tay Triển Phi dần dần trượt xuống. Mãi đến khi bàn tay giáo hoạt không che giấu trực tiếp xoa lên bộ vị dễ dàng hưng phấn vào sáng sớm, khiến Quý Ngật Lăng nháy mắt hít sâu một hơi, vươn tay muốn hắt văng bàn tay đang cách một lớp quần lót vuốt ve dục vọng của cậu.

Thế nhưng động tác của Triển Phi lại nhanh hơn, trước khi đối phương kịp có phản ứng đã đem toàn bộ dục vọng đang cương cứng của cậu nắm vào lòng bàn tay, hơi hơi dùng lực. Lúc bấy giờ Quý Ngật Lăng nào còn khí lực để đẩy tay hắn ra nữa, sau khi rên lên một tiếng thì cả thân thể trở nên mềm nhũn, bộ vị đang bị nắm chặt cũng đặc biệt hứng khởi.

“Triển Phi Người!” Muốn giãy giụa thân thể, nhưng dục vọng lại đang bị nắm giữ, khiến cậu vô luật có vận vẹo thể nào đi chăng nữa, trừ bỏ bên ngoài càng gia tăng thêm hỏa dục, thì làm sao có thể chân chính vùng thoát được.

Không trả lời Quý Ngật Lăng, Triển Phi trên tay đột nhiên dùng sức xô cậu ngã lên giường, toàn bộ thân thể cũng đè ép lên.

“Người Đừng” Âm thanh vừa phát ra, môi đã bị chặn lại, trong nháy mắt nụ hôn mát, tình ý nồng đậm phô thiên cái địa đánh úp đến, dường như muốn đem giọt bình tĩnh cuối cùng của Quý Ngật Lăng hút hết ra ngoài. Đầu lưỡi dây dưa, tiết tấu từ bị động tiếp thu dần dần biến thành chủ động khống chế, chiến trường cũng từ địa điểm ban đầu lan đến những nơi khác, không gian nóng rực tựa như có thể phun ra hỏa diễm, cả người bắt đầu phát nhiệt.

Động tác trên tay Triển Phi cũng không dừng lại, cứ như vậy vuốt ve dục vọng bởi vì nụ hôn nồng nhiệt mà càng thêm cương cứng. Khi thì xoa nắn, khi thì cao thấp trượt lên xuống, thậm chí bên dưới hai quả tiểu cầu cũng được xoa bóp, cảm giác thoải mái khiến Quý Ngật Lăng không ngừng từ trong nụ hôn phát ra tiếng ngâm khê khoai khoai. Cậu lúc này đã hoàn toàn không còn khả năng suy xét, chỉ có thể mặc người đàn ông này đem thân thể cậu châm đốt, cuối cùng bạo phát mà nổ mạnh.

Mãi đến khi sắp hít thở không thông, Triển Phi mới buông tha cho đôi môi bị chính mình hôn đến sưng đỏ. Nhân lúc đối phương hít vào một ngụm lớn dưỡng khí, hắn liền cắn lên hầu kết của cậu một cái, đồng thời mút mạnh, sau đó vươn đầu lưỡi liếm láp khiêu khích.

“Ồ ân!” Tiếng rên rỉ vừa tuôn ra bị cậu cưỡng ép nuốt trở lại, cơ hồ cùng lúc đó, dục vọng cũng tràn ra yêu dịch trong suốt, thậm chí từ đỉnh đầu trơn ướt còn nhỏ xuống một ít, rồi trườn theo dục vọng đang sung huyết bành tương chảy xuống nơi thấp nhất, một giây tiếp theo lập tức bị Triển Phi bóp lấy, dùng sức từ dưới vuốt thẳng lên trên.

“A ——!” Khoái cảm kích thích làm cậu thiếu chút nữa bắn ra dịch thể khiến Quý Ngật Lăng không thể khắc chế mà thét lên.

Bởi vì đã được bôi trơn, dục vọng kia dù bị siết chặt cũng hoàn toàn không thấy đau, nhưng lại sung sướng muốn sắp bùng nổ.

Thở hổn hển, Quý Ngật Lăng cố gắng điều chỉnh hô hấp hoảng loạn của mình, đầu óc tựa hồ trống rỗng một mảng, cái gì cũng nhìn không thấy, nghe không ra, nghĩ không tới, chỉ còn lại duy nhất cảm thụ. Chẳng qua dục vọng không triệt để được phóng thích, cùng với sự đùa giỡn trên chộc ngày càng gia tăng trên cơ thể khiến cậu như sắp bị thiêu sống, cháy sạch sành sanh.

Hôn một đường ẩm ướt, hết nhắm mắt lại khiêu khích, sau khi chiếm lấy xương quai xanh, trực tiếp trượt xuống ngực. Hắn không hướng về phía trước đột ngột xâm chiếm, mà đầu lưỡi Triển Phi cuộn cuộn nổi lên ý xấu, ngay trên nhũ tiêm dừng đứng điểm nhẹ một cái, liền cảm thấy người dưới thân thoáng mãnh liệt chấn động, đầu ngực giống như có tri giác, uốn lên càng cao, tựa hồ muốn được âu yếm nhiều hơn.

Không bắt nó phải chờ lâu, động tác tiếp theo của Triển Phi chính là dùng đầu lưỡi bắt đầu vẽ vòng tròn xung quanh nhũ tiêm, phạm vi càng lúc càng lớn, từ đầu lưỡi dần chuyển thành cả chiếc lưỡi. Tại khoảng khắc cuối cùng khi bao lấy toàn bộ quầng ngực, chiếc lưỡi sau đó cũng được thay thế bằng khoang miệng ẩm áp.

Cảm giác nóng hầm hập cùng với liên tục hít thở không thông khiến Quý Ngật Lăng trong nháy mắt cả người giật nảy, giống như bị cái gì đó châm chích, ngày càng không thể vãn hồi.

Ngay từ đầu Quý Ngật Lăng chính là hưng phấn kích động, Triển Phi có ý đồ hơi hơi dùng sức áp sát vào cậu, ai ngờ khí lực phản kháng của người kia gần như cuồng loạn, thậm chí không để ý đến dục vọng vẫn còn bị nắm trong tay hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể vì hành động quá khích mà làm nó bị tổn thương.

Bỏ ra một lượng lớn sức lực, thậm chí còn dùng tới ưu thế của thể trọng, nhờ vào lực hút của Trái đất mới áp trụ được Quý Ngật Lăng, hai người một lần nữa thở dốc như hai cái đầu trâu, đổ mồ hôi đầm đìa nhìn nhau.

Trong đôi mắt kia vừa phẫn nộ, vừa tràn ngập lửa giận, nhưng đồng thời cũng chứa cả dục hỏa. Điều đó là đương nhiên, bất luận phản kháng vô cùng kịch liệt, nhưng dục vọng kia không chịu mềm đi chút nào, chỉ điểm ấy cũng đủ chứng minh Quý Ngật Lăng vẫn còn muốn nhiều hơn nữa.

“Mau buông tay, Triển Phi!” Về mặt hỗn loạn tâm tư thống khổ của cậu khiến Triển Phi phút chốc thanh tỉnh trở lại.

Đầu ngực lúc trước bị hắn khiêu khích đùa giỡn, chính xác là từng bị hắn xuyên thủng, tuy hiện tại đã biết mất không để lại chút dấu vết, nhưng nơi bị thương kia, so với đầu ngực còn lại máu sắc có vẻ hơi thâm hơn, lúc này bị nước bọt thấm ướt trở nên sáng bóng, thật giống như một lần nữa đem miệng vết thương đầy sỉ nhục bại lộ trước mắt hung thủ.

“Đừng nhìn!” Cẩn môi, Quý Ngật Lăng xoay mạnh cơ thể, muốn hồi phục hơi thở phập phồng trong ngực, ít nhất cũng khiến nhũ tiêm đang quá mức hưng phấn bình tĩnh trở lại.

“Lăng, tôi chỉ muốn giúp cậu thoải mái” Ngữ khí không mấy may trên đùa, Triển Phi hết sức nghiêm túc nhìn Quý Ngật Lăng, ánh mắt thành khẩn, toát ra vẻ thật tâm, cũng làm người ta vô pháp xem nhẹ.

Nhú mào, Quý Ngật Lăng nhìn thấy vẻ mặt của Triển Phi, thống khổ nhắm mắt lại. Trong lòng đau xót, bất quá so với mâu thuẫn lúc này, cơn đau thất kia vừa bối rối lại vừa hỗn loạn, khiến cậu có loại cảm giác muốn chết ngắt.

Cúi đầu, Triển Phi không chút do dự, dùng môi lưỡi thay thế bàn tay từ này đến giờ vẫn luôn vuốt ve dục vọng của Quý Ngật Lăng, một ngụm đem bộ vị đã hoàn toàn cương cứng nuốt vào trong miệng.

28. Chương 28

Không giống lần trước tại bệnh viện, lần này Triển Phi khẩu giao lại càng thêm chú ý đến bộ vị từng đối với mình thập phần quen thuộc, không cẩn thận quan sát sẽ không phát hiện, lòng ở một vài nơi có vẻ thừa thớt, chỉ sợ chính là di chứng bị phỏng khi ấy. Nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve bộ vị bị thương kia, trong lòng hẳn có chút đau xót.

Đầu lưỡi từ phía dưới tiểu cầu bắt đầu một đường chạy lên trên, không buông tha một tắc da thịt nào, hơn cả liếm lộng khiêu khích lại càng giống yêu thương, tựa như trân bảo quý giá. Lưỡi lướt một đường dọc theo thân dọc vụng đã cương đến sung huyết, thậm chí ngay cả dây thần kinh bên trong dường như cũng sắp bùng nổ, tại thời điểm lên đến đỉnh đầu, Triển Phi có thể cảm thấy rõ ràng người dưới thân run rẩy kịch liệt.

Không cho cậu có cơ hội giẫy giụa, Triển Phi hé miệng, đem giọt lệ tràn ra trên đỉnh chóp nuốt vào trong miệng, trước khi nuốt vào, tay Triển Phi đã rất ăn ý nhẹ nhàng cởi bỏ bao đầu đỉnh khiến đầu phân thân bị phơi bày ra bên ngoài. Gió lạnh còn chưa kịp thổi tới đã được khoang miệng nóng hổi bao lấy, bộ vị kia càng trở nên mẫn cảm đến mơ hồ hỗn loạn, trong nháy mắt khoái cảm sung sướng xuyên thấu toàn bộ thân thể Quý Ngật Lăng.

“Ồ —————” Đầu xoay mạnh sang một bên cắn chặt môi dưới, cậu thiếu chút nữa vì quá sướng khoái mà kêu to.

Dùng sức hút một chút, hẳn có thể cảm thấy bộ vị trong tay càng thêm cứng rắn không khống chế được mà run lên vài cái, dường như cứ như vậy mà bị hút hết ra ngoài.

Biết Quý Ngật Lăng đã tới cực hạn, sau khi bị trêu đùa ngay lập tức sẽ lên cao trào, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ thoải mái, chưa đủ thống khoái.

Không tiếp tục làm động tác nhấm mút nguy hiểm này nữa, khoang miệng Triển Phi nhẹ nhàng thả lỏng, bắt đầu dùng đầu lưỡi liếm lộng phía trên đầu đỉnh, có chút ý đồ muốn chen vào lỗ nhỏ, khiến Quý Ngật Lăng khó nhịn bắt đầu vận vẹo thân thể. Còn hơn cả trực tiếp đạt được khoái cảm cao nhất, loại kích thích giãy vò này càng làm người ta khó có thể kiềm chế, tựa như càng yêu cầu được triệt để âu yếm, thì càng muốn nhiều hơn nữa, chỉ cảm thấy một đám lửa cứ như vậy mà thiêu đốt cháy rụi.

Thế nên hoàn toàn dựa vào bản năng, bấp thịt Quý Ngật Lăng bắt đầu siết chặt, húc về phía trước, ý đồ muốn dục vọng được nuốt sâu hơn vào trong khoang miệng của Triển Phi.

Không ngăn cản hành động gần như đâm xuyên này, Triển Phi thậm chí còn há miệng đến mức lớn nhất, cố gắng bao lấy dục vọng của cậu, làm cho đỉnh đầu chịu kích thích kia chọc sâu vào trong cổ họng.

Khó thở còn thêm mùi vị cơ thể nam tính đặc biệt, thời điểm Quý Ngật Lăng bắt đầu từ bị động chuyển sang chủ động, Triển Phi chỉ cảm thấy cả môi lẫn lưỡi đều trở nên tê dại mất cảm giác, nhưng hẳn vẫn cường ngạnh không chịu khép miệng, mặc cho cậu rút ra đâm vào ngày càng mạnh, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Vị trí sớm có sự hoán đổi, Triển Phi hơi khụy gối quỳ trên giường, còn Quý Ngật Lăng thì đã đứng lên, hai tay ôm đầu Triển Phi, từng cái rồi lại từng cái húc mạnh.

Thật thích, thật thoải mái Nhưng Vẫn chưa đủ

Nắm lấy tóc Triển Phi quấn chặt giữa những khớp ngón tay, Quý Ngật Lăng cuối cùng túm đầu hắn tách khỏi dục vọng của chính mình.

Thở dốc, đôi mắt Quý Ngật Lăng tràn ngập dục vọng so với nam nhân đang quỳ gối trước mặt, đôi môi kia sáng long lanh trong suốt, bên khóe môi là dòng nước bọt đang chảy xuôi xuống chưa kịp hút trở lại, hơn nữa còn có cặp con ngươi màu xám mờ màng, đều khiến Quý Ngật Lăng nổi lên thú tính.

Tại giây phút bị đẩy tách ra, Triển Phi biết Quý Ngật Lăng muốn cái gì, ngẩng đầu nhìn cậu một cái, lấy tay lau chất lỏng đang tràn ra khỏi khóe miệng nói, “Muốn làm cứ làm, nếu là cậu thì tôi không ngại.”

Những lời này liền giống như một cái chốt mở.

Không còn do dự, Quý Ngật Lăng ôm Triển Phi đem đầu hấn áp xuống giường, cùng một lúc cởi bỏ cả quần ngủ lẫn quần lót của hấn, sau đó vươn tay sờ soạn phía dưới gối nằm, lấy ra thuốc bôi trơn, trong khoảng khắc Triển Phi khẽ nhú mày, cậu trực tiếp đem chất lỏng trong suốt kia xâm nhập vào bộ vị đáng xấu hổ của hấn.

Thậm chí khi đi vào cũng không lấy ngón tay nới lỏng giúp hấn, cứ như thế vừa gấp gáp vừa thiếu kiên nhẫn ấn thẳng vào trong huyết khẩu.

Đừng nói không được chuẩn bị tốt tâm lý, cho dù có thử thả lỏng đi nữa, cũng không thể chịu nổi bị vật thể lạ lạnh như băng bất thành linh xâm phạm. Càng không muốn nói tới, động tác kia cùng ôn nhu hoàn toàn không có quan hệ.

Biết Quý Ngật Lăng bị chính hấn khiêu khích đã trở nên nóng nảy, Triển Phi trong nháy mắt bị dung dịch bôi trơn xâm nhập, cả người run rẩy một trận, thuốc mỡ lạnh lẽo cứ như vậy tự nhiên lưu lại bên trong dũng đạo nóng rực, cảm giác kích thích khó có thể hình dung khiến những ngón tay của hấn cũng cơ hồ run lên, Triển Phi phải cố nén mới không phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn. Thời điểm Quý Ngật Lăng ném tuýp kem qua một bên, Triển Phi cố gắng trầm tĩnh lại, đừng hy vọng cậu làm những động tác khuếch trương linh tinh, có thể giúp hấn bôi trơn đã là ân huệ lớn nhất rồi, hiện tại tên đã lên dây, tuyệt đối sẽ không dừng lại, cho dù Triển Phi có liều chết từ chối, nhất định vẫn sẽ bị mạnh mẽ xuyên xỏ, đến lúc đó kẻ chịu đau cũng nhất định là hấn.

Quả nhiên, căn bản không làm quá nhiều hành động xoa bóp nới rộng, Quý Ngật Lăng liền trực tiếp nâng mông Triển Phi, một tay cầm lấy dục vọng đã ngẩng cao đầu của chính mình, tựa vào huyết khẩu của hấn, dùng sức đâm xuyên vào.

Tuy nói rằng không tốn thời gian bôi trơn, nhưng thuốc mỡ cũng ít nhiều nổi lên tác dụng, nháy mắt đau muốn nứt ra lúc ban đầu nhanh chóng qua đi, bên trong dũng đạo không còn gì cản trở, Quý Ngật Lăng liền lập tức đâm chọc lung tung, đem toàn bộ dục vọng chôn sâu vào.

“Aa ———” quá sung sướng, so với khoang miệng hoàn toàn không giống nhau, đây mới là sức nóng và cảm giác siết chặt chân chính. Tròng tử [ruột] kia mấp máy tựa như tự có ý thức, sau khi bị vật xâm lược dùng ngoại lực nới rộng, sẽ theo bản năng đem nó bao bọc lại, cảm giác dục vọng được hấp thụ phi thường tốt đẹp, Quý Ngật Lăng sung sướng đến mức có loại ảo giác dường như bản thân cũng sắp bị hòa tan vào trong đó.

Đau đớn, đây là lần thứ hai, nhưng vẫn là cái đau khiến Triển Phi toát mồ hôi lạnh, trong nháy mắt bị xuyên qua, hấn thậm chí có thể cảm thấy rõ ràng các dây thần kinh cùng bộ phận bên dưới cùng lúc bị xé rách, ép phải mở rộng, nhưng hung thủ hoàn toàn không có ý định đình chỉ chà đạp, mà mức độ khuếch trương càng lúc càng lớn.

Dục vọng lúc trước ngẩng cao đầu, cơ hồ trong phút chốc đã mềm nhũn thu nhỏ về trạng thái ban đầu, ấn vào trong đám rừng rậm ở phía dưới.

Do sử dụng phương thức đi vào từ phía sau, nên so với phương pháp mặt đối mặt trước đây thì sáp nhập càng sâu hơn, càng thoải mái hơn. Quý Ngật Lăng cả người ghé sát vào lưng Triển Phi, hai tay gắt gao chế trụ hông của hấn. Sau đó, do cảm giác kích thích vì được siết chặt ở nơi đó từ từ biến mất, cậu chậm rãi rút ra một chút, rồi đâm mạnh trở lại, từ biên độ rất nhỏ lúc ban đầu dần dần chuyển động nhanh hơn.

Biết là cậu muốn giúp cơ thể hấn dần thích ứng, nhưng huyết khẩu đã bị vỡ chỉ cần hơi động một chút cũng sẽ đau đến tột cùng, còn chỗ nào có thể chống đỡ hành vi trêu sáo càng lúc càng gia tăng này.

Quý Ngật Lăng thật sự đã nhẫn đến khó chịu, sau vài lần sáp nhập tương đối ý tứ, biên độ lập tức trở nên lớn hơn, rút ra toàn bộ rồi lại đâm vào, tốc độ ngày càng nhanh, dục vọng nóng rực như lửa lại tựa như đao, hết nhát này đến nhát khác đâm vào trong cơ thể hấn.

Mẹ nó, lần này thậm chí ngay cả mặt cũng không nhìn được.

Dùng sức cắn chặt tay, Triển Phi phong bế hai mắt, không muốn nghĩ đến động tác tình ái với biên độ quá lớn từ phía sau dồn dập đánh tới, âm thanh truyền đến tai cũng trở nên mơ hồ như có như không. Sau khi

liên tục trườ sấp gần 5 phút đồng hồ, Quý Ngậ Lắ làm một động tác dâm vào thật nhanh thật dứt khoát sau đó đạt tới cao trào.

Dùng mữ cũng vô ích, tinh khí kích động kia trực tiếp bắn thẳng vào trong cơ thể Triển Phi, nóng bỏng bích tràng.

Mồ hôi lạnh đổ đầy mặt, Triển Phi mệt mỏi ngã thẳng xuống giường, bộ vị kia lúc sau đã mất hết độ cương cứ như thế bị đè ép lên mặt chẵn, vận vẹo bất mãn.

Quý Ngậ Lắ không lưu lại lâu trong cơ thể Triển Phi, sau khi cao trào đầy kích thích choáng váng qua đi, liền mang dục vọng rút ra, trở mình nằm xuống bên cạnh hẳn.

Liếc mắt nhìn biểu tình thỏa mãn của người con trai bên cạnh, Triển Phi trong lòng không khỏi cười khở. Lắ a Lắ, vì để một lần nữa được ở lại bên cạnh tôi không tiếc dùng loại phương pháp này để giữ chân cậu, vậy còn cậu thì sao? Có thể vì mê luyện thân thể tôi mà buông tay tên nhóc người Anh kia hay không ?

29. Chương 29

Triển Phi đã tắm được nửa giờ nhưng tiếng nước vẫn không dừng lại.

Muốn nói không để ý đến là hoàn toàn không có khả năng. Trước đó, trong lúc sắp xếp lại giường chiếu, nhìn thấy vết máu còn lưu lại trên bề mặt ra trải giường, Quý Ngậ Lắ phút chốc trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, cuối cùng thẳng tay lấy cả ra giường ném vào máy giặt.

Nhân khoảng thời gian này Quý Ngậ Lắ đem chăn nệm trong khách phòng ra phơi ngoài hậu viên để nó hấp thụ đầy đủ ánh nắng mặt trời. Chỉ cần phơi vài giờ là buổi tối có thể lấy vào dùng được.

Chờ đến khi phòng ốc thông thoáng, Quý Ngậ Lắ thậm chí còn dùng khăn lau sạch bụi bẩn thêm một lần nữa. Lúc cậu trở lại phòng ngủ Triển Phi vẫn chưa rời khỏi buồng tắm, tiếng nước ngược lại đã dừng từ lâu.

Đang do dự có nên hay không tự mình vào xem qua một chút. Khi đang hướng nơi đó đi tới, cửa phòng tắm đột nhiên bị đẩy mở, Triển Phi khoác áo choàng trắng đi ra suýt nữa đụng phải Quý Ngậ Lắ.

Cả hai đều bị làm cho giật mình, một người thì không nghĩ hẳn sẽ bất thành linh mở cửa, một người thì không ngờ cậu lại tự dưng đứng ở đây.

Không có việc gì chứ? Tại sao lại tắm lâu như vậy? Những lời này Quý Ngậ Lắ không nói ra ngoài miệng. Tại thời điểm Triển Phi đang chuyên chú nhìn cậu, Quý Ngậ Lắ dời tầm mắt, lướt qua vai hẳn đi vào toilet, còn bỏ lại một câu, “Mau chuẩn bị đi, còn phải đến công ty nữa.” thay thế cho câu hỏi quan tâm định nói trước đó.

Không trả lời, Triển Phi lau tóc yên lặng đi đến bên giường thì nhìn thấy bộ tây trang đã được chăm chút chọn lựa theo đúng phong cách của hẳn đặt ngay ngắn trên ghế.

Có cái gì đó thay đổi, Quý Ngậ Lắ biết như thế, lại không biết phải làm thế nào, dường như có chút vô lực, vô lực ngăn cản sự thay đổi đó diễn ra. Tựa như cậu nhận thức rõ Triển Phi đang từng bước xâm nhập vào cuộc sống của mình, nhưng không cách nào chân chính quyết tâm đem hẳn đuổi đi.

Thời điểm ở Thượng Hải, xem như có thể khống chế, thời điểm biết sắp khống chế không nổi nữa, Quý Ngậ Lắ cũng không do dự mà đào tẩu, chỉ là không ngờ hẳn cứ nhiên đuổi theo đến tận Anh Quốc, khiến hết thấy mọi việc trở nên rối loạn.

Cậu cho rằng sau sáu năm, tất cả đều đã kết thúc, lúc trước kiên quyết đoạn tuyệt, sẽ không có khả năng hàn gắn lại mối quan hệ. Hẳn không phải lúc đó vì muốn buông tha nên ngay cả sân bay cũng không ra tiễn sao?

Hắn đã sớm chán ghét cái thân thể bị hắn đùa bỡn gần như hoại tử, phát hiện mình bất quá cũng giống như những nam sủng khác, không có chỗ nào đặc biệt, nên mới triệt để buông tay, sáu năm qua chưa từng một lần quan tâm đến.

Bởi vậy mới có thể yên tâm mà tiếp nhận hợp đồng này, khi gặp lại, cả hai đều đã trở thành người dưng, vì có cùng lợi ích mà hợp tác, chỉ đơn giản là quan hệ làm ăn. Đây chính là suy nghĩ ban đầu của Quý Ngật Lăng. Hết thấy đều đã bị phá nát thành ra như vậy thì còn có gì để mà chờ mong?

Nhưng sự thật đã chứng minh, Triển Phi căn bản không hề nghĩ như vậy. Không biết ngay từ đầu hắn đã mang theo ý tứ gì mà chủ động tìm đến cậu để bàn chuyện hợp tác này. Ít nhất sau khi gặp lại, hành vi cử chỉ được biểu hiện khi đó của Triển Phi hoàn toàn không khác gì một tên vô lại, kiểu như “người lúc trước là người của ta, bây giờ một lần nữa cùng ta lên giường ôn chuyện xưa cũng không hại gì.”

Trong toilet nói ra câu kia, “Tôi rất nhớ cậu.” khiến Quý Ngật Lăng triệt để bạo phát, cho đến bây giờ cậu vẫn không hiểu tại sao hắn cư nhiên chẳng biết xấu hổ nói ra những lời này.

Sau đó, chính là hết lần này đến lần khác bị bức đến cực hạn, một lần rồi lại một lần không thể khống chế mà bùng nổ, đem nguyên nhân gốc rễ nói với hắn, nói rằng cậu căn bản không muốn quay đầu nhìn lại quá khứ, thậm chí cuối cùng mất kiểm soát mà thượng hắn.

Ha ha, thượng Triển Phi, ý tưởng này Quý Ngật Lăng từ trước tới nay không hề nghĩ qua. Không, ngay cả phương hướng cũng chưa từng xuất hiện trong đầu cậu dù chỉ một lần. Triển Phi, đây là một con người thập phần cao ngạo, lực áp quần hùng, hắn có thể coi rẻ hết thấy mọi người, chỉ cần hắn muốn, hắn dễ dàng có được tất cả. Không ai có khả năng khống chế được hắn.

Khi đó kết giao, nhìn bề ngoài có vẻ ngang hàng, nhưng Quý Ngật Lăng thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới phản công, xét đến cùng vẫn có chút bất đồng.

Vậy lần này thì hắn muốn thế nào? Bởi ghen tỵ? Vì đồ vật của mình bị kẻ khác cướp mất mà hắn không thể đoạt lại, thế nên mới t

30. Chương 30

Mở ra một bản hợp đồng, nhìn những lời chào hỏi rào trước đón sau rườm rà, câu văn phức tạp dài dòng cùng một xấp tư liệu dày cộm, Quý Ngật Lăng vươn tay lấy tách cà phê đặt ở trên bàn. Cầm tách cà phê trong lòng bàn tay, cậu tiếp tục cau mày nhìn đồng giấy trước mặt.

Bình thường công tác soạn ban đầu đều do trợ lý chịu trách nhiệm, sàng lọc nội dung, soạn ra những điểm chính yếu, rồi mới chuyển qua cho cậu. Khác với tập đoàn lớn với mấy ngàn nhân viên trong tay Triển Phi, công ty của Quý Ngật Lăng, ở một mức độ nào đó, giống như một phòng ban có hiệu suất cao.

Bởi vậy, mỗi một chức vụ nhiều nhất cũng phải sắp xếp một nhân viên đảm nhiệm, thư ký sẽ không phụ trách việc này, nàng ta chỉ đảm nhận những vấn đề liên quan đến công tác hậu cần, mà nhân sự của các bộ phận khác cũng chỉ chờ cậu sau khi đã xác nhận phương án hợp tác mới bắt đầu công việc chuyên môn.

Bình thường mấy tuần lễ cũng chưa chắc có được một bản hợp đồng tốt, hiện tại thì hay rồi Liếc nhìn bốn bản hợp đồng còn lại, toàn bộ đều là các xí nghiệp toàn quốc cỡ vừa và lớn, thậm chí còn có một công ty đồ chơi trẻ em cũng đến từ Trung Quốc. Xem ra là do nghe nói bọn họ cùng Triển Phi hợp tác, không định để hắn một mình một cõi lung đoạn thị trường hàng ngoại nhập tại Anh Quốc.

Sau khi cân nhắc việc lấy bút chính lý sơ qua, Quý Ngật Lăng thấy việc này vẫn nên để kẻ khác làm, cuối cùng cậu đem mấy bản hợp đồng đóng lại. Loại công tác này quá rườm rà, hiện tại còn nhiều nhiệm vụ quan trọng hơn đang chờ cậu xem xét, cậu thật sự không có thời gian ngồi ở đây sắp xếp từng tư liệu một.

Hay khi đến thăm bệnh thì thuận tiện mang năm bản hợp này giao cho hắn, giúp hắn ở trong bệnh viện cũng không bị nhàm chán. Ha ha quên đi, Quý Ngật Lăng nhanh chóng đem ý tưởng vô nhân đạo đó vứt ra khỏi đầu.

Đúng lúc này, cửa lại không báo trước bị đẩy ra, câu nói quen thuộc cũng cất lên “Lăng” Phía sau là tiếng kinh hô của thư ký, “Tiên sinh, ngài không thể trực tiếp đi vào”

Nhìn thấy Triển Phi lộ ra vẻ mặt hưng phấn, một tay thì đang cầm laptop, Quý Ngật Lăng rút cuộc bắt đắc dĩ gạt đầu ra hiệu cho thư ký, nhìn thấy Triển Phi công khai bước vào đã vậy còn thuận tiện đóng luôn cửa lại, căn bản không để mắt tới vẻ mặt xanh đen của nàng ta.

“Triển Phi, mặc kệ nói thế nào, xin anh ít nhất cũng tôn trọng một chút đạo đức làm người cơ bản, quy tắc gõ cửa trước khi đi vào phòng người khác, mẹ anh hồi nhỏ không dạy sao?” Cau mày, Quý Ngật Lăng cũng biết bản thân đã dung túng tên này thái quá, để mặc hắn ở công ty mình vô pháp vô thiên đến mức này.

Tự tiện xâm nhập đây đã là lần thứ hai, chỉ sợ thêm vài lần nữa, thư ký sẽ bắt đầu làm như không thấy, xem việc tự nhiên đi vào văn phòng cậu là một đặc quyền của hắn.

“Mẹ tôi có giáo dục tôi hay không, cậu lại không biết?” Hừ một tiếng, Triển Phi trực tiếp lướt qua bàn, đi đến bên người Quý Ngật Lăng, không quan tâm đến ánh mắt cảnh cáo của cậu, vươn tay đặt laptop lên bàn, hành động có chứa chút cưỡng ép buộc đối phương phải nhìn vào màn hình.

Mẫu thân Triển Phi vẫn là một hiền thê lương mẫu, không có loại tính tình cấu gắt nóng nảy này, không biết phụ thân hắn đến tột cùng là ghen ở phương diện nào lại cường hãn như thế, có thể sinh ra một Triển Phi nếu ở thời phong kiến chắc chắn sẽ bị chu di cửu tộc.

Đừng tưởng những suy nghĩ này của Quý Ngật Lăng là có ý xấu, đây chính là lời khen ngợi xa xỉ. Loại người có khí thế bất trị, cả vú lấp miệng em, thời phong kiến trừ phi là hoàng tộc, nếu không nhất định cũng sẽ gây chuyện phản nghịch giết vua tự xưng Hoàng đế, kẻ như thế không bị tru di cửu tộc mới là lạ.

Bởi câu nói của người nào đó mà suy nghĩ nhẹ nhàng bay xa, Quý Ngật Lăng nhìn màn hình laptop của Triển Phi, thấy hắn nhấn nút bàn phím một cái, sau đó từ phong nền màu đen bỗng xuất hiện vô số tia sáng.

Màu sắc được phối hợp thập phần xinh đẹp, vừa kết hợp chặt chẽ nhưng đồng thời cũng đối lập mãnh liệt, bất luận là hỗ trợ hay được tôn lên, đều đạt đến hiệu quả vô cùng hoàn mỹ.

Càng nhìn Quý Ngật Lăng càng trở nên chuyên chú, cuối cùng tại thời điểm sau khi Triển Phi do dự nửa ngày, chuẩn bị nhẹ nhàng ngồi xuống tay cầm ghế tựa của cậu, Quý Ngật Lăng đột ngột một tay đẩy hắn ra, tay kia cầm laptop đi đến giữa văn phòng, căn bản không chú ý đến vẻ mặt của Triển Phi vì bị đẩy bất ngờ mà đau đến tái mét, kích động nói, “Xem như vậy sẽ không thấy được hết hiệu quả!”

Trong lúc Triển Phi kinh ngạc chăm chăm nhìn cậu, Quý Ngật Lăng liên tiếp làm nhiều động tác, một bên đóng rèm cửa kéo xuống một màn hình chiếu khổng lồ, sau đó cậu tắt toàn bộ đèn trong phòng khiến không gian lập tức bị chìm vào bóng tối, không lâu sau hình ảnh đột nhiên nổi lên, bắn ra vô số tia sáng rực rỡ trực tiếp tỏa ra từ trên màn hình huỳnh quang, tuyệt mỹ không sao tả xiết.

Không giống với sự kinh ngạc lúc ban đầu, lần này Quý Ngật Lăng hết sức tập trung quan sát chùm tia sáng được phóng đại, chú ý từng chi tiết, mỗi một thay đổi nhỏ cũng không buông tha. Trong khung cảnh tối đen, gương mặt tuần tú thỉnh thoảng được ánh sáng chiếu rọi, tạo nên hiệu ứng đổ bóng, càng khắc sâu hơn ngũ quan nguyên bản vốn anh tuấn sắc sảo, làm cho gương mặt cậu lại càng thêm hoàn mỹ, đôi con ngươi quá mức chuyên chú, tràn ngập phong vận[say mê hấp dẫn], tựa như hai viên nam châm, khiến Triển Phi bị hấp dẫn vô pháp khống chế.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hoàn toàn không bị quang cảnh độc đáo trên màn hình thu hút, trong đôi mắt Triển Phi chỉ tồn tại con người trước mặt, dù đứng dưới bóng đen của ánh đèn chiếu cũng không bị hào quang của nó vùi lấp.

Sớm biết con trai trưởng Quý Ngật Lăng của Quý gia tâm cao khí ngạo, sẽ không vì sự tồn tại của thể tục mà chịu trời buộc, khác với thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, cậu là loại người thanh cao bất tiết nhất cổ(1)đã khắc sâu vào trong xương tủy, sẽ không vì mộng tưởng hảo huyền mà tranh đấu, cũng sẽ không vì nó mà bất chấp tất cả để đạt cho bằng được, đối với cậu mà nói hết thảy đều không đáng, chỉ vân đạm phong khinh(2)mà thôi.

Từ thuở nhỏ đã vô số lần chạm mặt, ấn tượng khi đó của Triển Phi đối với Quý Ngật Lăng là bộ dạng cậu không tồi, cũng không phải là loại người dễ dàng tiếp cận. Khác với phong thái ngang ngược bá đạo khiến không ai dám đến gần của hắn, cậu chính là vô sở vị[sao cũng được, không quan trọng], giống như kết giao bằng hữu là chuyện dư thừa, khó trách mọi người cũng lười cùng cậu trò chuyện, nếu có người tình nguyện đến nhìn bọ cũng bởi cậu tương lai có thể sẽ trở thành lão Đại của họ mà thôi.

Về sau gặp lại, hắn đã là một khoảng thời gian khá dài. Sau khi lão tử đột nhiên thân thể không khỏe ngã xuống, bản thân liền chân chính tiếp nhận tất cả quyền hành của Triển thị, lần đó tại tiệc rượu của Triển gia, về mặt lãnh đạo, không nhượng bộ của Quý Ngật Lăng khiến hắn nổi lên ý muốn chinh phục.

Trước khi cùng cậu thật sự dây dưa, Triển Phi vẫn không chấp nhận việc bản thân có hứng thú với đàn ông, từ nhỏ đã từng đùa bỡn vô số nữ nhân, đương nhiên cũng biết đến sự tồn tại của MB[money boy/trao bao], nhưng hoàn toàn không có ý định sẽ thử qua, không đùa chứ ? Cơ thể thô cứng, đi vào cũng không thoải mái, không bị bẻ gãy là may rồi, kỳ thật khi nói đến, trong lòng hắn vẫn có chút ghê tởm.

Nhưng, cùng với Quý Ngật Lăng phát triển đến tình trạng mất kiểm soát là việc ngoài ý muốn. Vốn định khiến cho tên gia hỏa ngay cả nhìn cũng chỉ khinh thường liếc mình một cái phải triệt để cúi đầu, với suy nghĩ như vậy, Triển Phi phát động tấn công. Không thừa nhận cũng không được, đã công kích, sau khi lưỡng bại câu thương, hai người cơ hồ theo tự nhiên mà xảy ra quan hệ.

Từ đó về sau càng không thể văn hồi.

Không phủ nhận sau khi có quan hệ với Quý Ngật Lăng, bản thân hắn cũng qua lại với những nam nhân khác, hơn nữa không chỉ dừng lại ở một lần. Nhưng cái này cũng giống như chiêu kế, chỉ dùng để phát tiết. Dù sao hai người đều vô cùng bận rộn, cơ hội gặp mặt không nhiều, càng không nói tới có bao nhiêu cơ hội điên cuồng làm tình.

Triển Phi cho tới bây giờ là kẻ có tính dục mãnh liệt, cũng thừa nhận có đôi khi thích dùng thủ đoạn cụ, thời điểm nhìn những người đó nằm dưới thân hắn khóc lóc cầu xin, lại càng thêm phấn khích. Nhưng Quý Ngật Lăng những kẻ đó bất đồng, hoàn toàn bất đồng.

Nếu không phải cậu vì gia đình xảy ra biến cố đột nhiên yêu cầu muốn rời xa hắn, Triển Phi tuyệt đối sẽ đem cậu đặt ở trong lòng mà yêu thương, làm tất cả để không phải thương tổn cậu. Bởi vậy mới có thể cùng cậu kết giao lâu như vậy nhưng chưa từng áp dụng bất kỳ thứ đồ vật kỳ quái nào trên người cậu.

Hậu quả của một tuần không thể khống chế được Triển Phi đương nhiên biết tất cả đều đã kết thúc, triệt để chấm hết.

Nhưng điều này không có nghĩa Triển Phi ngoài mặt có thể thật sự như vậy tuyệt tình, như vậy tiêu sái. Hắn lúc nào cũng nghĩ đến cậu, mỗi một thói quen của cậu, mỗi một động tác của cậu, tất cả đều có thể tái hiện rõ ràng trong đầu hắn.

Mãi đến lần này, khi con người bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mặt, Triển Phi dứt khoát biết rằng, hắn tuyệt đối phải có lại được người này, và sẽ vĩnh viễn không buông tay một lần nào nữa.

Ánh sáng ngũ sắc trong bóng tối, vừa ái muội lại vừa duy mỹ, Triển Phi không thể khống chế mà chậm rãi tiếp cận Quý Ngật Lăng. Khi cậu quay đầu nhìn lại hắn, khoảng khắc ấy, như có một luồng năng lượng chạy xuyên qua toàn thân trong nháy mắt tập trung tại đan điền, cơ hồ bạo liệt muốn bùng nổ.

Đúng lúc đó, một trận tiếng chuông di động từ bàn làm việc vang lên, phá tan phần mỹ cảnh vừa chớm xuất hiện.

.

.

(1) Bất tiết nhất cổ : khinh thường, không để gì vào mắt

(2) Vân đạm phong khinh : ý chỉ thái độ lãnh đạm hồ hững, không quan tâm đến ai, đến cái gì, việc gì.

31. Chương 31

Tiếng di động du dương vang lên trong văn phòng vừa đường đột lại vừa bướng bỉnh.

Cau mày, Triển Phi tại thời điểm Quý Ngật Lăng định đi tới lấy điện thoại đang nằm trên bàn, liền cảm nó chuyển sang cho cậu. Trong quá trình đó hần nhác thấy tên người lóe lên phía trên màn hình, đầu mày càng nhíu chặt, từ đáy lòng trào dâng loại xúc động muốn lập tức cắt ngang cuộc gọi.

Nhìn thấy tín hiệu gọi đến, Quý Ngật Lăng hiển nhiên cũng bị sửng sốt một chút, không để mắt đến Triển Phi mà trực tiếp nhận điện thoại.

“Elan? Đang bận sao?” Có lẽ do chuông đã đổ khá lâu mới có người bắt máy làm Danny cho rằng bản thân đang quấy rầy cậu làm việc.

“Không có gì.” Ý muốn nói đúng là đang làm việc, dù sao hạng mục này cũng chính cậu tự mình tham dự, đề án do chính mình đề ra, thời điểm nhìn thấy thành quả cũng tự nhiên trở nên nghiêm túc quan sát, muốn sớm phát hiện những điểm chưa ổn để kịp thời sửa chữa.

“Là thế này, tôi vừa mới nhận điện thoại từ trợ lý của anh, có vẻ hần bên kia gặp vài tai nạn nhỏ, trong mấy tháng tới khó có thể trở lại làm việc được. Anh một mình xoay xở nổi không? Có cần tôi đến hỗ trợ không?”

Sau khi rời khỏi công ty Quý Ngật Lăng, Danny cũng không nhận lời mời đến làm việc cho những công ty khác, mà giống như SOHU(*), ở nhà nhận một ít đơn đặt hàng, thu nhập tuy không được xem là quá ổn định nhưng để duy trì sinh kế thì hoàn toàn không phải là vấn đề. Quý Ngật Lăng từng nói với y nhiều lần, khuyên y vẫn nên tìm một chỗ công tác chính thức, nhưng y chỉ lắc đầu, cười nói như bây giờ là tốt rồi.

Có lẽ ngay từ đầu y cũng đã nghĩ qua chính cậu một ngày nào đó sẽ cần mình quay về giúp đỡ, nếu đã có nơi làm việc ổn định thì sẽ khá phiền toái. Ít nhất bản thân Quý Ngật Lăng cũng không tiện mở miệng nhờ y, tuy nhiên tình huống lúc này lại không được như vậy.

Muốn nói công việc hiện không quá bận rộn là không có khả năng, còn ép tên trợ lý bị gãy xương trở về vị trí công tác lại quá vô nhân đạo. Nhưng nếu bây giờ tuyển thêm một người mới, chắc chắn hần cũng không thể ngay lập tức thích ứng, chờ hần một vài tháng sau quen với công việc thì tay trợ lý cũng đã quay lại. Lúc này trực bánh xe biến tốc quả thật khiến Quý Ngật Lăng đau đầu vô cùng.

“Dan, cậu bên kia hiện không nhận công tác nào sao?” Ấn hạ tình minh nguyệt, Quý Ngật Lăng theo thói quen muốn tựa vào bàn làm việc. Tuy vậy, tại thời điểm hơi lui một chút về phía sau cậu phát hiện cả cơ thể đã dán vào ***g ngực một kẻ khác, nhiệt độ da thịt so với chính mình cao hơn rất nhiều khiến cậu liền theo bản năng muốn di chuyển trở lên phía trước, nhưng người kia đã không cho cậu kịp có cơ hội.

Triển Phi cứ như vậy từ sau lưng ôm lấy Quý Ngật Lăng vẫn đang nói chuyện điện thoại, hai tay bao quanh vòng eo của cậu, đem lưng cậu dán sát vào bờ ngực vạm vỡ, làm cậu cảm thụ rõ ràng nhiệt độ lẫn hơi thở của hần.

Quý Ngật Lăng muốn quay đầu kháng nghị, nhưng trong nháy mắt da thịt non mịn bên tai liền bị Triển Phi dùng môi lưỡi liếm mát. Không phải loại liếm mát mang theo dự vọng chinh phục, cũng không phải cực điểm khiêu khích, mà là kiểu hôn trêu mền có chứa chút âu yếm.

“Ừ, tôi hiện đang làm một hạng mục, bất quá có thể hoàn thành nội trong hôm nay. Elan, có muốn tôi đến giúp anh vài tháng không? Coi như là trợ lý tạm thời cũng được.”

Danny trong lời nói mang theo ý cười, nhưng cảm giác có hơi chút mờ ảo, Quý Ngật Lăng cố gắng kéo suy nghĩ của mình quay về, tập trung vào cuộc gọi lại phát hiện chính mình căn bản làm không được.

Bàn tay Triển Phi giống như mang theo nhiệt hỏa vô cùng thông thả bắt đầu di chuyển lên trên, không lén vào trong tây trang mà ngay tại bên ngoài ái muội ma sát, dùng tốc độ thật chậm, từ rón một đường chạy thẳng lên ngực. Hần cứ như vậy xòe lòng bàn tay tiếp xúc với nơi gồ lên phía bên trong lớp vải áo của Quý

Ngật Lăng, khí lực khi lớn khi nhỏ, lẽ ra hoàn toàn không có cảm giác, nhưng không biết tại sao vẫn làm cho cậu có chút không chế không nổi, hơi hơi thở gấp.

Mà tay kia của hắn cũng thuận thể di chuyển xuống dưới, như trước không kéo mở khóa quần, cứ để cách hai tầng vải giả vờ xoa tròn, cơ hồ không dụng sức mà chỉ dựa vào lực hấp thụ dán lên trên bề mặt quần.

“Elan?”

“Àn” Vừa định trả lời Danny, bất thành linh tay Triển Phi nguyên bản đang nằm bên ngoài lớp vải, bất ngờ dùng sức bóp lấy dục vọng của cậu, sự kích động đột ngột khiến Quý Ngật phải lập tức cắn chặt môi dưới mới không thở hắt ra thành tiếng.

Đưa tay bắt lấy bàn tay vẫn còn đang làm càn bên dưới hạ thân, Quý Ngật Lăng cố gắng bình ổn hô hấp, tự hỏi không biết tiếng hít thở của mình có truyền qua ống nghe đến bên tai Danny hay không.

“Danny, tôi nghĩ hiện tại tôi hơi vội” Một tay bị nắm giữ, Triển Phi cũng không cố thoát ra, để mặc những ngón tay Quý Ngật Lăng gắt gao không chế mu bàn tay hắn, cảm thụ sự khẩn trương cùng run rẩy của cậu truyền sang, tựa hồ còn có chút cảm giác hưởng thụ. Nhưng tay kia vẫn còn ở trên ngực cậu di chuyển ma sát thì không được vắng lời như vậy.

Lúc này Triển Phi lại càng dứt khoát, đơn giản sau một hồi dùng sức xoa nắn thì chuyển sang phía đối diện. Ngay tại thời điểm Quý Ngật Lăng cho rằng hắn có ý định làm chuyện xấu, lòng bàn tay hắn chỉ nhẹ nhàng nâng lên, cả bàn tay dính vào bề mặt vải nhưng hoàn toàn không tiếp xúc đến làn da cách một khoảng nhỏ so với vải áo, rồi cứ thế mà di động đầu ngón tay sắc tình, làm động tác giống như đang âu yếm nhũ tiêm, nhưng thực tế lại tuyệt nhiên không chạm đến nó.

Ngực pháp phồng càng thêm dữ dội, Quý Ngật Lăng cảm thấy mồ hôi từng giọt từng giọt toát ra trên chóp mũi, tay đang nắm giữ mu bàn tay của Triển Phi không chút thả lỏng, tựa hồ chỉ cần cậu hơi sơ ý hắn lập tức sẽ từ bốn phía xâm phạm, mà đầu ngực kia bị khiêu khích như có như không, càng giống như dây vô. Đừng nói Triển Phi ngay từ đầu đã lưu lại trên gáy cậu vô số nụ hôn nhỏ tinh tế, nhưng những nụ hôn này cũng không triệt để mà chỉ vừa đủ, tựa như giả vờ mơn trớn treu ghẹo, khiến Quý Ngật Lăng cảm thấy sắp không xong đến nơi.

“Buổi tối sẽ gọi lại cho cậu.” Nói xong, cũng không để ý đến phản ứng của Danny, liền trực tiếp cắt liên lạc.

Cùng lúc đó, Triển Phi cắn một cái vào gáy Quý Ngật Lăng, nhưng cũng chỉ trong nửa giây sau khi cậu cúp điện thoại, động tác đầu tiên chính là thúc ngay khuỷu tay ra phía sau, khí lực không hề nhỏ.

Triển Phi bị ăn đau liền buông ra, nhìn Quý Ngật Lăng xoay người lại trừng mắt với hắn.

“Triển Phi! Người không thấy bản thân thật quá ấu trĩ sao ?! Nơi này chính là văn phòng của ta!” Quý Ngật Lăng gần như muốn nổi trận lôi đình, cứ nhiên ngay tại phòng làm việc của mình làm ra loại hành vi này! Lại càng không nói chính mình còn đang bận tiếp điện thoại! Đó là công việc! Là công việc!

Cậu vốn rất nhanh đã có thể cân nhắc có nên để Danny đến hỗ trợ hay không, kết quả lại bị hắn làm xáo trộn, cái gì cũng không biết, đầu óc trống rỗng!

“Vậy thì thế nào?” Triển Phi bĩu môi, “Không phải tất cả đàn ông trên đời khi bị ăn dấm chua đều trở nên ấu trĩ hay sao?”

Đôi mắt một lần nữa theo bản năng trợn to, Quý Ngật Lăng thật không thể tin được hắn vừa rồi mới nói cái gì! Hắn chẳng lẽ còn cho rằng đó là đương nhiên?! Khốn khiếp!

Dường như khi đối diện với gã đàn ông này, dù có thêm nhiều lý trí hơn thì cậu cũng đỡ không nổi mấy câu nói càn quấy của hắn. Quý Ngật Lăng một lần nữa cố gắng trấn áp lửa giận, giống như đang tự rèn luyện khả năng kiềm chế cho bản thân, chuyện như vậy, chỉ cần làm đi làm lại nhiều lần dần dần cũng sẽ quen thói.

“Triển Phi con mẹ nó, người rốt cuộc muốn gì?” Được rồi, cuối cùng Quý Ngật Lăng vẫn phải thừa nhận, chính mình vô pháp khôi phục lại được sự bình tĩnh, gã đàn ông này đã hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để tự vấn lương tâm, hắn cứ nhiên ngay cả ghen tức cũng nói ra được, hắn cứ nhiên dám nói hắn ghen!

“Tôi muốn gì, cậu thật sự không biết sao!?”

Lần này, Triển Phi trả lời cũng rất nhanh, thậm chí so với thanh âm của Quý Ngật Lăng lại càng lớn hơn, chấn động khiến tai người ta phải ù đi.

Có lẽ mấy câu tranh luận giữa hai người quá kịch liệt ồn ào, sau khi Triển Phi dùng hết sức rống xong câu kia thì cửa văn phòng cũng ngập ngừng, từ từ mở ra, sau đó đầu nàng thư ký run run nhô vào thăm dò. Nhìn thấy không gian tăm tối bên trong, trên màn hình lại đang bắn ra vô số chùm ánh sáng nhiều màu sắc, muốn bao nhiêu quỷ dị có bấy nhiêu quỷ dị. Nàng vừa định mở miệng hỏi Quý tổng có sao không, tên đàn ông kia quá mức hung thần ác sát, nàng lo hấn đối với Quý tổng gây bất lợi.

Nhưng cô thư ký còn chưa kịp mở miệng, Triển Phi cùng Quý Ngật Lăng đồng thời quát lên, “Đi ra ngoài!”

Nàng ta bị dọa sợ hết muốn làm rõ tình hình, lập tức đóng cửa quay về phòng làm việc của mình, lúc này nhịp tim đập liên hồi mới khôi phục lại trạng thái bình thường, quyết định về sau chỉ cần Triển Phi tiến vào văn phòng của Quý tổng, nàng sẽ tuyệt đối không bước vào đó nửa bước.

.

.

(*) SOHU: search thử thì chỉ ra một trang web của Trung Quốc, nhưng mình đoán ở đây giống như freelancer ấy, nghề tự do.

32. Chương 32

.

«Tôi muốn gì, cậu thật sự không biết sao!?»

Vừa lặp lại câu trên, Triển Phi vừa thu đi biểu tình ghen tuông vô lại ban nãy, nghiêm túc nhìn Quý Ngật Lăng, bởi khoảng cách giữa hai người phi thường gần gũi, đôi con ngươi màu xám tro kề cận trong gang tấc mang đến cảm giác áp bách cực điểm. Quý Ngật Lăng trừ bỏ đồng dạng nghiêm túc nhìn hấn thì căn bản không làm được động tác nào khác.

«Lăng, chuyện đã đến nước này, tôi muốn cái gì, cậu con mẹ nó vẫn không biết sao ?»

Không ngại liên tục làm việc gần mười tiếng đồng hồ mới hoàn tất đồng văn kiện phức tạp, sau đó mã bắt dính đề[cấp tốc]ngồi mười mấy giờ trên máy bay đuổi qua đây, không tiếc dùng hết thủy thủ đoạn để được cùng người xuất hiện một chỗ, không tiếc hy sinh thân thể của chính mình muốn giúp người thoải mái Quý Ngật Lăng đầu phải là đồ ngu ngốc, Triển Phi vẫn là vô cùng hiểu cậu, hấn không tin đã đến mức này rồi, cậu lại không biết hấn đến tột cùng là muốn cái gì!

Không tức giận, sau khi nói xong câu này, trong mắt Triển Phi để lộ ra một chút thương tâm, giống vẻ mặt như tối hôm qua khi cậu nói hấn lưu lại còn mình sẽ đi ở tạm một nơi khác.

Nhưng, cho dù hấn có để lộ ra biểu cảm đó thì nó còn tác dụng gì nữa chứ ?

«Triển Phi, tôi không nghĩ sẽ lặp đi lặp lại đề tài này, chúng ta lúc đầu có lẽ còn có khả năng, nhưng khi Quý gia tuyên bố phá sản, khoảng khắc phụ thân quyết định đến Anh Quốc thì giữa hai người đã không còn bất kỳ cơ hội nào nữa. Chúng ta sớm ở trong lòng đã biết rất rõ»

Nếu không cũng sẽ không thành ra thế này, một tuần đau khổ kia, tôi đã chấp nhận còn anh cũng đã phát tiết rồi.

Hết thủy đều đã kết thúc.

Không sai, nguyên nhân bọn họ vô pháp tiếp tục ở bên nhau không phải chính cậu không tha thứ cho hấn, mà là do điều kiện khách quan, bọn họ không cách chi cùng đứng chung trên một mảnh đất, còn nói cái rắm gì nữa, cả hai đều là người theo chủ nghĩa hiện thực tối thượng, căn bản không tiếp thu nổi cái gọi là tình yêu lý tưởng thuần khiết. Mà tuần lễ giáo huấn cực đoan kia cùng với đả kích khi biết Triển Phi bên ngoài có kẻ khác, đều chính là những phụ gia khách quan khiến mối quan hệ này càng thêm triệt để bị cắt đứt.

«Khôi hài, vì cái gì lại không thể? Rõ ràng cậu đối với tôi vẫn còn tình cảm! Vì cái gì lại không được? Lãng, cậu không nên là kẻ để ý mấy thứ như vậy! Cậu phải thuận theo cảm giác của chính mình! Không có chuyện gì là không có khả năng, chỉ có muốn hoặc không muốn, chỉ có hai lựa chọn này mà thôi!»

Bá đạo giống như cả thế giới này đều phải nghe theo lời Triển Phi hần.

Trừng mắt liếc hần một cái, Quý Ngật Lãng đã sớm biết gã đàn ông này không thể nói lý, chẳng qua không rõ bản thân vì sao lại nhiều lần cùng hần biện luận! Nhưng, biết là biết vậy, vẫn nhịn không được đáp trả một câu, «Triển Phi, nếu còn có một chút khả năng như vậy, người lúc trước sao vẫn buông tay?»

«Tôi hối hận! Con mẹ nó lúc trước buông tay muốn hối cũng không được! Cho nên lần này tôi sẽ không buông nữa!»

«SHIT!» Quý Ngật Lãng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, những chuyện trước kia hần lại chỉ có thể nhẹ nhàng dùng một câu hối hận để hình dung. Vì hần lúc đó không thể nuốt lời sẽ thả mình đi, liền triệt để phá hủy thân thể mình, vì cái gì qua nhiều năm như vậy lại muốn tiếp tục? Chính mình trước kia hy sinh liệu có ích gì!?

«Triển Phi, nếu người không gặp lại ta, thì vĩnh viễn cũng không có cái cơ hội để mà hối hận đúng không?!» Sáu năm, không có lấy một chút liên hệ, chặt đứt không còn một mảnh Nếu không có lần qua lại hợp tác này, hết thấy đều sẽ trở thành hai đường thẳng song song, còn có chỗ nào để mà tiếp tục!

«Lãng, chúng ta đều không phải là người hay nói «nếu», sự thật là tôi hiện tại đang đứng ở nơi này, đối với cậu gần trong gang tấc, tôi yêu cậu, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay cậu một lần nào nữa.»

«Ha ha» Cơ hồ tại một giây từ «yêu» được thốt ra, Quý Ngật Lãng đã bắt đầu không thể không chế mà cười to, không thêm để ý đến hình tượng, cũng không bận tâm đến sắc mặt đen xì của Triển Phi, cậu cười thiếu điều muốn sặc hồng, sắp hít thở không nổi nữa, nhưng vẫn không dừng lại được, «Triển Phi, anh đừng nhầm, anh hiện tại không có được tôi thì sao lại nói không muốn buông tay? Vả lại cũng đừng quá tự tin, anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi còn yêu anh?»

Đôi mắt xám tro một lần nữa trợn lớn, sắc mặt Triển Phi hết sức khó coi, ngũ quan căng thẳng, bắp thịt toàn thân dường như siết chặt lại, tựa như con báo ở giây tiếp theo sẽ lập tức vồ về phía con mồi, cả thân thể tản ra một loại khí tức vô cùng nguy hiểm.

Đối mặt với một Triển Phi như vậy, Quý Ngật Lãng hoàn toàn không có cảm giác mình đã nói sai điều gì, vô tư thẳng thắn nhìn lại hần, sau đó nhẹ nhàng bật ra một tiếng cười khế, «Đừng tự cho mình là đúng, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay của anh, Triển Phi, chúng ta đã không giống như trước kia, vĩnh viễn không còn khả năng có tương lai. Lời anh nói giống như trẻ con, chỉ có con nít mới dùng thứ từ ngữ hào huyền như vậy.»

Mắt trừng cơ hồ muốn rút gân, Triển Phi cuối cùng thu lại tầm mắt, từ bên người Quý Ngật Lãng đi thẳng ra ngoài.

Tại khoảng khắc đi lướt qua cậu, hần dùng thanh âm một mồi nhẹ nhàng nói với cậu, «Lãng, muốn cậu thừa nhận vẫn còn yêu tôi thật sự khó vậy sao?»

Mãi đến khi cửa phòng mở ra rồi đóng lại, sau khi sự yên tĩnh được triệt để khôi phục, Quý Ngật Lãng giống như thoát lực dựa hần vào bàn làm việc, tầm mắt hỗn độn nhìn những tia sáng ngũ sắc nhấp nháy trước mắt.

Dường như lúc này, Quý Ngật Lãng mới có thể thẳng thắn thừa nhận, chính mình không thể làm ra vẻ hoàn toàn không để ý đến Triển Phi, nhất cử nhất động của hần đối với chính cậu vẫn tạo nên sức ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, đây là phản ứng theo bản năng vẫn còn lưu lại trong cơ thể, không cho rằng bản thân vẫn còn yêu người đàn ông kia đến nỗi không thể tự kiềm chế.

Ảnh hưởng trong lòng quả thật không thể tiêu trừ, tình ái hiện tại, trừ bỏ dục vọng theo bản năng tối nguyên thủy phát tiết ra ngoài, Quý Ngật Lãng hoàn toàn không bận tâm đến cảm thụ của kẻ khác, vô luận là lúc đầu làm với Danny hay với Triển Phi lúc này, một người thì như phi tử thời cổ đại tận lực lấy lòng Hoàng

để, còn người kia lại như vô lâm cao thủ bị điểm huyết khiến cậu giống như trở thành phường cường gian

Cái này căn bản không phải là làm tình mà là tiết dục.

Trừ bỏ thật lòng thương yêu người kia, e rằng không ai có thể làm được từng này bước. Biết rằng Danny cùng Triển Phi tuy rằng hình thức biểu hiện bất đồng, nhưng không thể phủ nhận, bọn họ quả thật đều quan tâm đến cậu.

Sự cực đoan của Triển Phi từng khiến cậu gần như chết đi, mà niềm cảm thông chia sẻ của Danny lại giúp cậu một lần nữa sống lại.

Vậy còn mình thì sao? Có được tính là yêu bọn họ hay không? Ha hả. Quý Ngật Lăng thật sự không tìm được lời giải đáp.

Khi đêm xuống, Quý Ngật Lăng không báo trước, trực tiếp đi qua nhà Danny, phát hiện y đang gấp rút hoàn thành công việc hiện đang có trong tay, số lượng đã nhiều lại còn phức tạp, vả lại cũng không được mắc bất kỳ sai sót nào.

Trong phút chốc nhìn thấy cậu, Quý Ngật Lăng chắc chắn từ trong biểu tình không quá rõ ràng của y, bắt được một tia vui mừng phát ra từ nội tâm.

Có lẽ đối với y mà nói, hạnh phúc và thỏa mãn kỳ thật chính là những điều rất nhỏ bé đơn sơ.

Vì trước đó cậu không gọi điện nói sẽ ghé qua, Danny đã tùy tiện chuẩn bị một phần mì đơn giản để buổi tối có thể vừa ăn vừa tiếp tục làm việc. Khi nhìn thấy Quý Ngật Lăng thì y liền tắt bếp, mời cậu ra nhà hàng nhỏ gần nhà ăn tối, ai ngờ Quý Ngật Lăng nói y chỉ c

33. Chương 33

Cho rằng chính mình sẽ ở lại qua đêm chỗ Danny, nhưng trong lúc Danny đang tắm rửa, Quý Ngật Lăng bất tri bất giác đứng dậy mặc áo khoác, trước vẻ kinh ngạc hiển hiện trong đôi mắt xanh thẳm của Danny, nói một câu, « Tôi về trước đây »

Nỗi thất vọng chợt lóe lên liền lập tức bị thay thế bằng một nụ cười mỉm dịu dàng, Danny buông khăn mặt đã bị lau ướt một nửa xuống, đi đến bên Quý Ngật Lăng giúp cậu cài lại nút áo sơ mi, dựng thẳng lại cổ áo, rồi kéo khóa áo khoác thật ngay ngắn.

« Bên ngoài gió lớn, cẩn thận một chút. »

Đã gần mười hai giờ, Quý Ngật Lăng không biết tự nhiên bị cái gì xui khiến, hiểu rõ nếu ở lại thì ít nhất cũng có thể sẽ được ngủ ngon một giấc, nhưng trong lòng lại không nỡ khiến cậu theo bản năng muốn quay về.

Đưa mắt nhìn chồng tài liệu chất đống trên bàn, Quý Ngật Lăng cuối cùng không nói gì, giống như không nhìn thấy, cất bước đi ra ngoài.

Công tác này ít nhất cũng cần đến vài thiên tài mới có khả năng hoàn thành, vì để có thể trở về công ty chiếu cố cậu sớm hơn một chút, y mới đẩy nhanh tốc độ, giành giật từng phút từng giây. Thời điểm Danny đang tắm rửa, Quý Ngật Lăng nhìn thấy chiếc đồng hồ hẹn giờ theo thói quen được y đặt tại đầu giường, thời gian báo thức là hai giờ sáng. Đó là một phương thức cài đặt chuông báo thật đặc biệt, tiếng chuông cũng không kêu gào giống những kiểu chuông thông thường khác, mà trong một khắc khi kim đồng hồ chỉ đúng giờ, vòng tay được nối liền với đồng hồ sẽ đột nhiên rung động dữ dội, chỉ cần đeo vòng tay đó khi ngủ, đến giờ đã định, Danny có thể tỉnh giấc mà không làm ảnh hưởng đến người bên cạnh.

Y muốn lúc hai giờ sáng sẽ trộm đứng dậy, đem toàn bộ những phần đề án còn đang dang dở giải quyết cho xong. Như vậy ngày hôm sau mới có thể có mặt ở công ty giúp Quý Ngật Lăng xử lý công việc.

Mặc dù vất vả lén lén lút lút như vậy, y vẫn hy vọng có thể lưu cậu lại ngủ qua đêm.

Lúc chạy xe dưới ánh đèn đường trải dọc hai bên đường cái, Quý Ngật Lăng cảm thấy trong lòng dường như đang bị thiêu đốt bởi một nỗi ưu phiền nào đó, hoàn toàn không thể giữ được sự thanh tĩnh. Cậu biết rõ Danny đối với mình từ trước đến nay đều cho đi vô điều kiện, vô hạn độ, thậm chí không yêu cầu phải được hồi đáp. Vì cái gì hiện tại lại đột nhiên cảm thấy đau đớn ngứa ngáy không chịu nổi, hận không thể dùng móng tay ra sức cào cào đến triệt để đổ máu để bình ổn cảm giác nhột nhột lúc này.

Khi về đến nhà, cậu phát hiện bên trong tối đen như mực, xem ra Triển Phi không phải đi đến nơi khác mà đã chìm vào giấc ngủ. Quý Ngật Lăng sau khi đưa xe vào gara thì dùng chìa khóa mở cửa chính.

Thời điểm cậu đi ngang qua đại sảnh, đột nhiên từ trong bóng đêm một âm thanh không khác gì sấm rền chớp giật ngay tại phòng khách âm dương quái khí phóng ra.

« Người còn biết đường quay về sao ? »

Nếu không phải Quý Ngật Lăng tự thừa nhận trái tim mình đủ kiên cường mạnh mẽ, một tiếng này tuyệt đối sẽ dọa chết cậu. May mà khi bước vào cửa cậu đã nghĩ đến Triển Phi, nếu không sớm biết kẻ còn lại duy nhất trong nhà này là hắn, ai mà chịu nổi trong bóng đêm đột nhiên nhảy ra cái chuyện ma quỷ đáng sợ như thế này !

Cố gắng bình ổn hô hấp, Quý Ngật Lăng cau mày bật công tắc đèn phòng khách, chỉ thấy kẻ nào đó đang nghiêm trang ngồi trên ghế ở cạnh bàn, bộ dáng vô cùng nghiêm túc, thật giống như đang chờ người đến đàm phán.

« Tôi còn nghĩ cậu sẽ không quay về, ha ha » Triển Phi cổ quái cười lên hai tiếng, Quý Ngật Lăng bình thản liếc hắn một cái, xoay người tiếp tục bước về phòng mình, không tính sẽ để ý đến kẻ điên kia nữa.

Ngay khi Quý Ngật Lăng mở cửa phòng chuẩn bị đi vào, tiếng nói phía sau lại vang lên, lần này ngữ điệu đã trở lại bình thường không ít, có chứa chút mệt mỏi, nhưng mang theo càng nhiều vẻ buông xuôi, giống như hắn bắt buộc dĩ tự nhận thua cuộc.

« Lăng, chúng ta bình tĩnh nói chuyện một chút được không ? »

Có lẽ trận tranh cãi chiều nay đã bắt đầu có tác dụng, hoặc cũng có thể do Quý Ngật Lăng đã triệt để nói rõ ràng trắng đen, khiến Triển Phi rốt cuộc không thể dùng cái đầu nóng để suy nghĩ vấn đề một cách đơn giản nữa, hắn đã thấy được sự tồn tại không thể phủ nhận của con sông Hồng Cầu(*) giữa hai người, sau nhiều giờ ngồi suy ngẫm tự vấn hắn cuối cùng đã phải chấp nhận sự thật.

Mặc kệ đến tốt cùng mục đích nói chuyện của Triển Phi là gì hay hắn muốn ra điều kiện gì, Quý Ngật Lăng để ý thấy hắn đã kiên nhẫn ngồi chờ cho đến bây giờ, cũng không hề nổi bão mà chỉ lộ ra biểu tình thành khẩn, cậu nghĩ cũng nên cho hắn một cơ hội.

Đương nhiên nói như vậy cũng thật ích kỷ, dù sao kẻ bị chơi đùa không phải là Triển Phi, mà người cần một cuộc nói chuyện nghiêm túc cũng không phải là Triển Phi, dù sao động từ nói chuyện này nếu không có đủ hai chủ ngữ thì cũng sẽ mất hết công năng.

Quý Ngật Lăng rất nhanh pha xong một bình cà phê rót một tách đưa cho Triển Phi, sau đó ngồi xuống đối diện với hắn, chờ hắn mở miệng nói ra suy nghĩ của mình. Nếu hắn còn một chút lý trí, không bá đạo đơn giản hóa vấn đề, có thể nhận thức rõ ràng sự việc, dù sao bây giờ giữa bọn họ chỉ còn là con số không, đối với họ mà nói, cứ tiếp tục ra sức giãy giụa cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Bởi loại người có tính cách như thế này, vốn đã được định hình ngay từ thuở ban đầu, căn bản không có khả năng thay đổi.

Nhìn Quý Ngật Lăng một cái thật sâu, Triển Phi nhẹ nhấp một ngụm cà phê, « Kỳ thật thị trường Thượng Hải hiện đã ổn định, cậu hoàn toàn có thể dần dần mang trọng tâm công ty chuyển về Thượng Hải, cùng một kiểu công ty, cậu ở Thượng Hải tuyệt đối so với ở Anh vẫn sẽ làm tốt thôi »

Triển Phi ánh nhìn âm trầm vô cùng nghiêm túc nói đến đây, Quý Ngật Lăng cảm thấy chính mình ngay cả khí lực để sinh khí cũng không có. Trước tiên mặc kệ hai người còn tình cảm dành cho nhau hay không, phản ứng của cậu đối với hắn có tính là yêu hay không, mà sự xâm lược của hắn đối với cậu có tính là bản

năng giống được muốn đoạt lại thứ nguyên bản thuộc về mình hay không, hắn quanh đi quẩn lại suy nghĩ nửa ngày, kết quả lại muốn cậu vứt bỏ sự nghiệp hiện tại, trở về bên hắn.

Ha hả, hắn dựa vào cái gì !?

Triển Phi còn cẩn thận phân tích giúp Quý Ngật Lăng lợi nhuận cụ thể nếu cậu về nước phát triển so với hiện tại, thậm chí còn đưa ra dự đoán chuẩn xác, trong vài năm tới là đã có thể bổ khuyết phần giá trị chênh lệch, mấy năm nữa thu nhập sẽ vô cùng tốt, xu thế hợp tác kinh tế trong tương lai giữa quốc nội và Anh quốc, Triển Phi lý luận rõ ràng mạch lạc, xem ra đã hao phí không ít tinh lực.

Không nghĩ nhìn hắn nói càng nhiều lại càng có bộ dáng hồi sự như vậy, Quý Ngật Lăng uống một ngụm cà phê, dời tầm mắt, trong lòng cảm thấy buồn phiền cấu kinh nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ ngoài bình tĩnh.

Nhưng ngay tại thời điểm Quý Ngật Lăng quay đầu nhìn sang hướng khác, Triển Phi đang thao tha bất tuyệt bỗng dừng im bất, kiểu ngắt ngang này quá mức đường đột khiến Quý Ngật Lăng cũng phải tò mò dời tầm mắt trở lại, liền bắt gặp đôi mắt như sắp phun ra lửa của hắn.

Chết tiệt, lão Đại nhà ngươi không đến mức này chứ ?! Ta bắt quá chỉ không muốn nghe ngươi nói nhiều mà thôi, ngươi lại có thể tức thành như vậy ? Ta thậm chí còn chưa làm ra hành động phiền chán quá đáng !

Chẳng qua nơi Triển Phi đang nhìn chằm chằm, không phải là đôi mắt Quý Ngật Lăng mà là bên cổ của cậu, dấu hôn kia không thể được xem là quá rõ ràng, nhưng khẳng định khi còn ở công ty vẫn chưa có !

Lần theo ánh nhìn trắng trợn của Triển Phi, Quý Ngật Lăng cũng phát hiện có gì đó không ổn, nhẹ nhàng hạ mi mắt đồng thời đưa tay sờ lên vết hôn in bên cổ, nghĩ đến lúc này, Danny ở trên người cậu không cẩn thận lưu lại dấu vết, Quý Ngật Lăng có chút cười khổ.

Tuy đã thử qua, nhưng vô luận Danny có cố gắng thế nào đi nữa thì dục vọng kia vẫn ngang bướng không chịu phản ứng, mãi đến cuối cùng Danny mới ôn nhu hôn cậu một cái, hỏi Quý Ngật Lăng gần đây đang có chuyện buồn phiền phải không ? Y mong cậu đừng tự gây áp lực cho bản thân, tất cả phiền não rồi sẽ theo thời gian mà từ từ ly khai thôi.

Giống như sáu năm qua, Danny vô cùng hiểu cậu, nhìn thấy nơi đó của cậu rõ ràng là có phản ứng, nhưng Quý Ngật Lăng vẫn vô pháp vượt qua bóng ma tâm lý, y thay cậu làm tất cả mọi chuyện, cho dù có đơn giản dùng tay để giúp cậu thì cũng không đạt được kết quả như mong đợi.

Gật gật đầu, Quý Ngật Lăng sau khi nhìn Danny hơi hơi trẻ con mút vào dục vọng của mình thì đi vào buồng tắm tắm rửa.

Cũng chính vì vậy, Quý Ngật Lăng đối với việc Triển Phi dễ dàng khơi mào dục vọng của bản thân thì cảm thấy vô cùng mê muội, trái tim cũng không ngừng rối loạn.

Lửa giận của Triển Phi lập tức phóng tới, đem bầu không khí nói chuyện thân thiện ban nãy phá tan thành từng mảnh, bộ dáng giương nanh múa vuốt giống như lão hổ bị đâm phải đuôi, làm Quý Ngật Lăng cũng phải mặt nhăn mày nhíu khó chịu. Hắn quát, « Ngươi cư nhiên có gan ở bên ngoài ăn vụng !? Ngươi sao dám trắng trợn cùng tên kia phát sinh quan hệ như vậy hả !? Hắn rốt cuộc có đạo đức hay không, cha mẹ hắn không dạy hắn không được phép động vào đồ vật của người khác hay sao ?! »

Triển Phi hoàn toàn không thể ngồi yên được nữa, ở trong phòng khách đi qua đi lại mấy vòng, bàn tay hét nắm vào lại buông ra, tựa như hận không thể đâm cho Quý Ngật Lăng một đâm, nhưng rồi không nỡ, cuối cùng chỉ có thể đem hết quyền này đến quyền khác phát tiết lên mặt bàn rắn chắc.

Quý Ngật Lăng từ trước đến giờ chưa từng thấy qua một Triển Phi kích động phần nộ như vậy, cho dù tại thời điểm chính cậu nói với hắn bản thân đã quyết định sang Anh quốc, hắn cũng chỉ lạnh lùng nhìn lại mà thôi.

Đến tột cùng là do tuổi tác hay tại nguyên nhân nào khác đây ?

Muốn bật cười nhưng Quý Ngật Lăng phát hiện khóe miệng căn bản đã trở nên cứng ngắt không chịu nhúc nhích, đầu mày nguyên bản nhíu chặt cũng chậm rãi giãn ra, khôi phục lại trạng thái ban đầu. Chờ cho Triển Phi phát tiết một trận mới nhẹ nhàng nói một câu.

« Hiện tại rốt cuộc ai mới là cục nợ ngoài ý muốn ? Ai mới là kẻ thứ ba ? Ai mới là kẻ đang nhúng mũi vào chuyện tình cảm của người khác, là ai hả ? »

Nói xong câu này, Quý Ngật Lăng cũng không thèm nhìn đến vẻ mặt trong nháy mắt ngậy ra của Triển Phi, chỉ đứng lên quay về phòng rồi đóng cửa lại.

Sau một trận ầm ĩ mất kiểm chế đem phòng khách biến thành một mớ hỗn độn, thì hiện tại lại trở nên triệt để yên tĩnh.

Chú thích :

(*) Hồng Cầu : là con sông mà Hạng Vũ và Lưu Bang dùng làm đường biên giới để chia đôi hai nhà Hán Sở

34. Chương 34

Không biết Triển Phi đã trải qua khoảng thời gian sau đó như thế nào, sau khi nói xong câu kia, Quý Ngật Lăng ngược lại cảm thấy tinh thần sáng khoái hơn rất nhiều, ngay lập tức tiến vào giấc ngủ, tận hưởng một đêm không mộng mị.

Dù sao khách phòng cũng đã được sửa sang hoàn hảo, Triển Phi muốn ngủ lại cũng được mà đi thuê khách sạn cũng tốt, một người đã lớn tổng ngồng như vậy chắc không cần kẻ khác phải dạy dỗ phải nghỉ ngơi như thế nào chứ?

Sáng sớm hôm sau, Quý Ngật Lăng mặc quần áo chỉnh tề, sửa soạn thật tốt hình tượng, lúc rời khỏi phòng liền nhìn thấy Triển Phi thần thanh khí爽 đang ở trong phòng khách loay hoay nướng bánh mì tỏa ra hương thơm ngào ngạt, còn gọi cậu mau đến ăn sáng.

Không thể đoán được hắn làm thế nào mà mới ngày hôm qua còn nổi cơn tam bành hôm nay đã hạ hỏa nhanh như vậy, có thể giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, thậm chí còn cao hứng đi làm điểm tâm. Đương nhiên nếu bỏ qua cái máy nướng bánh đang bốc khói không nói đến, thì mấy lát bánh mì jam-bông vàng óng, bình sữa ấm nóng cùng quả trứng luộc, coi như một bữa sáng kiểu Tây tiêu chuẩn đầy đủ dinh dưỡng.

«Điểm tâm phong cách Tây Âu vẫn là thuận tiện nhất, ngay cả người như tôi còn làm được một bữa sáng như vậy.» Nhìn Quý Ngật Lăng ngồi xuống, Triển Phi đưa cho cậu sữa và bánh mì rồi bắt đầu giúp cậu lột vỏ trứng.

Tận mắt thấy hành động tuyệt đối không nên thuộc về Triển Phi này, Quý Ngật Lăng hoàn toàn không kịp có được cảm giác cảm động, chỉ thấy âm trầm khủng bố vô cùng, hắn kỳ này lại nghĩ ra trò gì nữa đây?

Cầm bánh mì cắn một miếng, Quý Ngật Lăng thần sắc ngưng nhìn tay Triển Phi duỗi ra giữa không trung, giữa mấy đầu ngón tay kẹp quả trứng luộc đã bóc hết vỏ trong suốt.

«Này.» Nhẹ nhàng mở miệng nói một tiếng, Triển Phi ý bảo Quý Ngật Lăng nhận lấy quả trứng.

Hơi hơi do dự, Quý Ngật Lăng cuối cùng vẫn đỡ lấy, một miếng rồi lại một miếng bắt đầu ăn trứng cùng bánh mì và uống sữa, không rõ hết thấy chuyện này có phải là do mình nằm mơ hay không, cũng có lúc người này thay kẻ khác làm điểm tâm sao?! Chỉ sợ thái dương mọc đằng Tây hay trời đổ mưa đổ máu!?

Không mở miệng hỏi lý do, có lẽ Quý Ngật Lăng từ trong tiềm thức không nghĩ muốn phá hư khung cảnh này, Triển Phi hắn cũng nghĩ vậy nên mới tận lực làm như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, nói chuyện phiếm thiên nam địa bắc, đem điểm tâm ăn không còn một mẩu nhỏ.

Như trước Quý Ngật Lăng vẫn là người lái xe, đưa Triển Phi đến công ty, nhưng Triển Phi không giống ngày hôm qua trực tiếp một mình đi lên lầu, hôm nay hắn sống chết cũng muốn cùng Quý Ngật Lăng từ bãi đậu xe sau đó dùng thang máy ở tầng ngầm để đi lên.

Không rõ nguyên nhân Triển Phi đột nhiên quyết tâm trở thành một con dĩa là gì, đặc biệt là sau ngày hôm qua, khi Quý Ngật Lăng đã đem mọi chuyện nói rõ ràng minh bạch, vậy mà Triển Phi vẫn muốn can dự vào cuộc sống của mình ngày một táo tợn hơn, thật sự là

Nhưng may mà kiểu can thiệp này cũng không mang tính cưỡng chế như trước, thậm chí Triển Phi còn cố gắng không chế dục vọng của bản thân. Tuy nhiên hẳn như vậy càng khiến Quý Ngật Lăng cảm thấy áp lực hơn, dường như tùy thời đều phải căng thẳng thần kinh nghĩ cách đối phó hẳn.

Thang máy lên tới lầu một thì dừng lại, cửa mở ra, bên ngoài cửa chính là Danny đang ngạc nhiên nhìn Quý Ngật Lăng, y mỉm cười bước qua cánh cửa thang máy dần khép lại. Mãi đến khi đã hoàn toàn vào hẳn bên trong, y mới chợt nhận ra sự có mặt một nam nhân khác đang đứng bên cạnh Quý Ngật Lăng, hơi hơi ngẩng đầu nhìn hẩn liếc mắt một cái. Người phương Đông ở Anh Quốc cũng không nhiều, ngoại trừ sinh viên và nhân viên công ty thì một nhân vật có khí thế như thế này đúng là khá hiếm hoi.

Mà ngay tại thời điểm Danny nhìn về phía Triển Phi, hẳn cũng đồng thời nhìn lại người con trai so với mình thấp hơn một cái đầu. Dáng người không giống với người ngoại quốc thân thể vốn cường tráng, y có vẻ nhu nhược, thân hình mảnh khảnh, cho dù đang mặc tây trang vẫn tạo cảm giác có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, tóc có màu vàng nhạt nhạt, trông thật mỏng manh nhu hòa, đôi mắt lớn mang một màu xanh trong suốt.

Vừa nhìn lướt qua đã biết là GAY chính hiệu.

Cơ hồ chỉ liếc mắt một cái, Triển Phi liền lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về hướng khác, không có chút hứng thú quan sát tình địch. Danny không phải là loại hình yêu thích của Quý Ngật Lăng, điểm ấy Triển Phi hầu như có thể xác nhận, nhưng tình cảm tên con trai này dành cho Quý Ngật Lăng hoàn toàn không hề che giấu, khiến Triển Phi không thể coi thường.

Chỉ sợ đối với Quý Ngật Lăng nhất kiến trung tình, sau đó bám riết không tha mới biến thành cái loại quan hệ như hiện nay.

Không giống như việc Triển Phi điều tra về Danny, Danny lại hoàn toàn không biết Triển Phi đến tột cùng có bộ dạng ra làm sao, bất quá từ những miêu tả thừa thớt của Quý Ngật Lăng, cùng với tâm trạng lên xuống phập phồng gần đây của cậu, Danny cũng có thể lập tức khẳng định người đang đứng kế cậu, tám chín phần chính là Triển Phi.

Không nghĩ tới việc Triển Phi đột nhiên xuất hiện ở Anh Quốc, càng không nghĩ tới việc hai bọn họ có thể tiếp tục sống vai đứng chung một chỗ, lại càng không muốn nói bọn họ còn cùng nhau đi thang máy từ gara lên đây. Toàn bộ chuỗi sự kiện này không thể nào dùng lý do lãng mạn như tình cờ gặp nhau trên đường đến công ty để giải thích là xong.

Mà ở khoảng khắc nhìn thấy Danny, Quý Ngật Lăng cũng đột nhiên cảm thấy bất ổn, trong lòng loạn thành một đồng hỗn loạn. Rõ ràng chính cậu yêu cầu Danny tới công ty, đã vậy còn tự tư tự lợi hy vọng y có thể giúp mình ổn định cảm xúc, không để Triển Phi dễ dàng khiến mình đánh mất lý trí. Nhưng mà ý tưởng ích kỷ như vậy, thật sự được sao?

Triển Phi chắc chắn đã điều tra qua Danny, điểm này cậu có thể khẳng định, mà Danny cũng là người thông minh, sẽ không khó đoán ra thân phận của Triển Phi.

Loại gặp gỡ trùng hợp không có bất kỳ sự chuẩn bị trước này khiến không khí giữa ba người trong thang máy trở nên thập phần quái dị. Không ai mở miệng nhưng bầu không khí tựa như vẫn bị bóp méo vặn vẹo.

Danny hơi hơi cúi đầu, nụ cười trên khóe môi đã có phần cứng ngắc, dường như cảm thấy hoang mang trước tình cảnh gương gào này. Triển Phi ngược lại khoác lên dáng vẻ đại gia, ngẩng đầu đứng thẳng, hoàn toàn không bởi vì kẻ kia mà trở nên lúng túng, hoàn hảo đối lập với Danny. Trong khi đó Quý Ngật Lăng cau mày đứng giữa hai bọn họ, đầu óc trống rỗng.

Sau khi lên đến tầng của công ty, ba người đồng thời rời khỏi thang máy, Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng hít vào một cái, nói, «Dan, cậu vào văn phòng tôi một lát.» nói xong dẫn đầu tiến vào phòng làm việc. Sau khi cùng một vài nhân viên cũ chào hỏi qua lại, Danny mới chậm rãi đi đến văn phòng, vả lại còn thuận tay đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa phòng đóng kín, Triển Phi lộ ra biểu tình bí hiểm khó đoán, hai thư ký ngồi một bên lo lắng cầm lấy điện thoại, chuẩn bị tùy thời mà gọi bảo vệ đến cứu giá.

Đem năm bản hợp đồng vẫn chưa soạn thảo giao cho Danny, Quý Ngật Lăng còn lấy ra một ít hạng mục gài dây để y có thể mau chóng nắm bắt tình hình công ty, làm tốt công tác chuẩn bị.

Không hề kiểm tra hộp thư, Danny trực tiếp dùng máy tính của gã trợ lý, dù sao software bên trong cũng đã được cài đặt đầy đủ, vốn do y trước đây dùng qua đã lưu lại, mức độ thân thuộc e so với gã trợ lý còn cao hơn.

Hai người chuyên tâm nghiêm túc trao đổi công việc suốt một giờ, cũng không đề cập đến bất kỳ câu nào không liên quan đến công tác. Mãi đến cuối cùng sau khi đã bàn giao xong xuôi, Quý Ngật Lăng vui đầu miệt mài xem văn kiện, mang tư thế nếu không có vấn đề gì thì mau đi làm việc đi. Danny ngay cả trong lòng có nhiều điều muốn hỏi nhưng nhìn dáng vẻ cậu cái gì cũng không muốn giải thích, không muốn nói đến, cuối cùng chỉ có thể do dự vài giây rồi thở dài, cầm văn kiện xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Kỳ thật y cũng không định hỏi gì cả, chẳng qua lo lắng Quý Ngật Lăng có thể hay không vì Triển Phi khiến cho tâm thần không yên, cảm xúc dao động bất ổn, vô pháp an tâm công tác.

Ngay tại thời điểm Danny xoay người chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên cửa văn phòng lại lần nữa bị thô lỗ đẩy mở, lần này thư ký đơn giản làm như không thấy, thậm chí ngay cả giả bộ kêu lên cũng không có.

Mà tên đàn ông có thói quen xông bừa vào văn phòng của người khác kia chỉ đứng tựa ngoài cửa, nhìn thẳng vào Quý Ngật Lăng bất ngờ ngẩng đầu trừng mắt lại với hắn, triệt để bỏ qua Danny đang đứng giữa hai người, tâm tình tựa hồ rất tốt nói, «Lăng, đã giải quyết xong đám chính phủ Nhật bản bên kia! Cậu bỏ trống lịch trình ba ngày sau, chúng ta cần trực tiếp bay qua khảo sát một chút! Đã lâu không cùng đi Nhật Bản»

35. Chương 35

«Triển Phi, tôi hiện giờ đang bận trao đổi công việc, chẳng lẽ một CEO của một tập đoàn lớn như anh mà ngay cả đạo lý không được tùy tiện chen ngang khi người khác đang nói chuyện cũng không biết sao?» Giọng điệu Quý Ngật Lăng xem như tâm bình khí hòa, nhưng sự cảnh cáo trong ánh mắt thì hết sức rõ ràng.

Đoán rằng Triển Phi tám phần sẽ không đếm xỉa đến mà tự ý sải bước đi thẳng vào văn phòng, ai ngờ hắn lại nhìn Danny đang chuẩn bị rời đi, được nửa đường nhưng vì hắn bất thành linh xông vào mà lộ vẻ xấu hổ đứng im giữa phòng. Triển Phi nhún vai nói với Quý Ngật Lăng, «Xin lỗi, tôi nghĩ cậu đã sớm bàn giao xong. Việc kia chờ cho cậu dàn xếp ổn thỏa thì báo với tôi một tiếng, khu vực triển lãm bên Nhật Bản có chút vấn đề.»

Sau khi Quý Ngật Lăng gật gật đầu thì hắn vô cùng biết điều ly khai văn phòng, còn thay họ đóng cửa lại.

Danny xoay người, nhìn Quý Ngật Lăng biểu tình có phần phức tạp không thể chạm đến, vốn muốn biết cậu đối với Triển Phi có còn tình cảm hay không, có còn cảm giác dao động mãnh liệt hay không, hiện tại y hiển nhiên đã biết đáp án.

Không nhúc nhích, Danny chỉ nhìn Quý Ngật Lăng, chờ cậu trước tiên lên tiếng. Dù sao chuyện công việc cũng đã bàn giao ổn thỏa, mà Danny cũng đã chuẩn bị rời khỏi văn phòng, nhưng nếu cậu nói với Triển Phi hiện tại bọn họ vẫn chưa thảo luận xong, Danny tự nhiên sẽ không thể lập tức rời đi. Suy đoán nguyên nhân Quý Ngật Lăng trong nháy mắt không phải không cho mình bỏ đi mà là theo bản năng muốn đuổi khéo Triển Phi, Danny phát hiện, bản năng này vô cùng có khả năng là một loại phản ứng.

Có chút đau đầu lắc lắc mái tóc, Quý Ngật Lăng bóp trán, uống một ngụm hồng trà thư ký pha lúc sáng sớm.

«Như cậu thấy đấy, hắn đã đuổi đến tận nơi này rồi.» Nói ra một câu không đầu không đuôi, Quý Ngật Lăng biểu tình có hơi chua xót, nhưng còn hơn cả vẻ thống khổ lại chính là sự bất đắc dĩ.

Đôi mắt xanh thăm thẳm thật lâu khóa trên người Quý Ngật Lăng, ngoài thương yêu trĩu mền thì không hàm chứa bất kỳ cảm xúc nào khác.

«Tôi cảm thấy có hơi không vác nổi gánh nặng nữa.» Không tận lực vì lấp nội tâm thống khổ giãy giụa, sự yếu ớt của Quý Ngật Lăng cũng chỉ ở trước đôi mắt ôn nhu kia mới có thể để lộ ra ngoài.

“Elan, anh còn hận hân không?”

Do dự một chút, Quý Ngật Lăng thông thả gật gật đầu, nhưng tại lần thứ hai gật đầu thì nhíu chặt mày, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Hận? Muốn nói không còn là không có khả năng, hiện tại sau mỗi lần tiết dục cậu lại không ngừng nhớ đến kẻ đã gây ra nỗi khốn khổ triền miên trên thân thể mình. Nhưng muốn nói có bao nhiêu hận, rồi lại giống như đã phai nhạt. Bây giờ hai người là đối tác làm ăn, Quý Ngật Lăng còn hơn cả oán hận hân, chính là càng hy vọng đừng cùng hân xuất hiện ở một chỗ, nhưng mà

“Đừng tra tấn bản thân như vậy Elan, anh chẳng qua vẫn còn để ý đến hân, không liên quan đến yêu hận.”

Để ý, đúng vậy, như thế nào có thể không thêm để ý, Triển Phi chỉ cần đứng trước mặt cậu liền tạo thành áp lực, kẻ khác so với hân hoàn toàn không thể đạt cùng cấp độ.

“Nếu là để ý, không cần phải tận lực khiến mình khó xử, cứ thuận theo tự nhiên, dựa vào bản ngã, muốn cái gì thì làm cái đó Đừng lo lắng quá nhiều đến những thứ không cần thiết.” Anh đau khổ tôi sẽ đau lòng. Cho nên thà rằng anh có thể buông tay làm điều mình muốn, vô luận kết cục có thể nào đi nữa ít nhất sẽ không thống khổ như hiện tại.

Đừng cố gây áp lực cho bản thân, kỳ thật yêu hay không yêu, hận hay không hận, chỉ thuận theo tự nhiên mới có thể biết được, đừng kiềm chế bản năng của chính mình, đừng trở nên như vậy, làm vậy chỉ càng thêm thống khổ, càng thêm do dự, không thể chạm đến suy nghĩ chân thật ở sâu trong nội tâm, không biết được hy vọng chân thật đến tột cùng là gì.

Liên tục hai ngày, Quý Ngật Lăng dường như tránh không đến chỗ mình, Danny như thế nào lại không nhìn ra cậu có tâm sự? Như thế nào lại không nhìn ra cậu không ngừng buồn rầu? Kẻ có thể khiến cậu phiền não thành người như vậy không nhiều lắm, bởi vậy Danny cũng đoán được kẻ kia là ai, chỉ trăm triệu lần không ngờ được hân lại như thế lớn mật đuổi tới tận Anh Quốc, còn cho rằng chỉ cần một lần chạm mặt, đã khiến cho Quý Ngật Lăng tim đập mạnh không thể bình tĩnh lại được nữa.

Triển Phi bám riết không tha, sẽ làm cậu càng thêm hỗn loạn, nguyên nhân chẳng qua là vô pháp triệt để cự tuyệt, chính là sâu trong nội tâm vừa có hy vọng ích kỷ xa vời, lại bị lý trí hết lần này đến lần khác phủ nhận, cho nên mới càng ngày càng thống khổ.

Không lùi bước, Danny nhìn thẳng vào mắt Quý Ngật Lăng, truyền đạt lại thật rõ ràng ý nghĩ của chính mình.

Vùng vẫy, thống khổ, rồi lại vùng vẫy, thống khổ, đôi mắt rớt cuộc cũng khôi phục được sự bình tĩnh, Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng lộ ra nụ cười gượng, “Dan, vậy cậu nguyện ý giúp tôi đúng không?”

Thứ gọi là ích kỷ, đại khái không ai có thể hơn được chính mình. Nhưng không thể phủ nhận, Quý Ngật Lăng hiện tại, vô luận về công hay tư, đều cần Danny, chỉ cần có y ở bên cậu mới có thể đem thứ bị lạc mất trở về đúng vị trí của nó ở trong tim.

Khẽ cười, bên khóe môi của Danny lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, “Tất nhiên, Elan, tôi đã nói rồi, chỉ cần có thể giúp anh, bất luận là chuyện gì, tôi đều vui lòng.”

“Chính là”

Lắc lắc đầu, tựa hồ biết Quý Ngật Lăng định nói gì, bản thân y ái mộ cậu, đó là nhất kiến chung tình, Danny trước đây cũng không hề che giấu nói với cậu rất rõ ràng, thích anh là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến anh.

“Elan, đừng biến tôi thành một nguồn gốc thống khổ của anh, nó sẽ làm tôi rất khó chịu.” Nói xong khoát tay áo, sau khi xoay người thì buông lại một câu, “Tôi trước hết đi ra ngoài làm việc.”, lập tức mở cửa văn

phòng bước ra.

Ở ngoài cửa, Triển Phi đã đứng dựa vào tường tự bao giờ, giống như môn thần[thần giữ cửa]nhìn Danny đi ra, sau đó mặt không biểu tình hỏi, “Thảo luận công việc xong rồi chứ?”

Đồng dạng vô biểu tình gật gật đầu, Danny cùng Triển Phi nhìn thoáng qua nhau, sau khi Triển Phi không gõ cửa mà trực tiếp tiến vào trong, y thật sâu thở dài một cái.

Sự tự tin cùng cường thế của Triển Phi, chính mình đời này quả thật không có cách nào đạt được.

Không ngoài ý muốn, Danny vừa bước ra Triển Phi liền xông vào, Quý Ngật Lăng yêu cầu thư ký đi pha thêm một ly hồng trà mới đem đến.

“Có vấn đề gì?” Chờ cho Triển Phi ổn định chỗ ngồi, Quý Ngật Lăng trái lại đưa ra vấn đề một cách tự nhiên, không có một chút hương vị tư tình, hoàn toàn là tư thế của quản lý hỏi thủ hạ.

“Chúng ta sau khi không ngừng dồn ép thỉnh cầu sáng sớm hôm nay đã được phê chuẩn, bất quá sân bãi khu triển lãm của chúng ta bên kia tương đối kỳ quặc, nếu dựa vào loại địa hình này thì hiệu quả sẽ không phát huy toàn diện.” Mang ảnh chụp từ sớm đã được chuyển tới đưa cho Quý Ngật Lăng, vừa đúng lúc thư ký bưng hồng trà đi vào, vẻ mặt nàng ảm đạm đặt ly trà xuống trước mặt ôn thần, Triển Phi trái lại không hề để ý tới, cầm lấy hồng trà uống một ngụm, quan sát biểu tình của người đối diện.

Nghiêm túc xem qua ảnh chụp hiện trường, Quý Ngật Lăng từ nhú mày biến thành cười lạnh, “Triển Phi, các người không thể nào đợi đến lúc gần tham gia hội chợ mới biết sân bãi có bộ dáng như thế nào đấy chứ? Cái này chắc hẳn ngay từ đầu ở Nhật Bản đã quyết định, còn có trong tay bản vẽ mô hình, anh hiện tại kêu gào với tôi thì có ích gì?”

Chưa nói người khác không thể nào phạm loại sai lầm này, Triển Phi lại càng không, nếu không hẳn làm sao có thể đem Triển Thị phát triển xuất sắc như vậy.

Nhún vai, âm mưu bị vạch trần, Triển Phi cũng không lấy làm xấu hổ mà thẳng thắn vô tư nói, “Tôi chỉ không thích nhìn thấy cậu và tèm kia ở cùng nhau thôi.” Cho nên vừa thấy ai đó quay về công ty làm việc, hẳn liền nghĩ đến việc bắt cóc người.

“Không đến phiên anh thích hay không, anh vốn dĩ không có quyền xen vào công việc nội bộ của công ty chúng tôi, nếu không có chuyện gì khác thì mời anh đi ra ngoài, tôi phải bắt đầu làm việc rồi.”

“Lăng, bữa chiều muốn ăn gì?”

Không nghĩ Triển Phi lại đột nhiên phun ra một câu chót quớt như vậy, Quý Ngật Lăng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Nếu buổi tối không có nhiều việc lắm, có thể mời tôi đến nhà hàng nổi tiếng trong Luân Đôn dùng bữa không?”

Đúng lúc Quý Ngật Lăng còn đang cho rằng hắn định giờ trò mới, chuẩn bị lần đầu tiên đeo tạp dề xuống bếp dọa người, ai ngờ lại yêu cầu mình mời hắn đi ăn tối! Bất quá ngấm lại, về tình về lý, bản thân cậu là chủ nhà cũng nên mời Triển Phi đi ăn một bữa. Vì vậy đây cũng không thể tính là một yêu cầu quá phận nên khiến Quý Ngật Lăng có phần do dự, cuối cùng cậu vẫn gật đầu đồng ý với hắn.

“Vậy chờ cậu tan tầm gọi cho tôi.” Tựa hồ vô cùng thỏa mãn với đáp án của Quý Ngật Lăng, Triển Phi vừa cầm lấy ly hồng trà, vừa nói thêm một câu ngoài ý muốn, “Tôi ngày mai phải đi Nhật Bản trước một chuyến, sau đó về nước, có chút chuyện khẩn cấp cần xử lý.”

.

_____ Hoàn quyền thượng _____

Quyển Hạ

36. Chương 36

Không tăng ca, đúng giờ tan tầm Quý Ngật Lãng đi vào văn phòng Danny, y đã chỉnh lý tốt năm bản hợp đồng. Hai phần hợp đồng ý đồ không hợp lý cũng đã được y khéo léo từ chối, căn bản không cần thiết thông báo để Quý Ngật Lãng ra quyết định. Ba bản còn lại đã được tiến hành tu sửa đơn giản, lấy những thông tin cần thiết, dùng phương thức rõ ràng minh bạch tóm lược lại, rồi đóng mộc lên trang nhất của bản hợp đồng, sắp xếp dựa trên trình tự số vốn đầu tư sau đó đặt cùng với tư liệu chuẩn bị giao cho Quý Ngật Lãng.

“Vất vả cho cậu, vừa quay về đã bắt cậu phải làm việc thêm giờ.” Nhìn Danny đang làm việc, Quý Ngật Lãng có phần áy náy nói.

“Elan, đừng khách khí, thật khiến tôi không quen chút nào.” Hạng mục mà Danny hiện đang làm chính là kế hoạch lần này của Triển Phi, không chờ đến sau Hội chợ đồ chơi Nhật Bản mới bắt đầu tiến hành. Hiệu quả mà Quý Ngật Lãng yêu cầu chính là nương theo cổ cao trào kia, cường thế đánh vào thị trường Anh Quốc, trước đó nếu không làm tốt công tác chuẩn bị, căn bản sẽ không đạt được hiệu quả như mong đợi. “Lâu lắm không tiếp xúc với loại hợp đồng thể này, tôi hiện tại cảm thấy có chút mới mẻ, tay chân không đủ nhanh nhạy, hẳn nội trong hai ngày sẽ có thể thích ứng, ba tháng tới so với trợ lý của anh sẽ không thua kém đâu.”

Danny nở một nụ cười nhẹ nhàng, vành mắt đen phía bên dưới đôi mắt, trên làn da trắng nõn dường như càng thêm nổi bật, tối hôm qua hẳn đã không ngủ được nhiều lắm.

Nói cậu hoàn toàn không có cảm giác là không có khả năng. Dù sao một người toàn tâm toàn ý nỗ lực chỉ vì cậu, trái tim dù có sắt đá cũng sẽ bị rung động. Nhưng cũng chỉ là rung động, duy nhất một cảm xúc này mà thôi, Quý Ngật Lãng tìm không ra phân tình cảm nào khác.

Cuối cùng khuyên một câu, “Đừng về muộn quá, việc này trước hết cũng không cần vội, cậu ngã xuống tôi tìm không thấy người thứ hai tri kỷ có thể giúp tôi được thể này.”

Cười cười gật đầu, lời này tuy rằng ý tứ biểu đạt sự quan tâm nhưng khi nghe lại có chút không tự nhiên, nhưng quả thật chỉ có nói như vậy, mới có thể khiến Danny nghe theo, cũng sẽ ngoan ngoãn mà làm theo.

Cho dù là nghỉ ngơi, cũng là vì cậu, điểm ấy Quý Ngật Lãng so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ tính cố chấp của người con trai ôn nhu này.

Nhìn thấy Triển Phi, Quý Ngật Lãng chính là cố gắng đem câu “Anh đã vi phạm luật thương mại” nuốt xuống, hiếm khi có cơ hội mời hân ăn bữa cơm, không nghĩ sẽ lại bởi vì mấy chuyện cãi vã mà khiến không khí mất vui.

Trực tiếp đi xuống gara lấy xe, Quý Ngật Lãng một đường chạy dọc theo sông Thames, tới Maidenhead, ở làng Bray không xa bên phải khách sạn Hinds Head dễ dàng tìm thấy nhà hàng Fat Duck mang đậm phong cách miền quê yên bình nước Anh.

Đây vốn là một nhà hàng đệ nhất nổi danh khắp thế giới, Triển Phi cũng đã sớm nghe danh, bắt quá chưa có dịp ghé qua đây ném thử đặc sản làm nên tên tuổi nơi này.

Bởi trước đó đã yêu cầu thư ký đặt bàn trước, hai người đi theo nhân viên phục vụ đến một bàn ăn có khung cảnh không tồi, kế bên cửa sổ lại vừa tương đối yên tĩnh.

Cuộc trò chuyện diễn ra không quá sôi nổi, thậm chí hai người không hề đề cập đến công việc mà chỉ ngồi chờ từng đĩa từng đĩa thức ăn lạ mắt được mang ra. Triển Phi khó có được dáng vẻ của một thực khách vãng lai thấy gì cũng mới mẻ, mỗi món ăn được đưa đến đều khiến hân lộ ra biểu tình kinh ngạc, làm Quý Ngật Lãng cũng cảm thấy buồn cười, rất thả lỏng vui vẻ.

Mỗi một món ăn ở nơi này đều được đích thân ông chủ tỉ mỉ thiết kế và sáng tạo. Đặc sắc nhất chính là món khai vị, hoặc còn có thể gọi là món ăn giúp thanh khẩu. Nhân viên phục vụ lần lượt chuyển đến hai cái lọ sắt, một lọ khí nén còn lọ kia đựng rượu khai vị cùng hỗn hợp nước cốt cam và trà xanh. Dùng một chiếc thìa bạc múc hỗn hợp chất lỏng, sau đó cho lên phía trên mặt hỗn hợp một tầng khí nén rồi đưa vào miệng, nhất thời đầu lưỡi nhẹ nhàng rung động, có cảm giác lạnh lạnh. Cảm giác mới mẻ này khiến Triển Phi

khê nhưong mảy, khoang miệng mang theo một dư vị như được sấy khô. Phía đối diện Quý Ngật Lăng cũng làm động tác tương tự rồi chậm rãi giải thích với Triển Phi. Món ăn này có mục đích làm thanh khẩu, giúp đầu lưỡi được tẩy sạch, làm thế này đảm bảo vị giác sẽ không bị gây trở ngại khi thưởng thức mỹ thực.

Sau đó món chính được đưa lên, cách thức trình bày tinh xảo làm người ta không đành lòng động dao. Con hào dựng thẳng trong đĩa tựa như vách núi đen bên bờ biển, kem mù tạc vừa lạnh vừa cay dễ khiến thực khách hắt hơi, rau câu chim cút trộn sốt tôm hùm, cháo yên mạch nấu với ốc sên, còn có chân giò hun khói ướp bách nhật hồng, đều là những món bình thường ở các nhà hàng khác chưa từng nếm qua, tuy ăn không quá no nhưng nhìn vẻ mặt của Triển Phi hẳn cũng có thể xem như đã rất thỏa mãn.

Thời điểm Quý Ngật Lăng tính tiền rồi bước ra khỏi nhà hàng trời đã tối hoàn toàn, cậu lấy xe cũng không vội trở về mà chạy dọc theo sông Thames ngắm cảnh, cũng coi như làm hết mình chức phận của một gia chủ, Triển Phi lặng yên nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình ảnh Luân Đôn xưa kia hiu quạnh nhưng cũng ồn ào náo nhiệt khắc sâu vào lòng sông, thấp thoáng sự hưng thịnh rồi suy tàn của nước Anh qua ngàn năm, sự phồn hoa ngày hôm nay ở hai bên bờ sông phản chiếu phía trên mặt nước, hết nơi này đến nơi khác, đâu đâu cũng hiện hiện cảnh đêm xinh đẹp mang theo tinh túy văn hóa Luân Đôn.

“Dừng xe” Triển Phi đột nhiên hô lên một tiếng làm Quý Ngật Lăng theo bản năng thắng xe lại, chỉ thấy hần xuống xe, trực tiếp chạy vào cửa hàng tiện lợi gần đó.

Không rõ hần đến tốt cùng muốn làm gì, Quý Ngật Lăng chỉ còn cách ngồi trong xe chờ hần. Vài phút sau liền thấy hần xách theo một túi to đựng nhiều chai rượu đủ kiểu đáng quay trở ra, không trực tiếp chui lại vô xe mà gõ gõ cửa sổ bên chỗ ngồi của Quý Ngật Lăng, ý bảo cậu mau xuống xe.

Cậu còn đang nhú mảy thì Triển Phi đã một mình đến bên bờ đê, hoàn toàn không chú ý đến cậu nữa, Quý Ngật Lăng cuối cùng đành phải tắt máy xuống xe tiến lại chỗ hần.

Tựa hồ cảm giác người ở phía sau đang đến gần, Triển Phi vặn nắp một chai whisky nhỏ đưa cho Quý Ngật Lăng, nhưng đối phương lại không lập tức tiếp nhận, mà chỉ tựa vào dề nhàn nhạt nói, “Tôi còn phải lái xe.”

Không chịu buông tha, Triển Phi nghiêng người nhìn Quý Ngật Lăng, đơn giản đem cả chai rượu của mình đặt vào lòng cậu. Xuất phát từ bản năng, Quý Ngật vươn tay đón cả hai chai rượu đột nhiên bị dúi tới, chỉ thấy vẻ mặt hần có ý bảo, không phải chỉ là lái xe thôi sao? Để tôi giúp cậu giải quyết. Rồi bắt đầu đi đến gần chiếc xe cậu đậu cạnh đó.

Lúc Quý Ngật Lăng còn đang trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm, Triển Phi liền mở nắp capo, lung tung nắm giật vài cái, xa xa nhìn lại, rõ ràng hần không giống như đang khởi động xe mà chiếc xe thì tựa như đang giãy giụa trước khi lìa đời, khói đen từ từ bốc lên. Sau mấy động tác lập đi lập lại, Triển Phi mới vừa lòng đóng nắp lại, vỗ vỗ tay, rút di động bắt đầu gọi điện.

“Ân, đúng vậy, bị chết máy, vị trí hiện tại của tôi là Hãy nhanh chóng cử xe tải đến đây, cảm ơn.”

Trùng mắt nhìn Triển Phi, Quý Ngật Lăng không thể tin được hần có thể cư nhiên không thêm hỏi qua mình, liền đem xe phá hư, còn thay cậu gọi xe cứu hộ.

Không nhìn đến ánh mắt chòng chọc đầy giận dữ của Quý Ngật Lăng, Triển Phi nhún vai, cầm lại chai rượu của mình, “Có đôi khi, xe cũng là một loại phiền phức.” Nói xong, một lần nữa giơ chai lên cụng vào chai của Quý Ngật Lăng.

Trong lòng thở dài một hơi thật to, Quý Ngật Lăng phát hiện chính mình nguyên bản không có biện pháp cùng gã đàn ông “chỉ có muốn hoặc không muốn” này giảng đạo lý. Phép tắc thông thường đối với hần xem ra không thể áp dụng được.

Di chuyển chai rượu, Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng cụng vào cạnh chai của Triển Phi, lập tức ngẩng đầu uống một ngụm lớn, whisky này độ cồn không thấp chút nào.

Gió ban đêm thổi xào xạc mà lại cô tịch, hai người uống rượu nồng độ cao nhưng không có cảm giác quá lạnh lẽo, chất lỏng nóng bỏng chảy vào khoang miệng để lại dư vị ấm áp, khiến bọn họ cảm thấy có chút kích thích trước hình ảnh phản chiếu của những tòa kiến trúc cổ đặc thù mang phong cách nước Anh trên dòng sông Thames, theo từng gợn sóng nước lăn tăn hợp thành một bức tranh duy mỹ, rì rầm kể lại một thời huy hoàng của Luân Đôn, trái lại có phần lãng mạn.

Bởi đã giải quyết xong vấn đề xe cộ, hai người được thể càng uống nhiều rượu. Lúc đầu óc choáng váng hoa mắt lại bị gió lạnh thổi tỉnh, cảm giác khi thì thanh tỉnh, khi thì mơ màng vừa đặc biệt lại vừa ngây ngất.

“Lăng, nếu khoảng cách không còn là vấn đề, cậu nguyện ý cho tôi thêm một cơ hội không?”

Không nghĩ Triển Phi lại đột nhiên nói chuyện, hơn nữa vừa mở miệng lại chính là vấn đề này, Quý Ngật Lăng không nhìn hắn mà lạnh lùng ngắm mặt sông dập dờn lên xuống, híp nhỏ hai mắt, “Triển Phi, anh không nên là kẻ thích “nếu”, trên đời này không có nhiều “nếu” như vậy để lựa chọn, những lời này chính anh đã từng nói với tôi.”

“Chẳng qua, vô luận câu trả lời của cậu là gì, tôi vẫn không muốn buông tay, đây căn bản là làm chuyện thừa thãi”

Khóe miệng co rút, Quý Ngật Lăng không nghĩ Triển Phi đáp lại mình chính là câu này, bất quá không đợi cậu kịp phản ứng trước việc tự quyết định của hắn, Triển Phi đột nhiên kéo đầu cậu sang, hung hăng hôn lên môi cậu.

“Nói thật, Lăng, đôi khi tôi thật hy vọng có thể tàn nhẫn không từ thủ đoạn khiến công ty cậu phá sản, làm cậu cả đời không thể trở mình, như vậy tôi mới có thể bất chấp tất cả đem cậu cột ở bên người, nơi nào cũng không cho đi”

Cảm giận rít xong câu kia giữa hai kẻ răng, Triển Phi không khống chế mang toàn bộ tình cảm làm sâu thêm nụ hôn nồng nhiệt, không cho cậu để lọt vào một tia cự tuyệt.

37. Chương 37

.

Đêm nay có chút yên tĩnh, không biết là do tác dụng của cồn, hay do hiệu ứng lãng mạn mà những hình ảnh phản chiếu của các khối kiến trúc lịch sử huy hoàng ẩn hiện trên mặt sông tạo thành. Sau khi bỏ qua hết thảy, Quý Ngật Lăng dường như nhớ lại thời thanh niên trước kia, tuổi trẻ không có chỗ cho sợ hãi, không bị trời buộc, cũng không cần cân nhắc đến tương lai, thậm chí đến cái tuổi mặc sức phóng túng hôm nay để tận hưởng niềm sung sướng khoái lạc ngay lúc này.

Không kiêng kị chuyện đồng tính ôm hôn nồng nhiệt trên đường lớn. Khi một chiếc xe thể thao nửa đêm chạy vượt qua vang lên tiếng còi xe, hai người yên tĩnh cởi áo khoác, cuồng vọng giơ lên cao rồi vút bừa sang một bên, vừa khiêu khích lại không thể kiềm chế. Sau khi trận còi xe vang dội theo gió biến mất, Triển Phi liền hung hăng cắn xuống bên cổ Quý Ngật Lăng, cảm giác có chút đau kích thích Quý Ngật Lăng không tự chủ mà phát ra tiếng rên rĩ. Cậu đem tay Triển Phi đang giữ thắt lưng của mình chuyển đến bộ vị nóng hừng hực, nắm lấy tay hắn tùy ý ma sát.

“Lăng cậu muốn châm lửa đây à.” Lời nói có chứa chút cảnh báo, nhưng lại trái ngược với động tác, Triển Phi gắt gao dùng bộ vị cũng đang nóng phồng tay của chính mình húc vào dục vọng của người trong lòng. Môi lưỡi vốn dĩ đang nhay cắn sần cổ Quý Ngật Lăng cũng không thể nhẫn nại mà hướng về phía trước tìm môi cậu, yên tĩnh đem chất cồn đang dần tan biến một lần nữa châm cho bốc cháy trở lại. Đôi tay cũng vô pháp khắc chế, liền từ dưới vạt áo sơ mi đã sớm rơi ra ngoài của cậu lên vào trong, theo nhịp điệu hôn môi, từng tắc từng tắc vuốt ve da lưng cậu, mang theo toàn bộ khiêu khích.

Nóng, nóng đến mức sắp phá nổ.

Hô hấp cũng dường như tùy thời mà bốc cháy. Đầu lưỡi bên trong khoang miệng không ngừng gia tăng nhiệt độ lại giống như trước không chịu đình chỉ, tiếp tục bướng bỉnh mà lại cuồng nhiệt quẩn quýt giao triền. Trận địa không ngừng thay đổi, nước bọt tràn ngập từ khóe môi không thể khép kín của hai người lưu lại, chảy dọc xuống cằm, rồi một đường lướt qua yết hầu sau đó biến mất vào trong cổ áo sơ mi vẫn chưa kịp cởi bỏ, phóng đảng khôn cùng.

Trong bóng đêm, đôi mắt hai người đều tràn ngập dục hỏa, giống như muốn một ngậm đem đối phương nuốt xuống bụng.

Tựa như một trận so tài kịch tính, rõ ràng đường khí trong phổi đã sắp dùng hết, nhưng không ai nguyện ý chấm dứt nụ hôn dài sắp phá vỡ kỉ lục Guinness này. Xe trên đường vô tình chạy ngang không ít, đèn pha cũng không kiêng dè lia qua màn ô hôn kịch liệt hết biết trời đất này, nhưng lại không thể khiến hai nhân vật nổi danh thế giới trong cuộc có nửa điểm ý thức. Chất cồn triệt để sôi trào làm cho đại não trở nên trống rỗng, bản năng chỉ muốn phóng thích ác ma vốn ẩn sâu trong cơ thể.

Có phải say không? Quý Ngật Lăng không biết, ít nhất chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bồng, đầu óc chậm chạp trì trệ, cũng không phải không thể suy xét, mà là không muốn suy xét, y như Danny đã nói, có đôi khi say rượu thể này quả thật con mẹ nó quá mức sung sướng.

Một giây trước khi sắp chết ngạt vì thiếu dưỡng khí, hai người mới lưu luyến buông tha cho đôi môi đã bị mình hôn đỏ tấy, liều mạng hít thở.

Nheo mắt, khi Triển Phi bị Quý Ngật Lăng đột nhiên bắt lấy hông hấn dùng sức áp sát về phía mình, một lần nữa hôn lên môi hần, tràn đầy tính xâm lược, lại giống như chà đạp, gây sức ép lên đầu lưỡi đã gần như bị thiêu cháy.

“Triển Phi, tôi muốn anh.” Hai bàn tay phóng túng vuốt ve cặp hông đàn hồi dẻo dai, trắng trợn nói lên ý nguyện của mình, Quý Ngật Lăng đã không còn quan tâm đến bất kỳ điều gì nữa, hiện tại tất cả ý thức cũng chỉ còn sót lại dục vọng mãnh liệt.

Cau mày, Triển Phi tại thời điểm bị Quý Ngật Lăng bất thành linh xoay người đem hần áp lên bờ đê ở phía sau, liền dùng lòng bàn tay ngăn lại động tác của Quý Ngật Lăng đang có ý đồ muốn hôn lên cổ mình.

“Về nhà trước đã.” Khác với Quý Ngật Lăng đã ngà ngà say, hần vẫn còn bảo trì sự thanh tỉnh. Dựa vào phương thức làm tình của cậu, cho dù thân thể hần có khỏe mạnh cỡ nào đi nữa, chỉ sợ chơi loại dã chiến này, cũng sẽ tự chuốc lấy hậu quả vô cùng thê thảm. Chính mình tốt xấu gì ngày mai còn phải bay sang Nhật, nhưng vẫn khăng khăng muốn làm, thì đừng nói leo lên máy bay chỉ sợ bò xuống giường thôi cũng bò không nổi.

Mặc cho bị chặn lại bởi lòng bàn tay của Triển Phi, Quý Ngật Lăng vẫn không dừng lại động tác mà trực tiếp vươn đầu lưỡi nóng bỏng bắt đầu liếm láp từng tác nhỏ da thịt trên lòng bàn tay hần. Khi thì khê cắn, khi thì mút mát, thậm chí cứ như vậy một đường dọc theo ngón tay liếm tới đầu ngón tay. Kích thích kia nháy mắt khiến Triển Phi cả người mềm nhũn, suýt nữa cả đứng cũng không vững.

May mà Quý Ngật Lăng cũng không tiếp tục nữa, chỉ ngẩng đầu kéo cổ tay Triển Phi hướng ra đường cái.

“Không thể đợi đến lúc về nhà, gần đây hần phải có nhà trọ.”

Nửa đêm hai người đàn ông đi thuê một gian phòng có giường lớn, Quý Ngật Lăng đã hoàn toàn không còn bận tâm đến ánh mắt thế tục nữa, dù sao loại sự tình này sớm không phải chuyện gì mới mẻ, huống chi ở châu Âu vốn cởi mở.

Phòng trọ cái nào điều kiện cũng như nhau, bình thường đến không thể bình thường hơn, cho dù đi công tác dạng phổ thông nhất hai người cũng chưa từng nếm qua loại cảm giác nông thôn này. Một cánh cửa gỗ khá dày, chắc chắn khả năng cách âm sẽ không quá tốt, chiếc giường lớn trong phòng xem như ấm áp thoải mái, trong tường có một lò sưởi, ngoài ra còn có một cái bàn cùng một chiếc ghế sofa cũ, phòng tắm nhỏ được che khuất kín đáo, trừ bỏ những thứ đó ra thì cái gì cũng không có.

Không gian nhỏ hẹp chỉ cần bước vài bước là có thể trực tiếp ngã xuống giường.

Không thềm quẩn quá nhiều chuyện, ngay sau khi đóng cửa hai người đều gấp gấp khó nhằn nài ôm hôn đối phương, đồng thời bắt đầu cởi bỏ quần áo của người kia, chỉ chốc lát sau hai thân hình trần truồng cuộn quýt ngã mạnh xuống giường. Không tranh quyền chủ động với Quý Ngật Lăng, Triển Phi can tâm tình nguyện bị cậu áp dưới thân, nhìn người con trai mất khống chế hôn cơ thể mình, tâm lại có loại cảm giác lấp đầy thỏa mãn.

Vươn tay vuốt tóc Quý Ngật Lăng, thời điểm bị cậu đột ngột cắn lấy đầu ngực, Triển Phi liền dùng sức ngón tay tóm lấy phía sau gáy cậu, hai người cùng ăn đau lùi lại một chút. Quý Ngật Lăng nâng đôi mắt tràn đầy dục hỏa đốt người nhìn Triển Phi, tựa hồ bất mãn việc hần vừa rồi đột nhiên bóp lấy gáy mình.

Khí lực như bị hút đi, Triển Phi tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ vô cùng quen thuộc cũng là thứ hắn thích nhất, “Lăng, theo tôi bay qua Nhật, chỉ cần 3 ngày, 3 ngày sau tôi về nước, cậu có thể trở về đây, thấy thế nào ?”

Cũng không phải hoàn toàn là ghen tuông hay nói dối. Triển Phi thật tâm muốn Quý Ngật Lăng theo hắn sang Nhật ba ngày, muốn lưu cậu ở lại bên cạnh, vô luận là ở bất kỳ đâu, bất kỳ chỗ nào, cho dù hiện tại chỉ chia ly mấy tiếng đồng hồ đều khiến Triển Phi cả người đều cảm thấy khó chịu mất tự nhiên, lúc nào cũng muốn nhìn thấy biểu tình của người này, khi thì phần nộ, khi thì bất đắc dĩ, có lúc lại hoang mang bối rối.

Không trả lời vấn đề của Triển Phi, Quý Ngật Lăng một lần nữa hôn lên môi hắn, dùng cách này để ngăn lại lời nói như muốn mê hoặc người khác của hắn, tay cũng xâm lược những nơi mẫn cảm trên cơ thể hắn, sườn thắt lưng, bên trong cặp đùi cùng bờ mông sờn chắc. Sau khi Triển Phi không thể khống chế rên khẽ một tiếng, Quý Ngật Lăng buông tha đôi môi của hắn rồi một đường lướt xuống, theo xương quai xanh trượt đến đầu ngực, hai tay cũng dừng lại ở cặp mông đang nâng lên ra sức vuốt ve, ý đồ rõ ràng không che giấu.

Biết cậu không cách nào chạm đến dục vọng của hắn, Triển Phi cố gắng điều chỉnh thân thể, phối hợp với động tác âu yếm của Quý Ngật Lăng, bắt đầu trượt lên xuống dục vọng của chính mình. Mà cậu cũng bị ấn tượng này chấn động, động tác càng thêm kịch liệt, dùng sức cắn lên đầu ngực Triển Phi, tựa như muốn xả xuống một tầng da thịt khiến Triển Phi bị đau rất nhanh đạt đến cao trào, dòng bạch trọc liên lập tức phun lên lòng bàn tay. Không tạm dừng, Triển Phi đem chất lỏng dính dính chạm rãi tới gần hạ huyệt, dưới ánh mắt chăm chú nóng rực của Quý Ngật Lăng, nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể, dò xét đi vào một lỗ tay.

Bởi vì buổi sáng vừa bị xâm nhập qua, bộ vị kia ngược lại cũng không quá cứng rắn siết chặt. Triển Phi thật đáng buồn phát hiện, bản thân dường như sắp hình thành thói quen bị kẻ khác xuyên xỏ mà từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới.

Lúc ngón tay tăng lên hai, Quý Ngật Lăng rốt cuộc không thể nhịn được nữa, một phen rút mấy ngón tay còn đang tự bôi trơn của Triển Phi ra, giương lên dục vọng đã sắp bùng nổ bất ngờ động thân một cái, dục vọng liền theo quán tính vọt tới nơi sâu nhất. Bụng trong nháy mắt sinh đau khiến trán Triển Phi toát ra một tầng mồ hôi lạnh, theo phản xạ kẹp chặt dục vọng của cậu lại.

Gầm nhẹ một tiếng, Quý Ngật Lăng cuối cùng kiềm chế không nổi nữa, nắm lấy hai chân của Triển Phi bẻ gấp xuống trước ngực, bắt đầu dùng sức húc tới. Mỗi một nhát đều vô cùng bạo liệt, so với buổi sáng càng thêm sung mãn kịch tình, rút ra toàn bộ rồi lại sáp nhập đến tận gốc rễ, chôn đến nơi sâu nhất. Đầu phân thân bên trong cơ thể va chạm, dường như mỗi lần đâm vào đều ma sát với nội bích mềm mại, thậm chí phát ra âm thanh ướt át trơn trượt.

Triển Phi đã không thể khống chế bản thân, có lẽ do bị chà sát quá nhiều nên cũng dần dần sinh ra cảm giác, hoặc cũng chính bởi sự kích động hôm nay của Quý Ngật Lăng khiến hắn rung động. Trong lúc điên cuồng luật động, dục vọng trước đó đã phát tiết qua một lần cũng từ từ ngừng đầu trở lại.

“A ——” Trong quá trình đâm sâu vào, một điểm mẫn cảm trong cơ thể vô tình bị va quẹt, tuy không phải dùng sức đâm tới, nhưng đó là bộ vị cho tới giờ chưa từng bị ai chạm qua làm Triển Phi không có nửa điểm kinh nghiệm lập tức ở trên giường giật nảy một chút, còn mắt nhắm nghiền lên một tiếng.

“Rất thoải mái đúng không ?” Đương nhiên không có khả năng bỏ qua điểm kích động này của Triển Phi, Quý Ngật Lăng cố ý hướng tới chỗ kia mà đâm vào. Bởi vì bản thân đã có kinh nghiệm, nên tại thời điểm sáp nhập, cậu tận lực không cắm vào toàn bộ mà lưu lại một ít khe hở, để đỉnh dục vọng có thể hoàn chỉnh húc vào tuyến tiền liệt mà không phải cọ sát qua, Triển Phi bị làm như vậy sẽ lại càng thêm hưng phấn.

“Ô —— ô ân ——” Dục vọng vì tiến tuyến tiền liệt liên tục công kích đã triệt để dựng thẳng, phần đỉnh đầu thậm chí còn rỉ ra một ít chất lỏng trong suốt. Vài lần bởi chấn động không ngừng mà nhỏ giọt rơi xuống, rồi chậm rãi chảy đến vị trí mập mạp của hai người, sắc tình mờ mịt.

Mỗi khi bị va chạm vào đúng vị trí, Triển Phi theo bản năng co rút lại khiến Quý Ngật Lăng có loại khoái cảm khó có thể hình dung. Cuối cùng tại một lần đề nén mạnh mẽ, cậu điên cuồng hướng vào nơi sâu nhất đâm vài cái đem toàn bộ tinh tử phun vào trong dũng đạo của hắn.

“A ! ! ! Quá sung sướng Phi —— ! ! !”

“Ô a —————”

Mà cùng lúc đó, Triển Phi cũng mất không chế đạt tới cao trào.

Không nhúc nhích, Quý Ngật Lăng hư thoát ôm lấy Triển Phi, duy trì trạng thái cơ thể quán quýt, vô cùng thân thiết hôn lên vành tai Triển Phi một cái rồi nhắm mắt lại, tận hưởng khoái cảm cao trào chạy khắp châu thân.

38. Chương 38

Cuối cùng, Triển Phi vẫn không đưa Quý Ngật Lăng theo, mà vội vàng về nhà thay quần áo, đơn giản sửa soạn đồ đạc rồi chạy ra sân bay.

Nhìn máy bay cất cánh khỏi đường băng lao về phía bầu trời, Quý Ngật Lăng xoay người hướng cổng phi trường đi ra ngoài, trong tay nắm chính là vật mà một khắc trước khi lên máy bay Triển Phi đã đột nhiên ôm chầm rồi dúi vào trong tay cậu.

Đó là một chiếc vé máy bay dành cho Quý Ngật Lăng.

Xem ra ý tưởng muốn cậu cùng hắn đi Nhật cũng không phải thuận miệng mà nói, hẳn quả thực muốn mang cậu theo, ba ngày, coi như là đi khảo sát thực địa.

Thời điểm trở lại công ty đã gần giữa trưa, không tiến vào văn phòng của mình, Quý Ngật Lăng trực tiếp đi tới văn phòng của Danny, bắt đầu tiến hành thảo luận về công tác tiếp theo sau Hội chợ triển lãm đồ chơi toàn cầu tại Nhật Bản mấy tuần tới.

Hiệu suất làm việc của Danny quả nhiên rất nhanh, cũng thông suốt những điểm trọng yếu, liệt ra phương án ngắn gọn súc tích, nhưng phân tích cụ thể kèm theo lại hoàn chỉnh đầy đủ, đem tất cả phương diện Quý Ngật Lăng muốn tìm hiểu tóm tắt khái quát rõ ràng.

Đại khái có tìm khắp thế gian, cũng không tìm ra người thứ hai hiểu rõ phong cách làm việc của Quý Ngật Lăng như vậy. Điều này nếu không phải do đã ở cùng nhau sáu năm để đổi lấy sự ăn ý, nếu không thể vượt qua thói quan sát thông thường cùng dụng tâm, thì không cách nào làm được từng bước từng bước như thế.

Thảo luận gần hai giờ, Quý Ngật Lăng cuối cùng mới chọn ra phương án tấn công khả thi nhất. Cậu chỉ xử lý các chi tiết bề mặt, về sau còn phải chờ thương nghị cụ thể hơn. Nhưng vô luận những việc này có làm tốt thế nào chăng nữa thì cũng chỉ là lời nói suông mà thôi. Nếu không có được sự thành công tại cuộc triển lãm đồ chơi Nhật Bản lần này, Triển Phi bọn họ tuyệt đối đừng nghĩ tới xâm nhập hay làm lung đoạn thị trường đồ chơi Anh Quốc.

Bất quá như vậy cũng tốt, ít ra chân lý “Được làm vua thua làm giặc” hẳn rõ hơn ai hết. Những gì có thể làm Quý Ngật Lăng đã làm chu toàn, không nắm chắc được cơ hội thì chỉ trách Triển Phi bản thân thiếu bản lĩnh.

Nhìn đồng hồ trước mặt thấy đã sắp đến hai giờ chiều, Quý Ngật Lăng có phần áy náy nở nụ cười. Vì mãi làm việc mà quên cả giờ giấc nên cậu tỏ ý muốn mời Danny cùng đi dùng cơm trưa. Thời điểm rời khỏi tòa nhà công ty liền bị gió lạnh bên ngoài thổi tới, Quý Ngật Lăng lúc này mới nhận ra đã quên mang theo khăn quàng cổ, cổ áo không có thứ gì che chắn khiến dấu vết Triển Phi lưu lại trên da tối qua cứ như vậy lộ ra bên ngoài.

“Tôi tưởng anh sẽ đi Nhật Bản.” Danny đột nhiên mở miệng nói một câu, khẩu khí tùy ý, tựa như bạn bè bình thường tán gẫu qua lại, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn Quý Ngật Lăng, chính là vừa đi vừa trò chuyện.

“Không cần thiết.” Không mang theo cảm xúc trả lời ba chữ, Quý Ngật Lăng trước tiên đi vào một nhà hàng nhỏ nhìn qua thực ẩm áp.

Đề tài này theo đó cũng bị đình chỉ, Danny rốt cuộc không hiểu “không cần thiết” của Quý Ngật Lăng là có ý gì. Đến tận cuối cùng là chỉ công tác “không cần thiết” phải hỗ trợ, hay là về mặt tình cảm. Nếu là về tình

cảm, vậy thì tình cảm đã tới tình trạng không còn chút quan hệ hay mối quan hệ đã tốt đến mức “không cần thiết” phải cùng đi Nhật Bản?

Nhẹ lắc đầu, Danny không cách nào không chế được suy nghĩ miên man, ý vốn có thể kiềm chế, chỉ cần cái miệng kia đừng tùy tiện nói ra những lời phá hỏng bầu không khí.

Triển Phi đến Anh tổng cộng được ba ngày, vội vội vàng vàng. Thật ra việc này căn bản là không cần thiết. Hẳn bận đến nỗi cho dù ở tại Thượng Hải cũng khó rút ra được chút thời gian, huống chi là ở nơi Anh Quốc xa xôi, đúng là tự làm khổ cái thân.

Hắn giống như một trận gió, thổi đến làm rối loạn cuộc sống vốn yên tĩnh của Quý Ngật Lăng, sau đó lại mang một trận cuồng phong bão táp theo gió mà bay đi, để lại nơi đây tổn thất không gì so sánh được, hiện tại đang dần khôi phục lại tình trạng sống yên bình lúc ban đầu.

Đương nhiên nói như vậy có phần khoa trương, ít nhất Quý Ngật Lăng cũng không cảm thấy có gì bất đồng, cuộc sống cũng không bị xáo trộn, Triển Phi như trước là gió, thổi qua có chút mất sau đó liền tiêu thất.

Cuộc sống vẫn bận rộn như trước, tựa như nhờ ơn Triển Phi ban tặng, sau khi tiếp nhận đại sinh ý của hắn, việc làm ăn về sau không ngừng lục tục kéo đến, Quý Ngật Lăng mỗi ngày đều bận rộn nên cũng không rảnh nghĩ chuyện không đâu.

Chuông di động lúc tan tầm vang lên, nhìn đồng phương án đầu đầu cần xử lý, Quý Ngật Lăng cầm lấy di động đặt ở trên bàn, không xem qua tín hiệu trên màn hình mà trực tiếp nhận cuộc gọi, trên tay còn cầm bút máy viết vài cái lên giấy.

“Xin chào.”

“Lăng, đang nghĩ đến tôi sao ?”

Nhíu mày. Quý Ngật Lăng nhìn nhìn chữ vừa bị mình viết sai có chút đau đầu buông bút xuống, cầm tách cà phê, nhẹ nhấp một ngụm. Cậu thật không nghĩ còn có thể nhận điện thoại từ Triển Phi, giọng điệu vẫn lỗ mãng như vậy.

Dừng lại một chút, Triển Phi ngược lại cũng không vội, biết Quý Ngật Lăng không có ý định cắt ngang cuộc gọi, hắn cũng liền để cậu có thời gian bình tĩnh lại.

“Như thế nào? Nhật Bản bên kia có vấn đề gì à ?” Không nên trách Quý Ngật Lăng phá hỏng phong cảnh, thật sự là cậu nghĩ không ra lý do bình thường nào khác để Triển Phi phải gọi điện cho cậu. Dù là trước đây, hai người cũng không trao đổi quá nhiều qua điện thoại, thường thường nếu muốn gặp mặt thì chỉ cần một mẫu tin nhắn ngắn gọn là được rồi.

“Hừ, không có chuyện gì thì không được gọi cho cậu sao ?” Triển Phi tựa hồ đang đi trên đường, âm thanh ở đầu bên kia tương đối ồn ào, hơi thở của hắn cũng có chút gấp gáp, trái lại khiến hắn trở nên chân thật hơn.

Để những lời này của Triển Phi trôi từ tai này sang tai kia, Quý Ngật Lăng bắt đầu nhất tâm lưỡng dụng [làm hai việc cùng lúc] tiếp tục cầm bút viết.

“Vấn đề sân bãi bên này đã giải quyết xong, hiệu quả ánh sáng dùng cho đợt tuyên truyền cũng đã hoàn tất khâu kiểm tra cuối cùng, so với Quảng Châu lần trước thời gian khá dư dả, hẳn sẽ không có bất kỳ sơ suất nào.”

Bất giác cong khóe môi, Quý Ngật Lăng một lần nữa buông bút trong tay xuống.

“Sao tôi cảm thấy anh giống như đang báo cáo công tác với lãnh đạo thế ?”

“Đây không phải là thành quả mà cậu mong đợi sao? Lãnh đạo đại nhân, ngay từ đầu đã lập tức hỏi tiến triển công tác, thủ hạ nào có đạo lý không ngoan ngoãn báo cáo?”

Cười khẽ một tiếng, Quý Ngật Lăng đơn giản cả người tựa vào lưng ghế, bắt đầu cùng Triển Phi nói chuyện phiến.

Một cuộc gọi quốc tế đường dài như vậy tuyệt đối không rẻ. Ước chừng sau hơn một tiếng đồng hồ, trong khoảng khắc cúp điện thoại Quý Ngật Lăng mới chợt nhận ra cuộc trò chuyện ban nãy căn bản không có trọng tâm, chỉ toàn thiên nam địa bắc nói hươu nói vượn.

Thở dài nhìn chồng văn kiện trước mặt, Quý Ngật Lăng cảm thấy chính mình đã hoang phí thời gian không ít.

Cuộc trò chuyện đó giống như một sự khởi đầu, từ ấy về sau mỗi ngày Triển Phi đều gọi điện cho Quý Ngật Lăng, cũng như trước không có trọng điểm, không có nội dung, thậm chí cũng không có một thời điểm cố định. Có khi là lúc cậu mới rời khỏi giường, hay khi cậu đang đi làm, thậm chí còn có bữa đêm hôm khuya khoắt. Không chỉ ngừng lại ở việc gọi điện, trong hòm thư của Quý Ngật Lăng tựa như mỗi ngày đều xuất hiện bưu phẩm của Triển Phi. Hôm nay đi thăm chỗ nào ở Nhật, gặp phải chuyện gì kỳ quái, vân vân và vân vân, thậm chí còn kèm theo ảnh chụp, mà mỗi bưu phẩm đều rất nhanh tại một thời điểm cố định sẽ được gửi tới cho cậu, không có ngoại lệ.

Liên tục một tuần điện thoại bưu phẩm oanh tạc, Quý Ngật Lăng cảm thấy thật buồn cười, làm mấy trò lăng mạn hoàn toàn không phải ưu điểm của Triển Phi. Trong ấn tượng của cậu, hẳn chưa từng làm qua những chuyện thế này, hiện tại lại đi học đòi kẻ khác, không phải buồn cười thì là gì?

Không xem những việc này là việc nghiêm túc, Quý Ngật Lăng chỉ làm những việc mình nên làm. Nháy mắt cũng đã sắp đến lúc tham gia triển lãm Nhật Bản, cậu yêu cầu thư ký đặt vé máy bay cho mình và Danny. Chỉ cần lần này thành công, ngay sau đó họ sẽ bắt đầu chiến dịch của mình, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thẳng tiến vào thị trường Anh Quốc, nhiệm vụ này thật không đơn giản.

Bận rộn hết một ngày, sau khi tắm rửa xong xuôi chuẩn bị đi ngủ Quý Ngật Lăng mới nhận ra điện thoại của người nào đó đã liên tục hai ngày nay không vang lên. Quả nhiên loại chuyện cần sự kiên nhẫn này Triển Phi không thể nào theo đuổi đến cùng.

Tất cả mọi người ai cũng bận rộn không có thời gian cho chính mình, sao còn có thể nhàn hạ đi làm loại chuyện yêu đương nhàm chán này. Đối với hắn mà nói, kiên trì một tuần đã xem như có đủ ý tưởng để viết thành một cuốn hồi ký rồi.

Lau khô mái tóc ẩm ướt, Quý Ngật Lăng cuối cùng liếc mắt nhìn chiếc di động một cái rồi tắt đèn.

39. Chương 39

Quay đi ngoảnh lại, hôm sau đã là ngày khởi hành đi Nhật Bản. Hai hôm trước, Quý Ngật Lăng hầu như ngày nào cũng vô cùng bận rộn, so với phía Triển Phi, công tác chuẩn bị của bọn họ bên này cũng không hề dễ thở hơn. Chỉ cần hội chợ triển lãm vừa kết thúc, ngay sau đó một khắc trận chiến của họ sẽ lập tức bắt đầu. Thế nên nếu sự chuẩn bị trước khi lâm trận không được chu toàn, liền có thể khiến bản thân gặp phải thất bại thảm hại.

Không rảnh để ý đến những cuộc gọi của Triển Phi đột nhiên bị đình chỉ. Quý Ngật Lăng cùng Danny mỗi ngày đều làm tăng ca đến rạng sáng. Cậu cũng không lái xe về nhà mà trực tiếp ngủ ngay trên sofa trong phòng nghỉ ở văn phòng, ba giờ sau tỉnh dậy lại tiếp tục chiến đấu.

Sau khi giải quyết xong hết toàn bộ công việc, Quý Ngật Lăng xoa xoa tình minh nguyệt, gọi vào dãy số di động mà mới tuần trước cậu vẫn còn liên tục nhận được.

Hai công ty hợp tác làm ăn, ít nhất cậu cũng phải biết tiến trình hiện tại tại bên phía đối phương như thế nào. Dù sao nếu hội chợ triển lãm lần này không thành công, Quý Ngật Lăng cũng đừng nghĩ đến việc thuận buồm xuôi gió tấn công thị trường Anh Quốc.

Điện thoại sau khi đã được kết nối, là một khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi, một chút âm thanh cũng không có. Ngay khi Quý Ngật Lăng tưởng rằng di động của mình có vấn đề, thì âm thanh quen thuộc rốt cuộc cũng từ trong ống nghe truyền đến, đáng tiếc không phải là giọng nói của Triển Phi mà là một giọng nữ máy móc lạnh lùng. Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa.

Nhiều lắm, Quý Ngật Lăng tại thời điểm Danny gõ cửa đi vào thì đóng di động lại.

“Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?” Cầm lấy tập tài liệu của Danny đưa qua, Quý Ngật Lăng tiến hành lần xác minh cuối cùng. Chỉ cần công tác tuyên truyền tại hội chợ triển lãm đồ chơi Nhật Bản thành công, bọn họ ngay đêm đó sẽ lập tức động thủ, ngày hôm sau sẽ thuận theo hàng loạt các tin tức phô thiên cái địa mà trực tiếp tung sản phẩm vào thị trường Anh Quốc, tạo thành một hiệu ứng chấn động vang dội.

“Ừ, bên kia cũng không phát sinh vấn đề, đến ngày mốt là ta có thể tặng cho cả thế giới một trận kinh hỉ!” Danny mấy ngày nay cũng không ngừng nỗ lực chiến đấu, nhưng tinh thần vẫn có phần phấn khởi, có lẽ bởi toàn bộ công tác chuẩn bị đã được giải quyết tốt đẹp, hiện tại chỉ còn ngồi chờ xem kết quả. “Elan, tôi thật không ngờ anh có thể đề xuất một dự thảo lớn như vậy, thật cao tay!”

Khẽ cười, Quý Ngật Lăng cũng không phải vì nghe thấy lời khen ngợi này mà chính là chú ý đến nửa câu trước đó.

Nguyên lai bên kia không gặp vấn đề gì. Nếu nói như vậy, Danny nhất định đã nắm rõ chuyện gì đó mới có thể khẳng định chắc chắn như vậy. Chính mình hiện tại ngay cả Triển Phi cũng không liên lạc được. Cậu ta đã liên hệ với ai, có được sự cam đoan từ người nào?

Cuối cùng không hỏi ra nghi vấn trong lòng. Nếu việc nào Danny đã nhận làm thì Quý Ngật Lăng vẫn luôn phi thường yên tâm tin tưởng. Cậu chỉ nghiêm túc kiểm tra đề án một lần nữa, sau khi để ban chấp hành thông báo cho phía đối tác thì lập tức có thể tiến hành kế hoạch. Thời điểm Danny rời khỏi văn phòng, Quý Ngật Lăng thuận tiện kiểm tra lại một chút giờ bay vào ngày mai, cậu dự định sau khi ngủ dậy sẽ trực tiếp ra sân bay.

Trong văn phòng ngồi ngầy người mất một giờ đồng hồ, rốt cuộc mới có thể đem toàn bộ sự tình đơn giản tóm lược lại trong đầu. Cậu lần này đích thân đến Nhật Bản, toàn bộ hết bốn ngày, nếu có chuyện khẩn cấp xảy ra dù chỉ một chút cũng sợ sẽ ứng phó không đến nơi đến chốn.

Tắt máy tính, thu dọn văn kiện. Thời điểm Quý Ngật Lăng cầm lấy áo khoác chuẩn bị rời khỏi văn phòng thì di động trong túi áo đột nhiên vang lên. Cậu một bên tắt đèn, một bên xuất lấy di động, lúc nhìn thấy tên người hiện trên màn hình, tim Quý Ngật Lăng không khỏi bị loạn nhịp một cái.

Nhận cuộc gọi, còn chưa kịp mở miệng thì giọng nói của đối phương đã khẩn cấp truyền tới, hơi thở có phần gấp gáp.

“Lăng, chiều nay muốn ăn gì?”

“A?” Cho dù vốn bình tĩnh như Quý Ngật Lăng, nhưng trong nháy mắt đầu óc cũng có hơi ngầy ra. Tựa như câu nói kia mạc danh kỳ diệu truyền vào tai này, quá nhiều não bộ một chút rồi đi ra tai kia, hoàn toàn không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

“Có cần phải cân nhắc lâu đến thế không? Dù sao về nhà nấu spaghetti cho tôi ăn cũng được rồi” Thanh âm nọ tựa hồ có chút âm vang như từ một nơi xa xôi vọng lại, khiến Quý Ngật Lăng bất giác nghĩ rằng do cậu đang bị hoa tai chóng mặt nên mới tưởng tượng ra. Ha ha, chẳng lẽ điện thoại lại có thể sinh ra âm thanh ảo giác sao?

Vẫn như trước không trả lời, Quý Ngật Lăng thậm chí còn buồn cười chuyển di động từ tai đến trước mặt. Sau khi đã xác định trên màn hình quả thật đang hiện lên cuộc gọi, một lần nữa đưa trở lại bên tai, đầu mày cau chặt, lộ ra bộ dáng không thể tin được.

Chất phác hiếm có, lại đáng yêu mười phần.

Nhẹ nhàng mỉm cười, hơi thở mang theo ý cười từ đầu dây bên kia truyền sang, lại càng khiến đầu mày người nào đó nhíu chặt thêm. Ngay khi Quý Ngật Lăng hồ nghi chuẩn bị hồi đáp một câu, Triển Phi, anh không phải là đang gọi nhầm số đó chứ, thì bàn tay đang cầm di động đột nhiên bị một người từ sau lưng nắm lấy, nhẹ nhàng chậm rãi đem nắp di động khép lại.

Cũng thật nhẹ nhàng, thật chậm rãi, Quý Ngật Lăng kinh ngạc xoay người, nhưng thân thể chỉ vừa chuyển động được một nửa thì đã bị người hung hăng dùng sức ôm lấy.

“Cơm chiều ăn cái gì? Tôi đói chết mất”

Hít thật sâu một hơi. Mãi đến khi cảm giác tiếp xúc kia quá mức chân thật, mà giọng nói của Triển Phi rốt cuộc cũng không còn bị thứ gì cản trở, liền như vậy trực tiếp truyền vào màng nhĩ. Quý Ngật Lăng cuối cùng cũng tin, hết thấy những điều này đều hoàn toàn không phải là ảo giác. Tên ngu ngốc nào đó thật sự đã quay lại!

“Anh có bệnh không vậy?” Gạt cánh tay đang ôm mình của Triển Phi ra, Quý Ngật Lăng xoay người, cau mày nhìn hắn.

Vành mắt của hắn so với cậu còn thâm hơn, chiếc cằm gầy giống như mấy ngày rồi không có hạt cơm vào bụng, thậm chí còn lưa thưa vài sợi râu. Thế nhưng không những trông không lồi thối lếch thếch mà còn có vài phần ngổ ngược bất kham, thật sự rất hợp với độ tuổi của hắn, càng làm tăng thêm sức quyến rũ khó tả.

“Đúng vậy. Bệnh cũng không nhẹ.” Triển Phi tựa hồ tâm tình rất tốt, tuy không đến mức há miệng cười to, nhưng khoe môi hơi nhếch lên đã có thể xem là một biểu tình hiếm có của hắn. Quý Ngật Lăng chỉ biết lắc lắc đầu, không nghĩ muốn tiếp tục cùng hắn ở công ty phát điên phát khùng.

Thời điểm đi đến hầm đậu xe, Quý Ngật Lăng khó hiểu hỏi, “Anh điên thật à? Ngày mai phải bay sang Nhật rồi, có nhất thiết tại giờ phút quan trọng thế này mà chạy qua đây hay không?”

Chuyến bay ngày mai là vào giữa trưa, ít nhất buổi sáng đã phải xuất phát ra phi trường, mà Triển Phi lại hao phí mười mấy tiếng đồng hồ từ Nhật Bản bay về Anh. Đây không phải là lãng phí thời giờ thì còn là gì?

“Tại hông đợi thêm được nhiều giờ như vậy để nhìn thấy cậu.” Không chờ cho Quý Ngật Lăng mở cửa xe, Triển Phi một phen kéo lấy cậu, nhẹ nhàng ép cậu dựa vào cửa xe rồi hôn lên môi cậu.

Nụ hôn ngay từ ban đầu đã không hề tiết chế, trong nháy mắt lưỡi chạm lưỡi liền châm lên hết thấy nhớ nhung tưởng niệm. Có chút chút khẩn cấp khiến nụ hôn đã sâu lại càng thêm sâu, tựa như muốn đem đối phương một ngụm nuốt vào bụng. Không khách khí, Quý Ngật Lăng tại khoảng khắc bị Triển Phi hôn cũng phát động công kích. Hai người kích động hôn môi gần năm phút đồng hồ mới hơi lưu luyến buông người kia ra.

Cố gắng áp chế hỏa bùng lên trong ánh mắt, Quý Ngật Lăng vẫn xụ mặt, không hài lòng với hành động khinh suất của Triển Phi, “Hiện tại là thời khắc vô cùng trọng yếu, anh không nên lãng phí ba mươi mấy giờ đồng hồ bay qua bay lại trên trời.”

“Đừng nói chuyện này nữa, dù sao người cũng đã ở đây rồi, trước hết đi ăn chút gì đi, tôi đói lắm rồi.” Tự mình mở cửa xe ngồi vào trong, Triển Phi bắt đầu lục lọi bánh bích quy Quý Ngật Lăng để trong ngăn tủ, xem ra đúng là đói không ít.

Thở dài. Thật vậy, đã đến rồi, có nói nữa cũng chỉ là chuyện vô ích. Ngồi vào chỗ tay lái, Quý Ngật Lăng sau khi giúp Triển Phi cầm chai nước khoáng thì khởi động xe chạy ra khỏi bãi đỗ.

Triển Phi ở thời điểm mấu chốt lại lần nữa bay sang Anh Quốc quả thật là chuyện ngoài dự kiến. Mỗi ngày bưng oanh tạc nhưng không có hồi âm. Mỗi ngày điện thoại công kích lại bị phản tác dụng. Muốn làm Quý Ngật Lăng hình thành thói quen nhận điện thoại của mình mỗi ngày, thì phát hiện chính mình không chịu nổi mỗi ngày chỉ nghe thấy tiếng mà không nhìn thấy người. Huống chi lần nào cậu cũng đều vừa làm vừa nghe, khiến Triển Phi rất có ham muốn tại thời điểm cậu lơ đãng không nghe hắn nói sẽ hôn cậu, không cho cậu được hô hấp, buộc cậu phải ngừng công việc lại.

Khao khát được nhìn thấy cậu quá mức mãnh liệt khiến Triển Phi càng muốn phát điên. Hắn làm việc hết biết trời đất suốt hai ngày một đêm, sau đó đem toàn bộ công việc ném cho Bằng Bành, còn chính mình thì mua vé máy bay bay sang Anh.

Đương nhiên hắn cũng đã liên hệ với Danny, để y giúp xếp lịch cho ngày hôm sau, cùng bọn họ thống nhất chuyển bay từ Anh cất cánh đến Tokyo.

Hắn liên lạc với Danny mà không trực tiếp nói cho Quý Ngật Lăng, từ mức độ nào đó mà nói, Triển Phi quả thật có điểm đùa giỡn thủ đoạn. Đầu tiên là khắc chế bản thân không chạy đi gọi điện thoại cho Quý Ngật Lăng, rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu, tặng cho cậu một sự kinh hỉ ngoài ý muốn, ha ha.

Không đến một nhà hàng nổi danh, Quý Ngật Lăng tại khu vực lân cận gần công ty ghé vào một quán ăn tư nhân không tồi. Nhìn Triển Phi đem hai phần đồ ăn quét sạch không còn một mảnh, cậu lau miệng, uống xong ly rượu đỏ, thì bắt đầu hỏi hần vấn đề mà cậu đang bận tâm nhất, “Bên kia đã giải quyết xong hết chưa?”

“Ừ, trừ phi gặp thiên tai thì không có lý do gì để thất bại.”

Đem bản kế hoạch tấn công vào thị trường Anh Quốc đưa cho Triển Phi, đối phương lại hoàn toàn không có ý tứ tiếp nhận, “Chuyện này tôi tin tưởng cậu, không cần phải đưa tôi xem.”

“Vậy anh hiện tại xuất hiện ở đây là có ý gì?” Không thu hồi lại văn kiện, Quý Ngật Lăng có chút bất đắc dĩ hỏi, “Nếu không phải là do lo lắng chuyện công tác.”

Không tức giận, tâm tình hôm nay của Triển Phi tựa hồ thật sự rất dễ chịu.

“Lăng, nguyên nhân tôi có mặt ở đây cậu đã quá sáng tỏ, đừng nghĩ tự dối lòng.” Triển Phi lau miệng rồi vươn tay quét thẻ tín dụng.

“Chỉ vì muốn cùng tôi lên giường?”

“Tôi nhớ cậu nên mới bay sang đây, chỉ đơn giản vậy thôi. Đường nhiên nếu cậu nghĩ muốn làm thì tôi cũng không phản đối.” Nhún vai, Triển Phi vẫn như trước tâm tình vui vẻ cầm lấy áo khoác, ý bảo Quý Ngật Lăng hãy đợi đến khi về tới nhà sẽ nói sau.

Xoay người xem thường, Quý Ngật Lăng thở dài thu dọn đồ đạc rồi đuổi theo bước chân của hần.

40. Chương 40

.

Không quá kịch liệt, chẳng qua là càng không thể khống chế. Giống như đang nhấm nháp miếng bánh ngọt yêu thích, quyến luyến không muốn buông tay, chỉ ước được một ngụm nuốt xuống, nhưng lại không nỡ ăn hết một lượt, mà cứ như vậy từng miếng từng miếng chậm rãi nhấm nháp, hưởng thụ mỗi một khoảng khắc ngọt ngào này.

Nụ hôn chứa đựng nhiệt độ, vuốt ve mang đến kích tình mãnh liệt, lại cố gắng khống chế tốc độ, không để cho bản thân bị mất kiểm soát, không thật sự nhấm nuốt mà khao khát có được nhiều hơn những phút giây rung động, muốn nắm bắt từng nét biểu tình, lắng nghe mỗi một tiếng rên rỉ.

Sau khi vào cửa không ai nói câu nào, cứ như vậy ngay cả đèn cũng không bật, hai người vừa kích động vừa cố gắng tự chủ, thẳng đến khi leo được lên giường mới bắt đầu tiến thêm một bước chiếm hữu.

Động tác xâm nhập ôn nhu đến ngay cả xương cốt cũng phải mềm nhũn. Giống như chỉ cần chuyển động một chút đều có thể cảm nhận được vô vàng yêu thích. Triển Phi híp mắt, đôi gò má hồng nhuận, tiếng rên rỉ không bị tận lực đè nén khiến Quý Ngật Lăng khó có thể nhẫn nại. Cậu hận không thể lập tức khai tức mã lực[tung hết sức lực]triệt để chiếm hữu, nhưng vẫn không đủ, như thế nào cũng không đủ

Cuối cùng vẫn không mặc sức buông thả mà chỉ làm một lúc. Triển Phi sau khi tắm rửa sạch sẽ thì lăn ra giường ngủ say như chết, chờ đến lúc Quý Ngật Lăng tắm xong đi ra thì hần đã bắt đầu cùng Chu Công chơi cờ.

Nhìn gương mặt mỗi một của hần, Quý Ngật Lăng khe khẽ thở dài, không thể hiểu nổi nguyên nhân của hành vi tùy hứng kia. Triển Phi rõ ràng vốn không phải là một người sống theo cảm tính, lại làm ra chuyện thiếu suy nghĩ không hợp lẽ thường như vậy.

Giúp hần đắp chăn cẩn thận, Quý Ngật Lăng cũng không lập tức đi ngủ mà đi đến quầy rượu nhỏ trong phòng khách, lấy chai rượu brandy rót ra một ly. Khi chất lỏng màu hổ phách chảy vào yết hầu, mang theo một chút kích thích nho nhỏ mới làm cậu thoáng thanh tỉnh trở lại.

Giống như Triển Phi đã nói, hần đã đến đây rồi, còn so do nguyên nhân mà làm gì?

Quan hệ giữa bọn họ một lần nữa rơi vào tình trạng không rõ ràng, lại đi lo lắng về nguồn gốc tạo thành căn bản là chuyện vô bổ. Điều bản thân mong muốn là gì? Về sau phải làm thế nào? Còn hiện tại phải làm sao?

Phải làm gì thì mới đúng đây? Ha ha.

Lắc lắc đầu, nở một nụ cười bất đắc dĩ, Quý Ngật Lăng phát hiện thân thể của chính mình phản ứng nhanh hơn so với não bộ, giống như đã hình thành thói quen cùng Triển Phi quan hệ xác thịt.

Chờ sau khi uống hết ly rượu, Quý Ngật Lăng trở về phòng thì di động của Triển Phi đang kêu réo, âm thanh rất lớn, đã thế còn rung lên chấn động kịch liệt. Mặc dù vậy Triển Phi cũng không có dấu hiệu tỉnh giấc, vẫn tiếp tục ngủ say như chết.

Cầm lấy chiếc di động đang kiên trì kêu gào, đưa mắt nhìn biểu thị cuộc gọi trên màn hình rồi lại liếc mắt sang Triển Phi không có chút phản ứng, Quý Ngật Lăng tự động nhận điện thoại.

“Lão Đại, anh ngày mai mấy giờ bay đi Tokyo? Tôi ngày mai trước 12 giờ cho kỹ sư sắp xếp mấy trang thiết bị thì có kịp hay không?” Nếu không phải do đối với tính cách của Triển Phi tập mãi thành quen, chỉ sợ Bành Bằng đã có thể trực tiếp tức hộc máu. Nào có chuyện người ra quyết định ngay tại thời điểm cuối cùng lại dùng một cái biệt tâm biệt tích, sau khi nói xong câu “Giao hết cho cậu.” thì sống chết mặc bay chạy nửa vòng Trái Đất đến Anh Quốc để đuổi theo một gã đàn ông chứ!

“Chúng tôi ngày mai ước chừng nửa đêm sẽ đến nơi. Bành Bằng, để kỹ sư bọn họ sau 10 giờ bắt đầu chuẩn bị, làm qua 12 giờ đêm cũng không sao, nói chung chỉ cần càng ít người biết càng tốt.”

“A. Cậu là Quý Ngật Lăng?” Tuy chuyện này cũng hợp tình hợp lý, cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn, nhưng trong nháy mắt nghe thấy giọng nói của Quý Ngật Lăng, Bằng Bành vẫn không thể không thừa nhận bản thân vẫn bị chấn kinh một chút.

“Triển Phi đang ngủ.”

“Tốt, tôi biết rồi, cậu yên tâm, bên này hết thấy đều OK.”

Đóng điện thoại, Triển Phi vẫn không tỉnh, thậm chí từ đầu chí cuối chỉ duy trì một động tác không hề thay đổi, xem ra thật sự đã kiệt sức lắm rồi. Cẩn thận đặt di động của hắn xuống, Quý Ngật Lăng điều chỉnh đồng hồ báo thức, nhắc góc chăn ở phía bên kia lên rồi tắt đèn đi ngủ.

Ngày hôm sau, thời điểm bọn họ ra tới phi trường thì Danny đã chờ sẵn. Lúc cùng sóng vai rảo bước, Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng nói một câu, “Tiểu tử nhà cậu cư nhiên học theo người ta gặt tôi.”

Nhún vai, Danny đưa mắt nhìn người đàn ông phía sau kéo theo một cái va li lớn rõ ràng không phải của hắn thì cúi đầu khẽ mỉm cười, cũng không mở miệng biện hộ.

Trên máy bay, Triển Phi ngồi sát cửa sổ, Quý Ngật Lăng ở giữa, còn Danny ngồi ngoài cùng. Cơ hồ ngay sau khi phi cơ cất cánh, Quý Ngật Lăng liền ra hiệu cho tiếp viên mang đến một chiếc chăn rồi nhẹ nhàng đắp lên người Triển Phi lúc này đã ngủ trở lại.

Trộm nhìn Triển Phi đang say ngủ tựa vào cửa sổ cùng Quý Ngật Lăng đang thay hắn đắp chăn, Danny xoay đầu, cố gắng đem lực chú ý chuyển lên màn hình máy tính, không cho phép bản thân lộ ra vẻ thống khổ để người bên cạnh phát hiện.

Vì lúc trên máy bay đã ngủ được vài tiếng, nên khi đến Tokyo dù bị lệch múi giờ nhưng Triển Phi cũng gần như đã khôi phục về tỉnh táo, hoàn toàn khác với bộ dáng mệt mỏi của Quý Ngật Lăng và Danny do đã ngồi thảo luận mấy giờ đồng hồ trên máy bay.

Không đi vào khách sạn, Triển Phi sau khi chuyển hành lý cho Quý Ngật Lăng thì trực tiếp gọi xe đến khu vực hội chợ để chuẩn bị khảo sát lần cuối máy móc thiết bị có vận hành ổn định hay không, tránh phát sinh vấn đề bất ngờ trở tay không kịp.

Quý Ngật Lăng và Danny vốn định chuẩn bị về khách sạn tắm rửa rồi sẽ cùng đến hiện trường hội chợ triển lãm. Nhưng sau khi về phòng thì cả hai nhận được điện thoại của Triển Phi, nói bọn họ bên này không có vấn đề gì lớn, các cậu không cần qua đây, ngủ một giấc để thích nghi với giờ giấc sau chuyến bay.

Nếu Triển Phi đã nói vậy, Quý Ngật Lăng đương nhiên cũng không chạy qua đó làm gì, dù sao trận này Triển Phi cũng là người cầm trịch chỉ huy, cậu chỉ đến để phụ trợ lại còn phải giữ sức để chuẩn bị cho trận đánh ác liệt tiếp theo. Sau khi cùng ban chấp hành của công ty bên Anh xác nhận lại lần nữa hành động vào tối mai, Quý Ngật Lăng vội đi tắm. Cậu xem giờ, không điều chỉnh đồng hồ mà cứ để vậy rồi đi ngủ luôn.

Bởi thời gian còn sớm, cho rằng vô luận thế nào cũng sẽ không ngủ đến hai mươi mấy tiếng, nên Quý Ngật Lăng mới không chỉnh đồng hồ báo thức. Sau khi ngủ một giấc đột ngột tỉnh lại thì một ngày đã trôi qua, hai giờ nữa chính là thời điểm khai mạc Hội chợ triển lãm đồ chơi toàn cầu.

Trong một khắc ý thức được thời gian cậu liền nhanh chóng khôi phục sự thanh tỉnh, Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng một tiếng, nghi hoặc tự hỏi bản thân vì sao ngủ nhiều như vậy nhưng lại không bị cơn đói đánh thức. Cậu nhảy xuống giường đi thẳng vào toilet, đánh răng rửa mặt rồi chỉnh sửa trang phục.

Sau nửa giờ khi từ trên xuống dưới đã đầu vào đầy cậu mới cảm lấy di động chuẩn bị ra khỏi phòng. Trong di động có vài tin nhắn nhỏ, trong đó có hai tin chưa được nhận.

Danny nói, “Elan, tôi đến hội trường trước, bên kia tôi sẽ tự mình chiếu cố, anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Mà Triển Phi lại càng ngắn gọn súc tích, chỉ nhắn đúng một câu, “Tỉnh dậy thì gọi cho tôi.”

Nhờ khách sạn kêu gọi taxi, Quý Ngật Lăng sau khi ổn định chỗ ngồi thì gọi vào di động cho Danny.

Thời điểm đuổi tới chỗ Danny hết thấy đều đã được bố trí xong xuôi, trong lúc chờ tuyên bố khai mạc hội chợ thì đột nhiên phát sinh vài sự cố nhỏ. Sau khi cùng mấy phóng viên người Anh có quen biết qua lại chào hỏi, Quý Ngật Lăng nhận phần bữa sáng Danny đã chuẩn bị cho cậu rồi tìm một vị trí yên tĩnh tùy tiện ăn vài miếng.

Triển Phi cũng không xuất hiện ở hiện trường, có lẽ đang bận tối mày tối mặt ở nơi khác. Quý Ngật Lăng hầu như không cần cân nhắc mà bỏ qua luôn tin nhắn của hắn, dù sao đã có Danny, bên mình cũng không có xảy ra vấn đề gì.

Đúng mười giờ, hội trường đã ồn ào tiếng người cười nói, náo nhiệt phi phàm. Thế nhưng trong nháy mắt khi Trưởng ban chấp hành đại hội đi lên sân khấu tuyên bố Hội chợ đồ chơi toàn cầu lần thứ bảy chính thức khai mạc, tất cả mọi người đều ngừng thở im lặng, trong lòng lẩm nhẩm đếm ngược.

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3 2 1

Trong khoảng khắc những quả cầu vải nhiều màu sắc từ trên không được thả xuống đám đông bên dưới, tâm trạng của mọi người đều HIGH tới cực điểm. Ngay tại giây phút khi cảm xúc của khán giả đang tăng vọt, trung tâm hội trường đột nhiên rơi vào một mảnh hắc ám, toàn bộ thiết bị chiếu sáng đều bị tê liệt không nói, rõ ràng đang là ban ngày, cho dù không có ánh đèn thì ít nhất cũng phải có ánh nắng chứ? Như thế nào lại tối đen như mực thế này?

Mọi người hoảng sợ ngẩn đầu, liền nhìn thấy một vật thể to lớn có hình dáng đĩa bay đang du hành giữa không trung cách bọn họ không xa, thậm chí còn oanh oanh phát ra âm thanh xâm lược hoành tráng.

“A UFO ”

“Mẹ ơi mẹ, mau nhìn kia, là đĩa bay!”

“Người ngoài hành tinh xâm lăng Trái Đất?”

Có lẽ cần phải cảm ơn những đứa bé Nhật Bản có trí tưởng tượng vô cùng phong phú về phương diện này, hay nói đúng hơn là ngoài Nhật Bản thì không có quốc gia thứ hai tạo được hiệu ứng như mong đợi. Chiếc đĩa bay to lớn kia sau khi thu hút sự chú ý của mọi người thì đột nhiên từ trên cao phóng ra hàng loạt các chùm ánh sáng, tất cả đều đã trải qua quá trình nghiên cứu cùng tính toán nghiêm ngặt nên mới có thể bắn chuẩn xác theo các quỹ đạo đã được bố trí từ trước.

Xạ tuyến ban đầu không kiêng nể bắn tới tấp xuống phía dưới. Khi bị bắn trúng, có không ít tiểu bang hữu sợ hãi trốn vào lòng mẹ. Thế nhưng lúc chúng phát hiện mỗi khi xạ tuyến bắn vào bề mặt các bức tường, mơ hồ nhắc thấy các hình thù kỳ lạ thì lập tức quần hết sợ hãi, bắt đầu hưng phấn thảo luận.

“Vừa rồi cậu có thấy không?”

“Đúng vậy. Đúng vậy. Trong nháy mắt lướt qua tường, tôi hình như cũng nhìn thấy có cái gì đó.”

Cơ hồ giống như theo ý nguyện của các bạn nhỏ, mấy chùm xạ tuyến càng tập trung bay lượn nhiều hơn phía trên sân khấu đã được chuẩn bị cẩn thận. Chiếc đĩa bay cũng bắt đầu nổi lên tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, như đang vô cùng cao hứng vì khiến thần kinh của mọi người trong phút chốc trở nên căng thẳng.

Tại trung tâm của chùm ánh sáng hội tụ, từ giữa hiệu ứng quang ảnh xuất hiện một chú chó robot thông thả nhảy xuống. Tại khoảng khắc mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chú chó bất ngờ vẩy đuôi qua lại, nó hưng phấn sủa nhẹ hai tiếng, tựa như muốn nói, lần đầu tiên đến địa cầu, hy vọng mọi người có thể thu nhận ta, yêu thương ta.

Cùng lúc đó phi thuyền sử dụng những tia sáng huyền quang nhiều màu sắc biểu diễn thành một chữ tiếng Anh, có nghĩa là “Đã xâm nhập địa cầu thành công!”

Tiếp theo sau là những chú chó robot có hình dáng giống chú chó ban đầu cũng từ phi thuyền thông thả phóng xuống, rồi theo tiết tấu âm nhạc nhẹ nhàng cùng với hiệu ứng ánh sáng liên tục chuyển động, tựa như có một đàn chó robot từ ngoài vũ trụ ghé thăm Trái Đất rồi cùng người địa cầu vui vẻ nhảy múa.

Bọn trẻ hào hứng phấn khởi, các bậc phụ huynh thì vui vẻ mỉm cười, còn tất cả những công ty đối thủ đều bị làm cho kinh ngạc, trong khi đó ánh đèn flash từ đám phóng viên nhà báo không ngừng loang loáng nhấp nháy.

Kỳ thật ngay trong khoảng khắc những chú chó robot từ từ được thả xuống, toàn bộ các đài truyền hình Tokyo đều bị tê liệt. Trong lúc mọi người cho rằng đài truyền hình gặp phải sự cố cần được tu sửa thì đột nhiên, sau một loạt hình ảnh nhiễu sóng méo mó, trên màn ảnh liền xuất hiện những chú chó robot từ trên trời rơi xuống, không rõ tung tích, nhưng chắc chắn là một con thú cưng độc đáo. Thân thể chúng giống như đang làm nũng, nhẹ nhàng chuyển động, rồi dần dần tiêu thất. Lúc sau việc phát sóng mới triệt để khôi phục lại bình thường, ước chừng mất khoảng năm giây.

Trong năm giây này có lẽ đã gây ấn tượng sâu sắc đến khán giả truyền hình. Ở các khu vực công cộng có trang bị màn hình lớn hiệu quả lan truyền càng thêm rung động. Lại không nói đến các đài tin tức Nhật Bản, sau một giây liền phát sóng trực tiếp hiện trường hội chợ đồ chơi. Đây tuyệt đối là một tiền lệ xưa nay chưa từng có.

Vừa lòng nhìn Hội chợ thành công rực rỡ, đợt tuyên truyền đã giành thắng lợi mỹ mãn, Quý Ngật Lăng khẽ nhếch môi, chuẩn bị yêu cầu Danny trước hết nhanh chóng dọn dõ giới truyền thông Anh Quốc mạnh tay quảng bá.

Nhưng Danny lúc này còn đứng bên cạnh lúc này đã bị tách ra. Hiện tại bên người cậu chỗ nào cũng toàn là những gương mặt xa lạ, tất cả đều là lũ trẻ con đùa giỡn bất nháo, đuổi theo các chùm ánh sáng nhiều màu sắc.

Nhẹ hạ mi. Quý Ngật Lăng lấy ra di động thì phát hiện bởi quá sức huyền ảo nên cậu đã không chú ý tới dãy số nhấp nháy không ngừng kêu vang, tựa hồ đã gọi được một lúc lâu.

41. Chương 41

.

Tìm một vị trí tương đối im lặng, Quý Ngật Lăng nhận cuộc gọi.

“Lăng, hiện tại rảnh rồi chứ?” Không trách cứ đối phương mãi không tiếp điện thoại, giọng nói của Triển Phi nghiêm túc ngoài ý muốn khiến Quý Ngật Lăng có chút kinh ngạc.

Đưa mắt nhìn những đứa trẻ đùa giỡn náo loạn cùng các bậc phụ huynh cười nói thảo luận ở xa xa, Quý Ngật Lăng không nhìn thấy thân ảnh của Danny. Có lẽ khi này bị đám đông xô đẩy chen lấn nên đã lạc mất, cũng có thể đúng lúc y có việc nên đã rời đi. Nói tóm lại muốn tìm được y sẽ gặp không ít khó khăn.

“Ừ, tôi không bị cuốn vào đám đông.” Chiến dịch tuyên truyền thật thành công, phóng viên ký giả chen chúc vây quanh Bành Bạng chờ các thành viên ban giám đốc, tiến hành phỏng vấn ngẫu hứng vài câu. Mặt khác, vẫn có nhiều phóng viên tựa hồ còn đang cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Triển Phi, tụy ý trong đám đông tham gia hội chợ chạy ngược chạy xuôi như con thoi. “Anh đang ở đâu? Trong thời điểm thế này, người thừa kế Triển Thị phải đích thân phát biểu trước giới truyền thông là việc rất quan trọng.”

“Chuyện nhỏ ấy để Bành Bạng đối phó là được rồi.”

“Triển Phi, anh có biết chuyện nhỏ kia, anh với Bành Bạng người nào đứng ra làm, khác nhau nhiều như thế nào không hả?” Nhíu mày, Quý Ngật Lăng bước vào đám đông, có ý định trở lại chỗ đã đứng ban nãy tìm Danny, súng lệnh đã khai hỏa, muốn đạt được thắng lợi cuối cùng thì không thể chậm chân.

Nhưng vì đây là Hội chợ triển lãm đồ chơi toàn cầu, nên tụ hội đủ các màu da, quốc tịch. Tuy rằng người phương Đông vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh cũng có không ít. Hơn nữa do vừa bị hiệu ứng hình ảnh hoàn mỹ kia làm cho rung động, tâm trạng của mọi người đều kích động dị thường, di chuyển có phần hưng phấn não loạn, Quý Ngật Lăng muốn tìm được Danny với dáng người tương đối thấp bé thật không dễ.

“Tôi đang ở bệnh viện.”

“Cái gì?!” Ngay lúc Quý Ngật Lăng vì tìm không thấy Danny trong lòng đã có phần bực bội, những lời này của Triển Phi khiến cậu theo bản năng tức giận quát lớn.

“Không nghiêm trọng lắm, chẳng qua rất ảnh hưởng đến hình tượng.” Triển Phi tựa hồ có chút khổ não nói thảm một câu.

“Anh đã làm gì vậy? Chuyện ngoài ý muốn hay là”

“Đến đây đi Lăng, nói chuyện qua điện thoại nghe không rõ.” Cắt đứt lời phỏng đoán của Quý Ngật Lăng, Triển Phi nhanh chóng báo cho cậu địa chỉ bệnh viện và số phòng rồi vội vàng cúp máy.

Việc không tính trước được là sau khi nhập viện, vô luận là bệnh gì, đều bị yêu cầu phải nằm lại để quan sát tình trạng, thật không làm người ta yên lòng. Huống chi Triển Phi lại ở thời điểm mấu chốt gấp chuyẹn, khó không thể không nổi lòng hoài nghi.

Đầu óc tựa hồ trống rỗng, đến khi ý thức được hành động của bản thân, Quý Ngật Lăng đã ngồi trên taxi chạy đến bệnh viện, rồi bấm máy gọi cho Danny.

Đơn giản nói y nhanh chóng gấp mặt giới truyền thông Anh Quốc, đem tin tức cũng như báo chí ngay trong đêm nay rầm rộ truyền ra ngoài. Quý Ngật Lăng trước đó đã ân cần tiếp đón hơn mười tòa soạn báo và tạp chí, đặt trước trang, thậm chí còn trực tiếp mua trang nhất của vài tờ báo để quảng bá sản phẩm.

Không cần quá nhiều nội dung, chỉ cần càng nổi bật càng tốt. Hiệu quả mà Quý Ngật Lăng yêu cầu chính là trong vòng hôm nay và ngày mai, khiến tất cả người dân nước Anh chỉ cần tiếp xúc với tin tức báo chí sẽ biết đến sự tồn tại của chú chó robot ngoài hành tinh lần đầu đến Trái Đất này.

Nhất nhất ghi nhớ toàn bộ các điểm quan trọng, suy nghĩ của Danny thập phần rõ ràng, hơn nữa hiệu suất làm việc cũng khiến Quý Ngật Lăng rất vui lòng. Sau khi bàn giao công việc xong, Danny vẫn tò mò hỏi một câu, “Elan, anh đang ở đâu vậy?”

“Triển Phi hiện đang nằm viện, tình trạng có vẻ không tốt lắm, tôi đến xem qua một chút, cậu bên kia nếu gặp vấn đề gì thì cứ tùy thời liên lạc với tôi.”

“. Thay tôi gửi lời hỏi thăm đến anh ta.” Im lặng hồi lâu, Danny sau khi nói xong câu này thì cúp máy.

Trước khi tiến vào phòng bệnh, Quý Ngật Lăng trái phải nhìn quanh một vòng. Sau khi đã xác nhận không bị cánh phóng viên phiền toái bám đuôi mới gõ cửa, nhận được sự đồng ý của Triển Phi thì mở cửa bước vào.

Dù trước đó đã chuẩn bị tốt tư tưởng, nhưng khi nhìn thấy Triển Phi bị băng bó không khác gì xác ướp Quý Ngật Lăng vẫn bị chấn động không nhỏ, trái tim trong nháy mắt dường như bị nghiền lại khó chịu.

Mà tên ngu ngốc kia cứ nhiên còn gơ cánh tay không bị băng quá nhiều lên vẩy vẩy hai cái, xem như chào hỏi.

Quý Ngật Lăng thoáng dùng sức đóng cửa phòng lại, đầu mày nhăn tít, mang theo sắc mặt khăng định là rất khó coi đi về phía Triển Phi. Cậu thật sự đã khiến biểu tình vô tâm của kẻ nào đó chậm rãi bong ra từng mảng, cuối cùng Triển Phi chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, chỉ là một tan nạn giao thông nho nhỏ ngoài ý muốn mà thôi.” Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một sải tay, Triển Phi vươn người nắm lấy cổ tay Quý Ngật Lăng kéo đến bên cạnh, tiếp tục giải thích. “Sau khi đi mua bữa sáng cho cậu định gọi xe về khách sạn, ai ngờ vừa lúc xoay người thì một chiếc ô tô từ một con hẻm nhỏ đột nhiên đâm ra, cái này không nghiêm trọng lắm, nhưng tình cờ lại ngã trúng quầy hàng ăn bên cạnh làm nổi nước nóng đổ hết lên người”

“Anh bị phỏng?!” Hỏi lại một câu, Quý Ngật Lăng không đợi Triển Phi trả lời mà trực tiếp giở tấm chăn đang đắp trên người hắn lên, nhìn thấy hắn một thân băng vải, tuy không đến mức đem cả người quần hết nhưng những vị trí còn lành lặn cũng không nhiều, nửa thân trên cơ hồ toàn bộ đều đã bị băng lại.

“Nhìn thì đáng sợ nhưng kỳ thật bị phỏng không nặng. Ngược lại chân phải khi bị xe quẹt trúng, lúc ngã xuống đất để tránh nổi nước sôi nên tư thế không chính xác, làm xương bánh chè sai vị trí, điểm này mới đáng nói.” Đối với Quý Ngật Lăng đang nhìn chằm chằm cái chân phải bị bó bột cứng ngắc, kéo căng thẳng tắp, hoàn toàn không thể nhúc nhích của mình, Triển Phi ôn tồn giải thích như đó không phải là việc của hắn.

Tư thế té ngã kia, có thể nói Triển Phi từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ là chuyện bẽ mặt nhất. Đường đường là tổng tài của tập đoàn Triển Thị, cứ nhiên sáng sớm trên một con đường nhỏ ở Tokyo bị một chiếc xe va quẹt ngã vào nổi nước nóng, làm nước sôi trực tiếp đổ hết lên ngực.

Ngoài ra để bảo hộ bộ phận trọng yếu đừng cùng lúc vì tao ương mà vĩnh viễn mất đi tính năng, hắn theo bản năng dùng một góc độ mà người bình thường khó có thể đạt được để né tránh, cái này thì hay rồi, cả chân lẫn đùi vì vậy mà gập thành hình dạng kỳ quái, nháy mắt đau đến độ hắn phải đặt cả móng ngời xuống đất.

Cũng may hiện tại trời khá lạnh, mặc áo cũng khá dày, nên cho dù bị phỏng cũng không trầm trọng đến mức phải đi cấy da.

“Anh cứ nhiên vì đi mua điểm tâm cho tôi mà bị thương thành thế này?!” Hơn nữa còn ở thời điểm quan trọng như vậy! Hiện tại toàn bộ sự chú ý của truyền thông thế giới đều tập trung về phía Triển Thị, Triển Phi là người đứng đầu thế nhưng hắn lại biến thành cái dạng này! Mà suy nghĩ và sức tưởng tượng của phóng viên là điều mà chúng ta không thể đoán trước được. Không chừng Triển Phi lần này bị thương lại được xào nấu thành một đoạn giang hồ ân oán, vụ xì căng đan chẳng mấy chốc sẽ làm lưu mờ hình ảnh tốt đẹp của chiến dịch tuyên truyền.

“Chỉ là trùng hợp mà thôi, nếu số tôi đã định là sẽ bị thương, cho dù không đi mua điểm tâm cho cậu thì có đi dạo bình thường ngoài đường vẫn sẽ bị thương, cũng sẽ bị xe trực tiếp leo lên lê tổng phải.”

Tựa hồ nắm bắt được điều gì đó, Quý Ngật Lăng ngẩng đầu, đáp lại đôi con ngươi vô lo, hoàn toàn không cảm nhận được sự xui xẻo sắp sửa đổ xuống đầu mình của Triển Phi, “Anh xác định là lần này không phải có người rắp tâm hại anh?”

“Không, chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn mà thôi.” Nổi nước sôi khiến hắn bị thương nghiêm trọng tuyệt đối là một tai nạn, nhưng chiếc xe ô tô đột nhiên đâm ra thì không thể khăng định chắc chắn được. Tuy vậy, chỉ là va quẹt chứ không phải tông thẳng vào người, từ điểm ấy mà nói đối phương cũng chỉ muốn uy hiếp chứ không thật sự dám gây chuyện ồn ào. Ha ha, không ngờ chính mình xúi quẩy bị thương lại có thể đem cậu ta dọa sợ thành như vậy.

Tựa hồ vẫn còn bị rối rắm bởi vấn đề gì đó, Quý Ngật Lăng nhìn Triển Phi, phân tích tính chân thật của những lời hắn nói.

“Không cần lo lắng, có người muốn hại tôi hay không, điểm ấy tôi không thể nào không biết được. Thay vì lo lắng, chi bằng lưu lại cùng tôi trò chuyện, giúp tôi vui vẻ một chút được không? Tôi ở một mình đến tận

bây giờ thật chán muốn chết.”

Lộ ra biểu tình hoài nghi, Quý Ngật Lăng thuận theo tầm mắt của Triển Phi bắt gặp một chiếc hộp nhỏ được bao bọc thập phần tinh mỹ nằm ngay gần trên bàn phòng bệnh. Điểm tâm này chính là món mà cậu thích nhất, mỗi lần đến Tokyo đều không tiếc tiền chạy đến quầy hàng nhỏ đó mua một hộp.

“Này, tôi không tiếc hy sinh bản thân chạy đi mua bữa sáng về cho cậu, tuy đã nguội lạnh nhưng bất quá cũng không ảnh hưởng đến hương vị.”

Nhìn hộp điểm tâm không đáng giá bao nhiêu tiền, lại nghĩ đến Triển Phi cả thân đều bị quần băng với bó bột, Quý Ngật Lăng im lặng trong lòng than một câu.

Triển Phi. thật sự là không biết phải nói sao với anh.

42. Chương 42

Bởi tai nạn ngoài ý muốn này tới quá bất ngờ, hơn nữa thời gian còn trùng khớp, tựa như bị người cố ý hãm hại. Triển Phi không đời nào để giới truyền thông biết tin mình bị thương, vô luận có tạo ra thông tin giả bị người mưu hại hay không, ít nhất cả người vừa bị băng lại bị bó bột thì thật nhục nhã. Hắn cũng khó có thể mở miệng thuật lại quá trình thụ thương, dĩ nhiên hắn không muốn việc đó bị đưa ra ánh sáng.

Vì thế sau một hồi tuyên truyền long trọng chấn động thế giới, sản phẩm mới được tung ra thị trường, vả lại còn xảy ra tình trạng tranh nhau mua hàng, khiến cung không đủ cầu. Nhưng việc các phóng viên quan tâm nhất chính là tổng tài đại nhân lại biến đâu mất tăm mất tích.

Với việc đối ngoại, mọi người nhất trí lý do thoái thác là Triển Phi vì sự vụ bận rộn, hiện tại đang ở Thượng Hải xử lý các công tác khác của Triển Thị. Đương nhiên lý do thoái thác này chỉ có thể làm cánh phóng viên cười nhạt xem thường. Nhưng cũng có không ít ký giả với ý đồ vuốt móng ngựa, đem chuyện này viết thành, Triển Thị cơ nghiệp quá mức đồ sộ, Triển Phi vốn không xem ngành công nghiệp đồ chơi này là lĩnh vực trọng yếu, chẳng qua là do hưng trí nhất thời, tùy tay múa bút đã tạo nên hiệu ứng chấn động như thế, quả nhiên là thiên tài trong thiên tài.

Nhưng nếu là người sáng suốt, ai lại nhìn không ra chiến dịch tuyên truyền với thanh thế lớn như vậy, có thể nào chỉ vì đột nhiên hứng khởi. Số tiền bỏ ra cũng không phải nhất thời tùy tiện là có thể thông qua. Nếu không đạt được hiệu quả như mong muốn, thì việc thua lỗ so với đầu tư thất bại lại càng nghiêm trọng. Không nói đến cả Triển Thị, chỉ đơn độc mỗi một nhà máy sản xuất đồ chơi bên dưới tập đoàn, chiến dịch tuyên truyền có một không hai này chẳng khác nào một cuộc chiến sống còn.

Thắng, thì tiền đồ vô lượng, thua, sẽ lụn bại nhục nhã.

Không giống như nhiều phóng viên suy đoán cho rằng Triển Phi đã trở về Thượng Hải, hẳn kỳ thật vẫn chưa rời khỏi Tokyo, mà hiện đang ở tại một khu dân cư tương đối hẻo lánh, thuê một căn nhà ba gian hai phòng an tâm dưỡng bệnh.

Ít nhất phải chờ đến khi tháo băng bó bột hẳn mới chịu bằng lòng bước lên máy bay. Nhưng với loại máy bay được bao nguyên chiếc, dù tin đồn có lan rộng thế nào thì làm vậy cũng hoàn toàn không cần thiết.

Ngay lúc mọi người tự hỏi Triển Phi tốt cùng đã gặp chuyện gì mà hao tâm tổn sức, cơ hồ để mặc đám paparazzi chuyên nghiệp điên cuồng săn lùng tung tích của hắn với hy vọng có thể đào ra thông tin độc nhất vô nhị nào đó. Một lượng lớn nhân lực liên tục chiến đấu trên nhiều mặt trận, ý đồ dùng tốc độ sét đánh đoạt lấy toàn bộ tin tức giá trị.

Hiện tại vô luận là trong nội địa, châu Á hay Âu Mỹ, nói đến đồ chơi, ai ai cũng đều sẽ nghĩ đến chú cún robot đang được ưa chuộng nhất hiện đây.

Không dừng lại ở đó mà thuận theo sức lan truyền của hội chợ triển lãm lần này, Quý Ngật Lăng trực tiếp tại thị trường Anh Quốc hô mưa gọi gió, dùng khoảng thời gian ba ngày ngắn ngủi, khiến cho món đồ chơi xuất hiện ở tất cả các gian hàng bắt mắt nhất. Không những thế, lĩnh vực thương mại điện tử cũng được

coi trọng, chỉ cần mọi người mở một website hay ghé thăm một trang thông tin lớn đều sẽ bắt gặp các hình ảnh quảng cáo sống động của chú cún robot ngoài hành tinh.

Khí thế tấn công mạnh mẽ, hiệu quả rõ rệt không thể chối cãi, lợi nhuận so với tính toán trước đây của Triển Phi và Quý Ngật Lãng đều đạt tới cực đại.

Thế nhưng trong chiến dịch lần này lại không có mặt Tổng tư lệnh, hay nói đúng hơn, Tổng tư lệnh không hề xuất hiện tại chiến trường quan trọng nhất. Hết thấy tùy cơ ứng biến ở tiền tuyến đều do Danny tự mình hoàn thành, chỉ khi thật sự gặp phải vấn đề nan giải, y mới gọi điện xin ý kiến Tổng tài đại nhân hiện vẫn chưa quay về Anh Quốc.

Triển Phi lần này bị thương, nguyên nhân chung quy cũng là vì Quý Ngật Lãng, nên kẻ nào đó mặt dày mày dạn cương quyết bám lấy cậu không buông, ép cậu phải chịu cố hấn, ít nhất là cho đến khi hấn có thể tự lực cánh sinh, tự mình lo liệu các sinh hoạt hàng ngày.

Lúc đầu nghe đến sắp xếp của Triển Phi, Quý Ngật Lãng cơ hồ hai mắt đều trợn trắng. Khi trước ai là kẻ đưa ra lời hứa hẹn, nguyên nhân lần này cũng không phải bởi vì đi mua điểm tâm nên mới bị thương, mà là thời điểm bị dính chấn thương vừa đúng lúc đi mua điểm tâm mà thôi. Vì có gì đến bây giờ lại tìm mọi lý do thoái thác, hoàn toàn đổi trắng thay đen.

Là người trong giới làm ăn, tình huống hiện tại không cần nói nhiều đều có thể tự mình hiểu được. Tuy rằng chiến dịch tuyên truyền đã đạt được thành công vang dội, nhưng chấn thương của Triển Phi lại giống như một loại tai họa ngầm. Thậm chí ngay cả Quý Ngật Lãng cũng không thể cam đoan chính mình trên chiến trường Anh Quốc có thể đánh thắng hay không, Triển Phi thế nhưng vẫn bất chấp đạo lý yêu cầu chính cậu chịu trách nhiệm ở lại bên cạnh hấn, giúp hấn chịu cố cuộc sống thường nhật cho đến khi toàn bộ băng vải cùng thạch cao được tháo bỏ!

Hai người ban đầu giằng co không ít, dù sao Triển Phi biết Quý Ngật Lãng nói có lý, vô luận nội tâm có hy vọng thế nào đi nữa, nhưng nếu không nắm được thị trường Anh Quốc, bọn họ sẽ không tránh khỏi bị tổn thất to lớn.

Sau vài phút trầm mặc, Triển Phi thở dài, u oán nói, “Vây cậu trở về Anh đi.”

Biểu tình oán phụ kia không phải là do Quý Ngật Lãng hoa mắt mà tuyệt đối chính là do Triển Phi cố ý cho cậu thấy.

Không bao giờ ngờ tới gã đàn ông này cũng lộ ra vẻ mặt yếu thế như vậy, hoặc hấn chỉ đang cứng đầu bất chấp tất cả để đạt được mục đích. Nhưng tóm lại, đó tuyệt đối không phải là loại biểu tình mà Triển Phi trước kia sẽ làm ra, khiến Quý Ngật Lãng cũng bị hấn hù cho một phen.

Nhưng nếu nhìn kỹ, cậu lại phát hiện biểu tình ấy kỳ thật vô cùng nghiêm túc.

Có lẽ do phát hiện ánh mắt thăm dò chăm chú của Quý Ngật Lãng, Triển Phi cũng ý thức được biểu hiện thất thường của mình nên đành bất đắc dĩ mở miệng cười một chút, “Lãng, tôi hận cậu luôn nói chuyện lạnh lùng, nhưng lần này đúng là không còn cách nào khác.”

Đúng vậy, bởi vì phá sản, bởi vì phụ thân quyết muốn chuyển đến thị trường Anh Quốc, bởi vì rất nhiều chuyện không thể phản kháng, cho nên hết thấy đều không còn cách nào khác.

Lúc trước buộc phải chia tay, đến bây giờ vẫn vô pháp lưu lại chiếu cố hấn, hết thấy đều không còn cách nào khác. Vô luận là nội tâm có khát khao như thế nào, trong con người Quý Ngật Lãng, Triển Phi từ lúc ban đầu nhìn thấy cũng chỉ là sự cao ngạo lạnh lùng hầu như chưa từng thay đổi.

Thật giống như tình cảm của hấn đối với cậu có thể nào đi nữa, bất quá cũng chỉ thế mà thôi.

Bởi vậy mới phát điên muốn đem sự hấp dẫn đặc biệt của cậu đối với hấn xóa bỏ. Sau một tuần điên cuồng tra tấn hành hạ, đến tột cùng càng hủy hoại thân thể cậu, trái tim Triển Phi càng bị tổn thương nhiều hơn, mà việc này thì đã không còn giá trị nghiên cứu nữa rồi.

Lại trầm mặc nhìn nhau gần ba phút, Triển Phi đưa tay vò tóc, cơ hồ có chút bức bối dời tầm mắt, nhìn ra khoảng không bên ngoài cửa sổ cạnh giường bệnh.

“Triển Phi, cho dù bị thương anh vẫn có khả năng tự mình lo liệu, hãy cố gắng chiếu cố bản thân cho tốt, tôi chắc chắn sẽ giúp anh giành chiến thắng ở thị trường Anh Quốc.” Không được đáp lại, Quý Ngật Lăng cuối cùng chỉ có thể thở dài xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Trong khoảng khắc cánh cửa đóng lại, ngăn cách không gian giữa hai người, Quý Ngật Lăng sâu kín thở ra một hơi. Cậu không thể tin được ngay tại nháy mắt vừa rồi, chính mình suýt nữa đã buột miệng nói, “Tôi sẽ lưu lại chiếu cố anh.”

Cùng lúc đó phía bên kia cánh cửa, Triển Phi cũng dời tầm mắt nhìn về nơi Quý Ngật Lăng vừa đứng cách đó không lâu, một tay chống trán cười khổ, thì thào nói với chính mình, “Lăng, tôi sẽ không từ bỏ đâu.”

43. Chương 43

Thở dài, Quý Ngật Lăng mở cửa căn hộ cho thuê ở một địa phương hẻo lánh, mỗi ngày nếu muốn ra ngoài mua chút nhu yếu phẩm đều rất bất tiện.

Triển Phi ngồi trong phòng khách làm việc, nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn lại, thấy Quý Ngật Lăng thì định lên tiếng chào nhưng lập tức phải quay mặt trở về, tiếp tục vùi đầu vào công việc. Cái chân phải bị thương của hắn gác lên một bên ghế sofa, trong lúc xoay người sẽ tương đối mất tự nhiên, hành động bất tiện, đã vậy còn phải giữ nguyên tư thế trong một khoảng thời gian dài sẽ tạo cảm giác chuột rút khó chịu.

Có một hôm, khi Quý Ngật Lăng đang fax tài liệu chợt nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của Triển Phi, sau đó là âm thanh cả cơ thể từ trên ghế sofa ngã xuống đất phát ra tiếng vang rất lớn. Quý Ngật Lăng hốt hoảng chạy sang mới phát hiện là do hắn ngồi quá lâu, chân lại chỉ có thể dúi thẳng đặt ở một bên, một nửa thân thể bị tê rần, nửa kia không cẩn thận bị chuột rút nên mất thăng bằng, dù vậy cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, trơ mắt để mặc cả người té xuống đất.

Vì thế sau này, cứ cách một khoảng thời gian cậu phải giúp nâng hắn đứng dậy hoạt động một chút, rồi mới có thể ngồi xuống tiếp tục làm việc.

Cầm nguyên liệu bữa tối bước vào bếp, Quý Ngật Lăng sau khi thay quần áo ở nhà thì đi đến chỗ Triển Phi. Cậu ra ngoài đã được một lúc lâu, thân thể hắn cũng đến lúc cần được thư giãn một chút. Ngày mai chính là ngày tháo băng, lớp da thịt bị phỏng kia đã triệt để hồi phục hay chưa hiện tại cũng khó nói trước được.

Lần trước sau khi kiên quyết nói mình phải trở về Anh, Quý Ngật Lăng không hề nghĩ đến chuyện Triển Phi sẽ trực tiếp đem những dự định trong đầu nói với Danny. Sau một thời gian dài cùng Danny trao đổi qua lại, hắn không ngừng nêu ra các phương thức tiến công thị trường Anh Quốc tổng thể mà hắn muốn thực hiện, thậm chí hắn cũng công khai tiết lộ các chi tiết quan trọng, hy vọng y có thể thay mình giải quyết ổn thỏa hết thảy.

Triển Phi vừa bị phỏng lại còn bị lệch xương bánh chè nên không tiện hoạt động mạnh, chỉ hy vọng ít ra có thể lưu lại người hiểu rõ mình nhất giúp chiếu cố vài ngày, còn cam đoan sau khi tháo bỏ băng vải cùng thạch cao sẽ để Quý Ngật Lăng quay về Anh.

Triển Phi khi nói tương đối thành khẩn, ngoài ra hơn phân nửa cũng đã điều tra qua năng lực của Danny. Nếu tay trợ lý trước kia không bị gãy xương, e rằng có đánh chết hắn cũng sẽ đem Quý Ngật Lăng đuổi ra đầu tiên tuyền, nếu không, chỉ sợ toàn bộ công sức từ trước đến nay đều sẽ trôi sông đổ biển hết.

Điều khiến Quý Ngật Lăng càng thêm bất ngờ chính là Danny đã rất dễ chịu đáp ứng hắn, y nói: “Chỉ cần Elan nguyện ý lưu lại, tôi bên này sẽ không để anh ta phải thất vọng.”

Đầu tiên là cho Triển Phi biết các bí mật thương nghiệp của bọn họ để hắn nắm rõ. Sau khi biết kế hoạch xâm nhập thị trường được chuẩn bị chu đáo, tiến hành tuần tự, hắn đương nhiên sẽ yên tâm, cũng tin tưởng bọn họ có năng lực thay hắn hoàn thành chiến dịch này. Nhưng vô luận có nói thế nào đi nữa, tại thời điểm mới bắt đầu thực thi kế hoạch, Danny cũng không nên cứ như thế tín nhiệm, tiết lộ hết tất cả, mặc dù người kia đúng là nhân vật đã ủy thác phương án tác chiến lần này.

Đây không phải là hành vi mà Danny sẽ làm, nhưng y quả thật đã không hề do dự làm như vậy.

Về sau, việc càng ngoài ý muốn chính là, y còn hào phóng đẩy Quý Ngật Lãng về phía Triển Phi. Trước khi lên máy bay, Danny nhẹ nhàng ôm lấy con người mà mình yêu vô cùng nói: “Bên kia tôi có thể tự mình chống đỡ, hy vọng trước khi tôi không gánh vác nổi nữa anh có thể nhanh chóng trở về.”

Câu này, hiếm khi nào Quý Ngật Lãng trước mặt Danny lại để lộ ra vẻ trách cứ: “Đối với chuyện này, cậu không nên tự chủ trương như vậy.”

Không mấy may e ngại, Danny nhìn vào mắt Quý Ngật Lãng, cười nói: “Triển Phi quả thật cần một người lưu lại chiếu cố, mà với con người anh ta, không ai có thể thích hợp hơn anh, huống chi nguyên nhân còn là vì anh.”

Không biết tên Triển Phi hỗn đản kia đã thêm mắm thêm muối cái gì, lợi dụng bản tính thiện lương của Danny thương hại hẳn. Mày hơi nhú lại, nhưng Quý Ngật Lãng cũng không phản bác.

“Elan, bỏ qua chuyện ấy không nói, cho dù anh có trở về, anh ta cũng sẽ mỗi ngày quấy rầy anh. Hôm nay nói với anh chỗ nào lại bị thương, ngày mai sẽ than miệng vết thương nào đó bị mẫn cảm, lúc ấy anh còn có thể an tâm công tác được không?” Danny từ từ, chậm rãi nói xong, ngữ khí ôn hòa: “Cho nên, thà... để anh ở Anh Quốc tâm tình không yên, dẫn đo bất định, chỉ bằng anh ở lại bên cạnh anh ta, cũng sẽ thấy yên tâm hơn. Nếu có vấn đề gì, chỉ cần anh như trước đưa ra phán đoán cùng đề xuất phương hướng, tôi sẽ toàn tâm toàn ý giúp anh thực hiện chúng.”

Có lẽ vẫn không thể không thừa nhận, Danny so với bản thân Quý Ngật Lãng lại càng hiểu rõ con người cậu hơn.

Sớm đã tính trước diễn tiến về sau, y đã lựa chọn phương thức đúng đắn nhất, ngăn chặn các tình huống tồi tệ hơn có thể xảy ra. Mỗi lần ở thời điểm bản thân cậu trở nên do dự, y sẽ luôn xuất hiện đúng lúc, sau đó từ phía sau đẩy cậu tiến lên phía trước. Nói một cách tự tư tự lợi thì những việc y làm đều luôn thuận theo nguyện vọng nơi nội tâm sâu kín nhất của cậu. Vậy nên, Danny đối với Quý Ngật Lãng chính là khúc gỗ cứu tinh giữa dòng nước lũ.

Khi cảm thấy ở phía sau có người tiến lại gần, Triển Phi nhanh chóng đem đồng thư từ đang xem đây lại, trực tiếp bỏ vào trong một cuốn sổ bìa đen, khiến tất cả biến mất hầu như không còn, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào. Sau đó mới có chút mỗi một xoay cơ thể, khẽ tựa vào người của Quý Ngật Lãng.

Trên bàn chất đầy văn kiện, còn có các loại văn bản hội nghị, Triển Phi vẫn như trước bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi. Vậy mà cậu còn cho rằng sau hội chợ triển lãm lần này hẳn sẽ rảnh rỗi được chút ít, xem ra Quý Ngật Lãng đã xem nhẹ quy mô của tập đoàn Triển Thị.

“Lãng, giúp tôi đứng dậy, tôi muốn đi ngoài một chút.” Bởi chân phải tạm thời vẫn chưa thể hoàn toàn dùng sức, Triển Phi mỗi lần đi chuyển đều cần người nâng đỡ, ngay cả việc đi vệ sinh cơ bản nhất cũng không có khả năng tự lo liệu.

Mỗi lần nghĩ đến điểm này, Quý Ngật Lãng mới phát hiện ra hàm nghĩa câu nói kia của Danny: “Với anh ta xem ra, không ai có thể thích hợp hơn anh.” Vô luận nói thế nào đi nữa, Triển Phi vẫn là một nam nhân cao ngạo không ai sánh bằng, dĩ nhiên không thể nào chấp nhận ngay cả loại sự tình này cũng phải nhờ kẻ khác hỗ trợ.

Nếu có lão bà [là vợ a], có lẽ còn có thể. . . . Nghĩ đến hai chữ “lão bà”, Quý Ngật Lãng hơi cười khổ một chút. Ai nói hẳn không có chứ?

Đỡ Triển Phi đi đến nhà vệ sinh, Quý Ngật Lãng cũng không rời đi mà mặc cho Triển Phi khoác tay lên vai mình, đem một nửa sức nặng tựa vào người cậu, sau đó mới bắt đầu tháo bỏ nút quần. . . .

Trong suốt quá trình này Quý Ngật Lãng luôn dời tầm mắt sang chỗ khác, thậm chí còn cố ép chính mình không nên suy nghĩ quá nhiều. Hoàn toàn không giống như sau khi liều lĩnh khơi mào dục vọng, một tuần bóng ma ám ảnh kia vẫn còn tồn tại, hơn nữa cũng đã ăn sâu bén rễ, nếu nhìn thấy vẫn khiến cậu ít nhiều phải nhớ lại, nỗi thống khổ từ lâu đã triệt để che phủ niềm hạnh phúc nơi cậu.

Nhẹ run rẩy một chút, Triển Phi một lần nữa đem dục vọng nhét trở vào trong quần, cài khóa lại. Hắn lơ đãng nhìn phản ứng của Quý Ngật Lăng, hơi hơi nhíu mày.

Không nói gì thêm, Triển Phi sau khi rửa sạch tay thì nhờ vào sự giúp đỡ của Quý Ngật Lăng trở về bàn tiếp tục công tác, vùi đầu vào công việc, thật giống như Quý Ngật Lăng ở đây chính là để hỗ trợ, chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của hắn.

Không phải là một bữa tiệc lớn, thậm chí còn không đủ tư cách được gọi là thức ăn nhà nấu. Quý Ngật Lăng xem ra chỉ đơn giản đem nguyên liệu bỏ vào trong nước luộc, nhiều nhất chỉ coi như có thể lấp đầy cái bụng, không đến mức phải chết đói.

Đương nhiên lần đầu tiên ăn bữa cơm do Quý Ngật Lăng nấu, Triển Phi lại hoàn toàn không vì thức ăn đơn điệu mà bất mãn, lại còn ăn rất ngon miệng. Mỗi lần ngồi vào bàn hắn đều nói một chút về chuyện trước kia giữa bọn họ, không biết là cố ý hay vô tình.

Quý Ngật Lăng có khi sẽ đáp lại hắn vài câu, nhưng phần lớn thời gian cậu đều không tham gia vào câu chuyện. Sau khi nghe những hồi ức do Triển Phi kể lại, cậu trong lòng chỉ phản bác: “Ngu ngốc, chuyện căn bản không phải như vậy.”

Quý Ngật Lăng không nghĩ tới cuộc sống chung mà cậu từng mong chờ rất lâu trước kia lại diễn ra ở nơi này. Không phải Thượng Hải, cũng không phải Anh Quốc, mà mặc danh kỳ diệu ở Tokyo Nhật Bản, thủ phủ của một đất nước thứ ba. Không cách nào kéo dài cả đời, dù vậy hai tuần lễ này, cũng xem như giấc mộng đã trở thành sự thật.

Thu dọn chén đĩa, Quý Ngật Lăng cũng chuẩn bị tiếp tục làm việc, định sẽ cùng Danny tổng kết lại toàn bộ thành quả công việc ngày hôm nay. Đúng lúc này, Triển Phi lại gọi cậu, thật có loại tư thế lão gia cho gọi người hầu, một ngày đều gọi tới mấy lần.

“Lăng ”

“Làm sao vậy?” Không thấy có tình huống gì bất thường nhưng Quý Ngật Lăng vẫn thoáng có chút khẩn trương.

Bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Quý Ngật Lăng, Triển Phi lộ ra biểu tình khó chịu mất tự nhiên, đưa tay túm lấy băng vải trước ngực: “Cả người tôi ngứa quá.”

Giống như để chứng minh những lời mình vừa nói, động tác trên tay của Triển Phi càng lớn hơn, tựa như hận không thể từ trên người cào xuống một miếng thịt. Nhân lúc hắn có ý đồ dùng sức một lần nữa, cổ tay đã bị hung hăng giữ lấy.

“Miệng vết thương khi khép lại sẽ hơi ngứa một chút, anh muốn làm cho nó vỡ ra một lần nữa sao?” Nhíu mày, Quý Ngật Lăng không hài lòng trách mắng.

44. Chương 44

.

Thuyết bất thanh, đạo bất minh(*), vừa ngang bướng, vừa bất đắc dĩ, nhưng đa phần lại giống như van xin, tựa ánh mắt của đứa trẻ nhìn bố mẹ nó khi phải lòng món đồ chơi nào đó ngoài cửa hàng vậy.

Nhưng lúc phát hiện sự so sánh khắp khiêng này của mình, Quý Ngật Lăng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, người đàn ông đã lớn như vậy thật đúng là khiến cậu phải dựng tóc gáy.

Nhanh chóng đem suy nghĩ đang phân tán khắp nơi lôi trở về, Quý Ngật Lăng thấy Triển Phi vẫn như trước hiên ngang bất khuất không chịu từ bỏ vừa vươn tay nắm lấy băng vải quấn quanh bụng, vừa lẩm bẩm nói thầm: “Ngứa muốn chết, không thể chịu nổi nữa.”

Khe khẽ thở dài. Không phải là do Quý Ngật Lăng phóng đại, trước kia lúc Triển Phi kiêu ngạo cuồng vọng, cũng không phải chưa từng bị kẻ khác hăm hại qua. Nghiêm trọng nhất là có một lần hắn bị chém đến ba bốn nhát, từ khi bị tập kích đến khi khâu miệng vết thương dù hoàn toàn không cần dùng tới thuốc tê, Quý Ngật Lăng cũng chưa từng thấy hắn kêu rên lấy một tiếng. Hơn nữa, ngay cả khi bị nổi nước sôi

đổ lên người nóng như thế mà vẫn nhịn được, bây giờ có hơi ngứa một chút, với sự tự chủ vốn có của Triển Phi tại sao lại không thể chịu nổi?

Tiếp tục kiên nhẫn lấy tay không chế bàn tay đang cào gãi bấy bạ khắp nơi của Triển Phi, sự kiên quyết trong ánh mắt của Quý Ngật Lăng không chút nhân nhượng.

Bây giờ nếu đem miệng vết thương một lần nữa cào rách, vậy không phải là kiểm cửi ba năm thiêu một giờ sao? Lại phải tiếp tục chịu đựng thêm vài ngày để chờ cho miệng vết thương đóng vảy?

“Lăng, ngày mai sẽ tháo băng, nếu làm sớm hơn mười mấy tiếng cũng không quá quan trọng, giúp tôi tháo băng ra luôn đi, thật sự rất khó chịu.” Triển Phi yếu thế nói xong, vả lại còn có ý đồ di chuyển cổ tay bị nắm chặt nhưng phát hiện Quý Ngật Lăng hoàn toàn không có ý buông ra, hắn một lần nữa nâng mắt ngược nhìn người trước mặt.

Bởi hai tay không bị thương nặng lắm, Triển Phi thật muốn vùng thoát, Quý Ngật Lăng cũng không thể nào giữ mãi được. Đương nhiên hắn cũng biết nếu làm vậy, Quý Ngật Lăng chắc chắn không còn muốn cầm hắn nữa mà sẽ xoay người bỏ đi.

“Cố gắng nhẫn nại thêm chút nữa.”

“Nhưng thật sự rất khó chịu, lần này bị băng nhiều như vậy, không biết có phải vì không khí lưu thông không được, làm da thịt bị hư thối hết rồi hay không?” Có lẽ sau lưng bị một trận ngứa ngáy, Triển Phi mất tự nhiên hơi vặn vẹo thân thể, ý đồ muốn cử động ma sát để làm bớt đi một ít cảm giác khó chịu, chân mày cũng bắt đầu nhíu chặt. Không phải hắn ngưng ngừng, tuy rằng không gạt bỏ hy vọng Quý Ngật Lăng sẽ càng chú ý đến mong muốn ích kỷ này của mình, nhưng cảm giác dường như từng tắc từng tắc da thịt có vô số những con côn trùng đang bò qua bò lại, thật sự rất khó kiềm chế, chỉ hận không thể dùng móng tay hung hăng cào xé, thẳng đến khi cơn đau rất thay thế cảm giác ngứa ngáy hiện tại, nếu được vậy sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Anh chẳng qua là sợ làn da bị hư thối, nhưng không phải vết thương cần phải được băng bó để mau lên da non đấy sao?

Quý Ngật Lăng cũng chau mày buông hai tay Triển Phi ra, rồi cầm lấy một xấp văn kiện có chất liệu cứng ở trên bàn nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn. Khi làn gió nhẹ thổi qua miệng vết thương, cảm giác ngứa ngáy khiến người ta khó nhẫn nại cũng giảm sút không ít.

“Ngày mai nói là tháo băng, nhưng căn cứ theo mức độ phỏng của anh những nơi bị phỏng nặng vẫn cần được thay thuốc một lần nữa, anh bây giờ nếu tháo ra hết sẽ khiến miệng vết thương chưa lành hắn bị nhiễm trùng thì phải làm sao đây?” Giọng điệu cậu ôn hòa nhưng khí thế thật mãnh liệt, đến khi Triển Phi chịu khuất phục chậm rãi hạ mắt xuống.

Không biết có phải vì bị hành động này của Quý Ngật Lăng làm cho cảm động, hay bởi câu nói của cậu có chứa tính khiêu khích, Triển Phi dường như đã nhún vai chịu thua. Hắn cũng cầm lấy hai tờ văn kiện bắt đầu quạt vào những vị trí ngứa ngáy khó chịu trên người.

“Tôi cảm thấy cả người đều thật hôi thối.” Triển Phi nói xong câu này thì cúi đầu ngửi ngửi thân thể của mình, trưng ra biểu tình bất mãn: “Nếu không cho tôi tắm rửa, tôi sẽ phát điên mất.”

Chỉ sợ đây mới là nguyên nhân chính yếu. Quý Ngật Lăng nhẹ quay mặt xem thường.

“Vậy tôi giúp anh mang chậu nước ấm vào lau người.” Bởi vì không thể tắm rửa, nếu cũng không thể lau chùi cơ thể, Triển Phi tuyệt đối sẽ ngay ngày đầu tiên đem toàn bộ đồ đồng băng vải vương vãi chết tiệt này xé bỏ. Nên từ khi bị thương hắn đã hình thành thói quen lau người hàng ngày. Nhưng hôm nay vẫn chưa tới giờ đi ngủ, hắn đã bắt đầu âm ỉ, chỗ này không thoải mái, chỗ kia khó chịu, đúng là hiếm thấy. Liếc mắt nhìn trên một trăm bức mail chưa kịp đọc trên máy, Quý Ngật Lăng hôm nay đến 12h e rằng sẽ không có khả năng được nghỉ ngơi.

Vì quạt cho Triển Phi, Quý Ngật Lăng có hơi hơi cúi xuống, khi nói câu kia cậu cũng theo bản năng nhìn về phía Triển Phi thì mới ý thức được hai người tựa vào nhau rất gần, tầm mắt cũng cơ hồ song song, chỉ cần hơi nghiêng người về phía trước một chút là có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hơi thở của đối

phương. Muốn đứng thẳng lên hoặc lui ra phía sau vài bước, nhưng tầm mắt một khi đã tiếp xúc, lại ở dưới ánh nhìn chăm chú của Triển Phi, Quý Ngật Lăng giống như bị điểm huyết, không thể nhúc nhích.

Không lập tức đáp lời, Triển Phi cứ như thế nhìn Quý Ngật Lăng, ngọn lửa trong con ngươi màu xám tro không cách nào che giấu.

Hai người không ai động đậy, cũng không ai làm ra hành động khó lường bất ngờ nào, cho dù là nhíu mày hay có ý đồ mãnh liệt, chỉ bất động ái muội đối diện nhau, mãi đến khi Triển Phi dời tầm mắt, nói: “Được.”

Quý Ngật Lăng chưa từng thử nghiệm ngấm nguyên nhân sự nhẫn nại này của Triển Phi là gì. Tình dục đã bị khơi mào, hẳn cũng không phải là kẻ giỏi chịu đựng, cho rằng mình không để lộ ra thái độ cự tuyệt hẳn sẽ tiến thêm một bước, ai ngờ người né tránh trước tiên lại là hắn. Trong khoảng khắc tầm mắt va vào nhau, bản năng của Quý Ngật Lăng cũng bị dòng điện lưu kia mãnh liệt đánh tới.

Nhưng mà, đối với hai kẻ đã sớm vô cùng quen thuộc lẫn nhau như bọn họ mà nói, phần nhạc đệm nho nhỏ trước kia sẽ không có khả năng dễ dàng bị dập tắt, về sau thì cứ thuận theo tự nhiên mà bùng phát.

Không thể khẳng định có phải do cảnh đứng hình ban nãy gây ra hay không, nhưng dục vọng đã được khơi mào sẽ vô pháp biến mất, tình huống này cùng với khung cảnh mặt đối mặt tràn ngập điện lưu kia không phải là không có quan hệ.

Đem khăn mặt sau khi đã giúp hắn chà lưng sạch sẽ vắt khô, chuẩn bị đưa cho Triển Phi để hắn tự mình lau mặt thì cổ tay liền trực tiếp bị giữ chặt. Triển Phi nhìn thẳng vào Quý Ngật Lăng, ngọn lửa dục vọng trong đôi mắt đã triệt để bốc cháy dữ dội.

Ba ngày, ba ngày trước Triển Phi thật ngoan ngoãn vâng lời, cho dù là lau người hay đi ngoài đều không làm ra bất kỳ hành vi nào vượt quá khuôn phép. Lấy tần suất động dục của Triển Phi mà nói thì cũng coi như đã đạt tới cực hạn.

Nhẹ nhàng liếc mắt nhìn dục vọng của hắn đã ngẩng cao đầu, Quý Ngật Lăng hơi hơi nhíu mày.

“Chỉ một lần thôi, Lăng, giúp tôi có được không?” Trong ánh mắt kia hơn cả chờ mong và cấp bách, phần nhiều chính là cầu xin. Đúng vậy, chết tiệt, cậu cư nhiên từ trong mắt Triển Phi thấy được sự cầu xin!

Trong giây phút đó đầu Quý Ngật Lăng đánh oanh một cái, lập tức nổ tung, không phải tức giận, cũng không phải kích động, mà là bị làm cho ngây ngốc, khả năng tự suy xét đều mất hết. Cậu không có bất luận phản ứng nào mà cứ như vậy để mặc Triển Phi vốn đang nắm lấy khăn mặt trên tay cậu, sau đó chậm rãi, chậm rãi lôi kéo, dần dần hạ xuống phía dưới.

Trong suốt quá trình này, Triển Phi vô cùng tập trung, không hề dời tầm mắt khỏi gương mặt của Quý Ngật Lăng.

“Tôi xin cậu, chỉ dùng tay thôi.” Lần này là lời nói dụ dỗ mê hoặc.

Khi đầu ngón tay cách lớp vải chạm phải bộ vị vẫn nóng bỏng như cũ, Quý Ngật Lăng theo bản năng ra sức rút tay về nhưng không thành công, khí lực của Triển Phi không hề nhỏ chút nào, sự trối buột nơi cổ tay không mấy may suy giảm, hai người giằng co độ sức một lúc trong im lặng.

“Đừng Triển Phi, tôi làm không được ” không tiếp tục gây người nữa, sau khi biết được ý đồ của Triển Phi, Quý Ngật Lăng ngược lại không nổi giận nhưng cậu càng sợ hãi nhiều hơn, cả người lùi về phía sau chỉ muốn đào thoát.

Có thể làm tình, có thể hôn môi, nhưng trong tình huống dục hỏa đốt người lại không thể chân chính vì kẻ khác thủ ***, riêng chuyện này Quý Ngật Lăng làm không được.

Dục vọng nam tính nóng vô cùng, vừa cứng, vừa hơi run rẩy, tất cả đều khiến cậu vô pháp khống chế mà nhớ lại hình ảnh bị Triển Phi cưỡng ép khi đó. Hung khí kia không chút thương xót ở nơi bị thương máu chảy đầm đìa trong cơ thể cậu rong ruổi, đâm mạnh vào bích trăng, khiến dạ dày bị chấn động mạnh, cả người quay cuồng, buồn nôn đến nghẹt thở, làm cậu có loại ảo giác như đang bị nghiền nát.

Nhưng Triển Phi căn bản không để ý đến những lời này của Quý Ngật Lăng mà độ nhiên vươn tay ôm chặt lấy phía sau của cậu, bất ngờ dùng sức kéo cậu về phía mình, Quý Ngật Lăng trong nháy mắt không kịp đề

phòng, bị hấn nhẹ nhàng hôn lên bộ vị phía trước của cậu.

Quả nhiên nơi đó đã nổi lên phản ứng, mặc cho cách một lớp vải vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được sức nóng của nó. Triển Phi không tạm dừng mà sau khi dùng răng cạ nhẹ lên khối dục vọng bị bao bọc, liền nhờ vào răng và đầu lưỡi chậm rãi kéo khóa quần Quý Ngật Lăng xuống.

Quý Ngật Lăng nhìn thấy hành động đó của Triển Phi thì hít sâu một hơi, không thể nhẫn nại mà càng cứng thêm vài phần. Mái tóc đen không ngừng chuyển động cùng biểu tình thỉnh thoảng ngẫu nhiên ngược mắt nhìn cậu đều khiến toàn bộ máu huyết của Quý Ngật Lăng chạy ngược xuống phía dưới, kích động đến mức chỉ muốn lập tức áp đảo hẳn.

Bởi vì bị dời đi lực chú ý, Quý Ngật Lăng đã không phát hiện Triển Phi một lần nữa lơ đãng kéo tay cậu hướng về phía dục vọng cũng đang dựng thẳng của hắn, nhẹ nhàng mở ra năm đầu ngón tay, ép lòng bàn tay cậu bao lấy.

.

.

(*)Thuyết bất thanh, đạo bất minh: Nói không nghe tiếng, nhìn không thấy đường, ý chỉ có nói, có giải thích thế nào cũng không hiểu được.

45. Chương 45

.

Cách lớp quần lót nhẹ nhàng liếm mát, Triển Phi cơ hồ có thể cảm thấy dục vọng của Quý Ngật Lăng cứ mỗi giây lại càng thêm bành trướng và nóng bỏng. Đầu lưỡi lướt qua khối dục vọng, thậm chí thỉnh thoảng hắn còn cảm giác thấy mạch máu gồ ghề, co giật theo từng nhịp thở hỗn hển của cậu.

Bàn tay đặt ở mông cậu cũng trở nên không an phận, liên tục xoa nắn, trắng trợn vuốt ve chiếc mông cánh hoa hơi nhếch lên, co giãn đàn hồi, cảm thụ những khối cơ tinh tế săn chắc. Ấn tượng tốt đẹp hầu như khiến Triển Phi kiềm lòng không đành muốn lập tức sáp nhập vào khe hở kia, nhưng kỷ trí hắn biết, nơi kia không chạm vào được, ít nhất là hiện tại không cách nào chạm vào được.

Quý Ngật Lăng bị Triển Phi khiêu khích đến dục hỏa đốt người. Trong khoảng khắc đỉnh dục vọng cứng rắn của cậu chạm vào môi lưỡi mềm mại của hắn, cậu biết đời mình coi như xong rồi, thoát không được cũng không muốn thoát, chỉ mong phóng thích hết tất cả để được hưởng thụ cảm giác âu yếm tuyệt diệu này.

Mãi đến khi không thể chịu nổi sự trói buộc của quần lót được nữa, cảm giác giày vò thật khó nhẫn nại.

Cậu muốn tiến vào trong khoang miệng ấm áp kia, khao khát này quá mức mãnh liệt, nhưng lại bị quần lót gắt gao phong bế, khiến khối dục vọng càng cường ngạnh hướng lên phía trước, càng thêm bành trướng siết chặt.

Biên độ vận vẹo ngày một lớn hơn, Quý Ngật Lăng trở nên nóng nảy không thể khống chế, ngón tay chống trên bả vai Triển Phi cũng không tránh khỏi bầu mạnh, lực đạo tựa như muốn đâm thủng da thịt.

Biết Quý Ngật Lăng thống khổ, Triển Phi cũng không định để cậu phải chờ lâu thêm nữa. Khi cậu sắp tự mình lấy tay lột bỏ cái quần vướng víu kia, Triển Phi đã nhanh hơn một bước, đôi tay trước đó vẫn còn vuốt ve cặp mông của cậu đột nhiên dùng sức, vừa nhanh vừa dứt khoát trực tiếp đem chiếc quần lót đã bị ướt một mảng lớn kéo xuống.

“A ô ân ”

Cơ hồ cùng lúc đó dục vọng được phóng thích bật nảy ra ngoài, nó thậm chí còn chưa kịp hấp thụ bầu không khí tự do đã lập tức bị Triển Phi nuốt mất. Khi đỉnh đầu bị hút thật sâu vào trong vòm miệng vừa chặt lại vừa nóng, Quý Ngật Lăng hưng phấn đến mức nhìn không được mà phát run, tiếng rên rỉ thỏa mãn vừa tràn ra ngoài liền bị cậu một lần nữa mạnh mẽ nuốt trở lại.

Không cho cậu có nhiều thời gian nghỉ ngơi, Triển Phi sau khi há miệng ngậm lấy dục vọng của Quý Ngật Lăng thì bắt đầu điên cuồng chuyển động ra vào, dùng nội bích siết chặt bên trong khoang miệng cùng với đôi môi mềm mại nhanh nhẹn âu yếm khối dục vọng đã bị khiêu khích đến sắp nổ tung vì sung huyết. Trong khi chuyển động không ngừng, đầu lưỡi thậm chí còn cố ý khiêu khích phần đỉnh tối mẫn cảm, sau khi mút vào thật sâu thì nhả ra, rồi trực tiếp liều mạng chọc vào chiếc lỗ nhỏ ở phía trên. Quý Ngật Lăng vốn bị kích động mãnh liệt nên đã không còn nhiều tự chủ, rốt cuộc vô pháp nhẫn nại, lực trên tay vì vậy cũng tăng thêm vài phần, tuyệt đối quên mất thứ tay trái cậu đang nắm chính là nguồn gốc vận mệnh của Triển Phi.

“A thoải mái Phi tiếp tục ” Khi Quý Ngật Lăng đang sung sướng gầm rú thì trên trán Triển Phi mồ hôi đổ ra thành từng hạt. Khốn kiếp, căn nguyên vận mệnh thiếu chút nữa đã bị bẻ gãy.

Có lẽ ở loại thời điểm này nếu còn ý đồ muốn để Quý Ngật Lăng giúp mình thủ *** thì có vẻ quá sức mạo hiểm. Triển Phi chần chờ trong nửa giây, cân nhắc trước hết liệu có nên dời bàn tay vẫn còn nắm giữ dục vọng của chính mình hay không.

Nhưng Quý Ngật Lăng không cho Triển Phi có nhiều thời gian suy nghĩ, bàn tay vốn nguyên bản chống trên bả vai hắn không biết từ khi nào đã chuyển ra sau đầu. Trong nháy mắt khi hắn vẫn còn đang lường lự thì đột ngột dùng sức một lần nữa đẩy mạnh, đâm thẳng vào nơi sâu nhất bên trong yết hầu.

“Ồ ” cảm giác đau đớn khi bị xuyên xỏ lập tức ập đến. Nhưng chưa kịp thuyên giảm Quý Ngật Lăng đã mất kiểm soát cảm lấy đầu Triển Phi, tốc độ đâm ra rút vào điên cuồng hết lần này đến lần khác, cậu không dừng lại mà càng hận không thể đâm thủng cổ họng của Triển Phi.

Theo tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng vô pháp khống chế, Quý Ngật Lăng đã sớm thu lại bàn tay bị ép đặt lên dục vọng của Triển Phi, rồi dùng cả hai tay giữ chặt lấy đầu hắn, gia tăng thêm lực trườ sấp, mặc tình rong ruổi.

Môi Triển Phi đã tê dại, lưỡi cũng không thể nhúc nhích được nữa, chỉ có thể buông lỏng chịu đựng bị cậu cưỡng chế, sấp nhập hết lần này đến lần khác. Cảm giác đau đớn khi khoang miệng bị lực húc mãnh liệt chiếm giữ làm căng đầy, hoàn toàn khác với khi dùng phía sau để làm tình, bên trong cổ họng tuyệt nhiên vô pháp tiếp thu những trận đâm xuyên liên tục. Chúng không hề mang đến bất kỳ cảm giác khoái cảm nào, từng trận buồn nôn chen lẫn đau đớn và tê dại khiến Triển Phi muốn phát điên.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không cách nào ngăn cản Quý Ngật Lăng. Hắn có thể đẩy cậu ra, cũng có thể vùng thoát khỏi sự khống chế của cậu, thậm chí còn có thể dùng răng để bày tỏ sự phản đối, nhưng hắn đều không làm, mà mặc cho Quý Ngật Lăng thỏa sức xuyên xỏ càng lúc càng kích động. Sau một động tác đâm sâu cực nhanh cuối cùng, cậu phun toàn bộ vào trong yết hầu của hắn.

Triển Phi căn bản không kịp phun ra, dòng chất lỏng trắng đục cứ như thể từ cuống họng trực tiếp chảy xuống dạ dày.

“Khụ, khụ ” Sau khi được buông ra, Triển Phi thống khổ xoay đầu ho liên tục, cảm giác khó chịu dường như không chịu biến mất, bên trong yết hầu vô cùng ngứa ngáy, hắn chỉ hận không thể dùng cách ho khan để xé rách nó.

Quý Ngật Lăng sau khi được phóng thích thì không nói gì, bản thân bắt đầu dĩ lần nào cũng bị mất kiểm soát, nhưng cảm giác vừa rồi quá mức tốt đẹp, khiến người ta phải mất hồn. Dường như chỉ cần hơi nhớ lại hình ảnh được khoang miệng ấm nóng chặt chẽ ấy nuốt vào, đều có thể làm cho bộ vị vừa được phóng thích kia lại lần nữa hùng dũng dựng thẳng dậy.

“Mau uống nước súc miệng đi.” Nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Triển Phi, Quý Ngật Lăng vẫn không đành lòng thậm chí còn có chút tự trách.

Quay đầu, Triển Phi hơi thở gấp, bờ môi run rẩy, vì bị giày vò mà sưng đỏ, theo hô hấp khẽ mở ra khép lại, tựa như đang khiêu khích. Còn đôi mắt luôn tràn ngập cuồng thế cũng bởi vì chịu sức ép kịch liệt ban nãy mà gần như hơi nước.

Rốt cuộc mất hết khả năng suy xét, Quý Ngật Lăng trực tiếp nâng đầu Triển Phi, khẩn cấp hôn lên môi hắn.

Môi hôn quần quýt càng lúc càng không thể khống chế, tựa như không phải vì muốn khiêu khích dục vọng của đối phương mà là trăm phương nghìn kế dùng tất cả kỹ xảo để hôn người kia. Thậm chí dùng lưỡi liếm cả hàm trên, lướt qua lợi, ngay từ lúc ban đầu chỉ có duy nhất một mục đích, chính là muốn đem đối phương tuyệt đối chiếm hữu.

Lưỡi giao triền cùng một chỗ, tiết ra càng nhiều nước bọt rồi trườn theo khóe môi của Triển Phi chảy xuống dưới, căn bản chưa kịp lau đi đã bị Quý Ngật Lăng gần như điên cuồng chiếm đoạt, giống như nóng lòng muốn lập tức ngấu nghiến toàn bộ môi lưỡi của hắn rồi nuốt xuống bụng. Dưới mỗi cái chuyển động, lưỡi Quý Ngật Lăng đều duỗi ra rồi luồn vào thật sâu, cuốn lấy lưỡi Triển Phi, sức lực cũng rất lớn, bức hắn chỉ còn cách phải thuận theo động tác của cậu.

Bên trong khoang miệng mùi vị nam tính đậm đặc càng làm Quý Ngật Lăng khó lòng giữ được bình tĩnh, “Đó là hương vị của chính mình, bên trong miệng của Triển Phi có hương vị của chính mình. . . .” Chỉ cần nghĩ đến điểm này, liền khiến cậu càng thêm sung huyết bành trướng. Bộ vị đã được thỏa mãn ban nãy một lần nữa tham lam gắng gượng ngẩng đầu, hơn nữa còn nhanh chóng đạt tới mức cực hạn.

Thời điểm hai người hôn môi, Triển Phi cũng vì bản thân mà thủ **. Hắn muốn được phóng thích, đã kìm nén suốt ba ngày, hắn không thể nhẫn nại được nữa. Nhưng Quý Ngật Lăng vẫn còn bài xích các động tác âu yếm của hắn, vì vậy nụ hôn mang đầy tính xâm chiếm này liền trở thành sự kích thích tốt nhất.

Triển Phi sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Biên độ động tác ma sát lên xuống rất lớn, hô hấp của Triển Phi cũng trở nên đứt quãng, từ giữa những nụ hôn tràn ra tiếng rên rỉ thoải mái, khiến Quý Ngật Lăng có loại ảo giác toàn bộ xương cốt đều nhũn ra, toàn thân nháy mắt dại đi như bị điện giật.

SHIT! Căn bản không thể nhẫn nhịn được nữa, trong một khoảng khắc, Quý Ngật Lăng thầm nghĩ muốn hung hăng đẩy Triển Phi ngã xuống đất, liều mạng cưỡng đoạt thân thể hắn, đâm sâu vào trong hắn, triệt để phá nát hắn.

Tựa hồ cảm thấy nụ hôn của Quý Ngật Lăng càng thêm điên cuồng, cả cơ thể đều tràn ngập xao động, vô pháp chế ngự, tay cũng kìm không được bắt đầu dờ xuống phía dưới hạ thân của Triển Phi, dĩ nhiên là sau lưng chứ không phải phía trước.

Nhưng tay khi di chuyển, cuối cùng vẫn cưỡng chế dừng lại ở bờ eo. Mà dường như trong nháy mắt, môi lưỡi vẫn đang không ngừng công kích cũng miễn cưỡng đình chỉ, rồi ngay sau đó liền dờ đi, khiến Triển Phi hoàn toàn trở tay không kịp, ngay cả miệng cũng chưa kịp khép lại, cứ như vậy há hốc bất khả tư nghị nhìn Quý Ngật Lăng thành linh rời khỏi cơ thể mình.

Dục vọng trong đôi mắt kia mãnh liệt vô pháp khắc chế, nhưng cậu lại mạnh mẽ ngăn lại.

“Đừng đùa với lửa, Triển Phi, anh chớ có khiêu khích tôi.” Dù đã liều mạng làm đến giai đoạn cuối cùng, Quý Ngật Lăng xem như vẫn còn một chút lý trí, có thể dùng đầu để suy nghĩ. Cho dù bỏ qua miệng vết thương dễ dàng bị cậu làm rách trở lại, chấn thương nghiêm trọng nhất của Triển Phi vốn là cái đầu gối bị sai vị, hiện đang trong quá trình hồi phục, ngay cả muốn gấp lại cũng không được. Ai biết được nếu cậu trong một giây lơ đãng khống chế, để có thể xâm nhập vào nơi sâu nhất sẽ bề gấp chân hắn, rồi vô tình phá vỡ thạch cao hay không.

Thân thể của Triển Phi lúc này có chỗ nào thích hợp để làm tình cơ chứ!?

Biết Quý Ngật Lăng muốn tốt cho mình. Nhưng đã tới thời điểm mấu chốt, trên tay hắn thậm chí vẫn còn đang nắm chặt khối dục vọng sắp bùng nổ nhưng chưa được phóng thích của chính mình, Quý Ngật Lăng lại cứ như thế mà rời đi! Chết tiệt! Triển Phi hắn sao có thể cho phép được!

“Lăng, ngồi lên đây.” Giọng nói không có nửa điểm đùa giỡn, Triển Phi nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang bùng bùng lửa dục của Quý Ngật Lăng.

Hai con người trợn lớn, Quý Ngật Lăng bất khả tư nghị nhìn Triển Phi. Hắn. . . . vừa rồi mới nói cái gì!?

Thấy Quý Ngật Lăng vẫn không chịu nhúc nhích, Triển Phi đơn giản tự mình động thủ. Hắn kéo một chân cậu gác lên tấm đệm ở phía bên kia, hình thành thế cưỡi ngựa, ngồi đối diện ngay trên người hắn. Sau đó hắn nắm lấy tay cậu đặt lên vai mình.

“Ôm lấy tôi.” Giọng điệu lần này lại càng thêm cường thế, Quý Ngật Lăng nhú mắt, cuối cùng vẫn vòng tay ôm lấy Triển Phi. Tại khoảng khắc hai thân thể tiếp xúc nhau, Triển Phi liền hôn lên môi cậu, một lần nữa dễ dàng thổi bùng lên ngọn lửa tình ái tạm thời bị dập tắt.

Bởi sự va chạm thân thể, lưỡi cùng lưỡi dây dưa qua lại, lập tức tựa như có một luồng điện lưu chạy thẳng vào cơ thể của hai người, khiến bên dưới của Quý Ngật Lăng theo bản năng dựng thẳng húc lên phía trước, đập vào dục vọng cũng đang nóng hừng hực của Triển Phi.

Hai phân thân cứ như thế trần trụi trắng trợn ma sát nhau, đồng thời không ngừng vừa hôn vừa liếm đối phương, bọn họ thật giống như hai con mãnh thú đang điên cuồng kích động. Khi Triển Phi xòe tay gắt gao nắm chặt cả hai

46. Chương 46

Quý Ngật Lăng ở Tokyo ngây ngốc mất mười bốn ngày, trong khoảng thời gian này băng vải của Triển Phi đã được tháo bỏ, phần cơ thể bị bỏng cơ bản không gặp vấn đề gì, cũng không lưu lại sẹo. Đầu gối tuy chưa khỏi hẳn nhưng vì hắn bỏng bình nên bó bột được vài hôm cũng phải gỡ xuống rồi thay bằng băng gối. Chân hiện tại tuy không thể sử dụng nhiều lực, cũng không gấp lại được, nhưng nếu bước đi trong cự ly ngắn sẽ không có bất kỳ trở ngại nào. Dù sao hắn ra khỏi cửa đã có xe riêng đưa đón, ngược lại sẽ không gặp quá nhiều khó khăn.

Đồng thời chú chó robot của Triển Phi tại thị trường Anh Quốc thu về một khoảng lợi nhuận phi thường to lớn. Dù không thể triệt để lũng đoạn, nhưng dựa trên lợi tức mà nói, cũng sẽ sớm đạt được hiệu quả như mong muốn trong hợp đồng. Hiệu suất làm việc của Danny quả nhiên khiến người ta vô cùng hài lòng.

Nhưng công ty của Quý Ngật Lăng không có khả năng liên vì một mình Triển Phi mà hết việc. Bọn họ vẫn phải tiếp tục nhận các mối làm ăn khác, bận rộn với rất nhiều đơn hàng, thế mà lúc này lại như rấn mắt đầu. Mặc dù liên lạc khá thuận tiện, Danny lại có năng lực, nhưng rất nhiều khách hàng khi biết Quý Ngật Lăng hiện không có mặt tại Anh Quốc, vẫn cảm thấy do dự, nói là chờ lão Đại các người trở về sẽ bàn bạc kỹ hơn rồi tìm cách từ chối, thật sự đã mất đi vài bản hợp đồng.

Do đó cậu không quay về không được. Triển Phi trái lại cũng không hề phản đối, đại khái hắn biết có phản đối cũng vô dụng, cơ hội thành công hầu như bằng không, vì vậy sẽ không dư hơi làm chuyện tốn công sức. Hơn nữa Triển Phi gần đây cũng bận tới tám mắt mây, bình thường hai người tuy ở cùng một phòng, nhưng trừ bỏ ăn cơm, thời gian rảnh rồi tán gẫu vài câu, căn bản không thể mở miệng nói hơn nửa lời.

Sau khi Quý Ngật Lăng trở về Anh, toàn bộ sự tình cũng chịu trở về đúng quỹ đạo.

Cảm xúc mạnh mẽ mạc danh kỳ diệu trước đây dần dần phai nhạt, vẫn đề rối rắm kỳ quái trong đầu bị cậu ném lên chín tầng mây, sự tồn tại của Triển Phi ngoại trừ ngẫu nhiên vài lần điện thoại qua lại cũng trở nên thập phần mờ ảo. Hắn tựa hồ vẫn duy trì mỗi ngày thực hiện một cuộc gọi, nhưng do Quý Ngật Lăng thường xuyên bận rộn, đến khi lấy lại tinh thần thì đã băng đi ba bốn ngày.

Trong dự án của Triển Phi, vẫn còn một công ty thực lực hùng hậu chưa được giải quyết, đó là một tập đoàn điện tử Hàn Quốc chuyên sản xuất đồ chơi trẻ em, cũng xem như là một nhãn hiệu lâu đời, đã xông pha ở thị trường Anh Quốc được nhiều năm. Nếu đem so sánh với công ty đồ chơi của Triển Phi, vô luận là từ tài chính đến quy mô kỹ thuật, hẳn hoàn toàn không hề có phần thắng.

Vì vậy không triệt hạ không được. Hiện tại Triển Phi dựa vào sự bốc đồng mạnh mẽ đánh tiến thị trường Anh Quốc, nhưng khi trận gió này qua đi, muốn đứng vững ở vị trí này rất khó khăn. Nếu không triệt để đánh bại đối thủ cạnh tranh, hậu quả về sau vô cùng khó lường, ít nhất hiện tại phải kiên quyết loại trừ mối yên tâm.

Chờ giải quyết xong, ít nhất trong khoảng thời gian sau đó, Triển Phi căn bản đã thôn tóm hoàn toàn thị trường đồ chơi nước Anh, quan hệ hợp tác của bọn họ rốt cuộc cũng có thể tuyên bố thuận lợi kết thúc.

Phần số dư trong tiền hợp đồng sẽ đưa vào tài khoản công, với số tiền này, Quý Ngật Lăng có thể mở rộng quy mô công ty, tương lai sẽ tiếp nhận được nhiều dự án của các doanh nghiệp lớn hơn.

Nên khi trợ lý mang hồ sơ thông tin tình báo đáng sợ kia đến, đối với Quý Ngật Lăng vẫn như sét đánh ngang tai. À, quên chưa đề cập, thân thể của trợ lý hiện đã không gặp vấn đề gì nữa, tuy hành động còn chút bất tiện, nhưng đã có thể trở lại làm việc, nói thật, được ba tháng nghỉ phép đối với hắn không phải là chuyện sẽ chịu.

Dù vậy Quý Ngật Lăng cũng không vì thế mà để Danny rời đi, cậu giao cho y vị trí trợ lý đặc biệt, vừa không thuộc bất kỳ bộ phận nào, ngoại trừ Quý Ngật Lăng, xem như y đứng trên toàn bộ các nhân viên còn lại.

Trợ lý vừa mới lấy được báo cáo mới nhất về hoạt động kinh doanh của doanh nghiệp đồ chơi Hàn Quốc từ gián điệp kinh tế. Nhìn thấy số liệu 80% suy giảm, lông mày Quý Ngật Lăng cơ hồ nhướng cao.

Đây đúng là chuyện tốt, nhưng loại chuyện tốt này thật kỳ quái, không cách nào khiến người ta tránh khỏi hoài nghi.

Triển Phi xuống tay quá nhanh, động tác lại ngoan độc không một chút lưu tình, đem đối thủ đánh cho tan tác, trong vòng ba bốn năm căn bản vô pháp xoay chuyển cục diện. Hắn chỉ để lại cho đối phương một cái xác trống rỗng, xem như cấp cho bọn họ một ít mặt mũi, nhưng nếu còn muốn ương bướng chống đỡ, chỉ sợ sẽ triệt để sụp đổ. Thu hồi vốn, giảm thiểu quy mô đầu tư là phương pháp duy nhất để tiếp tục sinh tồn.

Trận chiến này, tựa hồ không chiến mà thắng, nhưng kẻ sáng suốt sẽ dễ dàng nhận ra ai giữa chừng đã sử dụng ám chiêu.

Đương nhiên, Quý Ngật Lăng không thể nào trách Triển Phi, đạo lý thương trường là chiến trường bản thân từ nhỏ đã được giáo huấn. Không có tâm ngoan thủ lạt như hắn, thì làm sao có thể dọn đường, tạo một giang sơn cho riêng mình.

Không nói gì thêm, cậu chỉ dặn dò trợ lý tùy thời mà hành động, triệt để nâng tầm địa vị của công ty Triển Phi, đừng bận tâm đến vấn đề khác.

Dù sao việc cậu phải làm chính là hỗ trợ Triển Phi hoàn thành dã tâm thống trị thị trường Anh Quốc, nếu thành công, sẽ nhanh chóng thu được lợi nhuận. Về phía Quý Ngật Lăng, bước đi vừa rồi của Triển Phi cũng xem như đã chiếu cố cậu, dù hắn không hạ thủ, bên này cũng sẽ tìm mọi cách để dẹp bỏ đối thủ.

Không nói đến phương pháp, chỉ riêng hiệu suất, chiêu này của Triển Phi đúng là cách nhanh nhất.

Khi một lần nữa nhận được điện thoại của Triển Phi, toàn bộ thị trường gần như đã bị đánh hạ. Bấy giờ đang là thời điểm sắp kết thúc công việc, lúc Danny đem số liệu tài vụ đến cho Quý Ngật Lăng thì chuông điện thoại reo vang.

Mắt nhìn thấy khoản số dư kèch xù trên sổ kế toán, Quý Ngật Lăng nhướng mày ý bảo đã biết. Danny nhìn lão bản tiếp điện thoại thì cầm lấy văn kiện đã được xử lý đặt trên bàn, xoay người rời khỏi văn phòng.

“Lăng, đã chuyển xong số tiền còn lại, lần này đa tạ cậu.”

Những lời này do Triển Phi đường đường chính chính nói ra, đặc biệt đối tượng lại là bản thân cậu, quả thật nghe thế nào vẫn thấy quái dị.

Quý Ngật Lăng cũng trả lời bằng tiếng phổ thông, “Không có gì, còn muốn cảm ơn anh giữa đường hiệp trợ, chúc mừng quý công ty đã giành được thị trường đồ chơi Anh Quốc.”

“Ha ha” Triển Phi cười nhẹ hai tiếng, âm thanh từ Thượng Hải xa xôi truyền đến, vậy mà nghe thật rõ ràng. “Lăng, hoàn thành dự án này rồi, cái công ty kia cũng gần như đã bị thu phục, cậu chắc hẳn sẽ được nghỉ phép vài ba hôm chứ?”

Nhướng mày, Quý Ngật Lăng cảm thấy thật kỳ lạ. Vì có gì mà thời gian làm việc nghỉ ngơi của mình hắn lại nắm bắt tận tường đến vậy? Như thế hắn mới chính là ông chủ của cậu.

“Bên tôi hiện còn rất nhiều dự án đang trong giai đoạn đàm phán, chỉ e là không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.”

“Không phải những dự án đó Danny vẫn còn đang sàng lọc sao? Chờ đến tay cậu ít nhất cũng phải một tuần.”

Nhiều lắm, Quý Ngật Lăng không thích cảm giác bản thân một lần nữa bị kẻ khác nắm trong lòng bàn tay.

Không để ý tới sự trầm mặc của Quý Ngật Lăng, Triển Phi tiếp tục nói, “Gần đây vừa hoàn tất mấy chuyện đại sự, muốn thả lỏng một chút. Có thể vinh hạnh mời cậu đến Dương Châu tiêu dao vài ngày hay không? Cũng xem như tỏ lòng cảm kích đại công lần này.”

Triển Phi vừa nói vừa cười, tựa hồ tâm tình thật sự không tồi.

“Thật có lỗi, Triển Phi. Thời khóa biểu của tôi đã được sắp xếp kín hết rồi, cũng không có hưng trí đến Dương Châu tiêu dao khoái hoạt, thiết nghĩ anh nên mời người khác thì hơn, có lẽ kẻ muốn đi cùng cũng không ít. Cáo lỗi, hiện giờ tôi đang rất bận, có việc gì sẽ liên hệ sau.” Không cho Triển Phi cơ hội tiếp tục mở miệng, Quý Ngật Lăng trực tiếp gác máy.

Mãi đến khi âm thanh hơi thở của Triển Phi hoàn toàn biến mất, Quý Ngật Lăng tựa hồ mới khôi phục lại bình tĩnh. Ban này, tại sao tự dưng cảm thấy vô cùng tức giận?

Khá lắm, muốn đến thì đến, muốn gọi thì gọi. Triển Phi, anh coi tôi là cái giống gì!? Bản thân xong chuyện muốn nghỉ ngơi liền gọi sang đây, muốn tôi cũng phải rút ra thời gian, bay mười mấy tiếng đồng hồ sau đó cùng anh đi tiêu dao !?

Ha ha

47. Chương 47

.

Từ sau hôm đột ngột ngắt ngang cuộc gọi, Triển Phi có liên lạc với Quý Ngật Lăng vài lần nhưng đều bị thư ký hoặc trợ lý từ chối khéo, không phải đang họp thì lại bận công việc phải đi ra ngoài. Mà nếu Triển Phi có nhờ bọn họ nhắn Quý Ngật Lăng gọi lại, thì cũng chưa một lần nhận được hồi âm.

Nếu nói không phải cố ý tránh né thì thật khó tin. Mà Quý Ngật Lăng vốn chẳng bận tâm, cậu quả thật lười tái cùng Triển Phi dây dưa qua lại. Nếu dự án đã hoàn thành, cậu tự nhiên sẽ quay về Anh, hai người không có lý do gì để xuất hiện cùng một chỗ, nếu cứ tiếp tục dây dưa không dứt đối với cả hai người chỉ trăm hại vô lợi.

Đúng như lời Triển Phi nói, ba ngày này Quý Ngật Lăng hoàn toàn ung dung tự tại, thậm chí có thể ở nhà nghỉ ngơi mà không cần đến công ty. Danny là một trợ thủ đắc lực, nhờ y mà áp lực công việc được giảm tải rất nhiều. Lật xem hạng mục công ty, Quý Ngật Lăng có chút mệt mỏi hạ mi mắt. Trong khi cậu đang do dự có nên về nhà ngủ một giấc hay uống một tách cà phê cho đỡ buồn ngủ hơn không thì di động lại lần nữa vang lên.

Màn hình hiện lên tên của Triển Phi, tựa hồ nháy máy đem toàn bộ mệt mỏi của Quý Ngật Lăng đánh bay hết.

Đúng là đã đạt đến trình độ bám dai như đĩa.

Cậu không tiếp máy mà chỉ nhìn di động không ngừng chấn động ở trên bàn, sau một hồi giằng co rốt cuộc cũng từ từ dừng lại. Quý Ngật Lăng khẽ thở dài, bỏ báo cáo tài vụ vào ngăn bàn rồi gọi điện thoại nội bộ cho Danny, nói mình sẽ về nhà nghỉ ngơi một chút, nếu có chuyện gì thì điện sang cho cậu, rồi cầm áo khoác rời khỏi văn phòng.

Từ sau khi cùng Triển Phi phát triển quan hệ xác thịt một lần nữa, Quý Ngật Lăng không hề tìm đến Danny. Giữa hai người dường như chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, ngoài ra không còn bất kỳ mối quan hệ cá nhân nào khác. Đây quả thật là cách làm ích kỷ, Quý Ngật Lăng biết rõ Danny sẽ không chủ

động yêu cầu bất cứ thứ gì, y chỉ biết chấp nhận cùng âm thầm chờ đợi, cũng sẽ tuyệt đối không bày tỏ ý kiến.

Biết rõ y vẫn đang chờ đợi, chờ đợi quyết định cuối cùng của cậu. Nhưng Quý Ngật Lăng không cách nào cho y một đáp án, bởi chính cậu cũng không biết câu trả lời là gì.

Chạy xe vào gara, Quý Ngật Lăng đến bên cổng biệt thự chuẩn bị mở cửa. Khi cậu bất ngờ ngẩng đầu thì cư nhiên nhắc thấy bóng người ngồi chờ ở nơi đó, Quý Ngật Lăng nhất thời cả kinh, khó tin nhìn Triển Phi cũng đang kinh ngạc đứng lên, phủi phủi bụi trên ống quần.

“Cậu thế nào lại về sớm như vậy? Đã tan ca rồi sao?” Lời nói Triển Phi có chút thân thiết quá mức.

Giây phút sững sờ qua đi, Quý Ngật Lăng nhú mày. Mà tựa hồ từ sau khi gặp lại Triển Phi, lòng mày của cậu không có thời điểm nào được thư giãn, hẳn luôn không ngừng khiến cậu khiếp sợ, đúng vậy, chứ không phải là kinh hãi.

“Vì sao anh lại ở đây?”

“Cậu nếu không chịu đến chỗ tôi, tôi trừ bỏ đến đây tìm cậu thì đâu còn biện pháp nào khác. Tôi nghĩ muốn gặp cậu đến sắp phát điên rồi.” Triển Phi nói lời đó với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn vươn tay muốn chạm vào mặt Quý Ngật Lăng nhưng lại bị cậu quay đầu tránh đi.

“Triển Phi, anh quả nhiên rồi lắm tiền không biết dùng vào chỗ nào sao?” Khoảng cách mười mấy giờ bay, hẳn như thế nào lại có thể, cứ như vậy mà dễ dàng bỏ qua!? Hiện tại tâm huyết dâng trào, nhưng một ngày nào đó sẽ tự cảm thấy phiền phức, cảm thấy mệt mỏi. Có nhất thiết phải tiếp tục bắt chấp tất cả để níu kéo hay không?

Đừng nói khoảng cách xa như vậy, cho dù trước kia còn ở Thượng Hải, Triển Phi cũng chưa từng vì nhớ nhung mà bỏ mất chuyện gia đình hay công ty, luôn luôn chỉ có một cú điện thoại, nếu không phải gặp nhau ở khách sạn thì chính cậu sẽ đến nhà hắn.

Một kẻ thích thao túng người khác như hắn

“Lăng, cậu không những không chịu đến gặp tôi mà còn không thèm tiếp điện thoại. Cậu khiến tôi ngoại trừ bay sang đây, còn có thể làm gì được nữa? Vốn định cùng cậu trở về Anh Quốc sau khi cùng đi Dương Châu, hiện tại chỉ có thể tự mình đến sớm một bước.”

Điều Triển Phi nói, Quý Ngật Lăng thật không hiểu nổi, hoàn toàn không có khả năng tiếp nhận, nên chỉ có thể đứng im nhìn hắn. Mãi đến khi hắn một lần nữa tiếp cận, không cho cậu có cơ hội cự tuyệt mà trực tiếp đem người ôm vào lòng, tay kéo đầu cậu áp lên bả vai, cảm thụ hương vị của riêng cậu.

“Lăng, lời nói của tôi, cậu vẫn không tin phải không? Tôi không định sẽ để mất cậu thêm lần nào nữa Mỗi một lời nói ra đều là thật tâm. Chẳng phải chỉ là khoảng cách giữa Trung Hoa và Anh Quốc thôi sao, lúc nhớ cậu, bấy nhiêu đó không thể cản nổi tôi.”

Phải nghe càng lúc càng nhiều thanh âm trầm thấp của Triển Phi bên tai, Quý Ngật Lăng khẽ cắn môi dưới, bắt đầu giãy giụa, cố gắng thoát khỏi vòng tay hắn. Cái ôm tràn ngập hơi thở của hắn khiến Quý Ngật Lăng có chút mất khả năng suy xét.

“Nhẹ nhẹ thôi Lăng, vết thương của tôi. Ô.” Có lẽ cậu đụng phải vết bỏng trên ngực, làm Triển Phi khẽ than một tiếng, nhưng vẫn không chịu buông người trong lòng ra. Nhưng lần này bị ấn đau, trái lại đủ khiến Quý Ngật Lăng đình chỉ động tác.

“Triển Phi, anh còn muốn đứng trước cửa bao lâu nữa? Mau buông ra!”

Nghe vậy Triển Phi mới ngoan ngoãn nói lỏng cánh tay, giống như đứa trẻ mắc lỗi vô tội đưa mắt nhìn gương mặt có chút phẫn hồng của Quý Ngật Lăng, “Tôi chỉ đang sợ cậu bỏ trốn.”

“Trốn cái gì, đây là nhà của tôi. Tôi còn trốn đi đâu được nữa?” Cậu vừa dứt câu cũng không thèm nhìn Triển Phi mà lướt nhanh qua hắn đến bên cửa. Triển Phi không lập tức đi theo, hay nên nói, cái chân bị thương của hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, không thể bước nhanh như trước được. Nhìn Triển Phi đi đứng có phần mất tự nhiên, Quý Ngật Lăng chỉ có thể bất đắc dĩ mở cửa, chờ hắn tiến vào.

Nhìn Triển Phi nằm dài trên giường của mình, Quý Ngật Lăng đau đầu tiến đến ý muốn kéo hắn dậy, “Này, đừng cứ như vậy ngủ trên giường của tôi, dơ quá, mau đi tắm”

Không biết là do Triển Phi quá cao lớn, hay Quý Ngật Lăng dùng sức chưa đủ, kết quả không những không đạt được mục đích, ngược lại còn bị người kéo ngã xuống giường. Khoảng khắc thân thể chạm vào ra giường mềm mại, liền bị Triển Phi xoay người áp dưới thân, động tác liền mạch lưu loát.

Không nói gì, chỉ đơn giản thâm tình chân thành đối diện nhìn người kia, sau đó Triển Phi chậm rãi cúi đầu, hôn lên đôi môi hắn ngày đêm điên cuồng tưởng niệm.

Môi lưỡi giao triền, mang theo nhu tình không chút dục vọng, thông thả đem nỗi nhớ mong của mình truyền cho đối phương. Theo góc độ biến hóa mà nhiệt độ dần tăng lên, thẳng đến khi phần hạ thể tiếp xúc nhau có chút bất thường.

Không ngăn cản tình huống phát sinh có xu hướng trở nên nguy hiểm. Việc này cũng giống như sự xuất hiện của Triển Phi, lần nào cũng kèm theo một màn ân ái lâm li tẫn t्री. Vô luận có như thế nào đi nữa, đối với bọn họ lúc này mà nói chính là dùng thân thể đối phương để triệt để phóng thích dục vọng.

Bởi muốn làm, mới nghĩ đến đối phương., bởi nghĩ đến đối phương, nên mới muốn làm. Quan hệ nhân quả này không phải là chuyện tất yếu có thể hiểu rõ. Chỉ khi Quý Ngật Lăng tiến vào trong thân thể Triển Phi, lại muốn cứ như vậy tiếp tục, kể nghiệm ở đây đến tột cùng là ai?

Sau khi đạt tới cao trào, Triển Phi kéo lê thân thể mỗi mét đi tắm rửa, lúc sau trở ra liền nằm ôm Quý Ngật Lăng ngủ say như chết. Nhưng Quý Ngật Lăng có cố thế nào cũng không ngủ được. Trong đầu vẫn còn lặp đi lặp lại câu nói trước đó của hắn, “Ba ngày sau, tôi sẽ cho cậu một trận kinh hỉ.”

Kinh hỉ? Ha ha, chỉ sợ vĩnh viễn chấn kinh chứ đừng mong hoan hỉ.

Tuy rằng cười lạnh như thế, nhưng Quý Ngật Lăng vẫn bắt giác tưởng tượng, đến tột cùng là cái dạng kinh hỉ gì? Triển Phi gần đây bận rộn chuyện gì? Hắn đối với mình nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng mình đối với hắn, quả thật cái gì cũng không biết.

Ba ngày sau, lúc Quý Ngật Lăng nhận được điện thoại của Triển Phi, hắn nói muốn cậu đi đến một địa chỉ, Quý Ngật mang theo sự hiếu kỳ lái xe tới nơi thì thấy Triển Phi đang đứng chờ trước một tòa nhà cao tầng.

“Lăng, lên đây xem văn phòng mới của chúng tôi.”

Văn phòng mới của các người? Ở Anh Quốc? Tại sao? Hoàn toàn chưa từng nghe qua Triển Phi muốn đặt cơ quan ở đây.

Dường như biết được nỗi nghi hoặc trong lòng Quý Ngật Lăng, Triển Phi chỉ khẽ cười đưa cậu vào xem tòa nhà vô cùng hiện đại, “Bởi đã lũng đoạn thị trường đồ chơi Anh Quốc, tôi không cho phép buông tha cơ hội tốt như vậy nên chuẩn bị đem tổng bộ công ty con đặt ở đây.”

Theo thang máy lên tầng 29, Quý Ngật Lăng kinh ngạc nhìn văn phòng đã được sửa sang khang khác, vẫn còn đang trong quá trình lắp đặt thiết bị, chưa có bất kỳ đồ dùng nội thất nào, nhưng cũng đã đủ khiến người ta rung động!

Triển Phi ra quyết định này lúc nào? Bắt tay vào làm từ bao giờ? Tốc độ của hắn đúng là không tránh khỏi có điểm quá nhanh.

Không giải thích gì nhiều trước vẻ ngạc nhiên của Quý Ngật Lăng, Triển Phi chỉ cười cười kéo tay cậu cùng bước vào khoảng không gian rộng lớn, đi tới căn phòng nhận được nguồn ánh sáng tốt nhất, “Bên này là văn phòng của tổng phụ trách.”

“Lần này anh định cử ai đến quản lý khu vực Anh Quốc?” Nếu tổng bộ công ty con đặt ở đây, vậy cũng cần phải đem người phụ trách chính kéo sang. Bất quá nếu đối phương không muốn rời Trung Quốc, vậy tổn thất nhân tài lần này quả lớn.

“Việc tốt như vậy, tôi sao có thể cam lòng đem tặng cho người khác được.”

Hài lòng nhìn đôi mắt Quý Ngật Lăng từ từ trợn lớn, sau đó lộ ra biểu tình khó tin, Triển Phi cười đến vô cùng vui vẻ, thậm chí khóe mắt hiện lên cả nếp nhăn. Hắn nhẹ cúi đầu khiến mũi hai người khẽ chạm vào nhau rồi hôn lên môi Quý Ngật Lăng.

“Lần này, cậu có tin vào tấm lòng của tôi không?”

48. Chương 48

Triển Phi quả thật lưu lại Anh Quốc, vừa giám sát tiến trình tu sửa văn phòng tổng bộ, đồng thời mua lại một căn biệt thự trong khu biệt thự cạnh nhà Quý Ngật Lăng. Không phải vì hắn sợ gây phiền phức khi ở lại nhà cậu mà vì muốn đối phương tin rằng hắn thật sự quyết tâm sang định cư ở Anh.

Mua nhà không phải vì muốn bình đẳng mà gần như để chứng tỏ thành ý. Nhưng hành vi ăn nhờ ở đậu của hắn, tùy tiện nhìn thế nào đều mang đến cảm giác có thể thu gom hành lý rời đi bất cứ lúc nào, so với khách qua đường cũng không mấy khác biệt.

Dù nhà đã mua xong, nhưng Triển Phi lại viện lý do sửa sang phòng ốc, tiếp tục mặt dày bám rễ tại biệt thự Quý Ngật Lăng, vật dụng cá nhân cũng không ngừng từ từ xâm chiếm toàn bộ ngôi nhà, thậm chí cả xe cũng bỏ trong gara nhà cậu.

Quay đầu xem thường, Quý Ngật Lăng khóe miệng giật giật, vừa điền vào giấy bảo hiểm ô tô của Triển Phi vừa nói, “Nếu anh đem xe để ở chỗ tôi, vậy xem ra xe tôi chỉ còn cách đem qua bỏ chỗ anh thôi.” Ha ha, đây không phải là giọng khách át giọng chủ sao!? Huống chi nhà hắn có chỗ nào cần nâng cấp sửa chữa chứ, vốn chỉ là biệt thự mua lại, trực tiếp vào ở luôn cũng chẳng vấn đề gì!

Hắc hắc cười mấy tiếng, Triển Phi điền vào địa chỉ căn biệt thự vừa được sang tên hắn.

Chẳng qua, dù tất cả trông có vẻ nhàn nhã, lại không có gì thay đổi. Ít nhất sau khi quan sát Triển Phi cứ hai tuần phải bay qua bay lại giữa Luân đôn và Thượng Hải ba bận, Quý Ngật Lăng vẫn cảm thấy hắn làm chuyện có chút thừa thãi.

Triển Phi muốn tạo cảm giác hắn đang thật sự định cư ở đây, nhưng thường xuyên bay đi bay về giữa hai nơi như thế, cho dù hắn có đủ tinh lực cũng khó tránh khỏi tiêu tụy không ít, thậm chí cả cảm cũng dần dần nhợt nhạt, hai vành mắt thâm đen, vô luận có dùng kem dưỡng mắt tốt nhất cũng không thể khiến chúng hoàn toàn biến mất.

Rõ ràng công việc ở Thượng Hải nhiều đến mức không cách chi bút ra được, cần gì phải buộc chính mình có chút nhàn rỗi liền đuổi sang Anh mà làm gì?

Sau khi dùng xong bữa tối đơn giản, Triển Phi liền đi ngủ sớm, mỗi một đến cả khả năng thích nghi với sự chênh lệch múi giờ cũng không có. Hắn giống như siêu nhân đã dùng cạn kiệt thể lực của chính mình, trong vòng một ngày không cách nào chống đỡ nổi. Mà thân thể lẫn tinh thần cái nào khuất phục trước, cái nào đầu hàng trước căn bản không còn là vấn đề đáng quan tâm nữa.

Nhìn Triển Phi ngủ say phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, Quý Ngật Lăng chỉ biết nhẹ lắc đầu.

Bởi văn phòng vẫn chưa được chuẩn bị hoàn tất, nên nếu Triển Phi có văn kiện khẩn cấp cần xử lý, chỉ có thể mượn tạm phòng họp của Quý Ngật Lăng để dùng. Mỗi ngày lượng cuộc gọi cùng vô số bản fax không ngừng được chuyển sang, khiến hắn nháy mắt trở thành người tiêu hao năng lượng nhiều nhất công ty.

Đối với việc Triển Phi một lần nữa xuất hiện, Danny cũng không nói lời nào, thậm chí còn vì hắn an bài một ít vật dụng cần thiết. Dường như cũng biết công tác của hắn đối với công việc bình thường bên kia có ảnh hưởng, còn cố ý cung cấp riêng cho hắn một máy in và máy scan, giúp hắn dễ dàng liên lạc với tổng công ty ở Thượng Hải.

Quý Ngật Lăng có chút kinh ngạc vì sự hảo tâm của Danny, đổi lại Danny chỉ nhìn cậu mỉm cười, “Yên tâm, việc này về sau tôi sẽ tính sổ với anh ta, tuyệt đối không để công ty chịu thiệt.”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ôn hòa quen thuộc kia, Quý Ngật Lăng muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ buông ra một câu, “Anh ta muốn thế nào thì tùy anh ta.” Rồi xoay người trở về văn phòng.

Bản thân mình luôn luôn quyết đoán, từ khi nào đã trở nên do dự thiếu kiên định như vậy? Khả dĩ có thể bỏ qua hết thấy tình cảm, đối với Triển Phi dứt khoát nói “Chúng ta chia tay đi.” nhưng từ khi nào đã trở nên yếu đuối đến ngay cả lời cự tuyệt cũng không thể thốt ra khỏi miệng?

Cũng bởi cùng hấn quan hệ thân thể dây dưa không rõ, khiến cho chính mình vô pháp nhẫn nại đối mặt với Danny, cho y một câu trả lời thuyết phục. Đến tận cùng là chính mình đã quyết định cùng Triển Phi xây dựng lại quan hệ hay nên triệt để đoạn tuyệt, ít nhất không thể làm mất thời gian của y.

Chẳng qua, có lẽ Danny đã sớm nhìn thấu tất cả, đã biết kết cục không hề chắc chắn. Y lúc nào nhìn sự việc cũng sáng suốt hơn cậu, ngoài ra y còn rất hiểu cậu,ai.

Quý Ngật Lăng, rốt cuộc là vì sao chứ !?

Triển Phi nếu thật sự có thể dễ dàng bỏ qua khoảng cách giữa hai đất nước, sáu năm trước chia tay còn có ý nghĩa gì? Mà nỗi đau khắc sâu vĩnh viễn trên thân thể lại không có khả năng xóa bỏ. Nó giống như một bằng chứng, chứng minh bọn họ mãi mãi không có được hồi kết tốt đẹp.

Biết Triển Phi chính là cùng lúc xông lên, liền gần như tiêu diệt toàn bộ thị trường, tựa như loài ong vỡ tổ triệt để đánh hạ kẻ thù, hoàn toàn chiếm hữu, không để cho đối phương có bất kỳ một cơ hội phản công nào.

Chẳng qua tất cả những chuyện đó là muốn biểu diễn cho cậu xem mà thôi. Sau khi cảm hóa cậu, sẽ dần dần đem sự chiếm hữu kia chuyển đến lãnh địa của cậu.

Bởi hiểu con người Triển Phi, nên Quý Ngật Lăng sẽ không dễ dàng bị dao động. Sau khi khoảng khắc kinh ngạc qua đi, cậu sẽ bình tĩnh phân tích, và lại còn chứng kiến Triển Phi căn bản vô pháp yên tâm với chuyện làm ăn ở Thượng Hải, cậu cũng khẳng định được phán đoán của chính mình.

Thời điểm đi ra ngoài để giao tài liệu cho trợ lý, lại trùng hợp bắt gặp Triển Phi đang hướng văn phòng mình đi đến, Quý Ngật Lăng nhướng mày, đem tài liệu tùy tiện ném cho thư ký rồi hỏi, “Tìm tôi?”

Bởi đã không còn quan hệ làm ăn như trước, Triển Phi nếu chủ động tìm cậu ngoại trừ những việc không đầu vào đầu, sẽ quấy rầy khi cậu đang làm việc, gần đây cũng chỉ có một ngàn lẻ một chuyện như vậy, hoặc đến để thông báo hấn không thể không về nước một lần.

Nói thật đôi khi Quý Ngật Lăng cảm thấy rất mệt mỏi, nghĩ muốn nói với Triển Phi, “Nhân tiện đừng tra tấn tôi nữa, anh cứ ngoan ngoãn trở về Thượng Hải, đừng quay lại đây có được không?”

Nhìn vẻ mặt trầm trọng của Triển Phi, Quý Ngật Lăng trong lòng thở dài, quyết tâm sẽ đem những lời nghĩ trong đầu nói rõ ràng với hấn.

Sau khi thư ký mang cà phê và hồng trà tiến vào phòng, Triển Phi mới chậm rãi mở miệng, sắc mặt vẫn như trước nhợt nhạt, ăn uống không điều độ, mà phần lớn là do thường xuyên kiệt sức tạo thành.

“Lăng, tôi phải trở về một chuyến, đã ấn định ba giờ sau sẽ khởi hành.”

Ha ha, quả nhiên.

Lần này thậm chí so với những lần trước càng khoa trương, máy bay sẽ cất cánh trong vòng ba tiếng nữa. Thật đúng là có thể nói ‘mã bất đình đề’[ngựa không dừng vó], nhưng khoảng cách thì không thể thay đổi, vô luận có lo lắng thế nào chẳng nữa, mười mấy giờ bay không có khả năng rút ngắn lại được.

“Triển Phi, anh như vậy không thấy phiền sao?” Quý Ngật Lăng nhìn Triển Phi hoàn toàn không có chút sinh khí, nét cảm gầy yếu, sắc mặt tiêu tụy, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt màu xám lúc này đặc biệt ngưng trọng, xem ra lần này không phải là chuyện nhỏ.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Triển Phi uống một hớp lớn cà phê, một lần nữa ngẩng đầu nhìn Quý Ngật Lăng, dùng thanh âm có điểm khàn khàn hỏi, “Nếu tôi nói, hy vọng cậu sẽ cùng tôi quay về thì sao?”

“Không thể, tôi không rảnh để cùng anh gây sức ép, không phải là tôi muốn làm anh cụt hứng. Triển Phi, anh không biết mệt nhưng tôi cảm thấy rất phiền, anh nên ở lại Thượng Hải, nơi đó không có anh không được, chuyện này anh càng rõ hơn tôi, nên về sau đừng bay sang đây nữa.”

Triển Phi lần này không phản bác lại giống những lần trước, chỉ ngồi yên

49. Chương 49

Cơ hồ không chút do dự, Quý Ngật Lăng ngay ngày hôm sau liền đặt vé máy bay đi Thượng Hải, ngoài ra cũng trong đêm đó đem toàn bộ công việc khó giải quyết giao hết cho Danny.

Cậu ngược lại không phải lo lắng cho đứa con của Triển Phi có chuyện gì ngoài ý muốn, mà là Quý Ngật Lăng so với bất kỳ ai càng rõ, Triển Phi con người này ghét nhất là bị kẻ khác uy hiếp. Không biết vì sao khi nghe đến việc này đã một tuần lễ vẫn chưa giải quyết xong, trong lòng liền nén không được một trận lo lắng mơ hồ.

Đến cuối cùng vẫn là sợ Triển Phi sẽ làm ra chuyện không thể vãn hồi. Hắn tuyệt tình tàn nhẫn có tiếng, Thượng Hải cho tới bây giờ chính là thiên hạ của hắn, đừng nói người trên bạch đạo không dám đụng vào hắn, các bang phái hắc đạo có khi cũng e ngại hắn vài phần. Mà đối phương cư nhiên có bản lĩnh ở trong địa bàn của hắn, bắt mất con hắn, hắn phen này thẹn quá hóa giận, công khai quét sạch đối phương cũng không phải là chuyện quá khó tưởng tượng, cứ như vậy, hắn có thể thoát thân sao?

Khi tới Thượng Hải là buổi sáng ngày thứ ba, bầu trời u ám mờ mịt, còn có mưa phùn lất phất, cảm giác áp bức khiến người ta ngột ngạt khó thở.

Quý Ngật Lăng còn chưa kịp thích ứng với sự chênh lệch múi giờ sau chuyến bay dài, liền khẩn cấp cầm điện thoại bấm dãy số ít khi dùng đến gọi cho Triển Phi nhưng không được. Một lúc sau, cậu gọi lại lần nữa, lần này tiếng chuông vang lên hồi lâu nhưng không ai bắt máy.

Cau mày, Quý Ngật Lăng sau khi do dự một lát thì gọi xe đi thẳng đến công ty của hắn.

Nữ nhân viên tiếp tân cư nhiên vẫn còn nhớ rõ Quý Ngật Lăng, dù vậy vẫn lịch sự hỏi cậu có hẹn trước hay không, sau khi nhận được câu trả lời phủ nhận từ Quý Ngật Lăng, nụ cười trên môi vẫn không đổi mà chỉ yêu cầu cậu chờ ít phút, cô sẽ liên hệ với thư ký của Triển Phi, chuyển tin nhắn cho hắn.

Đến ghế sofa phía trước ngồi xuống, Quý Ngật Lăng chỉ cảm thấy có chút hoa đầu chóng mặt, bay mười mấy tiếng đồng hồ, khiến cả đôi chân cậu cũng trở nên mềm nhũn, thực không thể không bội phục sự bền bỉ dai dẳng của Triển Phi, có thể bay qua bay lại nhiều như thế.

Ngay tại thời điểm cậu khẽ nhắm mắt định sẽ tạm nghỉ một chút, di động trong túi áo bất ngờ rung lên.

“Lăng? Cậu tìm tôi? Xin lỗi, vừa rồi bận họp không nhìn thấy.” Không bộc lộ quá nhiều cảm xúc, thanh âm của Triển Phi trừ bỏ sự mệt mỏi thì vẫn trầm ổn như cũ, thậm chí ngay cả khi Quý Ngật Lăng chủ động liên hệ hắn cũng không biểu hiện bất kỳ sự vui mừng nào.

“À” Quý Ngật Lăng bỗng nhiên không biết nên mở miệng nói gì cho phải, bản thân lại đang đứng ngay dưới công ty hắn. Cũng may điện thoại nội bộ của Triển Phi chợt vang lên, quả thật đã thay cậu đánh vỡ bầu không khí lúng túng khó xử.

“Chờ một chút, đừng ngắt máy.” Triển Phi nhận cuộc gọi, trực giác nói cho Quý Ngật Lăng biết, cuộc gọi kia là để thông báo với hắn sự xuất hiện của cậu.

Quả nhiên khi Triển Phi một lần nữa đem sự chú ý trở lại di động, trong giọng nói có mang theo ý cười.

“Ngu ngốc. Trực tiếp lên đây là được, còn muốn thông báo gì nữa?”

Thang máy công ty anh cần có thẻ đặc biệt mới mở được, tôi có thể tùy tiện tiến vào hay sao?Đương nhiên Quý Ngật Lăng không định cùng hắn đòi co, hiện không phải là thời điểm thích hợp để làm chuyện này, vì thế chỉ trả lời một tiếng liền cúp máy.

Lúc đến văn phòng Triển Phi cửa bên ngoài chỉ khép hờ, dựa vào phép tắc quy cũ, Quý Ngật Lăng vẫn nâng tay lên gõ cửa, nhưng tay chưa kịp chạm đến thì cửa đã từ bên trong bị đẩy ra, mang theo điểm giận dữ.

Bành Bằng vốn luôn nho nhã lịch sự lại ngoài ý muốn lộ ra vẻ phần nộ không che giấu, Quý Ngật Lăng khẽ nhường mảy, đồng thời tránh sang một bên nhường đường cho hắn. Bành Bằng cũng tuyệt không nghĩ tới ở loại thời điểm này, địa phương này sẽ chạm mặt Quý Ngật Lăng, có thể do thói quen, hắn liền lập tức thu lại nét biểu cảm trên mặt, nhẹ nhếch môi để lộ ra nụ cười xem như tạm chấp nhận, nhưng theo sau đó có lẫn chút bất đắc dĩ, “Quý tổng, cậu tới thật đúng lúc, thay tôi khuyên nhủ đại lão bản ngoan cố không chịu thay đổi kia giùm, mọi người đều vì anh ta mà lo lắng vô ích!”

Cậu không trả lời, mà đối phương cũng không có ý chờ đáp áp, chỉ thở dài lướt qua Quý Ngật Lăng đi ra ngoài.

Không biết Bành Bằng và Triển Phi vì vấn đề gì mà khắc khẩu, nhưng không thể phủ nhận có liên quan đến sự kiện bất cóc lần này. Quý Ngật Lăng nhìn Triển Phi đang đi tới chào cậu, còn mỉm cười nói, “Nhớ tôi sao?” Nhưng biểu tình ngược lại khiến người ta cảm thấy bị thương.

Theo Triển Phi vào văn phòng, đồng thời thuận tay đóng cửa lại, Quý Ngật Lăng không hỏi han dòng dài mà trực tiếp đi vào trọng tâm, “Tình huống hiện tại thế nào rồi?”

“Không sao, có thể giải quyết trong thời gian sớm nhất.” Triển Phi cũng không tỏ vẻ qua loa chiếu lệ, lời nói trái lại vô cùng nghiêm túc. Sau khi ra hiệu cho Quý Ngật Lăng ngồi xuống sofa thì đi đến quầy bar nhỏ trong văn phòng lấy ra một chai rượu đỏ, rót vào hai ly thủy tinh rồi chuyển cho Quý Ngật Lăng một ly.

Có thể giải quyết trong thời gian sớm nhất? Ha ha, nếu thật sự có thể lập tức giải quyết, thì Bành Bằng đã không tức giận như ban nãy? Kỳ thật toàn bộ công ty trên mặt giá trị mà nói đều là tài sản của Triển Phi. Dù sao tập đoàn Triển thị, nói trắng ra là một doanh nghiệp gia đình, hắn muốn làm gì kẻ khác không có quyền ngăn cản, Bành Bằng lại là người vô cùng thân thiết bên cạnh Triển Phi, từ nhỏ đã dốc sức theo hắn đến tận bây giờ, miễn không có chuyện gì trở ngại, hắn sẽ không tức giận đến mức khoa tay múa chân như vậy.

“Đối phương có đưa ra yêu sách gì không?” Nhìn thẳng vào đôi mắt xám tro của Triển Phi, Quý Ngật Lăng không cho hắn cơ hội trốn tránh.

Cuối cùng Triển Phi vẫn là người chủ động dời tầm mắt, nhấp một ít rượu, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, ngoài ý muốn lộ ra biểu cảm tươi cười châm biếm, “Từ bỏ thị trường Anh Quốc, hơn nữa còn phải bồi thường thiệt hại cho chúng, tiền đền bù là 80 triệu đô, đồng thời hứa sẽ vĩnh viễn không được bước chân vào nước Anh nữa.”

Nụ cười kia Quý Ngật Lăng thật phần quen thuộc, mỗi khi Triển Phi đối với chuyện gì hay kẻ nào cười nhạt, sẽ lại để lộ ra vẻ khinh miệt đó. Tựa như đối phương chỉ là bọn chuột nhắt mà dám cả gan đi vuốt đuôi hùm.

“Vậy anh định bỏ mặc con mình hay sao?” Chỉ e Bành Bằng tức giận không phải do số tiền bồi thường. Dù sao những thứ đó nếu mất đi, Triển Phi vẫn dư sức kiếm trở về. Bỏ qua thị trường Anh Quốc, thì còn có Âu Mỹ.

“Tôi hao phí nhiều tinh lực mới đạt được thành quả như vậy, sao có thể ngoan ngoãn làm theo lời bọn chúng. Hơn nữa hôm nay chúng có thể uy hiếp đòi 80 triệu, ngày mai có thể sẽ tiếp tục up hiếp đòi thêm 80 triệu nữa, đó là một cái lỗ không đáy, tôi có thể lấp đầy được sao?” Triển Phi nói chuyện vẫn tương đối bình tĩnh, hoàn toàn không giống như bị đối phương nắm được điểm yếu.

Chẳng qua, biết là biết vậy, vì chỉ cần Triển Thiên Khung một ngày không trở về, đối phương lại có thể lợi dụng điểm này để tiếp tục uy hiếp, nhượng bộ căn bản không phải là giải pháp tốt nhất, nhưng

“Lăng, cậu biết rõ tôi không có nhược điểm.”

Bởi vô luận người có cố gắng che giấu, bảo vệ thế nào đi nữa, một khi đã sở hữu nhược điểm, nó sẽ trở thành điểm chí mạng, trong một cuộc chiến sống còn thì sự tồn tại của nó cuối cùng sẽ hủy hoại tất cả những gì thuộc về người.

Khẽ nhắm mắt, Quý Ngật Lăng thở dài, đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, nhìn gương mặt cương quyết của Triển Phi nghiêm túc nói, “Triển Phi, nó là con ruột của anh, anh không nên lãnh huyết như vậy.”

50. Chương 50

Tính tình ngang ngược bướng bỉnh của Triển Phi không bất luận kẻ nào có thể xoay chuyển được. Một khi hắn đã ra quyết định thì vô cùng cứng rắn kiên quyết, sẽ không có chuyện thay đổi lần nữa.

Bành Bằng cũng vì thế mà mặt lạnh với hắn mấy ngày, nhưng vẫn không thể khiến hắn hồi tâm chuyển ý, triệt để bỏ qua toàn bộ uy hiếp của đối phương.

Hiểu được hành động của Triển Phi, về lý thì không có vấn đề gì. Nếu thỏa hiệp một lần, rất khó cam đoan sẽ không có lần thứ hai. Công ty đó vốn bị Triển Phi bức đến đường cùng, đã trở nên phát điên. Dù cho có đạt được yêu sách, cũng chưa chắc chúng sẽ để Triển Thiên Khung an toàn trở về. Không chừng đúng như lời Triển Phi, đến cuối cùng sẽ bị nắm lấy nhược điểm, mãi mãi không có hồi kết.

Nhưng về tình mà nói, nghĩ thế nào cũng rất khó chấp nhận. Dù sao thứ bị đem ra uy hiếp không gì khác chính là con ruột của hắn. Mặc kệ quan hệ cha con giữa họ ra sao, vẫn không thể phủ nhận dòng máu đang chảy trong người Triển Thiên Khung chính là huyết nhục của hắn.

Mặc kệ tất cả trời buộc, Triển Phi không để đối phương có thêm bất cứ cơ hội nào khác, lập tức ra tay củng cố thị trường, lấy lại sức tấn công như vũ bão trước kia, nguồn tài chính sung túc cùng mắt nhìn đặc biệt sâu sắc khiến họ không cách nào theo kịp, nháy mắt đã thua kém bị bỏ lại phía sau.

Không phải chưa thử khuyên can Triển Phi, cho dù không chấp nhận điều kiện của đối phương, ít nhất cũng không nên lập tức hạ thủ ngoan độc như vậy. Nhưng Triển Phi chỉ cười nhạt, nét mặt nghiêm túc, kỳ lạ nhìn Quý Ngật Lăng nói, “Không ngờ đã lâu như vậy mà cậu vẫn nhân từ như trước đây. Hiện tại nếu chịu sự ràng buộc của đối phương, để chúng có cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức, đến lúc đó thứ bị đánh đổi sẽ là gì? Nếu đối phương trở mặt, con tin đối với bọn chúng cũng không còn tác dụng nào nữa”

Chính là hoàn toàn thua cuộc.

Triển Phi vốn dùng ám chiêu, đánh đối phương trở tay không kịp, trong khoảng thời gian ngắn vô pháp khôi phục nguyên khí. Rồi cứ tiếp tục nương theo kế hoạch đã định, triệt để dẫm nát đối thủ, khiến họ vĩnh viễn không thể trở mình. Đây cũng đồng nghĩa với việc không phải đối phương không có thực lực, vì chỉ cần có cơ hội hồi phục sức mạnh, họ sẽ nhanh chóng trở thành kẻ địch nguy hiểm.

“Vậy anh sẽ không quan tâm đến sống chết của thằng bé sao? Nó chính là con anh!” Quý Ngật Lăng kích động hiềm thấy, không vì gì cả mà bởi Triển Phi quá mức bình tĩnh, phân tích quả thật thấu đáo triệt để, thậm chí một tên trúng đích. Nhưng chết tiệt, tại sao ở loại thời điểm này còn có thể bình tĩnh, hoàn toàn không bị ảnh hưởng như vậy !?

“Nếu nó chấp nhận làm con tôi thì nên học cách chịu đựng.” Từ trong đôi con ngươi lãnh đạm lộ ra chút cay nghiệt, khiến người ta khó lòng nắm bắt.

“Nó chỉ là một đứa nhỏ chưa đến 5 tuổi! Cái gì cũng không biết, nhưng chỉ vì kẻ làm cha thiếu trách nhiệm như anh mà phải trả giá bằng chính sinh mạng hay sao!? Triển Phi, bọn chúng là ai anh không phải không biết, nếu uy hiếp sẽ bức chúng ra tay hạ sát! Chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy thi thể con mình thì mới vừa lòng!?” SHIT! Vài ngày qua, Quý Ngật Lăng cũng đã thông qua một vài người bạn ở Hàn Quốc, cố gắng tìm kiếm tin tức của Triển Thiên Khung, nhưng không hề có chút tiến triển, chỉ biết lần này người mà họ nhờ vả căn bản là một bọn lưu manh đầu trộm đuôi cướp.

Có lẽ Quý Ngật Lăng đã quá nặng lời, không phải ở giọng điệu mà là trong nội dung, Triển Phi cuối cùng cũng dời tầm mắt, trầm mặc chống đỡ.

Nhìn thấy một bên mặt tiêu tụy của Triển Phi, Quý Ngật Lăng sau khi khôi phục bình tĩnh thì phát hiện bản thân đã quá lời, đặc biệt câu “Chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy thi thể con mình thì mới vừa lòng!?” gần

như một lời nguyên rửa, như thế nào lại không khiến người khác tức giận? Vô luận có nói gì, Triển Phi tuyệt đối không có khả năng hy vọng đối phương sẽ giết con hắn.

Biết Triển Phi cũng ngấm ngấm phái người không ngừng dò la tin tức, đồng thời tiến hành một số hoạt động bí mật, vì vậy hắn cũng không phải lãnh huyết vô tình như biểu hiện bên ngoài, hắn chính là đang nhẫn nại dùng cách riêng của mình để cứu con.

Nhưng nhìn hãn quá mức bình tĩnh vẫn khiến người ta không nén được tức giận.

Khó trách ngay cả kẻ thông minh như Bằng Bành cũng bị hắn làm tức đến tái mặt.

Bầu không khí gượng gạo có chút khó xử, Quý Ngật Lăng nhíu mày, không biết làm thế nào để thu hồi câu nói kia, muốn xin lỗi nhưng không biết phải mở lời ra sao, cứ như vậy mắc nghẹn ở cổ, phun ra không được mà nuốt xuống cũng không xong.

Đúng lúc này di động của Triển Phi lại vang lên, thật sự đã giúp đánh tan bầu không khí nặng nề giữa hai người. Nhìn màn hình di động, gương mặt vốn đang u ám của Triển Phi lại tối đi vài phần, đôi lông mày nhăn nhú đầy vẻ bồn chồn khó chịu.

Tiếp điện thoại nhưng không mở lời, Triển Phi vẫn như trước nhìn xấp tài liệu trên tay.

“Triển Phi, tôi muốn gặp anh một lát, hiện có rảnh không?” Buộc bản thân phải ra vẻ trấn định, nhưng sự run rẩy trong giọng nói vẫn bán đứng cô. Làm thế nào còn có thể giữ được sự bình tĩnh, cho rằng Triển Phi khẳng định sẽ có biện pháp giải quyết, nhưng thời gian càng ngày càng kéo dài, lại hoàn toàn không có bất kỳ tin tức gì, huống hồ hành động lúc này của Triển Phi.

“Hiện tại không được, chờ đến tối đi.”

“Tôi đang ở ngay quán cà phê dưới công ty chờ anh.”

“Tôi nói hiện không có thời gian, chờ tôi tan tầm mới.”

“Triển Phi, tôi nghĩ tôi có quyền yêu cầu anh cho tôi một lời giải thích!” Người có thể đối với Triển Phi cương quyết như vậy không nhiều, mà có thể khiến hắn khuất phục lại càng ít. Câu vừa rồi quả thật đã đánh trúng tử huyệt của hắn.

“.” Trầm mặc năm giây, Triển Phi cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, “Được, chờ tôi một lát.”

Ngắt điện thoại, Triển Phi càng thêm cau kỉnh vò đầu, khê mắng một câu, hoàn toàn phá vỡ hình tượng trước sau như một của bản thân, hãn lúc này tóc tai rối loạn, cổ áo sai lệch, dưới cằm râu mọc lởm chởm.

Thời khắc nhận được tin dữ này khi còn ở Anh, Triển Phi hãn chưa có một đêm ngon giấc, nhưng lại không để lộ bất kỳ sự yếu đuối nào, càng không có khả năng suy sụp. Nếu Quý Ngật Lăng có thể thông qua gián điệp kinh tế điều tra tin tức con hắn, thì những công ty khác không lý nào không làm như vậy. Đây không phải chỉ là vấn đề của mỗi công ty đồ chơi mà là nguy cơ của cả Triển thị. Các doanh nghiệp đối thủ đều đang như hổ rình mồi, chỉ cần xuất hiện một vết nứt bọn họ liền có thể lợi dụng sơ hở đó để xâm nhập phá hoại.

Đó không phải là đề tiện mà là đạo lý trên thương trường.

Vì vậy áp lực của Triển Phi so với tất cả mọi người đều vĩnh viễn lớn hơn rất nhiều.

Không nói gì, Quý Ngật Lăng chỉ lặng lẽ bước đến bên cạnh hắn, ôm lấy người đàn ông đang chống tay nắm tóc trên bàn, đem đầu hắn áp vào ***g ngực.

Không phản kháng, Triển Phi chỉ默默 tựa vào lòng Quý Ngật Lăng thở dài.

Im lặng ôm hồi lâu, mãi đến khi Triển Phi nhẹ giọng gần như làm nũng nói, “Lăng, theo tôi đi gặp một người được không?”

51. Chương 51

.

Ngờ ngợ có thể đoán được người Triễn Phi sẽ đi gặp là ai. Nếu không phải vì Triễn Phi hiếm khi tỏ vẻ yếu đuối trước mặt mình, Quý Ngật Lăng tuyệt không muốn xuất hiện ở nơi hai người kia chạm mặt, vì sẽ hình thành một cục diện tay ba quá đỗi.

Triễn Phi vào toilet chỉnh trang lại hình tượng. Đợi tới khi hần trở ra, hình ảnh nhếch nhác ban nãy đã triệt để biến mất, một lần nữa khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng không chê vào đâu được.

Người phụ nữ ngồi trong quán café có một khí chất phi phàm. Mặc dù con trai bị bắt cóc, mất tích đã gần một tuần không có bất kỳ tin tức gì, nhưng cô vẫn không để lộ chút hoang mang bối rối nào, ít nhất bên ngoài xem ra vẫn còn giữ đủ bình tĩnh.

Đặc biệt bộ quần áo vừa người, bao lấy thân thể đầy đặn, ngược lại không tạo cảm giác bất nhã, mà còn có vẻ đoan trang, tràn ngập ý tứ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cao Hiểu Mẫn, Quý Ngật Lăng không khỏi bội phục, quả nhiên là nữ nhân được Triễn Phi coi trọng, cùng hần xem như như môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc.

Đại khái không nghĩ Triễn Phi sẽ cùng người khác xuất hiện, ban đầu khi Cao Hiểu Mẫn ngược mặt có lộ ra chút biểu tình kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã được cô áp chế, thay vào đó bằng một nụ cười hoàn mỹ.

Không lập tức vào đề mà cho gọi cà phê rồi cùng nhau hàn huyên một lúc. Quý Ngật Lăng mặt lạnh chứng kiến tất cả, trong lòng vì đồng cảm với đứa bé 5 tuổi mà tràn ngập bất mãn.

Rốt cuộc chủ đề nói chuyện cũng chuyển đến đứa con bị mất tích, về mặt Cao Hiểu Mẫn cuối cùng cũng hiện lên chút lo lắng sốt ruột, tựa hồ như đang không ngừng an ủi chính mình, Triễn Phi nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu con trở về, đừng sợ hãi.

“Triễn Phi, vẫn chưa có tin tức gì của Thiên Khung sao?” Bởi đối phương trực tiếp liên lạc với Triễn Phi nên Cao Hiểu Mẫn hoàn toàn không hay biết các tình huống xảy ra sau đó. Nhưng lần này cô rốt cuộc nhin không được tìm đến hần, bởi thấy hần bắt đầu phản kích, nên phỏng đoán Triễn Phi đại khái đã nắm được điều gì đó nên mới dám làm vậy. Nỗi hoài nghi trong lòng quá lớn khiến cô vô pháp trấn tĩnh mà quyết định tìm hần nói chuyện rõ ràng.

Không lập tức trả lời vợ, Triễn Phi cầm tách cà phê khẽ nhấp một ngụm, sau đó đối diện với người phụ nữ đang ra sức giữ vẻ trấn định trước mặt, lắc lắc đầu.

“Một chút tin tức cũng chưa có? Vậy tại sao anh lại ?” Không phải ai cũng ngu ngốc. Cho dù Cao Hiểu Mẫn không phải là người trên thương trường, nhưng đối với chuyện rõ như ban ngày này, vẫn khá hiểu biết, tự nhiên cũng nắm được các quy tắc ngầm trong thương trường.

Tâm nguyên bản đã bất an, lại càng trở nên hỗn loạn khiến bàn tay đang cầm tách cà phê cũng không nhin được mà run lên.

Triễn Phi vẫn như trước không trả lời, chỉ cau mày, thậm chí ngay cả tầm mắt cũng dời khỏi thân ảnh người ngồi trước mặt.

“Triễn Phi, thằng bé là con ruột của anh!” Cao Hiểu Mẫn rốt cuộc không thể kiềm chế mà gầm nhẹ một tiếng. Cho dù mất khổng chế, người phụ nữ được sinh ra trong gia đình danh giá này vẫn rất hiểu chuyện, không tạo ra bất kỳ sự ồn ào nào.

Những lời này chỉ sợ trong vòng một tuần gần đây là thứ Triễn Phi nghe được nhiều nhất.

“Tôi biết anh mạnh, cũng biết anh hận nhất kẻ khác dùng sức mạnh và cách thức thâm hiểm để áp chế anh, anh tức giận, lại càng không muốn làm theo ý đồ của đối phương, tôi hiểu tất cả những chuyện đó. Nhưng Triễn Phi, Thiên Khung không phải là đồ vật, nó rõ ràng mang trong mình dòng máu của anh!” Nước mắt từ đôi con ngươi to tròn thông minh kia trào ra, nhưng không lẫn dài xuống hai má, Cao Hiểu Mẫn vẫn đang cố gắng buộc chính mình không quá mất kiểm soát, ép bản thân bình tĩnh nói ra từng lời từng chữ, mặc cho đôi môi kia run rẩy đến sắp không thể khép chặt được nữa.

Quan sát dáng vẻ của Cao Hiểu Mẫn, cô cũng không nhìn về phía cậu, nhưng Quý Ngật Lăng biết Triễn Phi chọn cô làm vợ không phải bởi vẻ ngoài xinh đẹp cũng như gia thế phú quý, mà phần lớn chính là người phụ nữ này đủ lý giải con người hần.

Triển Phi vẫn như trước không trả lời, chỉ nhẹ nhàng di chuyển tầm mắt, đáp lại đôi con ngươi đang mơ hồ đăm lẹ kia một lần nữa, giống như đang tiếp thu hết thảy các chỉ trích của đối phương.

“Triển Phi, tôi cùng anh thương lượng được không? Chỉ cần anh cứu được Thiên Khung, tôi liền dẫn nó rời đi, đến một quốc gia khác, một thành phố khác. Tôi sẽ thay tên đổi họ cho nó, tuyệt đối không bao giờ để người khác tìm thấy nó, cũng tuyệt đối sẽ không để nó lại gây phiền phức cho anh, cứ coi như tôi xin anh. Hay là, đối phương ra giá bao nhiêu? Vô luận họ có yêu cầu như thế nào, tôi. Anh cứ ứng tiền trước, tôi hứa với anh trước khi chết nhất định sẽ trả hết nợ.” Rốt cuộc, rốt cuộc vẫn nói không được, Cao Hiểu Mẫn cúi đầu, mặc cho nước mắt như những hạt ngọc tràn ra khóe mi rơi xuống tách cà phê đặt trên bàn, một hạt rồi một hạt, nối tiếp nhau không ngừng.

Đến giờ phút này mới biết, Cao Hiểu Mẫn không phải không quan tâm đến con, mà là dùng toàn bộ lý trí, trải qua rất nhiều công tác chuẩn bị, mới xuất hiện cùng Triển Phi đàm phán, bởi cô đã cân nhắc hết thảy hậu quả. Nhưng trái tim không yên bất định kia tại thời điểm biết được Triển Phi vẫn chưa có một chút tin tức nào của con trai đã triệt để rơi xuống đáy hồ.

Không có tin tức, lại còn động thủ phản công, cách nghĩ này của Triển Phi ngồi một chỗ bấm ngón tay cũng có thể đoán được.

Nhưng hẳn như thế nào có thể cứ như vậy khinh địch, cứ như vậy hy sinh Thiên Khung, Thiên Khung chính là đứa con duy nhất của hắn.

“Hiểu Mẫn, chuyện này tôi không thể cam đoan với cô được.” Triển Phi rốt cuộc cũng lên tiếng, thật chẳng khác nào tự tay ném xuống một trái bom khác. Kỳ thật lúc này Quý Ngật Lăng muốn Triển Phi trước tiên giúp đối phương ổn định cảm xúc, cho dù là nói dối cũng đừng khiến cô ấy quá khó tiếp thu, dù sao sự tình hiện tại cũng chưa thể nói trước được. Nhưng Triển Phi lại dùng ngữ khí trực tiếp nhất, cũng không quanh co tránh né, bình tĩnh nói ra một câu như vậy.

Quả nhiên khi Cao Hiểu Mẫn ngẩng mặt lên một lần nữa, nước mắt vẫn như trước lưng tròng, giờ lại càng thêm phần nộ.

Cắn môi dưới, Cao Hiểu Mẫn cuối cùng vô pháp khắc chế nổi cảm phần được nữa, cô mất kiểm soát đập mạnh lên bàn, chỉ thẳng vào mặt Triển Phi, tê tâm liệt phế gào lớn, “Tàn nhẫn, Triển Phi, người thật sự quá tàn nhẫn, khiến người ta phải hoài nghi liệu người đến tột cùng có phải là con người hay không! Có phải là một con người có máu thịt hay không! Người cần bản không phải là người. Vì sao. Vì sao tôi lại yêu... một người như anh.”

Cao Hiểu Mẫn đã triệt để sụp đổ, nước mắt thấm ướt lớp trang điểm hoàn mỹ của cô. Sau khi giận dữ đứng lên, rồi lại lung lay như muốn ngã quy, tựa như thân thể rốt cuộc không thể chịu nổi gánh nặng được nữa, lớp nguy trang bên ngoài giống như chiếc bình sứ triệt để bị đánh tan nát, từng mảnh từng mảnh rơi xuống.

Dùng ánh mắt ý bảo Triển Phi đến đỡ đối phương, nhưng Triển Phi chỉ nhú chặt đầu mày, nhìn chằm chằm vào tách cà phê đen, làm thỉnh cảm lạnh.

Cao Hiểu Mẫn không thể khống chế lời lẽ trách mắng gay gắt, cũng không để ý đến ánh nhìn của các khách hàng và nhân viên phục vụ xung quanh. Sau một trận rung động dữ dội, Quý Ngật Lăng không thể tiếp tục ngồi im mặc kệ mà đến bên Cao Hiểu Mẫn vừa mới té xỉu, nâng cô dậy.

Căn bản không quan tâm đến tình trạng hiện tại của bản thân, thậm chí cũng không nhìn người đang đỡ lấy mình, Cao Hiểu Mẫn vẫn như trước trống rỗng, tựa như đã chết tâm nhìn chằm chằm về phía người đàn ông từng là chồng mình.

“Vì cái gì, vì cái gì ngay cả của bố thí cuối cùng cũng muốn đoạt mất? Tôi cái gì cũng không cần, cũng không muốn mang theo, chỉ cần Thiên Khung mà thôi, Thiên Khung là điều duy nhất mà anh lưu lại cho

52. Chương 52

Cao Hiểu Mẫn lần này sau khi ngắt xỉu thì lại nhập viện, thân thể của cô đã quá mức suy yếu, lại ăn không ngon ngủ không yên, mỗi ngày đều không chú ý bồi bổ dinh dưỡng nên đến ngay cả đứng cũng không vững.

Từ ngày Triển Thiên Khung bị bắt cóc, cô cơ hồ không thể tiêu hóa được bất kỳ loại thực phẩm nào, bởi từng ăn kiêng giữ dáng do đặc thù nghề nghiệp nên dạ dày đối với việc ăn uống thiếu điều độ đã sớm thành thói quen, nên không lập tức ngã quỵ, mà thứ giúp cô tiếp tục kiên trì chống đỡ chính là sự tín nhiệm đối với Triển Phi, tin rằng hắn sẽ có biện pháp cứu con.

Nhưng khi niềm tin duy nhất của cô trong nháy mắt bị triệt để phủ nhận, tinh thần trong phút chốc cũng tan vỡ, thân thể vốn suy yếu rốt cuộc vô pháp chống chọi được nữa, hoàn toàn sụp đổ.

Trên thương trường, Triển Phi vẫn như trước không chịu nhường tay, cần làm gì liền làm như vậy, không cho đối phương một chút cơ hội. Về mặt khác, vô luận hắn có cố gắng tìm kiếm như thế nào, chi bao nhiêu tiền, thông qua bao nhiêu người, cũng đều không thể tìm ra bất kỳ manh mối nào của con trai.

Biết đối phương tuyệt đối là phường lưu manh, là loại người liều mạng không sợ chết, chuyện gì cũng dám làm, bởi vậy cũng không sợ sự uy hiếp của Triển Phi, mà đối đầu với hạng người này, Triển Phi quả thật vô kế khả thi, huống chi nhờ vào thiên thời địa lợi nhân hòa, muốn cho người đánh vào thế giới ngầm Hàn Quốc cơ hồ là chuyện hoang tưởng.

Thình thoảng Triển Phi cũng sẽ đến bệnh viện thăm Cao Hiểu Mẫn, cũng không mất quá nhiều thời gian, chẳng qua muốn xuất hiện trước mặt, giúp cô thêm sức mạnh để chống đỡ. Nhưng mỗi khi nhìn thấy Triển Phi, Cao Hiểu Mẫn lại càng thêm thương tâm, lệ rơi không ngừng. Vừa kích động không biết Triển Phi có mang đến tin tức tốt nào không, lại sợ hãi hắn sẽ mang đến tin xấu.

Cứ như vậy, nhưng Cao Hiểu Mẫn cũng không tiếp tục tăng gánh nặng cho Triển Phi, cũng không chủ động đến công ty tìm hắn, thậm chí ngay cả điện thoại cũng chưa từng gọi qua, hoàn toàn mang bộ dáng tiếp thu vận mệnh.

Trong khoảng thời gian này, Quý Ngật Lăng vẫn lưu lại Thượng Hải, không trú nhờ tư gia của Triển Phi, cũng không đến Kim Hải Ngạn, mà chỉ thuê một căn phòng trong khách sạn gần công ty hắn. Cậu vừa xử lý những chuyện tương đối phiền toái của công ty, vừa cố gắng tìm kiếm tung tích của Triển Thiên Khung. Danny không hổ danh là một trợ thủ đắc lực, biết Quý Ngật Lăng có việc cần giải quyết không thể trở về ngay được, cũng không có khả năng yên tâm rời Thượng Hải, nên y tự mình xử lý phần lớn công việc, trừ phi có vấn đề quan trọng khó đưa ra quyết định mới báo với Quý Ngật Lăng để cậu định đoạt.

Có lẽ giống với việc Triển Phi luôn cần phải đến bệnh viện thăm Cao Hiểu Mẫn, Quý Ngật Lăng đối với sự tồn tại của Triển Phi cũng vô cùng quan trọng, chỉ là điều đó không rõ ràng hiển hiện ra bên ngoài. Nhưng không thể không nói tại những lúc tinh thần sa sút, Triển Phi rất cần một người để hắn dựa vào, cho dù cậu không làm gì cả, nhưng hắn chỉ cần biết bên người vẫn còn có cậu, trước mặt Quý Ngật Lăng, Triển Phi thình thoảng sẽ không nén được để lộ ra vẻ yếu ớt, nhưng không vì vậy mà cảm thấy niềm kiêu hãnh của bản thân bị tổn thương.

Để thời gian kéo dài quá lâu không phải ý hay, Triển Phi vốn cũng không phải là loại người kiên nhẫn, thích cùng đối thủ trường kỳ kháng chiến. Đồng thời không có biện pháp tìm lại con trai càng khiến hắn sốt ruột, không nhận được nữa mà chuyển từ phòng thủ sang ngấm ngầm bắt ngờ tấn công làm đối phương trở tay không kịp.

Trên thương trường, hành vi cướp đoạt của công ty đối thủ cũng cực kỳ lộ liễu trắng trợn, không chừa cho một lối thoát, nếu người không chết thì ta chết. Nhưng một khi đã quyết định tấn công tự nhiên cũng không cần phải lùi bước, chỉ có thể kẻ tám lạng người nửa cân mặt đối mặt.

Triển Phi xuống tay hết sức tàn nhẫn, bởi với kinh nghiệm của đối phương, họ tuyệt đối sẽ không e ngại hắn. Nếu lỡ như liều mạng bỏ ra một lượng vốn lớn mà đối phương có thể cường thịnh trở lại, khi đó Triển thị chỉ còn cách khoan tay đứng nhìn bất lực. Huống chi chiến trường chính vẫn ở Anh Quốc, phía Quý Ngật Lăng cũng không bỏ qua cơ hội giáng cho đối phương một đòn chí mạng.

Biết Triển Phi đang có ý định bức đối phương khiến họ phải tự động hiển thân. Càng vào những lúc như thế này, tầm quan trọng của con tin càng được nâng cao. Đối với kẻ bắt cóc mà nói, nếu giết con tin thì

dù có nhận được tiền cũng không có được kết cục tốt đẹp. Nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn chúng tuyệt đối sẽ không chọn giải pháp thủ tiêu con tin.

Ngày đó, sau khi Quý Ngật Lăng vừa kết thúc một cuộc họp qua điện thoại trong khách sạn, sắc trời cũng dần dần về đêm, cậu nhìn đồng hồ thì phát hiện sớm đã qua giờ tan tầm, liền tự hỏi không biết Triển Phi ở bên kia thế nào.

Quý Ngật Lăng rửa mặt, khoác áo khoác rồi quyết định ghé qua văn phòng hắn. Không có ý tứ gì đặc biệt, cậu chỉ muốn mỗi ngày cập nhật một chút tình hình hiện tại, ngoại trừ bản thân cũng cảm thấy có phần không quen.

Thang máy lên đến nơi, tầng làm việc của Triển Phi vừa hiện ra, Quý Ngật Lăng thậm chí còn chưa kịp hồi phục thì cửa thang máy đã bật mở, cổ tay liền bị người từ bên ngoài nắm chặt, sau đó lập tức bị trực tiếp túm vào văn phòng. Triển Phi nhanh chóng thuận tay đóng cửa phòng lại, kéo Quý Ngật Lăng đến trước bàn làm việc, hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, mạnh mẽ ôm lấy Quý Ngật Lăng, tựa đầu chôn sâu vào cổ cậu, bộ dáng yếu ớt không chịu nổi.

Văn phòng không bật đèn, phía bên ngoài rèm cửa để mở, nắng chiều tà mang theo sắc đỏ mờ ảo chiếu rọi những hạt bụi lơ lửng tràn ngập không gian phòng làm việc.

Triển Phi vốn định chuẩn bị ra về, nhưng trong khi đang đứng chờ thang máy thì nhìn thấy Quý Ngật Lăng, liền không lưỡng lự kéo cậu vào văn phòng.

“Tôi cứ nghĩ cậu đã quay về rồi.” Thanh âm hắn rầu rĩ, nghe không ra cảm xúc.

Trước khi toàn bộ chuyện này kết thúc, tôi sẽ không rời khỏi nơi đây. Những lời này, Quý Ngật Lăng chỉ nghĩ ở trong lòng, không hiểu vì sao cảm thấy không nhất thiết phải nói ra thành lời.

“Có. tin tức gì không?” Cường ép đối phương khiến chúng hoang mang nóng nảy không phải là sách lược lâu dài, chúng nhất định sẽ sớm đáp trả, khoảng thời gian này sẽ nhanh chóng qua đi.

Nhẹ lắc đầu, Triển Phi như trước giấu mặt sâu bên sườn cổ Quý Ngật Lăng không ngẩng lên, dường như loại dựa dẫm này đối với hắn hiện tại mà nói là thập phần trọng yếu, cũng thật tham lam.

Cậu muốn vươn tay khê vuốt lưng hắn, giống như muốn trấn an một đứa trẻ, nhưng tay vẫn lưỡng lự dừng lại giữa không trung, không nhúc nhích.

Mãi đến khi Triển Phi bắt đầu cảm thấy không thỏa mãn với hành động dựa vào đơn thuần này nữa, tay hắn theo bản năng cũng hơi hơi dùng sức, ôm Quý Ngật Lăng càng chặt thêm, khiến cậu càng dựa sát vào hắn, gương mặt đang dán bên cổ cậu cũng chậm chậm nâng lên, bắt đầu tìm kiếm môi Quý Ngật Lăng.

Thời điểm môi Triển Phi chạm vào môi cậu, Quý Ngật Lăng rút cuộc cũng hạ tay, nhẹ nhàng đỡ lấy gáy hắn. Bởi cậu chủ động hôn sâu hơn, giúp đối phương càng thêm kiên định đón nhận.

Nụ hôn không kéo dài được bao lâu, Triển Phi lại lần nữa cúi đầu dựa vào cổ Quý Ngật Lăng, khê thở dài.

Có lẽ tất cả mọi người đều đang mắng Triển Phi lãnh huyết vô tình, cư nhiên có thể thờ ơ đối với cả con trai ruột đang bị bắt cóc, thậm chí còn từng bước áp sát, đẩy đối phương vào tử lộ, hoàn toàn không quan tâm đối phương có khả năng sẽ mang con hắn ra chịu tội thay. Thật là một tên bạo quân, trên lãnh thổ của kẻ khác làm mưa làm gió, duy ngã độc tôn.

Nhưng, sâu bên trong nội tâm hắn đang nghĩ gì? Đối với Triển Thiên Khung, hắn dành bao nhiêu tình cảm? Kỳ thật Quý Ngật Lăng rất muốn hỏi, lúc trước anh kết hôn cùng Cao Hiểu Mẫn, thậm chí còn sinh con với cô ta, đến tận cùng là vì cái gì?

Về tình về lý? Có bao nhiêu tình cảm trong đó? Triển Thiên Khung trong lòng hắn có bao nhiêu sức nặng? Hắn thật sự có thể không tiếc mà hy sinh đứa trẻ 5 tuổi hay sao?

Nhưng Quý Ngật Lăng ít nhất tuyệt đối sẽ không hỏi ra miệng những vấn đề này.

Giữa bầu không khí tương đối yên tĩnh, di động của Triển Phi đột ngột vang lên, Triển Phi đang dựa người vào Quý Ngật Lăng không hề động đậy, mãi sau khi tiếng chuông vang lên được bốn lần thì hắn mới vươn tay, lấy di động khỏi túi đặt bên tai.

“Triển Phi, anh bình tĩnh nghe tôi nói. Tôi vừa nhận được tin báo từ sân bay, nhìn thấy một người mang theo một đứa trẻ bề ngoài rất giống con trai anh nhập cảnh. Biểu hiện của kẻ kia không bình thường còn đứa trẻ tinh thần có vẻ hoảng loạn. Người của chúng tôi vẫn đang theo dõi bọn họ, anh nhanh chóng chạy đến sân bay đi.”

53. Chương 53

Sau khi nhận được tin báo Triển Phi cùng Quý Ngật Lăng lập tức chạy xe đến sân bay. Sau khi mở cửa bước vào trong xe, tay Triển Phi liên run rẩy, làm cách nào cũng không thể khởi động chiếc xe thể thao vô cùng quen thuộc của mình. Rốt cuộc Quý Ngật Lăng đành đẩy hẳn sang ghế phụ rồi nói, “Để tôi lái.”

Không rõ trận run rẩy kia từ đâu đến. Có thể bởi cuối cùng đã có được tin tức của con trai, khiến hắn trở nên kích động, đồng thời lại lo lắng không biết có phải bọn họ đã nhận sai người hay không. Khi hy vọng đi qua, thất vọng chính là sự đả kích chí mạng nhất.

Nhưng đến khi họ tới được sân bay, nhắc thấy đám đông ồn ào hỗn loạn thì mới ý thức được vấn đề không phải nằm ở việc nhận sai người đơn giản như vậy. Khi nghe thấy tiếng một người phụ nữ hét chói tai, dừng nói là Triển Phi, Quý Ngật Lăng cũng cảm thấy chân tóc run lên, giống như bị người đột ngột nắm lấy kéo mạnh.

Chuyện gì đang xảy ra? Triển Thiên Khung có bị làm sao không? Bọn bắt cóc đã làm gì thằng bé?

Khi cả đám đông mất kiểm soát nằm sấp xuống thì hai người rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ toàn bộ phía bên trong. Nháy mắt dường như bị sét đánh trúng, thoáng sững sốt, đầu óc trống rỗng. Thời điểm Quý Ngật Lăng đang chậm rãi thu lại toàn bộ sự kiện vào trong não bộ, Triển Phi ở bên cạnh gầm lên một tiếng trầm thấp đầy giận dữ, đồng thời cũng tràn ngập thống khổ, phóng nhanh về phía trước.

Tên trông có vẻ là kẻ bắt cóc đang bị vài người đè nằm trên mặt đất, máu ở đùi tuôn ra xối xả, nhìn thương thế hẳn là đã bị trúng đạn. Mà bên kia là một đứa trẻ, vùng bụng dưới bị một thanh dao găm đâm xuyên qua, máu chảy ra càng nhiều, xung quanh đang được nhiều người vây lấy, hốt hơ hốt hã bằng bó vết thương cho đứa nhỏ, ý muốn giúp cậu cầm máu. Cậu bé đã lâm vào tình trạng bán hôn mê, sắc mặt như tro tàn, nhưng từ ngũ quan tuần tú kia vẫn có thể nhìn ra nét kiên cường mạnh mẽ rất đặc trưng của Triển Phi.

Triển Phi kích động bị người ngăn lại, lập tức bắt đầu lớn tiếng tranh cãi.

“Triển Phi, anh trước hết hãy bình tĩnh lại đã!”

“Các người nói tôi làm thế nào bình tĩnh được đây!/? Vì cái gì lại động thủ!/? Vì sao lại đi chọc giận bọn chúng!/?”

“Sự việc không giống như anh nghĩ. Đối phương vốn định ngay sau khi nhập cảnh sẽ lập tức thủ tiêu con tin! Cũng do chúng tôi đúng lúc xuất hiện, khiến hắn nhất thời khản trương, lúc xuống tay không được chính xác, nếu không con anh đã sớm bị giết chết!”

“Chính các người phát hiện bọn chúng trước!! Cư nhiên còn để chuyện như vậy phát sinh!!” Bộ dáng của Triển Phi thập phần đáng sợ, như một hung thần ác sát, hai mắt căm hận sung huyết, mái tóc ngắn tựa như cũng dựng đứng cả dậy.

Người kia hẳn là một cảnh sát mặc thường phục lại hoàn toàn không sợ hãi, sau khi dùng sức lắc mạnh Triển Phi thì nói: “Hiện tại là thời điểm để nói câu này sao? Anh nếu có thời gian đi trách tội kẻ khác, thì nên quan tâm một chút thương thế con trai mình sẽ tốt hơn đó.” Nói xong anh ta cũng không để ý đến Triển Phi nữa mà quay sang ra lệnh cho cấp dưới áp giải phạm nhân về trại giam, đồng thời xác nhận thời điểm xe cứu thương đến hiện trường.

Triển Phi lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, chạy vội đến bên cạnh con trai. Nhìn thấy gương mặt đứa nhỏ vụn vỡ thống khổ, hơi thở yếu ớt, hắn nhất thời đau lòng không dứt, đầu lông mày cũng xiết chặt lại. Triển Phi đoạt con trai từ trong tay những người khác, đem đứa trẻ ôm vào ngực, nhẹ nhàng nói, “Thiên Khung, Thiên Khung.”

Có lẽ cuối cùng cũng nghe được thanh âm quen thuộc, Triển Thiên Khung dường như dùng tất cả sức lực để mở to hai mắt, nhưng phía trước chỉ mơ mơ hồ hồ, sau khi nhìn rõ diện mạo của cha thì nhẹn không được chảy nước mắt, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Triển Phi, “Ba ba, con đau quá.”

Trong khoảng khắc đó, Quý Ngật Lăng theo trực giác cảm thấy Triển Phi sẽ rơi nước mắt, nhưng hấn chỉ cau mày, gắt gao ôm chặt đứa trẻ, hết lần này đến lần khác nhỏ giọng an ủi, “Không việc gì, mọi chuyện hết thầy đã chấm dứt, đã có ba ba ở đây rồi.”

Triển Thiên Khung vẫn rất đau, miệng vết thương ở trên bụng vừa dài vừa sâu, đã mất máu hơn phân nửa, thậm chí ở sâu phía bên trong vết thương có thể nhìn thấy cả nội tạng, mỗi một câu nói đều khiến thằng bé thông khổ vụn vụn gương mặt. Thời điểm xe cứu thương đến nơi, cậu nhìn Triển Phi hỏi, “Ba ba, con sẽ không chết chứ?” Trong khi Triển Phi liều mạng lắc đầu thì đứa bé một lần nữa đau quá mà ngất đi.

Bởi xe cứu thương không thể chứa nhiều người, sau khi Triển Phi lên xe thì Quý Ngật Lăng cũng không theo hấn. Cậu chỉ hỏi tên bệnh viện để tự mình lái xe đến.

Hiện trường dần dần được dẹp yên, đám người tụ tập cũng từ từ được giải tán. Ở một góc tường cách hiện trường không xa Quý Ngật Lăng phát hiện một cái thùng cũ, ban đầu tưởng là đồ vật bị người vất bỏ, về sau theo trực giác mách bảo, cậu tiến lại gần thì phát hiện bên trong lộ ra một tấm thiệp cùng một băng ghi âm.

Khi dòng chữ trên tấm thiệp “Triển Phi, nếu mày còn không biết tốt xấu, thì hãy chờ xem những gì mà mày quan tâm lần lượt biến mất đi.” đập vào tầm mắt, Quý Ngật Lăng như muốn nhảy dựng, cả người nổi lửa.Thì ra là vậy, khó trách bọn chúng không ngại cực khổ mang Triển Thiên Khung trở lại Thượng Hải, sau đó mới giết con tin, bởi chuyển người sống dù sao cũng dễ hơn một khối thi thể.

Cái thùng này. vốn định dùng để chứa xác của Triển Thiên Khung.

Chỉ cần nghĩ đến khoảng khắc Triển Phi nhìn thấy thi thể của chính con trai mình, Quý Ngật Lăng không nén được cơn phẫn nộ, dưới ánh mắt kinh ngạc của người qua đường đem chiếc thùng xé nát thành từng mảnh.

Thời điểm Quý Ngật Lăng đuổi tới bệnh viện, Triển Thiên Khung đã vượt qua tình trạng nguy hiểm, vẫn còn hôn mê, Cao Hiểu Mẫn luôn túc trực bên cạnh, nhưng Triển Phi lại không ở trong phòng bệnh, Quý Ngật Lăng một đường đi tới cũng không nhìn thấy thân ảnh của hấn.

Quý Ngật Lăng không mở cửa phòng mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn Triển Thiên Khung đang được truyền dịch cùng Cao Hiểu Mẫn không ngừng âm thầm rơi lệ, sau đó xoay người chuẩn bị gọi điện cho Triển Phi.

Nhưng khi cậu mới quay người lại, liền nhìn thấy Kiều Duệ Dục mặc áo blouse trắng không biết đã đứng sau lưng cậu từ lúc nào, tầm mắt lướt qua người cậu nhìn vào trong phòng bệnh.

Tốt xấu gì cũng coi như là ân nhân cứu mạng, nhưng từ sau sự kiện thống khổ sáu năm trước, Quý Ngật Lăng chưa từng liên lạc lại với gã bác sĩ lạnh lùng này.

“Thằng bé xem ra đã vượt qua nguy hiểm, nhưng kỳ thật tình trạng cũng không tốt, trong nhiều tuần lễ trên người bị đối phương để lại quá nhiều thương tổn, chỉ sợ đối với tương lai của nó sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.”

Không thể phủ nhận khi nghe thấy những lời này, Quý Ngật Lăng kìm lòng không được quay đầu nhìn lại gương mặt xám như tro tàn của đứa nhỏ. Ngũ quan quả thật có nhiều điểm tương tự Triển Phi, chiếc mũi thẳng cùng đôi môi mỏng, duy chỉ có màu da là bất đồng, có lẽ chưa đến tuổi dậy thì nên làn da của Triển Thiên Khung vẫn còn trắng nõn, khiến gương mặt càng thêm trắng bệch yếu ớt.

Bọn chúng như thế nào có thể nhẫn tâm, Triển Thiên Khung chỉ là một đứa bé chưa đầy 5 tuổi, cái gì cũng không biết, bọn chúng làm sao có thể hạ thủ vô tình!

“Triển Phi trước đây mua chuộc giám đốc tài vụ của bọn họ, bày mưu nhúng tay vào một dự án quan trọng, khiến công ty họ tổn thất vài trăm triệu chưa nói, còn mất hết danh dự lẫn uy tín, buộc người phụ trách dự án phải nhận lỗi từ chức, cuối cùng do áp lực quá lớn mà nhảy lầu tự tử.”

Không đáp lời, Quý Ngật Lăng chỉ im lặng lắng nghe Kiều Duệ Dục lạnh lùng thuật lại toàn bộ sự việc. Không biết là do y tự mình điều tra, hay Triển Phi nói cho y biết, nhưng từ trong giọng nói không nghe ra một chút đồng tình. Tựa hồ tất cả thầy thuốc đều như vậy. Bọn họ trời sinh cứu người, cách nhìn thấu triệt cũng giống nhau, vô luận là bệnh tật hay chuyện ngoài ý muốn, họ nhìn nhiều nên đã luyện thành thói quen, hết thầy đều là số mệnh.

Huống chi đối với Triển Phi mà nói, chính là gieo gió gặt bão.

“Hắn hiện đang hút thuốc ngoài hành lang, vừa mới rút mẩu thuốc thứ ba xong, nên cậu hãy khuyên hắn tạm thời hút ít thôi.” Nói xong Kiều Duệ Dục lẳng lặng rời đi. Y không trò chuyện dông dài, thậm chí cũng không nói câu nào nhắm vào Quý Ngật Lăng.

Nhìn bóng dáng thẳng tắp của Kiều Duệ Dục, Quý Ngật Lăng im lặng tiến về phía hành lang.

Triển Phi đúng là đang hút thuốc. Khoảng khắc vừa đẩy cửa bước ra, khói thuốc dày đặc khiến Quý Ngật Lăng phải cúi đầu nhíu mày. Triển Phi vẫn như trước ngồi trên cầu thang, giữa làn khói trắng lượn lờ, hình dáng hắn có chút mờ ảo.

Không nói gì, Quý Ngật Lăng ngồi xuống bên cạnh Triển Phi, cầm lấy điếu thuốc chỉ còn lại phân nửa từ trong miệng hắn đặt lên môi mình, rít sâu một hơi.

“Cậu nói, nó có hận tôi không?”

“Anh quan tâm sao?” Vấn đề đứa con có hận mình hay không.

Cấu kính rút ra một điếu thuốc khác, châm lửa, Triển Phi dùng sức rít lấy hai ngụm, Quý Ngật Lăng cũng không định cản hắn.

Một lúc sau cả hai người không ai mở miệng, cứ như vậy lẳng lặng hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác, mãi đến khi thuốc đã bị hút hết, Quý Ngật Lăng mới đứng lên nói, “Về nhà nghỉ ngơi chút đi, trời sắp sáng rồi.”

Triển Phi cũng đồng dạng đứng lên, gật gật đầu.

54. Chương 54

Quý Ngật Lăng vẫn như trước lái xe, trực tiếp chạy đến căn hộ của Triển Phi. Sau khi đưa xe vào gara thì cậu có chút do dự, nhưng rồi vẫn cất bước đi lên lầu.

Căn hộ này được Triển Phi mua sau khi kết hôn, Quý Ngật Lăng chưa từng đến đây. Mẫu thiết kế ba phòng lớn, hai phòng làm việc, giống với phong cách nhất quán trước sau như một của hắn, nhìn qua sạch sẽ sáng sủa, toàn bộ không gian dùng gam màu xám đen làm chủ đạo, bất quá lại không tạo cảm giác u ám, ngược lại rất có khí thế.

Cởi áo khoác, Triển Phi trực tiếp ngồi xuống sofa trong phòng khách, thoải mái ngã lưng lên phần đệm mềm mại, một hồi nhắm mắt.

Quý Ngật Lăng tự mình lấy dép lê, đồng thời liếc mắt đánh giá sơ qua gian phòng khách một chút, cậu không bước vào mà trực tiếp đi thẳng xuống bếp, mở tủ lạnh rút ra hai ly nước rồi tiến về phía sofa.

“Đi tắm, sau đó nghỉ ngơi sớm một chút.” Cầm ly nước đưa cho Triển Phi, Quý Ngật Lăng ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Xe của cậu đã để lại ở công ty?” Dem nước uống một hơi cạn sạch, vừa rồi hút thuốc cả đêm, quả thật khiến hắn miệng khô lưỡi khô.

“Ừ.” Dòng nước lạnh leo xẹt qua cổ họng, cuốn trôi một ít cảm giác khó chịu. Quý Ngật Lăng không phải không hiểu ý tứ câu hỏi của Triển Phi. Có lẽ từ trong tiềm thức, hắn không hy vọng cậu sẽ rời đi.

“Phòng ngủ ở bên trái, tôi đi tắm trước.” Đặt ly thủy tinh đã cạn xuống bàn trà, Triển Phi đi vào trong, cũng không đóng cửa mà trực tiếp cởi cả áo sơ mi lẫn quần dài ném lên giường, chân trần bước vào buồng tắm, sau đó từ trong phòng vang lên tiếng nước chảy.

Không lập tức đi vào phòng ngủ, Quý Ngật Lăng có chút mê man nhìn dòng chất lỏng trong suốt bên trong ly thủy tinh Italy, đột nhiên có xúc động muốn uống rượu. Nghĩ là làm. Cậu biết rõ nhà bếp của Triển Phi chỉ xây cho có, nhưng hầm rượu tuyệt đối sẽ không thiếu rượu ngon.

Không khách khí lấy ra một chai rượu vang hiếm, Quý Ngật Lăng tự rót cho mình một ly. Cậu ngắm dòng chất lỏng màu đỏ đậm đặc trượt một vòng trong thành ly thủy tinh, sau đó ngửa cổ uống cạn. Cậu không có ý định thưởng thức mà chỉ đơn giản để mặc dòng chất lỏng xa xỉ lướt qua yết hầu, trực tiếp tiến vào dạ dày.

Triển Phi tắm rất lâu, tựa như muốn triệt để thả lỏng cơ thể. Khi hần mặc áo choàng tắm màu đen, tay cầm khăn chà sát mái tóc ẩm ướt bước ra, Quý Ngật Lăng đang ở trong phòng ngủ dùng máy tính của hần kiểm tra email.

Liếc mắt nhìn quần áo bẩn của mình đã được thu xếp gọn gàng đặt ở một bên, Triển Phi không đi về phía Quý Ngật Lăng mà ngồi xuống giường, tiếp tục một tay lau tóc, một tay cầm điều khiển mở TV.

Kênh tài chính kinh tế đang phát tin tức, đập vào tầm mắt chính là thông tin về con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn Triển thị bị người mưu sát. Triển Phi khó chịu nhíu mày, lập tức tắt TV, ném điều khiển ra xa rồi tiếp tục lau tóc.

“Có áo tắm không?” Khoảng khắc TV được mở lên, Quý Ngật Lăng cũng ngừng đầu, chú ý nhất cử nhất động của Triển Phi. Mãi đến khi hần ném điều khiển từ xa đi cậu mới đứng dậy rồi thuận miệng hỏi một câu.

“Ừm, ở trong tủ.” Không nhìn Quý Ngật Lăng, ánh mắt của Triển Phi bị cuộn băng ghi âm và tấm thiệp đặt trên bàn làm việc thu hút, thân thể cũng bất giác di chuyển về hướng đó.

Nhìn thấy Triển Phi tiến đến cầm lấy băng ghi âm mình trước đó để ở trên bàn, Quý Ngật Lăng mở cửa đi vào phòng tắm, dành cho Triển Phi một khoảng không gian tuyệt đối riêng tư.

Nãy giờ cậu vẫn luôn cân nhắc, có nên đem thứ này giao cho Triển Phi hay không. Tâm trạng của hần lúc này khẳng định là không tốt, tấm thiệp kia chắc chắn sẽ khiến hần phát hỏa. Sau khi Triển Phi đọc xong, khó có thể đảm bảo hần vì kích động mà giết luôn đối phương hay không. Nhưng vô luận nói thế nào đi nữa, Triển Phi có quyền được biết chuyện này. Huống chi, nội dung của băng ghi âm kia là gì ngay cả Quý Ngật Lăng cũng chưa biết.

Cho nên sau một thoáng do dự, Quý Ngật Lăng vẫn chọn đem những thứ đó đặt ở nơi Triển Phi có thể nhìn thấy được.

Quý Ngật Lăng cũng tắm rất lâu, thời điểm cậu rời khỏi phòng tắm, đèn trong phòng ngủ đã tắt ngóm từ lâu chỉ còn lại đèn đầu giường đang tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, tạo cho người ta cảm giác ấm áp, nhưng cũng thật mông lung.

Triển Phi ngồi ở mép giường, từ xa nhìn qua hần trông giống như một pho tượng, ngoài ý muốn để lộ ra vẻ tiêu tụy khó có được, tấm lưng vốn thẳng tắp nay cong lại, đầu cúi thấp, hai tay gác trên đùi, bàn tay gắt gao nắm chặt một chiếc máy ghi âm mini.

“Đừng. Đau. Con không chịu nổi nữa. Đau quá. Mẹ. Mẹ ơi. Đau quá. Con đau quá. Đừng đến đây. Ba ba. Cứu con. Đau. A a. Đau quá.”

Đứa trẻ không khống chế được âm thanh nức nở, từ trong máy ghi âm truyền ra, trong không gian u ám có vẻ thập phần áp bách, làm người ta không cách nào thở nổi, mà băng đoạn ghi âm kia dường như không có hồi kết, ở bên tai liên tục phát ra âm thanh nghẹn ngào đứt quãng. Mãi đến khi đứa trẻ vì quá đau đớn mà thét lên, khóc không ra tiếng, dùng thanh âm khàn khàn gào to, “Ba ba. Mau cứu cứu con.”

Đó là tiếng kêu tê tâm liệt phế, thanh âm của một đứa trẻ chưa hoàn toàn phát dục vừa mảnh vừa bén nhọn, dù lúc sau chỉ còn lại tiếng kêu khàn khàn, nhưng cũng tựa như một mũi dao bén nhọn đâm vào nơi yếu ớt nhất của trái tim người nghe.

Rè rè vài tiếng, băng ghi âm rốt cuộc cũng chạy hết, bị buộc phải dừng lại.

Nhưng hơi thở bị hung hăng bóp nghẹt trong ***g ngực làm thế nào cũng không thể tiêu trừ. Quý Ngật Lăng thậm chí cảm thấy chính mình như bị người điểm trúng tử huyệt, đừng nói là nhúc nhích, ngay cả hô hấp cũng thập phần khó khăn.

Nếu sớm biết trước nội dung, chính mình đang nghe liệu có thả tay mà phá hủy luôn cuộn băng hay không?

“Trên người Thiên Khung phát hiện vài vết tích do đầu thuốc lá gây ra, phía trong đùi có vết roi đánh, ngón tay út bị gãy xương, dạ dày có hiện tượng xuất huyết.” Giọng nói của Triển Phi nghe qua thật bình tĩnh, giống như một bác sĩ đang lạnh lùng thông báo lại tình trạng bệnh án, không mang theo phân tích cảm nào.

Nhưng Quý Ngật Lăng biết, bất quá hắn chỉ đang tự gạt mình.

Quý Ngật Lăng bước đến, nhẹ ngồi xổm trước mặt Triển Phi để hai người ngang hàng nhau, sau đó chậm rãi nâng đầu Triển Phi lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xám lẫn đầu tiên rơi lệ.

Triển Phi cũng không giống như đang khóc, bởi hắn không có bộ dáng thống khổ, nước mắt kia giống như một vòi nước bị mất chốt, chỉ yên lặng chảy xuôi xuống. Chưa đến một khắc, từng giọt từng giọt thì nhau tràn khỏi khóe mi, không cách nào dừng lại được.

Rốt cuộc, Triển Phi hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên cố sức liều mạng đánh mạnh lên ngực trái của chính mình, hết phát này đến phát khác. Hắn dùng đủ mười phần khí lực, hoàn toàn không chút nương tay.

“Tư Đồ nói đúng, nếu bọn họ không kịp thời phát hiện, thứ tôi nhìn thấy khi đó tuyệt đối chính là thi thể của Thiên Khung, tôi không biết phải làm sao để đáp lại lời kêu cứu của thằng bé, tôi thậm chí còn không quan tâm đến sinh tử của nó!” Triển Phi càng nói càng kích động, lực trên tay cũng càng lúc càng lớn, đánh mạnh lên ngực, dường như muốn đem toàn bộ xương cốt phá hủy.

Hắn thật sự đau triệt tâm phế.

“Chuyện này không trách anh Triển Phi! Hiện tại mọi chuyện đã qua rồi. Triển Thiên Khung sẽ không bị làm sao, nó không chết! Anh hãy bình tĩnh lại!!” Quý Ngật Lăng một phen đem Triển Phi hoàn toàn mất khống chế ôm vào lòng, sống chết giữa chặt, dùng thanh âm lớn hơn cả tiếng rống giận của Triển Phi để lay tỉnh hắn.

Triển Phi tựa hồ vẫn còn muốn tiếp tục hành hạ bản thân, nhưng khi phát hiện cả hai cánh tay đều bị Quý Ngật Lăng khóa chặt, căn bản không thể động đậy, hắn liền theo bản năng há miệng trực tiếp cắn mạnh lên đầu vai của Quý Ngật Lăng.

Biết Triển Phi đang phát tiết, mùi máu tươi trong nháy mắt tràn ngập khoang miệng, lực đạo đã được khống chế, nếu không khó đảm bảo Quý Ngật Lăng sẽ không trực tiếp bị hắn cắn xuống một khối thịt.

Đau, điều đó là chắc chắn, nhưng lúc này Quý Ngật Lăng không còn tâm trí để bận tâm đến chuyện đó nữa. Người đàn ông này, cậu đã biết hắn ta lâu như vậy, nhưng lần đầu tiên tận mắt chứng kiến hắn mất kiểm soát, yếu ớt không chịu nổi, tựa như giấy tiếp theo sẽ triệt để vỡ nát.

Giữa cơn đau đớn tê liệt, Quý Ngật Lăng có thể rõ ràng cảm thấy hõm vai trở nên ảm ướt, cùng lúc đó là âm thanh ghen ngào rất nhỏ phát ra từ Triển Phi

55. Chương 55

Triển Phi khôi phục rất nhanh. Có thời điểm dù không thể khống chế cảm xúc, hắn sẽ không khóc, nhưng cũng không nói chuyện, chỉ im lặng mỗi một để Quý Ngật Lăng ôm vào ***g ngực, cố gắng điều chỉnh hô hấp.

Vài phút yên tĩnh như vậy qua đi, Triển Phi nhẹ rời khỏi người Quý Ngật Lăng đi vào phòng tắm, khi hắn một lần nữa bước ra đã không nhìn thấy bộ dáng mất kiểm soát đầu nữa, vẻ mặt bình tĩnh, không chút biểu tình. Đương nhiên nếu có thể bỏ qua hai vành mắt đen cùng tơ máu thì càng hoàn mỹ.

Nhìn Quý Ngật Lăng đang nằm trên giường quan sát hắn, Triển Phi xoay người đi lấy hòm thuốc nhỏ rồi đến bên người cậu, bắt đầu giúp cậu bôi thuốc.

Vết cắn không sâu, nhưng da bị rách chảy máu, đã vậy còn bị nước mắt thấm ướt, chẳng khác nào sát muối lên vết thương.

Lấy nước sạch rửa miệng vết thương, sau đó đơn giản sát khuẩn, hắn vốn chỉ định dùng băng cá nhân dán lại, nhưng lại phát hiện miệng vết thương không nhỏ, dùng băng cá nhân không tốt lắm, rốt cuộc vẫn phải buột lại bằng băng vải.

“Thật xin lỗi.” Triển Phi không dự kiến chính mình lại có thể đi cắn Quý Ngật Lăng như vậy.

Nhìn thẳng vào đôi mắt xám của Triển Phi, Quý Ngật Lăng vươn tay, sờ sờ gò má lạnh lẽo của hắn, nhàn nhạt nói một câu, “Đi ngủ sớm một chút, ban ngày còn phải làm việc.”

Triển Phi nghe lời cậu gật gật đầu, sau khi dọn dẹp hòm thuốc thì trở lại giường, cởi áo ngủ, nhấc một bên chăn chui vào. Sau khi thấy Triển Phi đã nằm xuống ngay ngắn, Quý Ngật Lăng mới tắt đèn đầu giường.

Trong phút chốc cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Không lâu sau đó, thân thể Triển Phi liền áp sát lại, vươn tay vuốt ve gương mặt Quý Ngật Lăng rồi hôn lên môi cậu.

Quý Ngật Lăng không cự tuyệt, mặc Triển Phi chậm rãi khê liếm bờ môi mình, sau đó hắn mở miệng cậu để đầu lưỡi thăm dò tiến vào.

Triển Phi biết, giờ khắc này, Quý Ngật Lăng sẽ không đẩy hắn ra, cũng sẽ không cự tuyệt hắn.

Quý Ngật Lăng cũng biết vào giờ khắc này, Triển Phi sẽ không định tiến xa hơn.

Nụ hôn này vừa triền miên dây dưa vừa ôn nhu, nhưng không ẩn chứa dục vọng ham muốn, chỉ đơn giản hôn môi mà thôi. Triển Phi hôn thật lâu, mỗi một chỗ bên trong khoang miệng quen thuộc của Quý Ngật Lăng đều được hắn liếm qua, động tác dịu dàng, thật dễ chịu. Nhưng dù nhìn Triển Phi chủ động như vậy, kỳ thật chỉ có hai người bọn họ biết là ai đang trấn an ai.

Quý Ngật Lăng khe khẽ mở miệng, đón nhận sự xâm nhập của Triển Phi, có khi cũng sẽ đáp lại hắn một chút, nhưng phần lớn thời gian, cậu cố gắng khống chế không để nụ hôn này biến hóa thành một thứ sâu xa hơn.

Bóng ma ám ảnh vẫn tồn tại, Quý Ngật Lăng so với bất kỳ ai lại càng ý thức rõ điều đó. Cho dù cùng Triển Phi một lần nữa dây dưa, có một số việc vẫn vô pháp nhắm mắt làm ngơ. Giống như lần hắn bị gãy xương, chính mình vì hắn mà thủ ***, xem như mục đích của hắn đã thành công. Tự tay cầm lấy dục vọng của Triển Phi, bỏ qua cảm giác kỳ thị đối với việc đụng chạm thân mật, Quý Ngật Lăng mỗi lần nhớ đến không khỏi bội phục độ dày mặt của hắn.

Nhưng lần đó không phải hoàn toàn không có hậu quả. Ít nhất đêm hôm đó khi Quý Ngật Lăng đi tắm, cậu đã dùng xà bông rửa tay hơn mười phút, rửa đến mức muốn lột xuống một tầng da.

Không biết Triển Phi có chú ý hay không, nhưng chính cậu rõ ràng ý thức được tình ái của bản thân, không có khả năng triệt để bình đẳng.

Bất quá nói đi thì phải nói lại. Sự kiên trì nhẫn nại của Triển Phi không phải là không thành công. Thân thể của cậu quả thật có biến hóa, dần dần có chút phản ứng, cả Quý Ngật Lăng lẫn Triển Phi đối với chuyện đó đều rõ như ban ngày. Giống như nụ hôn hiện tại, Quý Ngật Lăng không cách gì khiến chính mình thờ ơ được.

Lưu luyện buông tha đôi môi bị mình cắn nát có chút sưng đỏ, Triển Phi cúi mặt chôn đầu vào sườn cổ Quý Ngật Lăng, hẩn cẩn thận chọn một tư thế thoải mái không chạm vào vết thương trên vai cậu, dùng sức xiết chặt vòng tay, đem Quý Ngật Lăng ôm vào lòng.

Hô hấp của Triển Phi ôn nhuận, khí lực trên tay lại rất lớn, giống như nếu không tận lực ôm lấy, Quý Ngật Lăng sẽ trốn mất.

Lúc sau, hai người không ai mở miệng, cũng không cử động, chỉ nằm ôm nhau rồi chậm rãi tiến vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ được bao lâu, khi Quý Ngật Lăng chợt rùng mình bừng tỉnh, phát hiện giường bên cạnh vô cùng trống trải, cậu sờ soạng, dựa vào nhiệt độ biết Triển Phi rời đi đã lâu. Quý Ngật Lăng nhú mắt ngồi dậy, liền bắt gặp Triển Phi đang ngồi trên thành đá cẩm thạch xa xa ngoài ban công, mặt hướng về phía bầu trời đêm thăm thẳm chỉ chút sao. Hẩn đang uống rượu, nhìn số bình rượu bày bên người cũng biết được hẩn đã uống không ít, dường như còn định uống thêm nữa. Dù hẩn mang cả thuốc lá và bật lửa nhưng bên trong lại không thấy khói, có lẽ hẩn sợ khói thuốc sẽ đánh thức cậu nên không châm lửa.

Sườn mặt của Triển Phi vẫn như cũ, tìm không ra một chút bị thương. Chẳng qua nhìn dáng vẻ vô cảm của hẩn bên kia khung cửa, khiến người ta đặc biệt cảm thấy tịch mịch khó tiếp cận. Đúng vậy, trước kia cũng khó tiếp cận, nhưng chưa bao giờ có cảm giác tịch mịch như vậy.

Lăng lẳng nhìn Triển Phi hồi lâu, hẩn thậm chí không phát hiện Quý Ngật Lăng đã tỉnh giấc, chỉ chuyên tâm uống hết ngụm này đến ngụm khác thứ chất lỏng màu hổ phách, cả người vắng lặng.

Quý Ngật Lăng nhẹ nhàng đứng dậy, xốc chăn, phủ thêm áo choàng rồi chậm rãi đi đến chỗ hẩn. Thời điểm Triển Phi nhận thức được sự chuyển động quay đầu lại, Quý Ngật Lăng đã vươn tay lướt qua người hẩn cầm lấy gói thuốc đặt trên thành ban công rút ra một điếu, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Mãi đến khi đã hút xong điếu thuốc, Quý Ngật Lăng mới lên tiếng, “Hãy lưu cho họ một con đường sống đi.”

Không trả lời, Triển Phi chỉ yên lặng lấy ra một điếu thuốc khác đặt lên môi, khi hẩn chuẩn bị châm thuốc, thì bất ngờ bị Quý Ngật Lăng đoạt mất, cậu nghiêng người, dùng đôi môi ngàn ngạt mùi khói thuốc thay thế điếu thuốc kia.

Sau đó vài ngày, Triển Phi đã triệt để khôi phục lại dáng vẻ bình thường, biết hẩn không có khả năng không báo thù, toàn bộ công ty từ cao đến thấp trái lại dị thường đoàn kết, không tốn vài ngày, khiến cho công ty đồ chơi Hàn Quốc kia phải tuyên bố phá sản, đương nhiên, quyết định này như trước không thể giúp thành phần quản lý cao cấp của bọn họ tránh được tội tham nhũng.

Thân thể Triển Thiên Khung ở bệnh viện rốt cuộc nhờ nỗ lực của bản thân đã dần dần ổn định. Đứa nhỏ đặc biệt bình tĩnh lại càng khiến mọi người cảm động, đau đớn do vết thương gây ra nhiều như vậy nhưng cậu vẫn cố gắng chịu đựng. Tuy nhiên nếu tình cờ nhìn thấy mẹ chảy nước mắt cậu sẽ nhịn không được mà vừa khóc vừa xoa mặt mẹ nói, “Mẹ đừng khóc, Thiên Khung không đau.”

Cũng chính tại thời điểm tưởng chừng như mọi việc đã kết thúc, Quý Ngật Lăng lại nhận được cuộc gọi từ Danny, báo cho cậu biết lão gia bất ngờ gặp chuyện, bị xuất huyết não, nhưng may mắn đã được kịp thời cứu chữa, tạm thời không quá đáng lo ngại, nhưng y vẫn hy vọng Quý Ngật Lăng có thể về nước thăm hỏi một chút.

Nói thật, khi nghe đến tin này, Quý Ngật Lăng đã bị dọa đến kinh hách, trái tim không nén được đập cuồng loạn.

Trong phút chốc, Quý Ngật Lăng nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu lỡ như cha không được cấp cứu kịp thời? Vì sao trong thời khắc cha gặp chuyện, chính mình vẫn còn đang ở nơi xa xôi này, thậm chí ngay cả một chút tin tức cũng không biết?

Không ngừng nghĩ, Quý Ngật Lăng sau khi xác định tâm tình của Triển Phi đã khôi phục trạng thái bình thường thì lập tức trở về nước.

Mấy ngày nay Quý Ngật Lăng đều trú lại nhà Triễn Phi, nhưng giữa bọn họ không phát sinh bất kỳ chuyện gì. Lần này cậu rời đi quá nhanh, Triễn Phi hiện đang ở một khu nghỉ dưỡng nào đó ở Thượng Hải hội họp, di động bị khóa, Quý Ngật Lăng cũng chưa nói chuyện được với hắn, đã trực tiếp thu dọn hành lý đi ra sân bay.

Cậu tin rằng không cần chính mình nói ra, Triễn Phi cũng có thể đại khái nắm bắt được tình hình. Quý Ngật Lăng ở sân bay gọi vào di động của Triễn Phi lần cuối, nhưng hắn vẫn như trước tắt máy, vì thế cậu chỉ có thể để lại tin nhắn, báo cho hắn biết cậu trở về Anh, rồi nhấc chân bước lên máy bay.

56. Chương 56

Thân thể Quý Thiên Hùng đã không còn quá đáng ngại, nhưng vì để ông được an ổn tịnh dưỡng nên phải lưu lại bệnh viện một tuần.

Không nghỉ ngơi điều chỉnh lại tình trạng chênh lệch múi giờ, Quý Ngật Lăng vừa về đến Luân Đôn liền trực tiếp gọi xe đi thẳng đến bệnh viện. Chỉ sau khi nhìn thấy sắc mặt hồng hào của cha, cậu mới tạm yên tâm. Dù sao cha tuổi vẫn chưa lớn lắm, vì sao lại đột nhiên bị xuất huyết não?

Trên máy bay, nghĩ đến cảm giác sợ hãi ngày càng dữ dội, là loại cảm giác mãnh liệt bị đánh tỉnh nói không nên lời.

Trong phòng bệnh vắng lặng, Quý Thiên Hùng chăm chú nhìn con trai hỏi, “Cậu ta bên kia thế nào rồi?” Kể lại chi tiết tình hình của Triễn Phi cho cha, dù sao ông muốn biết chuyện này cũng không khó hiểu, nhưng tại thời điểm ông cần cậu nhất, chính mình lại không thể ở bên cạnh, điểm ấy liệu có làm ông thương tâm chút nào hay không?

Cho rằng ông chung quy muốn nói điều gì đó, cuối cùng, người cha già đầu đã điểm vài sợi bạc nhưng vẫn vô cùng cơ trí, chỉ nhìn Quý Ngật Lăng hồi lâu, nhàn nhạt nói, “Con đã trưởng thành rồi.”

Trưởng thành, nên biết bản thân muốn làm gì, đang làm gì, và tự chịu trách nhiệm đối với hành động của chính mình.

Gật gật đầu, Quý Ngật Lăng điềm tĩnh nhìn ông, giữa bọn họ trò chuyện cũng không nhiều, nhưng Quý Ngật Lăng biết, nếu như nói người hiểu Triễn Phi nhất là cậu, thì người hiểu cậu nhất, tuyệt đối chính là người cha đã sinh thành dưỡng dục này của cậu.

Tựa như ông chưa từng trách cứ chuyện cậu muốn ở lại bên cạnh Triễn Phi, cũng không đối với cậu có bất kỳ ràng buộc nào, chỉ cần bản thân cậu muốn, ông sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Dù trong suốt sáu năm thương tổn sâu sắc nhất, ông cũng chỉ giữ yên lặng, không để cậu phải bối rối khó xử.

Sau đó hai người trò chuyện thêm một chút, không khí cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, Quý Thiên Hùng cười cảm thán, “Huyết mạch của Triễn gia xem như đã an toàn rồi.” Quý Ngật Lăng chỉ cong khóe môi không nói gì. Phải nói gì đây? Cho dù huyết mạch này có bị chặt đứt, Triễn Phi sẽ tiếp tục tạo lại một cái khác. Có lẽ nên nói, chính mình có thể vì Quý gia lưu lại huyết mạch hay không?

Giả thuyết trước đó không dám chắc, còn giả thuyết sau thì khẳng định không có khả năng thành hiện thực.

Cũng may Quý Thiên Hùng đủ lý giải con người Quý Ngật Lăng, đến cuối cùng vẫn không gây áp lực cho cậu, cũng không yêu cầu cậu nhất định phải vì Quý gia làm chuyện gì, thậm chí không ép cậu phải suy nghĩ quá nhiều, vốn là một người cha tiến bộ, hướng chỉ khi tới Anh, tư tưởng lại càng thêm cởi mở.

Quý gia đời ông bị cưỡng bách, không cách nào tiếp tục tồn tại ở Thượng Hải. Mà huyết mạch của Quý gia cũng vì con trai ông mà vô pháp kế tục.

“Con sẽ không rời khỏi Anh nữa.” Quý Ngật Lăng kiên định nhìn cha nằm ở trên giường, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu xuyên qua khung cửa sổ, thật nhẹ nhàng, thậm chí ông còn hơi lộ ra một nụ cười thỏa mãn, trong nháy mắt kia, Quý Ngật Lăng lần đầu tiên nhận ra những áp lực cũng như sự kiên cường của ông.

Cha, quả thật đã rất mệt mỏi.

Thời điểm cùng cha nói chuyện, di động trong túi áo rung lên, nhìn thấy tín hiệu cuộc gọi, Quý Ngật Lăng không tiếp mà đưa tay khóa máy lại. Hết thấy quá trình đều rơi vào mắt Quý Thiên Hùng, nhưng ông vẫn không lên tiếng.

Bởi không muốn tiếp tục quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của ông, chính cậu cũng cần điều chỉnh lại tình trạng lệch múi giờ, tán gẫu chưa được bao lâu, Quý Ngật Lăng liền đứng dậy cáo từ. Khi rời khỏi phòng bệnh, liền bắt gặp Danny đang im lặng ngồi chờ ở bên ngoài, trông dáng vẻ của y không đoán được đã đợi bao lâu.

Thấy Quý Ngật Lăng đi ra, Danny cười đứng lên, giúp cậu giữ valy hành lý đơn giản, “Công ty không gặp vấn đề gì, trước tiên nghỉ ngơi một chút, tôi sẽ nấu cho anh vài món.”

Nhìn thấy Danny tâm tình đang phi thường vui vẻ, Quý Ngật Lăng rút cuộc vẫn gật đầu đồng ý, ngồi lên xe chạy đến nhà y.

Quả nhiên đều là những món Quý Ngật Lăng yêu thích, mang mùi vị gia đình bình dị không phức tạp, tựa hồ vừa làm xong lúc sáng sớm rồi hâm nóng lại một chút, sau khi luộc ít rau dưa là có thể dùng được ngay.

Nói không đói bụng, không muốn làm phiền y là gạt người, khả năng thích ứng của Quý Ngật Lăng không tốt như người nào đó, bay đi bay về mười mấy tiếng tập mãi thành quen, thậm chí không cần điều chỉnh sai lệch múi giờ.

Bữa cơm trôi qua thật nhanh, Quý Ngật Lăng vì đang đói bụng nên thoáng cái đã ăn xong, mà Danny tựa hồ không có tâm trí dùng cơm, chỉ tùy tiện ăn mấy miếng, dáng vẻ lo lắng không yên.

“Anh ăn no chắc đã mệt lắm rồi? Tôi đi chuẩn bị nước ấm giúp anh tẩy rửa.”

“Dan!” Bất lấy cổ tay Danny sắp rời đi, Quý Ngật Lăng ngắt lời y.

Không lập tức nhìn Quý Ngật Lăng, Danny chỉ dừng bước cúi đầu, cuối cùng mới chậm rãi ngẩng lên, đáp lại ánh nhìn nghiêm khắc của Quý Ngật Lăng, không sợ hãi hay lùi bước.

“Elan, tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm, chính là hy vọng có thể tiếp tục chiếu cố anh. Dù vẫn muốn lên giường với anh, cũng không phải ước được bên anh cả đời, chẳng qua đó là hy vọng ích kỷ của riêng tôi, là yêu cầu xa xỉ quá đáng, nếu anh chấp nhận, tôi sẽ rất cảm kích, sẽ không dây dưa dông dài.” Danny nói rất chậm, nhưng không ậm ừ úp mở, mặc dù ở những chữ cuối cùng ý đã phải cắn môi, buộc chính mình run rẩy nói hết câu.

Đôi mắt kia xanh thẳm, trong suốt vô cùng, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu, đôi mắt đó nói rằng đây chỉ là tình yêu đơn phương do bản thân y cam tâm tình nguyện mà thôi.

Khoảng khắc buông tay ra, Quý Ngật Lăng cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn, mà phần lớn chính là cảm giác bóp nghẹt càng lúc càng tỉnh táo, giống như một luồng ánh sáng trắng ngày càng mở rộng khuếch tán, rồi bao trùm hủy diệt toàn bộ những rối loạn lộn xộn, những tăm tối không chân thật.

Thời điểm hay tin cha ngã bệnh, lỗ hổng trong lòng cậu nháy mắt bị đâm thủng nứt toác.

Có chút hồ đồ mê muội, chút hỗn loạn, lại có chút mất phương hướng.

Bản thân bị Triển Phi dồn ép, dần dần mất đi không gian riêng tư để bình tĩnh suy xét, hết thấy đều là phản ứng bản năng của cơ thể, không còn chỗ cho đầu óc hoạt động.

Nói trắng ra, vấn đề kia vẫn là sự thật khách quan nhất, chính cậu không thể rời khỏi Anh, không thể vì một người đàn ông mà từ bỏ tất cả, mặc kệ sự sống chết của gia tộc. Mà Triển Phi vì muốn cấp bách chứng minh bản thân với cậu, lại không xem khoảng cách mười mấy giờ bay ra gì, đi đi về về, nhưng đến tột cùng, hẳn có thể rời bỏ Thượng Hải hay sao?

Hắn cũng có trách nhiệm của riêng mình.

Bọn họ có thể làm gì? Dù trong lòng có yêu kẻ kia thì đã làm sao? Đúng vậy, Quý Ngật Lăng có thể thừa nhận bản thân vẫn luôn để ý đến Triển Phi, hơn nữa trên đời này, người cậu để ý nhất chính là hắn. Thế

nên nếu Triển Phi gặp chuyện, thời điểm điên cuồng nghĩ đến hẳn không chịu nổi, khoảng cách có xa như thế nào cũng không thể ngăn cậu bay qua, ở bên cạnh gắt gao ôm hân.

Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Không cần chuẩn bị nước ấm, tôi tự mình tắm là được rồi.” Một mắt nhìn Danny, môi Quý Ngật Lăng nhẹ cong lên, lộ ra nụ cười gương gao.

57. Chương 57

Quý Ngật Lăng không biết đã ngủ được bao lâu, chỉ biết khi cậu tỉnh dậy sắc trời đã tối, cơn đói còn cào trong bụng nói cho cậu biết mình ngủ ít nhất cũng được mười tiếng, nếu không bữa ăn trưa cũng không bị tiêu hóa nhanh như vậy.

Vừa mới động thân chuẩn bị ngồi dậy, liền thấy cửa phòng ngủ bị đẩy nhẹ ra, Danny phát hiện Quý Ngật Lăng đã tỉnh giấc thì mỉm cười, “Tôi có làm chút thức ăn khuya, để đi lấy cho anh.” Sau đó không chờ Quý Ngật Lăng lên tiếng đã nhẹ nhàng khép cửa lại.

Chỉ chốc lát sau cửa lại một lần nữa mở ra, Danny bừng tỉnh mở mắt nhìn cùng một chiếc bàn gấp có thể đặt lên giường đi vào.

Không cự tuyệt, thứ nhất là do Quý Ngật Lăng quả thật đang rất đói bụng, thứ hai là vì Danny đã tốt bụng làm nhiều chuyện cho cậu như vậy, nếu không ăn khó tránh khỏi mất tự nhiên, cậu cũng không phải là con gái.

Nhẹ nhàng nhận tô mì từ tay Danny, nhìn y cẩn thận đặt bàn lên giường, sau đó nói với y một câu cảm ơn.

Suốt quá trình ăn mì, Quý Ngật Lăng không hề phát ra tiếng động, thật tự nhiên dùng đũa. Danny lần này không cùng ăn với cậu, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh quan sát cậu từng chút từng chút ăn hết mì do chính y nấu, tao nhã, đẹp mắt.

Biết Danny vẫn đang nhìn mình. Quý Ngật Lăng lại làm như không để ý, tiếp tục ăn mì, mãi đến khi húp cạn ngụm nước súp cuối cùng, mới thỏa mãn trả lại tô không cho Danny. Y vươn tay nhận lấy nhưng không mang ra ngoài mà tùy ý đặt lên bàn bên cạnh, bắt đầu thu dọn chiếc bàn gấp.

Vốn muốn nói, tôi đã tỉnh, thuận tiện có thể đứng dậy cầm xô đi rửa, nằm lâu như vậy, sớm đã ngủ đủ giấc, đứng lên vận động một chút cũng tốt. Nhưng Quý Ngật Lăng còn chưa mở miệng, đã bị Danny đè xuống, có cảm giác y hy vọng cậu đừng bước xuống giường.

Hơi hơi nhú mào, Quý Ngật Lăng nhìn Danny bận rộn, thu dọn xong bàn gấp cũng không rời đi mà tùy ý để dựa vào chân tường, đầu mào cậu bắt giấc nhủ lại càng chặt.

Không cho Quý Ngật Lăng thời gian suy nghĩ lung tung, Danny sau khi đơn giản dọn dẹp xong thì trực tiếp đi đến bên giường, ngã lên người Quý Ngật Lăng. Nói là ngã thì có phần khoa trương, dù sao y cũng chỉ chậm rãi tựa vào, lúc đó nếu Quý Ngật Lăng hơi động thân một chút, là có thể đẩy y ra. Nhưng Quý Ngật Lăng không làm như vậy, chỉ cau mày nhìn thân thể đang dựa phía trên người mình, rồi chậm chậm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu.

Vẫn là đôi mắt xanh thăm xinh đẹp kia, lại thêm một tầng sắc thái mơ hồ, vừa có chút mông lung, nhưng trên hết chính là sự kiên định.

Quý Ngật Lăng không định là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ tình trạng quá dị này, chỉ im lặng nghiêm túc nhìn y, mãi đến khi Danny vô pháp nhẫn nại, khẽ cắn môi cúi đầu xuống.

Tay y giờ phút này cũng bắt đầu không yên phận, muốn nói, nhưng nói không nên lời, vì vậy trực tiếp dùng hành động để biểu lộ tâm ý. Ở cùng một chỗ đã nhiều năm, nếu muốn nói về mức độ hiểu biết thân thể của Quý Ngật Lăng, Danny không cho rằng mình thua Triển Phi. Xuất phát điểm của họ khác nhau, một bên là theo đuổi khoái lạc do tình ái mang tới, cho nên mới có thể không ngừng khơi mào khoái thân thể hoàn

mĩ này, mà chính y lại càng yêu thương chiều chuộng, lại càng đau lòng, mặc dù khi ấy nó đã không toàn vẹn hoàn mỹ nữa.

Tay y chậm rãi ở trong chăn tiến vào áo ngủ của Quý Ngật Lăng, vừa dịu dàng, vừa e sợ, nhưng vẫn không chịu lùi bước, từng chút từng chút hướng lên phía trên vuốt ve, mong y đồng thời cũng chậm rãi ma sát bộ phận không hề phản ứng bên dưới.

Đầu mày nhíu lại càng lúc càng chặt, khi ngón tay Danny chạm vào đầu ngực của cậu, mà hạ thân cũng bởi vì ma sát của y dần nổi lên biến hóa, Quý Ngật Lăng mới đưa tay giữ lấy hai tay của Danny, ngăn y tiếp tục khiêu khích.

“Dan. . . .” Cậu mở miệng, mặc dù ngữ điệu mang hàm ý chân thành, nhưng Danny lại không cho cậu có cơ hội.

Trực tiếp lấy môi phủ lên, ngăn cản lời nói của cậu, hơn nữa còn thừa dịp Quý Ngật Lăng mở miệng mà lách đầu lưỡi tiến vào dò xét, cố gắng nhắm mắt môi cậu.

Trong lòng thở dài, Quý Ngật Lăng lại không phản kháng, đương nhiên cũng không có khả năng đáp lại, chỉ cảm thấy có phần mờ mịt, không biết nên quyết định hay phải làm gì.

Danny khẳng định nhận ra Quý Ngật Lăng không có mấy hứng thú, nhưng vẫn không chịu buông tha, một bàn tay trượt theo ***g ngực chậm rãi đi xuống, trực tiếp cầm lấy dục vọng đã hơi ngắc đầu của cậu, bắt đầu khiêu khích mơn trớn, lưỡi cũng không kiêng nể tìm kiếm những điểm kích thích bên trong khoang miệng mẫn cảm của Quý Ngật Lăng.

Muốn mặc kệ y là không có khả năng, trước tiên đừng nói đến phản ứng của cơ thể, dù sao sau khi quan hệ lại với Triển Phi cũng coi như đã bình thường đi không ít, hơn nữa gần đây cậu cũng không rảnh để ý tới phương diện này, trong đầu toàn nghĩ đến chuyện của Triển Thiên Khung, quả thật tích tụ đã lâu. Nhưng chủ yếu vẫn do sự khuấy động quá phận của Danny, khiến Quý Ngật Lăng vô pháp lẩn tránh. Ngay từ ban đầu, thời điểm y bắt đầu ma sát, phía dưới cũng trở nên cứng cáp không khác gì trụ sắt bị nung đỏ.

Quý Ngật Lăng chậm rãi vươn tay, lòng bàn tay mở ra nhẹ nhàng đặt lên gáy của Danny, không làm sâu thêm nụ hôn triển miên mà hơi hơi dùng sức tách y ra.

Một lần nữa đáp lại đôi mắt đã tràn ngập dục vọng, Quý Ngật Lăng không khỏi thoáng kinh ngạc.

“Elan, cho tôi có được không?” trong đôi mắt của Danny dâng lên một tầng hơi nước, khiến y càng có vẻ đáng thương. Thật giống với con chó nhỏ đang ra sức khẩn cầu.

Nhận thấy Quý Ngật Lăng không có phản ứng, Danny một lần nữa áp sát lại, hôn lên yết hầu của cậu.

“Tôi muốn anh. . . .rất muốn rất muốn. . . .” Thanh âm khẩn thiết khe khẽ, lẳng lặng từ trong ***g ngực bị đè nén truyền ra, Quý Ngật Lăng thật có điểm không biết phải làm sao, đẩy ra lại không đành lòng, còn nếu tiếp tục, không phải vết thương sẽ càng sâu sao?

Thẳng đến khi di động của cậu ở trên bàn đầu giường thành linh chắn động, trong thoáng chốc Quý Ngật Lăng rõ ràng cảm thấy cơ thể người phía trên co rút buộc chặt, run lên nhẹ nhẹ, giống như sợ cậu sẽ dùng sức đẩy y ra, gắt gao túm lấy áo ngủ của Quý Ngật Lăng.

Trong lòng thầm mắng một tiếng, Quý Ngật Lăng đột ngột chuyển động, xoay người đem Danny áp chế ở dưới thân, chôn đầu xuống thật sâu.

Điện thoại rung động thật rõ ràng, không ngừng kiên trì vang vọng, kéo dài rất lâu, quá nhiều tâm Quý Ngật Lăng càng thêm hỗn loạn rối bời. Không biết đã qua bao lâu, di động rốt cuộc cũng dừng lại, tĩnh lặng nằm trên bàn, không có thêm bất kỳ phản ứng nào nữa.

Đã lâu không làm, cũng không thể xem như xa lạ. Tuy Quý Ngật Lăng là người nắm quyền chủ động tuyệt đối, nhưng toàn bộ đều do Danny cố gắng mở rộng thân thể, buông mình thuận theo Quý Ngật Lăng.

Bên dưới gối nằm không thiếu thuốc bôi trơn và bao cao su, nhìn tấm màn mỏng bọc lấy dục vọng của mình, Quý Ngật Lăng bất giác thu hồi tâm mắt. Cậu cùng Danny trong khi ân ái, cho đến bây giờ chính là

cách nhau một tầng ngăn cách như vậy. Đây đều là sự kiên trì cố chấp của Danny, không phải bởi y ngại Quý Ngật Lăng bản, mà là sợ Quý Ngật Lăng ngại y không sạch sẽ.

Danny từ nhỏ đã biết mình là gay, còn là một BTM[bottom], từ xưa đến nay đã giao du với không ít người, mặc dù luôn chú ý sử dụng các biện pháp bảo vệ, nhưng cũng không thể xem là một người trong sạch. Danny không hy vọng bản thân sẽ nhiễm bản Quý Ngật Lăng, cho dù điều đó chỉ có tác dụng tâm lý.

Bởi lâu lắm không quan hệ, khi tiến vào thật sự rất khó khăn. Danny ra sức hít sâu, cố gắng thả lỏng thân thể, nhưng động tác của Quý Ngật Lăng vẫn dừng lại, cậu lo lắng quan sát sắc mặt trắng bệch của y.

Tại thời điểm cảm thấy người bên trong cơ thể có ý đồ rời đi, Danny trở nên nóng nảy, sống chết ôm lấy Quý Ngật Lăng, ngăn cản hành động của cậu. Hạ thân liệu mạng kẹp chặt, nhưng phát hiện càng cố gắng dùng lực, ngược lại càng khiến dục vọng đã tiến vào có xu hướng muốn rút ra, làm y càng thêm khẩn trương, lập tức thả lỏng, nỗ lực nâng cao hông, cố gắng nuốt lấy dục vọng của Quý Ngật Lăng.

Trong lòng có hương vị nói không nên lời, nhưng cuối cùng Quý Ngật Lăng vẫn gắt gao áp phía trên thân thể Danny, cố sức đẩy một cái liền đi xuyên vào.

Trong nháy mắt triệt để xâm nhập, Danny khẽ ngẩng đầu, phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, “A ”

Nhìn thấy nước mắt đọng ở khóe mắt của Danny, Quý Ngật Lăng bắt đầu mất kiểm soát tiến công, ý định muốn giảm bớt nỗi buồn bực ở trong lòng, lại phát hiện làm thế nào cũng không giảm bớt được, chính là càng lúc càng chán nản, càng lúc càng hít thở không thông.

58. Chương 58

Nói đến màn ân ái kia, Quý Ngật Lăng cảm thấy có điểm không thoải mái, có lẽ đó chỉ thuần túy là làm tình, hơn nữa còn có một chút thương hại. Đúng vậy, nếu người ta nói Quý Ngật Lăng lãnh huyết, cậu tuyệt đối sẽ không phủ nhận, trong khoảng khắc kia cậu sở dĩ ôm lấy Danny, không có gì khác ngoài sự thương hại.

Bởi không nhẫn tâm đẩy y ra, đặc biệt là khi nhìn thấy y cả người run rẩy.

Biết rõ làm như vậy sẽ khiến Danny tổn thương nhiều hơn, nhưng vẫn đi đến quyết định tồi tệ nhất, mặc dù bản thân Danny không nghĩ cậu làm vậy là sai. Giống như lời y nói, đó là một ân huệ, y thật sự rất cảm kích, dù trong lòng Quý Ngật Lăng căn bản không có chỗ dành cho y, y cũng không màn.

Triển Phi tổng cộng gọi đến 5 cuộc, Quý Ngật Lăng đều không nhận. Đầu tiên là trong phòng bệnh lúc cậu đến thăm cha, sau đó là khoảng thời gian cậu ngủ bù, 2 cuộc gọi cuối cùng chính là thời điểm cậu ở trên giường với Danny.

Không phải cố ý không tiếp, mà là vô tình đúng lúc bỏ qua mà thôi.

Quý Ngật Lăng không gọi lại cho hắn, hành động này không thể xem là trốn tránh. Mà chính mình làm gì với Danny, tuyệt đối cũng không phải là chuyện có lỗi với Triển Phi, dù sao giữa mình với hắn cũng đâu có ước định gì.

Trước đây bọn họ từng yêu nhau như thế, còn chưa phải là người duy nhất của đối phương, huống chi hiện tại.

Thừa nhận trong lòng có Triển Phi, cũng thừa nhận chính mình đối với hắn có dục vọng, nên thời điểm hắn xuất hiện, dưới các thủ đoạn khiêu khích của hắn mà không ngừng phát sinh quan hệ, cũng không có gì kỳ quái. Dù sao chính cậu cũng không tìm được ham muốn, nên mới để loại chuyện như vậy lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác.

Về sau có lẽ sẽ còn tiếp diễn.

Quý Ngật Lăng có thể ngăn cản nhưng cảm thấy không cần phải làm vậy.

Hai người cứ thuận theo tự nhiên như thế là tốt rồi. Nếu lỡ nhớ nhưng cực điểm hay người kia gặp chuyện khẩn cấp thì có thể hẹn gặp mặt, sau một hồi tâm tình thổ lộ thì giải tán, người nào về chỗ của người nấy, tiếp tục công việc của mình.

Đợi đến ngày nào đó, một trong hai người bắt đầu cảm thấy nhàm chán mệt mỏi, đầu óc dần bình tĩnh trở lại, những hành động điên cuồng này sẽ không còn tái diễn được nữa. Sau khi mọi chuyện yên bình ổn định thì cũng không cần phải tiếp tục gặp mặt.

Kỳ thật có rất nhiều vấn đề nếu suy nghĩ thấu đáo, cũng chỉ là những chuyện nhỏ nhặt. Sở dĩ cảm thấy quá mức hỗn loạn, không thể đưa ra lựa chọn, sau khi thống khổ không chịu nổi, đến tột cùng, cũng do bản thân đã nhìn mọi chuyện quá nghiêm túc, quan trọng hóa vấn đề mà thôi.

Bởi vậy mới nói, cái gọi là tình yêu, *** hay gia đình, cho tới bây giờ đều được cậu xem như ngang hàng, nhưng ở nhiều thời điểm lại là ba khái niệm bất đồng.

Nghĩ đến đây, Quý Ngật Lăng bất giác bật cười giễu cợt. Về điểm ấy, Triển Phi đại khái từ sáu năm trước đã nghĩ thông. Vì vậy hẳn cho rằng cùng kẻ khác hay người mình yêu phát sinh quan hệ, căn bản không có gì mâu thuẫn, phản ứng của cậu không khỏi có điểm quá khích.

Đúng vậy, dù đã kết hôn và có con, hẳn vẫn có thể làm mặt thản nhiên nói, hẳn yêu cậu, từ đầu đến cuối chỉ có một mình cậu.

Càng nghĩ càng thấy những gì mình chịu đựng trước đây, vô luận là thương tổn thuộc về thể xác hay tâm lý, đều là một loại hành vi tự bạo ngược. Những việc đối với người khác không đáng lo, cậu ở chỗ này tự mình rối rắm, chui vào một mớ bết tắc, không phải tự bạo ngược là gì?

Khi di động một lần nữa vang lên, Quý Ngật Lăng đang xem xét bảng kế hoạch tiến độ của Danny, đơn giản tổng kết lại mấy hạng mục dự án gần đây, cậu không hề bất ngờ khi nhìn thấy số của Triển Phi, Quý Ngật Lăng dùng thái độ bình thường tiếp điện thoại.

“Lăng.”

“Ừ.” Giọng nói Triển Phi có chút khó tin, đại khái hẳn không ngờ lần này sau vài tiếng chuông liền có người nhận máy, trong một thoáng không khỏi để lộ sự kinh ngạc.

“Lăng! Tại sao mấy ngày qua cậu không tiếp điện thoại của tôi?” Giọng của Triển Phi nghe có chút khàn khàn, có lẽ mấy ngày nay hợp hành quá mức mệt nhọc, hơn nữa vì chuyện của con trai nên gần ba tuần lễ hẳn không thể yên tâm nghỉ ngơi.

“Đúng lúc không thể nhận được, xin lỗi.” Giọng điệu không nóng không lạnh, Quý Ngật Lăng vẫn tiếp tục nhìn bảng tiến độ, dáng vẻ có phần mất tập trung.

“Vậy ít nhất cậu cũng có thể gọi lại cho tôi, không phải có thông báo cuộc gọi nhớ hay sao?”

“.” Cau mày, Quý Ngật Lăng không lập tức trả lời hẳn. Triển Phi dường như có chút buồn phiền nói tiếp, “Quên đi, cậu không có việc gì là tốt rồi. Lăng, cha cậu vẫn ổn chứ?”

Biết rõ hẳn tất nhiên nắm được nguyên nhân cậu phải trở về Anh, lúc này chỉ sợ hẳn không có lý do để lập tức nổi điên ngay tại chỗ.

“Ừ, không có gì đáng ngại.”

“Tôi gần đây trước hết cần xử lý một chút chuyện của Thiên Khung, mẹ nó chuẩn bị đưa nó đi xuất ngoại, tôi phải giúp họ sắp xếp, xong xuôi rồi sẽ bay qua tìm cậu.”

Kỳ thật chuyện quan trọng của hẳn không phải chỉ có một, không có cái nào đáng bận tâm hơn cái nào, bởi việc này vừa xong, tất sẽ có việc khác chạy đến, sở hữu sáu công ty con, đây cũng không phải là đang chơi bán đồ hàng, hẳn nào có thời gian nhàn rỗi cả ngày bay sang đây.

Hơn nữa, chính cậu cũng không yêu cầu hẳn đến tìm mình, chẳng khác gì nhân tình bên ngoài vụng trộm.

Không tiếp tục xem bảng tiến độ nữa, Quý Ngật Lăng đơn giản đứng lên vén màn, một bên ngắm trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, một bên nghe Triển Phi tự tiện an bài, căn bản không đáp lại hẳn.

“Lăng, cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?” Thanh âm Triển Phiên đột nhiên nghiêm túc, khiến Quý Ngật Lăng bất giác nhếch môi, ý cười có chứa chút khinh thường.

Có lẽ cảm giác được thái độ lãnh đạm của Quý Ngật Lăng, thậm chí ngay cả đáp trả cũng không có, giống như một mình nói chuyện với điện thoại, hơn nữa cả ngày hôm qua cũng không liên lạc được với cậu, nói Triển Phi không chú ý đến sự khác thường của cậu là không có khả năng, dù sao hắn cũng chưa đạt đến trình độ thần kinh thô như vậy.

“Không sao, Triển Thiên Khung có khá lên chút nào không?”

“Không có vấn đề gì lớn, miệng vết thương khép lại rất tốt.”

“Thù cũng đã báo, đừng lại tự trách mình. Triển Phi, bản thân vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.” Tuy là một câu quan tâm thăm hỏi, nhưng nghe có vẻ lạnh lùng lấy lệ.

“Lăng.” Triển Phi có hơi sốt ruột, bởi nhìn không thấy người, bất an trong lòng cũng lớn hơn trước.

“Nếu như không có chuyện gì khác, tôi cúp máy trước.” Không cho Triển Phi có cơ hội lên tiếng, kỳ thật câu hỏi thăm kia chẳng khác nào lời tạm biệt, Quý Ngật Lăng vừa nói xong liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Phản ứng của Triển Phi ở đầu dây bên kia, Quý Ngật Lăng không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được, thấy hắn không lập tức gọi lại, tám phần là vì giận dữ quá độ nên đã đập nát di động rồi. Cậu cũng chỉ buồn cười nhún vai, tiếp tục bận rộn nghiên cứu bằng tiến độ.

Bản thân là giám đốc, vậy mà rời khỏi cương vị công tác quá lâu, thật vô cùng thiếu trách nhiệm.

Đúng như Quý Ngật Lăng dự đoán, Triển Phi quả thật đã tiện tay hủy luôn di động của hắn. Sau khi nhìn những gì còn sót lại của chiếc điện thoại, liền muốn sử dụng điện thoại bàn gọi lại cho cậu, nhưng khi nhắc máy lên, thậm chí đã quay số, Triển Phi cuối cùng vẫn buông tai nghe xuống.

Gọi lại thì thế nào? Có thể sẽ nói gì đây?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao mới phút trước vẫn đang tốt như vậy, có thể ôn nhu ôm mình vào lòng, còn chủ động hôn môi, ngay sau đó liền trở mặt?

Chết tiệt, cậu đang tính toán cái gì?! Quý Ngật Lăng, hiện tại không phải cậu lại muốn đoạn tuyệt nữa chứ!

Càng nghĩ càng tức giận, nhưng phần lớn là lo lắng. Triển Phi đi thăm Thiên Khung, sau khi xác định mẹ con hai người đã an toàn, một lần nữa đem toàn bộ công việc ném cho đám tâm phúc luôn vì hắn mà siêng năng cù cng tác, lập tức mua vé máy bay đi Luân Đôn.

Bởi vậy đến ngày thứ ba, Quý Ngật Lăng một lần nữa nhận điện thoại của Triển Phi, nói hắn đang ở sân phi trường đợi cậu, Quý Ngật Lăng cũng chỉ có thể thở dài nói, “Được.”

Quả nhiên vẫn bay sang đây, tình cảm mãnh liệt như vậy rốt cuộc có thể duy trì bao lâu? Triển Phi, anh đến tận cùng là đang cố gắng tranh giành cái gì? Một khi chiếm được thứ đó mới có thể thỏa mãn, mới biết thế nào là mỗi một, là cảm thấy chán nản?

Lúc khởi động xe, Quý Ngật Lăng lắc lắc đầu. Có lẽ đối với Triển Phi mà nói, chỉ cần là thứ hắn muốn. nếu chưa nắm được trong lòng bàn tay, tuyệt đối sẽ không có ý định từ bỏ.

59. Chương 59

.

Lần nữa gặp lại Triển Phi, tuy chỉ vài ngày không thấy mặt, nhưng hắn đã tiêu tụy đi rất nhiều. Đôi mắt trũng sâu, vành mắt đen khiến đôi con ngươi màu xám tro trở nên u ám, nhuệ khí suy yếu, thân thể cũng gầy đi rõ rệt khiến quần áo mặc trên người trông rộng hơn trước. Dựa vào thay đổi bên ngoài có thể thấy thể trọng của hắn tuyệt đối đã mất đi không ít.

Nhìn Quý Ngật Lăng, ánh mắt Triển Phi có chút phức tạp, cuối cùng chỉ mỗi một thở dài đem cậu ôm vào lòng, vòng tay siết chặt lại.

Mùi thuốc lá xông thẳng vào mũi khiến Quý Ngật Lăng hơi nhú mày, trong đầu nhớ tới ngày hôm đó, hình ảnh Triển Phi trầm trầm một mình ngồi ở chân cầu thang bệnh viện hút thuốc, hết điều này đến điều khác. E là mấy ngày nay hẳn cũng đã hút không ít.

Nghĩ đến đây cậu không khỏi cảm thấy đau lòng.

Nhận lấy hành lý của Triển Phi, Quý Ngật Lăng hơi hơi ước lượng, đoán hẳn lần này chuẩn bị ở lại vài ngày, nhưng ngoài ý muốn phát hiện hành lý cư nhiên so với trước nặng hơn một chút.

Hắn lẽ ra không nên có nhiều thời gian lưu lại Anh mới phải. Căn cứ vào những gì cậu nghe ngóng được, sản phẩm điện tử nào đó của Triển thị gần đây xảy ra vấn đề về chất lượng, ngay lập tức gây ầm ĩ trong giới truyền thông, công chúng rất nhanh biết chuyện, bàn ra tán vào vô cùng sôi nổi. Mà khi đó, Triển Phi nhanh như chớp đánh cho công ty đồ chơi Hàn Quốc kia tán gia bại sản, không còn manh giáp.

Lần này khi cậu quay về, Triển Phi đang dự một cuộc họp khẩn, chính là vì sản phẩm điện tử này.

Thời điểm đang lái xe, Quý Ngật Lăng mới đánh vỡ bầu không khí trầm mặc giữa hai người. Cậu vốn cho rằng Triển Phi nhất định sẽ chất vấn thái độ của mình trong điện thoại, lại phát hiện hẳn vì quá mệt mỏi nên cũng chẳng còn hơi sức truy cứu chuyện đó, chỉ cần nhìn thấy cậu là đủ rồi.

“Cao Hiểu Mẫn rốt cuộc dự định làm gì?”

“Mang Thiên Khung sang Canada định cư, sẽ không quay về Trung Quốc nữa.” Vì chuyện này, Triển Phi mấy bữa nay lúc nào cũng bận rộn, cuối cùng đích đến lại là Canada. Quý Ngật Lăng hoàn toàn không hề hay biết gì về việc này, trước đó luôn cho rằng là một nước châu Âu nào đó.

“ Vậy dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ cha con luôn sao?” Cao Hiểu Mẫn quả thật đã cân nhắc cẩn thận phương diện này, hơn nữa còn thập phần thận trọng, không có nửa điểm qua loa đùa giỡn. Sửa họ, sau đó đoạn tuyệt quan hệ, cùng Triển Phi không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

“ ” Triển Phi mở cửa sổ nhìn ra ngoài, gió lập tức theo khoảng trống thổi vào lạnh thấu xương, không khí trong xe trở nên thông thoáng hơn. Sau đó hắn cầm lấy một điều thuốc, khi chuẩn bị châm lửa liền bị Quý Ngật Lăng một tay đoạt mất, trực tiếp bóp nát ném ra ngoài.

Đưa mắt quan sát Quý Ngật Lăng vẫn như cũ nghiêm túc nhìn đường lái xe, Triển Phi nhún vai, “Tôi chỉ muốn thay đổi tâm trạng một chút thôi mà.”

“Đừng phí phạm tinh lực, nó chỉ làm anh giảm thọ. Nếu mệt thì ngủ đi, tới nơi tôi sẽ gọi dậy.” Quý Ngật Lăng vừa nói vừa động thủ, trực tiếp đem lưng ghế của Triển Phi đẩy ngã ra sau.

Không tiếp tục phản bác, Triển Phi sâu kín nhìn Quý Ngật Lăng, rồi tìm một vị trí thoải mái thả lỏng, nhắm mắt lại.

Xe chạy êm ru, gió ngoài cửa sổ thổi vào cũng không còn lạnh như trước, Quý Ngật Lăng thả chậm tốc độ, giúp Triển Phi có thể ngủ thoải mái hơn chút nữa.

Ngay khi Quý Ngật Lăng cho rằng hẳn đã ngủ say, Triển Phi lại nhẹ nhàng lên tiếng, giọng điệu giống như đang độc thoại.

“Tòa án đã có quyết định, Thiên Khung sửa thành họ Cao, từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào với Triển gia nữa.”

Trong nháy mắt đồng tử dường như co rút lại. Quý Ngật Lăng không ngờ Cao Hiểu Mẫn ra tay nhanh gọn như vậy. Mới có vài ngày, đã đem sự tình giải quyết dứt điểm, thậm chí không cho Triển Phi có cơ hội trở tay, đồng thời cũng cảm thán Cao Hiểu Mẫn quá dứt khoát nhẫn tâm. Người phụ nữ này nhất định đã bị đẩy vào tuyệt lộ, sau khi nhìn thấy bộ dạng vô cùng thê thảm của con trai, cô rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa.

Cho dù người đó đã từng yêu Triển Phi nhiều như thế.

Thật ra, Phương Hiểu Mẫn căn bản không cần thiết phải làm triệt để như vậy. Nói gì đi nữa, trong người Triển Thiên Khung cũng đang chảy dòng máu của Triển Phi. Nếu đối phương thật sự bất chấp tất cả muốn đả kích Triển Phi, cho dù đã đoạn tuyệt quan hệ, vẫn có khả năng sẽ lợi dụng Triển Thiên Khung để áp chế

hắn. Đương nhiên, nếu dùng công ty đồ chơi Hàn Quốc kia như một lời cảnh báo, chỉ sợ kẻ dám làm vậy ít nhất trong vài thập niên tới sẽ không xuất hiện.

Nhưng cô trong lòng vẫn còn hận Triển Phi, hận hắn hại chính con ruột của mình, nên mới làm ra quyết định khiến hắn phải thống khổ.

Tuy nhiên Triển Phi cũng không hề cự tuyệt, bởi hắn muốn tự mình gánh vác toàn bộ trách nhiệm.

Khoảng cách từ sân bay đến khu biệt thự không dài lắm, hơn nữa vì Quý Ngật Lăng tận lực thả chậm tốc độ, mất một tiếng đồng hồ mới về đến nơi. Cậu do dự một lát, vẫn quyết định chạy xe dừng trước căn biệt thự đã được Triển Phi mua lại.

Kỳ thật thời điểm xe đi vào khu biệt thự Triển Phi đã tỉnh ngủ, quan sát Quý Ngật Lăng tại một địa phương xa lạ quẹo xe, hơn nữa còn một đường chạy thẳng, đầu lông mày hắn bắt giác chau lại.

Khi xe dừng hẳn, Triển Phi vẫn không định bước xuống mà lạnh lùng nhìn Quý Ngật Lăng, “Chỗ này chặn giường tôi còn chưa có, nếu cậu đã không chào đón tôi như vậy thì mang tôi đến khách sạn còn tốt hơn.”

Quý Ngật Lăng không nhìn về phía Triển Phi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, lạnh lùng không nhượng bộ.

Một lần nữa khởi động xe, Quý Ngật Lăng cuối cùng vẫn quay xe về biệt thự của mình, trực tiếp mở cửa gara, chạy xe vào, sau đó cầm lấy hành lý của Triển Phi đi vào nhà.

Từ sau khi nghe tin Triển Thiên Khung bị bắt cóc cậu liền vội bay sang Thượng Hải, nơi này đến giờ vẫn chưa từng trở về, không khí ngột ngạt do mùi vị ẩm mốc lâu ngày tạo thành khiến người ta không dễ dàng bỏ qua. Trên bàn đóng một lớp bụi, sau khi đem hành lý của Triển Phi đặt lên sofa trong phòng khách, Quý Ngật Lăng chạy đi mở cửa sổ cho thoáng rồi thuận tiện nấu một chút nước nóng.

Vẫn không nhìn Triển Phi, Quý Ngật Lăng biết hắn luôn rất nhạy bén, tuyệt đối đã phát hiện ra chuyện gì đó, hắn thật sự không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Quả nhiên, khi Quý Ngật Lăng muốn đi vào phòng ngủ mở cửa sổ, người vừa tiến vào, Triển Phi cũng nói gót theo sau, không cho cậu có cơ hội đến bên cửa sổ, hắn một phen chế trụ cổ tay Quý Ngật Lăng, đẩy mạnh cậu ngã vào cửa phòng đóng chặt, tạo ra tiếng động không nhỏ.

Đau, đây là phản ứng đầu tiên của Quý Ngật Lăng, bả vai bị nện vào cửa không ngừng đau âm ỉ, còn có cơn đau từ cổ tay bị Triển Phi dùng sức bóp chặt, những ngón tay lạnh như băng gắt gao khổng lồ chế phía trên động mạch, dường như muốn ngăn không cho dòng máu bên dưới lưu thông.

Nhiều lắm, biết có một số việc không thể gạt được hắn, đương nhiên Quý Ngật Lăng cũng không nghĩ bản thân có gì phải giấu giếm.

“Mấy ngày nay cậu ở đâu?” Dựa sát vào, Quý Ngật Lăng thậm chí có thể cảm nhận được sự giận dữ tỏa ra từ người Triển Phi, hung hăng cần quấy, hoàn toàn không thêm che giấu.

Thu ngắn khoảng cách, chớp mũi hai người gần như chạm vào nhau, phía sau là cánh cửa đóng kín, phía trước là một Triển Phi đang sắp bốc hỏa, Quý Ngật Lăng căn bản không có khả năng trốn thoát.

Đáp lại đôi mắt xám nhiễm màu phẫn nộ, Quý Ngật Lăng không trốn tránh, mà bình tĩnh thản nhiên nói ra một cái tên.

Thần kinh Triển Phi dường như cùng lúc bùng nổ.

60. Chương 60

.

Triển Phi trong nháy mắt phát cuồng, lực trên cổ tay tăng mạnh, đủ khiến Quý Ngật Lăng có cảm giác xương cổ tay không hề gầy yếu của mình sẽ lập tức bị hắn vặn trật khớp. Nhưng hắn lại cố đè nén, kiểm chế bản thân không trút toàn bộ giận dữ lên người cậu.

Hơi thở dồn dập, có thể thấy rõ ***g ngực Triển Phi nhấp nhô lên xuống, biểu tình trong đôi mắt tràn đầy bi thương. Quý Ngật Lăng không biết ánh mắt mình lúc này trông như thế nào, ít nhất có lẽ đã không còn lạnh lùng như trước. Nếu không sau khi độ mất vài giây, Triển Phi sẽ không buông tha cho cậu quay lưng đi vào phòng.

Giống như đứa nhỏ bị lạc đường mất phương hướng, không biết bước tiếp theo nên đi như thế nào, đương nhiên Triển Phi cũng không phải đang hoang mang, mà chình là thuần túy giận dữ đánh mất lý trí.

Không cách nào điều chỉnh lại được cảm xúc.

Cuối cùng hắn vẫn vô pháp nhẫn nại, một lần nữa đi đến trước mặt Quý Ngật Lăng, Triển Phi nắm chặt tay thành nắm đấm, không do dự trực tiếp vung ra. Quý Ngật Lăng không hề tránh né, tiếp tục dùng ánh mắt tàn nhẫn đến cậu còn cảm thấy đau lẳng lặng nhìn Triển Phi, cho đến khi hắn dùng hết toàn lực đấm thẳng lên bức tường cách mặt Quý Ngật Lăng chỉ hơn mười li, nắm đấm kia rít lên bên tai, mang theo một trận gió nhẹ, thổi bay vài sợi tóc của cậu.

Âm thanh đau đớn, nện lên tường nghe thật nặng nề, Quý Ngật Lăng cơ hồ nghe thấy xương ngón tay Triển Phi bị dập nát.

Nhưng như vậy, căn bản vẫn chưa đủ để hắn phát tiết.

Tay phải cũng giơ lên, một lần nữa đấm tới, tốc độ càng nhanh hơn, đánh vào cùng một vị trí, tiếp theo một quyền, một quyền, lại một quyền. Quý Ngật Lăng không biết Triển Phi tổng cộng đã đấm bao nhiêu cái, chỉ biết âm thanh truyền đến bên tai khiến cậu không ức chế được mà đau lòng.

Cuối cùng, khi Quý Ngật Lăng ngửi thấy một chút mùi máu lẫn trong không khí, mới nhận không được nhắm mắt lại.

Có lẽ nếu cú đấm ban nãy đấm thẳng vào mình, Triển Phi có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút, mà chính mình. cũng sẽ cảm thấy tốt hơn.

Ngay khoảng khắc Quý Ngật Lăng nhắm mắt lại, cổ áo bị người xách lên, một cổ khí lực vô cùng cường ngạnh đem cậu ném lên giường, Quý Ngật Lăng cũng không phản kháng, thuận theo lực ném mà ngã xuống giường.

Cho rằng Triển Phi sẽ nhanh chóng đề lên, nhưng sau đó cậu phát hiện hắn không nhìn về phía này mà mở cửa phòng bước ra ngoài.

Vẫn vô pháp kiềm chế đúng không? Bởi vì tôi bên ngoài có kẻ khác. mà thống khổ cực điểm đúng không? Nhưng mới chỉ một kích như vậy đã chịu không nổi? Triển Phi quả thật đã đau đến mức muốn phá hủy toàn bộ xương cốt trong cơ thể, nhưng hắn lại không truy cứu nguyên nhân...? Ngay cả lý do cũng không có, mà muốn hận Danny cướp người của mình, thật ra đến tột cùng, ai cướp người của ai còn chưa chắc chắn.

Quý Ngật Lăng chớp chớp mắt, nhìn trần nhà sáng ánh đèn, tâm trạng buồn bực, so với Triển Phi cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu.

Không trút giận lên cậu, cũng không nài ép chất vấn, càng không chỉ vào mặt cậu trách móc – cậu cứ nhiên đối với tôi như vậy. Triển Phi, chính là thống khổ phát tiết, thông qua hành động giải bày cảm xúc của hắn, nói cho cậu biết hắn thật sự rất đau lòng.

Đúng vậy, hắn không có quyền hỏi đến sinh hoạt cá nhân của cậu, từ xưa đến giờ họ là hai cá thể hoàn toàn độc lập, không phân chia mạnh yếu, không phân biệt chủ động bị động. Bọn họ tồn tại trên cùng một vùng đất, ngoại trừ hai người chiếm giữ hai lãnh thổ khác nhau, đối phương không có quyền can dự vào.

Tuy không có quyền can dự, nhưng vẫn bị tổn thương.

Quý Ngật Lăng bình tĩnh phân tích, cậu biết rằng mình không sai, biểu hiện của Triển Phi vừa rồi quá kích động. Nhớ năm đó, bản thân khi biết Triển Phi bên ngoài có nhân tình, không phải trong lòng cũng chỉ ngượng lạnh thôi sao? Thậm chí ngay cả tức giận cũng không thể phát tiết. Nhưng Quý Ngật Lăng không ngờ chính mình ngay tại đây một phút trước, đã kích người đàn ông kia, khi cuộc đời hắn đang rơi xuống đáy vực, tặng thêm cho hắn một đòn chí mạng.

Đúng là họa vô đơn chí.

Triển Phi cứ như vậy bỏ đi, nói thật Quý Ngật Lăng vẫn không cam tâm. Trong lòng cậu có hấn, để ý hấn, yêu hấn, việc đó là chắc chắn, nhưng không thể nào vì hấn hứa hẹn điều gì. Tình yêu của họ, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào rồi?

Đầu óc kêu gào, mau đứng lên, đem người lôi trở về, dù có giả bộ, cũng phải khiến hấn nguôi giận, đừng vừa tra tấn bản thân, vừa giày vò hấn, mà muốn thấy bộ dáng hấn ngày càng tiêu tụy hay sao? Mà nhìn hấn tiếp tục mất khống chế điên cuồng giận dữ hay sao?

Nhưng cơ thể lại giống như chết rồi, nằm tê liệt trên giường không động đậy.

Đây là một quá trình kỳ lạ, trong đầu nảy sinh ý tưởng, nhưng cơ thể lại cự tuyệt thi hành, nguyên nhân cự tuyệt là gì? Một mệt mỏi, quá mệt mỏi, hay có vấn đề nào khác? Quý Ngật Lăng không biết, chỉ mặc cho từng cơn từng cơn thống khổ đánh úp đến, nhấn chìm cơ thể.

Đúng lúc này, từ phòng khách truyền đến tiếng thủy tinh bị vỡ vụn, âm thanh trong trẻo, khiến Quý Ngật Lăng theo bản năng nhảy bật lên. Cậu không thể tin Triển Phi cứ nhiên vẫn chưa bỏ đi! Hấn không hề rời khỏi căn nhà này!

Mở cửa phòng ngủ bước ra, liền thấy tên kia đang giận đỏ mắt ngồi trên sô pha, trong tay cầm một ly thủy tinh bị bóp nát, rất nhiều miếng thủy tinh rơi lả tả trên nền gạch, vài mảnh nhỏ đâm vào lòng bàn tay, máu tươi tí tách nhỏ xuống, trông vô cùng thê thảm.

Nhìn bình nước trên bàn, Quý Ngật Lăng đoán Triển Phi muốn uống miếng nước để lấy lại bình tĩnh, nhưng làm thế nào cũng không thể trấn tĩnh được, trong lúc cầm ly vì nắm quá mạnh tay khiến cả cái ly bị bóp nát.

Triển Phi không cử động, nhìn máu nhỏ xuống hòa cùng miếng thủy tinh trên mặt đất, chỉ lẳng lặng nhắm chặt hai mắt.

61. Chương 61

Hai người cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, trong không khí đọng mùi huyết tinh, máu từ miệng vết thương trên tay phải của Triển Phi đang tí tách rơi xuống đất, nhưng lại khiến kẻ không thụ thương cảm thấy đau xót.

Miệng vết thương tuy không lớn nhưng khá nhiều, máu chảy xuống tạo thành vũng nhỏ. Khi Quý Ngật Lăng quay người đi lấy hộp thuốc, không khỏi nhũu mày đau lòng. Chính cậu vì sao ở loại thời điểm này lại đâm hấn một dao chí mạng, người đàn ông đó đã tới cực hạn nhưng không ngừng ép bản thân phải nhẫn nại, phải kiên cường, cuối cùng ở trước mặt người yêu không nhận được sự quan tâm, ngược lại còn bị đả thương.

Lúc Quý Ngật Lăng giúp Triển Phi băng bó, hấn cũng không phản ứng, chỉ mặc cậu mở lòng bàn tay, làm sạch các miếng thủy tinh, sau đó dùng băng vải quấn mấy vòng quanh miệng vết thương. Hình ảnh này trước đây đã từng vô cùng quen thuộc, hai người hành hạ, làm tổn thương nhau không phải lần đầu, tình trạng này đã tái diễn hết lần này đến lần khác, dần dần không còn ai xem thương tổn này là quan trọng nữa.

Triển Phi mở mắt, lẳng lặng chăm chú nhìn Quý Ngật Lăng chăm sóc vết thương cho hấn. Lúc này cậu đang nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, chuyên tâm lau sạch máu đọng trên tay hấn, rồi cẩn thận chu đáo băng lại. Băng vải khi tiếp xúc với miệng vết thương mang đến chút cảm giác đau rát, nhưng Triển Phi hoàn toàn không phản ứng, cả bàn tay phải giống như đã bị tê liệt.

Thất lại nút buộc cuối cùng, Quý Ngật Lăng ngẩng đầu, nhìn vào đôi con ngươi màu xám tro đã dần lấy lại sự tỉnh táo của Triển Phi, thật bình lặng không chút gợn sóng, nhưng đồng thời cũng mang theo cảm giác tỉnh mịch.

“Vì sao?”

Vì sao cậu lại làm như vậy? Vì sao dây dưa quan hệ với Danny? Vì sao đột nhiên lãnh đạm với tôi? Quý Ngật Lăng, cậu đến tột cùng là muốn thế nào? Vì sao tôi đã làm nhiều chuyện như thế, cuối cùng vẫn đổi lấy một kết cục như cũ?

Triển Phi không cam tâm, nhưng phần lớn là không thể hiểu nổi. Sự quan tâm của Quý Ngật Lăng đối với hắn đã vượt xa tình trạng coi thường lúc ban đầu, vì có gì chỉ trong vài ngày ngắn ngủi lại xảy ra biến hóa dữ dội như vậy? Là bởi Quý Thiên Hùng đột nhiên ngã bệnh, khiến cậu ngộ ra điều gì sao? Ha ha. Nếu thật sự là như thế, Triển Phi vô cùng không phục, cũng không tin, hắn không tin Quý Ngật Lăng là một kẻ yếu đuối.

Bình tĩnh nhìn Triển Phi, Quý Ngật Lăng không biết nên trả lời câu hỏi của hắn như thế nào. Cũng không biết đến tột cùng Triển Phi muốn hỏi điều gì.

“Vì sao một lần nữa chấp nhận Danny?” Triển Phi lặp lại câu hỏi. Hắn không nổi sóng, vẫn như trước gió yên bề lặng, tựa như kẻ thô bạo ban nãy là một người hoàn toàn khác.

Đúng vậy, vì sao một lần nữa chấp nhận Danny? Triển Phi cơ hồ có thể chắc chắn thời gian Quý Ngật Lăng qua lại với hắn, cậu không còn quan hệ xác thịt với kẻ kia nữa. Không phải do Danny chịu lùi bước, mà do cậu tận lực kéo giãn quan hệ giữa hai người. Vì sao hiện tại lại đem khoảng cách vất vả kéo giãn trở về con số không?

“Không tại sao cả, chẳng qua chỉ thuận theo tự nhiên mà thôi.” Nhẹ nhàng băng quơ thốt ra một câu, Quý Ngật Lăng không muốn nói là do cậu thương hại Danny. Đương nhiên sự thương hại thuần túy kia so với bất kỳ tình cảm nào khác càng làm Danny tổn thương nhiều hơn, nhưng y so với kẻ khác lại càng hiểu rõ điều đó.

“Thuận theo tự nhiên.” Triển Phi cố gắng nuốt bốn chữ này, liệu mạng ép xuống cảm xác khó chịu vừa muốn dâng lên, một lần nữa đưa mắt nhìn về phía Quý Ngật Lăng, mang theo cường thế bức bách, “Bởi cậu cần phát tiết dục vọng, nên hắn thuận theo ham muốn thể xác mà leo lên giường với cậu?”

“Danny không phải trai bao.” Quý Ngật Lăng có phần nghiêm khắc trả lời hắn, lại bị Triển Phi dùng nụ cười khinh miệt đáp trả.

“Vậy kẻ tình nguyện để cậu làm như tôi là một tên trai bao rồi.”

Cuộc đối thoại giữa hai người vì câu ví von này mà kết thúc. Thật sự không thể tiếp tục được nữa, hai người cứ như vậy đối diện nhau không nói gì. Quý Ngật Lăng cuối cùng đành bỏ cuộc, cúi đầu bắt đầu thu dọn hòm thuốc bị xóc ổ bữa bãi, lại phát hiện cuộn băng quấn đường như tận lực chống đối cậu, sống chết không chịu nằm ngay ngắn vào chỗ cũ.

Không định ra tay giúp đỡ, Triển Phi chỉ im lặng nhìn Quý Ngật Lăng hiếm khi luống cuống tay chân như vậy.

Tình nguyện lên giường cùng người lạ, đơn thuần giúp nhau phát tiết, sau khi thanh tỉnh thì trở lại làm người lạ. Nhưng Danny không phải như vậy, y chỉ là một kẻ quá yêu Quý Ngật Lăng mà thôi. Y buông thả phóng túng như vậy, chỉ sợ vĩnh viễn không có khả năng thoát ra được. Quý Ngật Lăng biết rõ như thế, nhưng vẫn dây dưa duy trì quan hệ với y, đến tột cùng thứ cậu muốn là gì?

Đương nhiên, nguyên nhân Quý Ngật Lăng tức giận không phải vì chuyện đó.

Dựa theo quan điểm trước đây của Triển Phi, 419[tình một đêm]với một người xa lạ căn bản không thể xem là hành vi vượt quá giới hạn hay sai trái, chẳng qua chỉ giống như sử dụng *** doll để tiết dục, không được coi là phản bội.

Hắn đã sớm nhìn thấu bản chất vấn đề không phải sao? Vậy mà hiện tại vẫn dễ dàng bị kích động, không thể khống chế cơn nóng giận.

Vốn muốn cùng hắn thảo luận việc này, vì cứ tiếp tục như hiện tại thật không minh bạch, đã thương người lại làm mình bị thương, Triển Phi cố tình gây sự, chính hắn cũng không dễ chịu gì. Huống chi bây giờ không ai dư thời gian cho mấy chuyện yêu đương lãng mạn kiểu này nữa.

Sao không thừa dịp này nói chuyện rõ ràng?

Khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau ở nhà Danny, Quý Ngật Lăng cũng đã suy nghĩ thấu đáo. Chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra, cậu không cho rằng mình đối với Danny là sự bố thí, Quý Ngật Lăng quả thật không đành lòng. E rằng trên đời này không có người thứ hai toàn tâm toàn ý với cậu như y, không yêu cầu gì ngoại trừ mong cậu sẽ vui vẻ sống hạnh phúc.

Có đôi khi, tình yêu không phải là tất cả.

Sau khi dọn dẹp mọi thứ gọn gàng ngăn nắp, quét sạch mảnh thủy tinh rơi vãi trên nền nhà, Quý Ngật Lăng đi nấu nước, mang hồng trà đưa cho Triển Phi, rồi tự pha một tách cà phê cho mình. Khi Triển Phi nhận trà từ tay cậu, hần nhướng mày nhìn Quý Ngật Lăng ngồi đối diện.

“Việc đã đến nước này, Triển Phi, chúng ta không cần tiếp tục lòng vòng quanh co nữa, với một số việc, tôi hy vọng chúng ta sẽ đạt được kết quả rõ ràng.”

Quý Ngật Lăng nói thành thật nghiêm túc, Triển Phi sau một khoảng thời gian trầm mặc, mới lên tiếng, “Tôi không biết cậu muốn nói về việc gì.”

“Đến tốt cùng thứ anh muốn là gì?” Ngay từ lúc bắt đầu dây dưa qua lại với Triển Phi, Quý Ngật Lăng đã biết hần tuyệt đối có ý đồ muốn phá hủy tương lai của cậu, hay nói chính xác hơn, hần muốn cưỡng ép đem tương lai hai người chồng treo lên nhau, cuối cùng khiến mọi dự tính của cậu lệch khỏi quỹ đạo, cuối cùng phải đi theo lộ tuyến mà hần định sẵn.

Không khác gì chuyện hần muốn làm cách đây sáu năm, sử dụng tất cả thủ đoạn, cố chấp giữ cậu lại bên cạnh.

Nhưng sáu năm trước, hần cuối cùng vẫn buông tay, phá hủy con người khiến hần mê muội. Cậu luôn cho rằng đó là kết cục của hai người. Điều đó sẽ là sự thật nếu không có cuộc hội ngộ sáu năm sau. Nhưng sau khi đã nhìn thấy, đã chạm mặt, hần một lần nữa ngụt dấy lên dự vọng chinh phục. Không thể phủ nhận hần đối với cậu vẫn còn tình cảm, hơn nữa còn rất sâu đậm, nhưng lần này kết cục sẽ thế nào đây?

Làm sao mới có thể khiến người đàn ông này chịu buông tay? Trong cuộc so đấu này, hần đã giành được khá nhiều thắng lợi, thậm chí còn khiến cậu phải thừa nhận trong lòng để ý hần. Nhưng dường như điều đó hoàn toàn chưa đủ, thứ hần muốn chính là một trận toàn thắng, triệt để đạt được mục đích mới chịu từ bỏ.

Hần đây chính là việc khiến cha cậu luôn canh cánh trong lòng. Nên thời điểm cậu hứa sẽ vĩnh viễn ở lại Anh, ông đã không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Ông sợ cậu đánh mất bản thân, biến thành đồ vật thuộc về Triển Phi, Quý gia như vậy xem như kết thúc.

Bị người cha hiểu mình nhất hoài nghi, không phủ nhận Quý Ngật Lăng có phần cảm thấy chán nản. Tựa như sức ảnh hưởng của Triển Phi đối với cậu lớn đến mức đủ khiến cậu vứt bỏ hết thấy.

“Tôi muốn gì cậu thật sự không biết sao?” Cuộc trò chuyện như thế này không phải lần đầu. Nhưng lần này, Quý Ngật Lăng tuyệt đối sẽ không để Triển Phi có cơ hội thoát khỏi nó một cách dễ dàng.

Triển Phi vừa nói xong, Quý Ngật Lăng dứt khoát lắc đầu, “Tôi không biết rốt cuộc thứ anh muốn là cơ thể tôi, hay là tương lai của tôi, hoặc là tất cả những gì thuộc về tôi?”

Đầu lông mày nhíu chặt, Triển Phi nhìn Quý Ngật Lăng, muốn mở miệng phản bác, nhưng bị cậu giơ tay ngăn lại.

“Triển Phi, giữa chúng ta có tương lai hay sao? Nếu không ai muốn hy sinh, cả thân thể lẫn tâm hồn của hai người vĩnh viễn không thể hòa hợp. Anh không có khả năng rời khỏi Thượng Hải, tôi cũng tuyệt đối không rời bỏ Luân Đôn. Cho dù chúng ta yêu nhau, cũng chỉ ở những thời điểm khẩn cấp muốn đối phương, mới có thể ôm người kia. Phần lớn thời gian, anh vẫn sẽ chọn tìm nhân tình bên ngoài để phát tiết, mà tôi. . .”

“Đủ rồi!” Triển Phi phát tay, ngăn không cho Quý Ngật Lăng tiếp tục, “Tôi mệt rồi, muốn đi nghỉ.”

Gắt gao nhìn Triển Phi muốn kết thúc đề tài tại đây, Quý Ngật Lăng thở dài, “Được, hy vọng trong thời gian nghỉ ngơi, anh sẽ nghiêm túc cân nhắc những gì tôi vừa nói.”

Không phải không yêu hẳn, nhưng loại tình cảm này khiến bọn họ bị giày vò dần vật. Triển Phi hiện tại nghẹn một bụng tức giận, vì chiến thắng toàn diện trong tương lai mà không ngừng đánh chiếm, mang theo bầu nhiệt huyết bay sang Luân Đôn. Nhưng sau khi chiếm được tất cả những gì hẳn muốn thì sao? Làm thế nào để lập lại sự cân bằng vốn có?

Nhìn bóng dáng Triển Phi đi vào phòng ngủ, Quý Ngật Lăng thậm chí còn nghĩ, nếu sau khi hoàn toàn có được mình, hẳn sẽ vui vẻ chấp nhận rời khỏi cuộc đời mình hay không? Nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc Triển Phi sẽ không bao giờ xuất hiện trong sinh mệnh của cậu nữa, cùng sự cô tịch ban ngày của hẳn lúc lao ra khỏi phòng, khiến Quý Ngật Lăng không khỏi rùng mình.

Ha ha, Quý Ngật Lăng con mẹ nó, cái suy nghĩ yếu đuối đó rốt cuộc là gì? Mà cũng đâu phải là phụ nữ!

62. Chương 62

Triển Phi ngủ rất say, bất luận là do tận lực muốn lãng tránh chủ đề vừa rồi hay còn lý do nào khác, nhưng hẳn quả thật đã rất mệt mỏi. Phải ngồi máy bay liên tục, còn chưa kịp điều chỉnh tình trạng sai múi giờ, lại thêm một trận phần nộ đã khiến hẳn sức cùng lực kiệt.

Quý Ngật Lăng giúp hẳn mở điều hòa, đắp chăn, rồi rời khỏi phòng.

Nâng điện thoại gọi cho Danny, báo cho y biết buổi chiều cậu sẽ không trở về công ty, dặn dò vài công việc buổi chiều cần được xử lý, phiên y hay cậu giải quyết. Danny không hỏi nhiều, chỉ cẩn thận ghi chép, khi nghe Quý Ngật Lăng nói buổi tối sẽ không qua nhà y thì Danny thoáng dừng một chút, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ trả lời, “Được.”

Gác máy, nhìn vết máu vẫn chưa hoàn toàn được lau chùi sạch sẽ trong phòng khách, Quý Ngật Lăng khịt mũi cười nhạt. Hiện tại trong lòng đang tính toán điều gì? Đã không chịu kiên quyết dứt khoát, lại còn đặt đến cảnh giới bắt cả hai tay. Trong tình trạng quan hệ tay ba phức tạp, đồng thời qua lại cùng lúc với hai người, ha ha, thật mẹ nó khôi hài.

Ấn ngón tay lên tình minh huyết, Quý Ngật Lăng ngồi trên sofa, tức giận với hành vi của bản thân. Loại hành vi không thể tha thứ lại bị một tầng lý trí phân tích thấu đáo, sau đó liền bị chối bỏ triệt để.

Ở đây không ai sai cả, tất cả đều thuận theo lẽ tự nhiên để cùng hướng đến một kết cục tốt nhất trong tương lai. Ha ha, Quý Ngật Lăng, con người mà có phần quá lý tính chủ nghĩa, nhưng mà thật sự có thể dùng lý trí mà không xen vào tình cảm hay không? Nếu đã lý trí như vậy, vì sao sự việc có thể phát triển đến mức này?

Nhưng di động của cậu lại đúng lúc vang lên, một tin nhắn được gửi đến, người gửi là Danny, câu ban ngày y không thể nói ra, rốt cuộc phải dùng đến hình thức khác để bày tỏ.

“Elan, tôi hy vọng anh không tiếp tục tự trách để rồi hối hận về hành động đêm đó. Xin anh hãy tin tôi, cho dù hiện tại anh muốn dứt khoát chia tay thì tôi cũng không cảm thấy cái ôm đó là một sự xúc phạm. Tôi cảm kích anh lúc ấy đã không vô tình đẩy tôi ra. Tuy anh vốn không muốn, nhưng rốt cuộc vẫn làm điều đó vì tôi. Tôi thật sự rất biết ơn, cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.”

Đọc tin nhắn dài đến hai trang, lòng mà Quý Ngật Lăng nhú lại càng chặt. Nguyên lai y vẫn luôn thấp thỏm không yên, bất cứ lúc nào cũng chú ý đến tâm trạng dao động của cậu. Không thể phủ nhận hành vi đột nhiên ôm lấy cậu ngày hôm đó của Danny, nhất định đã lập đi lập lại nhiều lần trong đầu y, cuối cùng mới dám hạ quyết tâm.

Mặc kệ trong lòng Quý Ngật Lăng chỉ thích chứ không yêu y, nhưng một Danny như vậy không khỏi khiến cậu đau lòng. Quý Ngật Lăng một lần nữa kiểm điểm lại bản thân. Nếu như không phải vì mối quan hệ với cậu, tại sao trong nhiều năm như vậy, rõ ràng nhìn thấy con người đó vì cậu dần dần đắm chìm, càng lún càng sâu, rốt cuộc rơi vào tình trạng không thể thoát ra được nhưng cậu lại không ra tay ngăn cản.

Có lẽ ngay từ mớ rối rắm ban đầu, cậu không nên mặc Danny kéo dài đoạn tình cảm này. Biết rõ mình không có khả năng đáp trả, nhưng vẫn luôn tiếp nhận vô điều kiện lòng tốt của y. Khi tình yêu đó biến thành thói quen thì cậu cũng triệt để trở thành tội nhân của y rồi.

Đến bây giờ chỉ còn sự căm kích, nhiều hơn nữa là lòng thương hại, thứ tình cảm đã thay đổi này làm thế nào cũng không thể giả vờ là yêu được.

Hút hết điếu này đến điếu khác, Quý Ngật Lăng lần đầu tiên phát hiện nguyên lai ở trong khói thuốc, đầu óc có thể trở nên thanh tỉnh như vậy, tư tưởng trì trệ được đả thông giúp suy nghĩ càng thêm thực tế. Khó trách Triển Phi mỗi khi không vui đều dùng khói thuốc để lấy lại bình tĩnh.

Chính cậu quả nhiên đã quá ích kỷ.

Cho nên mới nghĩ dù sau này cùng Triển Phi trở thành người lạ, như hai đường thẳng song song, giữa hai người không còn ràng buộc tình cảm nào nữa, thì cậu ít nhất vẫn còn Danny.

Đến tận cùng Danny đối với mình là gì? Một cái bánh xe dự phòng sao? Cười khẩy nhạo bán, Quý Ngật Lăng chế giễu bản thân luôn tự cho là đúng.

Y nguyện ý chờ đợi cậu, cho dù là một kết cục mà y không mong muốn. Sự chấp nhất của Danny đạt đến trình độ còn cao hơn cả cậu lẫn Triển Phi. Trông y ôn nhu như vậy, nhưng vẫn luôn luôn cố chấp, một khi đã hạ quyết tâm, thì tuyệt đối sẽ không dao động.

Yêu anh là chuyện của tôi, với anh không có quan hệ.

Rít sâu một hơi, Quý Ngật Lăng nhớ tới câu nói trước đây của Danny. Hiện tại phát hiện lời đó thật bá đạo, như sở hữu một sự trói buộc, khiến cậu không thể tháo chạy.

Không biết đã ngồi hút thuốc được bao lâu, chỉ biết cả gói thuốc giờ chỉ còn lại một điếu. Cửa phòng ngủ đột ngột bị đẩy mở, Triển Phi ngáy ngủ mờ mịt lảo đảo chạy ra ngoài. Khi nhìn thấy Quý Ngật Lăng ngồi trên sofa, động tác của hắn tạm thời đình chỉ, sau đó khẽ cười gượng bất đắc dĩ.

“Tôi nghĩ cậu đã trở về công ty.”

Không trả lời hắn, Quý Ngật Lăng dụi tắt điếu thuốc cuối cùng rồi đứng lên tiến đến chỗ hắn.

“Để tôi đi tắm trước đã.” Nhìn Quý Ngật Lăng từng bước hướng về phía mình, Triển Phi thoáng lùi lại, đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi. Sợ Quý Ngật Lăng như trước nguội lạnh, nói giữa họ không có tương lai. Hiện tại vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp, Triển Phi không cách nào cho cậu câu trả lời xác thực được.

Vì vậy hắn liền trốn vào phòng tắm, mở nước nóng đóng cửa lại.

Nhìn người cậu còn chưa kịp chạm đến đã bỏ chạy, Quý Ngật Lăng chỉ còn biết dán mắt lên cửa phòng tắm thở dài.

Từ trước đến nay, người trong lòng chưa từng thay đổi. Ngay từ lúc ban đầu đã phải lòng hắn, đến khi cam chịu số mệnh. Từ mong muốn được kết giao với hắn, đến khi buộc phải chia tay, thương tổn thể xác lẫn tâm hồn rốt cuộc vô phương cứu chữa. Toàn bộ tất cả, dù bản thân bị hắn hủy hoại thành từng mảnh vụn, trong thoáng chốc trái tim biến thành băng đá, không ai có thể tiến vào, mà hắn cũng bị chính cậu triệt để phong ấn sâu trong nội tâm, không cho phép chính mình được nhớ tới.

Nhưng thủy chung vẫn chưa từng thay đổi.

Ngay khi Quý Ngật Lăng chuẩn bị vào phòng ngủ nghỉ ngơi một lát, đột nhiên trong phòng tắm phát ra âm thanh va chạm kịch liệt, sau đó là tiếng đồ vật lộn xộn ồn ào rơi xuống đất, cuối cùng là giọng chửi thề của Triển Phi, “Khốn kiếp.”

Hồng bét, quên mất là tay hắn đang bị thương, không thể dính nước!

Trong lúc Quý Ngật Lăng do dự có nên đi vào giúp hắn hay không thì tiếng nước trong phòng tắm bỗng dừng lại. Giọng của Triển Phi trở nên rõ ràng, xuyên qua cánh cửa cách âm không tốt gọi cậu.

“Lăng, đi vào giúp tôi một chút!”

63. Chương 63

Trong phòng tắm quả nhiên là một mớ hỗn loạn, sữa tắm dầu gội rơi đổ khắp nơi, Triển Phi vừa giơ cao tay phải để tránh cho băng vải bị thấm ướt, vừa cố gắng giữ thăng bằng cơ thể, chưa đến mức bị trượt va chạm vừa rồi làm té xuống bồn nước, nhưng tình trạng hiện vẫn không được tốt lắm. Nước từ vòi sen phun xối xả lên người hắn, làm băng vải đã sớm bị ướt đầm một mảng.

Nhác thấy Quý Ngật Lăng tiến vào, Triển Phi cố hết sức đứng vững, ít nhất không muốn bày ra bộ dáng chật vật đáng xấu hổ trước mặt cậu. Nhưng có lẽ vì tập trung hết toàn bộ chú ý vào Quý Ngật Lăng nên hắn không để ý phía dưới, khi cơ thể vừa ổn định, một chai sữa rửa mặt từ đầu lăn đến ngay dưới chân hắn, chỉ kịp nghe thấy một tiếng lạch cạch, cả thân thể Triển Phi liền lung lay chao đảo, té nhào xuống, đầu trực tiếp hướng về phía vòi nước

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Quý Ngật Lăng thậm chí còn chưa kịp thích ứng với bầu không khí mờ mịt hơi nước trong phòng tắm, bất lực nhìn Triển Phi trình diễn một màn đập đầu vào bồn tắm tự sát, trong khoảng khắc cả người Triển Phi ngã xuống, cậu không suy nghĩ, cơ thể liền theo bản năng phóng đến ôm lấy hắn từ phía sau.

Trong nháy mắt, Triển Phi cảm thấy tất cả mọi thứ đều bị mất khống chế, tay phải bị thương được người giữ chặt giơ lên cao, mà thân thể cơ hồ sắp nằm đo đất của hắn cũng được người túm lại, vòng tay mạnh mẽ từ sau lưng ôm lấy eo hắn, giúp hắn trụ vững.

Nhiệt độ cơ thể Quý Ngật Lăng dán sát lên tấm lưng trần của Triển Phi, cách một lớp vải, hắn cơ hồ nghe thấy tiếng trái tim cậu đập thành nhịp. Quý Ngật Lăng vì không muốn miệng vết thương của Triển Phi dính nước nên nắm chặt cổ tay phải của hắn nâng lên cao.

“Anh đang làm cái quái gì vậy hả?” Dựa vào thật gần, giọng của Quý Ngật Lăng từ phía sau vang lên, phối hợp với nhiệt độ đang tăng cao cùng tiếng nước nhỏ tí tách có vẻ đặc biệt gợi cảm, mà tư thế hiện tại của hai người cũng khá ái muội.

Vì không chắc Triển Phi đã tự mình đứng vững được hay chưa, Quý Ngật Lăng không dám di chuyển bàn tay đang siết chặt thắt lưng hắn, vị trí lại khiến người ta không cách nào không chú ý đến.

Triển Phi hô hấp có chút gấp gáp, không phải do sắc tình mà vì màn trượt chân bất ngờ khi này, chỉ nghĩ đến vẫn còn khiếp sợ.

Đúng vậy, mình đang làm gì thế này?! Triển Phi hồi tưởng lại tình huống vừa rồi một lần nữa. Giữa làn hơi nước là nét mặt già dặn hơi phiếm hồng, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi hoàn toàn khỏe mạnh lại té ngã trong nhà tắm?! Việc này. Nhìn thế nào cũng dễ dàng liên tưởng đến hai chữ dụ dỗ.

Không trả lời Quý Ngật Lăng, Triển Phi hơi cúi đầu, mặc cho những sợi tóc thường ngày vẫn luôn ương ngạnh bị nước làm ướt, ngoan ngoãn xẹp xuống dán vào da đầu, nhìn từ phía sau lại càng nhu thuận, thật không cách nào liên tưởng hình ảnh này với cái tên Triển Phi. Da thịt bên dưới lòng bàn tay Quý Ngật Lăng cũng không thuộc loại trơn láng tinh tế như của thiếu niên, mà là một loại gầy gò. Quý Ngật Lăng biết từ trước đến giờ Triển Phi luôn chú ý chăm sóc hình tượng hoàn mỹ bên ngoài, một tuần ít nhất sẽ tới phòng tập ba lần, dù hiện tại chỉ sợ vì bận rộn mà một chút rãnh rỗi cũng không có, nên da thịt mới co giãn như vậy, hấp dẫn bàn tay Quý Ngật Lăng, giống như bị trúng độc, càng mong muốn được đụng chạm nhiều hơn.

Hiện nay đã hoàn toàn khác với dáng vẻ mạnh mẽ cường tráng sáu năm trước. Không, chưa bàn đến sáu năm trước, cho dù là một tháng trước đây, Triển Phi cũng không thể ốm thành như vậy được, tựa như lập tức gầy sọp đi, vừa nhìn đã phát hiện được ngay, sau khi cởi quần áo càng lộ rõ, Quý Ngật Lăng kẻ sát lưng hắn lại càng không thể không nhận ra.

Thất lưng. tựa hồ cũng nhỏ hơn. Quý Ngật Lăng hơi hơi nheo mắt.

Hơi thở Triển Phi vẫn còn khá nặng nhọc, tai nạn ngoài ý muốn khiến hắn vô pháp giữ được bình tĩnh, hay do tư thế hiện tại làm hắn không thể thả lỏng? Quý Ngật Lăng không muốn phỏng đoán sâu xa, chỉ thăm nghĩ trong vài giây lảng đong này, muốn im lặng cảm thụ sự tồn tại của đối phương.

Ngay khi tầm mắt Quý Ngật Lăng cuối cùng cũng hướng lên trên, phát hiện bàn tay phải bị thấm ướt của hắc lại rỉ máu, trong lòng thầm mắng một câu, muốn chuyển tay hắc đến một nơi khô ráo hơn.

“Lăng, trước đó cậu hỏi tôi muốn gì.” Triển Phi đột nhiên lên tiếng, âm thanh lại bình tĩnh không dao động, khiến động tác của Quý Ngật Lăng hơi khựng lại. Thật ra do tiếng nước chảy quấy nhiễu, Quý Ngật Lăng không thể nghe rõ câu nói của Triển Phi, chỉ nghe thấy hắc gọi tên mình, sau đó thì thầm nói gì đó.

“Sao cơ?” Mở miệng hỏi, Quý Ngật Lăng không hy vọng vết thương của hắc bị ngâm nước chảy máu, nên cậu vừa trả lời, động tác cũng không đình chỉ, tay vốn đang đặt trên eo chuyển sang ôm lấy thắt lưng hắc, đồng thời vươn người lên phía trước định vịn nhỏ nước vòi sen lại.

Nhờ vậy cơ thể tự nhiên cũng sáp lại gần hơn. Chợt nghe thấy Triển Phi khê rên lên, một tay nắm chặt lấy bàn tay đang lướt qua của Quý Ngật Lăng, ngay khi đối phương còn đang sửng sốt thì hắc liền xoay người lại, đẩy mạnh Quý Ngật Lăng lên bức tường gạch men, quần áo cậu vốn chỉnh tề giờ đã bị ướt sũng.

“Anh.?!” Giọng nói kinh sợ vừa thốt ra lập tức bị đoạt mất, Triển Phi tựa như điên cuồng nhai cắn môi Quý Ngật Lăng, lưỡi của hắc cũng thuận theo kẻ hở hung hăng xông vào, khiến bầu không khí mờ mịt hơi nước càng thêm nóng bỏng.

Trong nháy mắt bị cưỡng hôn mất đi phương hướng, thời điểm Quý Ngật Lăng có thể hít thở lại bình thường, liền muốn vùng thoát khỏi sức nặng đang đè lên người cậu. Nhưng vừa động dậy thì chợt nghe thấy Triển Phi than nhẹ một tiếng. Quý Ngật Lăng quay đầu liền phát hiện bằng vải đang quấn quanh tay phải của hắc sắp bị bung ra, nhưng hắc vẫn lì lợm nắm chặt cổ tay cậu, khiến hỗn hợp máu và nước từ trên chảy xuôi xuống, trông thật ghê người.

Triển Phi điên cuồng cắn nuốt, còn Quý Ngật Lăng chỉ có thể bất động nhìn máu tươi chảy không ngừng.

Rốt cuộc là do sợ thương tích của hắc nặng thêm, hay thân thể cũng bắt đầu phát hỏa, Quý Ngật Lăng không muốn suy nghĩ nhiều nữa, khi Triển Phi gần như tàn phá liếm láp đôi môi cậu, tia lý trí cuối cùng rốt cuộc bị liếm bay mất, khiến cậu không thể khống chế mà đáp lại hắc.

Không giống với những ôn nhu khi trước, động tác của Triển Phi vô cùng ngang ngược, cơ hồ như muốn gặm cắn chà đạp đôi môi Quý Ngật Lăng, mãi đến khi nếm thấy mùi máu tanh thoang thoang trong miệng, hắc mới cúi đầu, tiếp tục tấn công cằm, hầu kết, xương quai xanh của cậu. một đường đi thẳng xuống.

Chỗ này, chỗ này, còn chỗ này nữa, tất cả đều là Quý Ngật Lăng của hắc, là người của hắc, chỉ cần nghĩ đến việc những nơi này từng phủ đầy hương vị của kẻ khác, Triển Phi liền không cách nào bình tĩnh được.

Đạo lý là gì? Tương lai là gì? Toàn những thứ chó má sáo rỗng không thể đoán trước được.

Điều hắc muốn chính là toàn bộ con người Quý Ngật Lăng, một chút cũng cho phép kẻ khác chiếm dụng. Triển Phi từ xưa đến giờ luôn kiêu căng tự phụ, nguyên một Triển thị khổng lồ như thế hắc còn điều hành được, không thể nào không xứng với cậu! Không thể nào không cấp được cho cậu một tương lai tốt đẹp!

Khi quần áo Quý Ngật Lăng bị Triển Phi ngang ngược cởi bỏ, đầu ngực bị môi lưỡi so với nước còn nóng hơn bao lấy, cậu rốt cuộc vô pháp nhẫn nại mà rên rỉ.

“A ”

64. Chương 64

.

Triển Phi quả thật đã mất khống chế, Quý Ngật Lăng cũng không thể tiếp tục duy trì sự bình tĩnh. Từng đợt từng đợt sóng khoái cảm thoát ra từ những lỗ chân lông trên khắp cơ thể, thông qua mỗi dây thần kinh truyền thẳng lên não, kích thích tất cả giác quan của cậu.

Áo sớm đã bị xé nát, quần trong khi dây dợ cũng bị ném sang một bên, dòng nước bị nhiễm đỏ nhàn nhạt từ trong bồn chậm rãi tràn ra ngoài, máu ở miệng vết thương của Triển Phi hòa vào trong nước, tạo nên một sắc màu xinh đẹp kinh diễm, nhưng hần căn bản không để ý đến.

Từ ngày tái ngộ, Triển Phi chưa từng được tùy ý bùng phát như vậy. Cho dù có những lúc mất khống chế muốn quật ngã Quý Ngật Lăng rồi ôm lấy cậu, cuối cùng lại biến thành ẩu đả, hai người làm tình hoàn toàn là do muốn được phát tiết sau khi đánh nhau một trận. Có thể trắng trợn áp đảo như thế này là lần đầu tiên, những ân ái trước kia chẳng qua cũng chỉ là *** mà thôi.

Tình trạng lúc này không giống như đang cưỡng ép, Quý Ngật Lăng tuy bị Triển Phi cưỡng hôn, có chút phản kháng, nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả liền biến thành hư ảo, để rồi triệt để trầm luân dưới những kỹ xảo cao siêu của hần. Có lẽ do xuất phát từ bản năng, Quý Ngật Lăng cũng khát khao muốn chiếm giữ người đàn ông này, đặc biệt sau khi tận mắt chứng kiến biểu tình đau đớn ủy khuất kia của hần.

“A ” miệng Quý Ngật Lăng tràn ra tiếng rên rỉ phần khích, cậu chỉ cảm thấy cả gương mặt như bị thiêu đốt, lập tức cắn chặt môi dưới, không cho phép bản thân tiếp tục phát ra những tiếng than thở thỏa mãn.

Triển Phi lại hoàn toàn trái ngược với cậu, sau khi hít sâu một hơi, hần liền cố gắng nuốt lấy toàn bộ dục vọng đang cương cứng của Quý Ngật Lăng vào trong miệng.

Lúc này Triển Phi nửa quỳ trước mặt Quý Ngật Lăng, liếm mút dục vọng của cậu, thân thể sớm được vuốt ve mơn trớn, bên trong cực kỳ nóng bỏng, tính khí cứ như vậy được trực tiếp âu yếm, khiến chân Quý Ngật Lăng gần như mềm nhũn đứng không vững, khoái cảm tràn trề kịch liệt làm cậu không ngừng run rẩy, hô hấp cũng trở nên khó khăn, dường như chỉ có liều mạng ngẩng đầu hít thở mới giúp không khí được lưu thông chút ít.

Dục vọng sau khi được cắn thận hôn liếm từ gốc đến ngọn, Triển Phi mới dùng lưỡi chạm vào đỉnh dục vọng, bắt đầu đảo quanh đầu phân thân, từng vòng từng vòng liếm láp khối dục vọng như sắp bùng nổ, theo tốc độ càng lúc càng nhanh, phân thân bị đầu lưỡi ngẫu nhiên ma sát trào ra từng đợt khoái cảm. Nhưng khoái cảm trực tiếp nhất lại đến từ phần đỉnh đầu không ngừng bị mặt lưỡi thô ráp trêu đùa, toàn bộ đỉnh đầu mẫn cảm kiên cố dựng thẳng, được chiếc lưỡi mềm mại, nóng bỏng, nhu động bao lấy, triệt để khiến Quý Ngật Lăng mất hết khả năng suy nghĩ.

“Ồ a a a ” Tốc độ của Triển Phi càng lúc càng nhanh, khi sự khiêu khích sắp lên đến đỉnh điểm, hần hít mạnh một hơi, lập tức đem toàn bộ dục vọng của Quý Ngật Lăng chôn sâu vào trong miệng, dùng sức mút mạnh. Đột nhiên hít thở không thông, làm Quý Ngật Lăng không thể khống chế gầm lớn. Trong nháy mắt, hai tay nguyên bản đang chống trên bức tường gạch men chuyển lên đầu Triển Phi, nắm chặt tóc của hần.

Nửa thân trên kéo căng ngửa ra sau, phần eo lại húc mạnh về phía trước, theo bản năng càng muốn tiến sâu hơn vào trong khoang miệng nóng hổi kia, dục vọng hoàn toàn được bao bọc không chút kẽ hở, trong khoảng khắc ở nơi sâu nhất nhất tạm dừng lại, rồi tựa như kéo dài ra vô hạn.

Hai tay đang túm lấy tóc Triển Phi rốt cuộc cũng bắt đầu chuyển động, chậm rãi chờ miệng Triển Phi dần dần thả lỏng, tại thời điểm sắp rời khỏi đỉnh dục vọng, liền mạnh mẽ sáp nhập trở lại, đâm vào thật sâu, thẳng đến tận cổ họng.

Triển Phi không ngăn cản động tác thô bạo của Quý Ngật Lăng, tay hần đồng thời cũng bóp mạnh cơ mông đang siết chặt, phối hợp với cậu, từng chút từng chút nuốt vào phun ra dục vọng của đối phương. Lúc này không cần đến đầu lưỡi trêu đùa kích thích mà chỉ cần chú ý đến phương hướng, không để dục vọng mất kiểm soát kia cạ vào răng gây thương tổn, hiện tại chính là tốc độ và chiều sâu, còn có cảm giác siết chặt, nóng bỏng đến nghẹt thở.

Không biết ai mới là người đang khống chế tốc độ. Trong lúc động tác đưa đẩy đâm rút của Quý Ngật Lăng ngày càng nhanh, những ngón tay của Triển Phi đang xoa nắn mông cậu rốt cuộc chịu không nổi dụ hoặc, dần di chuyển đến khe hở giữa hai cánh mông săn chắc, sắc tình lớn mật vuốt ve.

Khi đầu ngón tay chạm vào bộ vị khát vọng đã lâu kia, dục vọng trong miệng đột nhiên cứng ngắc một chút, tốc độ chuyển động của Quý Ngật Lăng lần thứ hai khựng lại.

Không tiếp tục quấy nhiễu, ngón tay Triển Phi thuận theo kẽ hở di chuyển xuống phía dưới, cuối cùng dừng

lại ở hai khối cầu căng cứng trĩu nặng, bàn tay bỗng nhiên mở rộng, bắt đầu mát xa âm nang, xoa xoa nắn nắn, tình tử bị kích thích không ngừng nảy lên.

Miệng Triển Phi cũng không chịu đình chỉ, sau khi cố gắng rút khỏi dục vọng cương cứng ra phân nửa lại thông thả nuốt trở vào. Quý Ngật Lăng gằm lên một trận, rồi tiếp tục hung hăng rong ruổi.

Cổ họng không dùng sức co bóp, cũng không có bất kỳ động tác hút mạnh nào, trừ bỏ lúc ban đầu mút lấy dục vọng của Quý Ngật Lăng, Triển Phi không định để cậu bắn vào trong miệng hắn, bởi làm vậy thật không đủ khiến hắn lâm li tận trí.

Nên khi cảm thấy dục vọng của Quý Ngật Lăng bắt đầu run rẩy, hắn đột nhiên buông tha cho cậu rồi đứng bật dậy, dục vọng đang cứng rắn dựng thẳng của Triển Phi đập vào dục vọng vừa được phóng thích của cậu, hai khối dục vọng nóng hổi dán sát vào nhau, nhiệt độ tăng lên gấp bội, kích động chông chênh.

Đôi mắt mê man bị dục vọng xâm chiếm, hô hấp của Quý Ngật Lăng rối loạn mất quy tắc, cố gắng ôm chặt lấy đối phương, hạ thể xích lõa kề sát cùng một chỗ, còn có hai trái tim cách hai tầng da thịt đập dồn dập, nhịp điệu chông chéo xen kẽ.

“Lăng Lăng Lăng ” Triển Phi phấn khích gọi to, động tác ở hạ thể từ đầu đến cuối không hề dừng lại, hết lần này đến lần khác ma sát va chạm với Quý Ngật Lăng, lại giống như vĩnh viễn không đủ, ham muốn được tiến sâu vào trong cậu vừa trực tiếp lại bức thiết không chịu nổi.

Triển Phi bắt chước động tác ***, khiến Quý Ngật Lăng càng thêm cứng ngắc. Thời điểm cậu sắp đạt đến cao trào ban này bị Triển Phi đột ngột buông ra, giống như đoàn tàu lượn sau khi đã leo lên đến điểm cao nhất, sắp sửa lao xuống thật nhanh thì đường ray phía trước lại đột nhiên biến mất, thân thể bị hung hăng ném xuống mặt đất, nửa ngày vẫn chưa thể hồi phục. Chờ đến khi Quý Ngật Lăng hoàn hồn lại, thì phát hiện cả người đã bị Triển Phi gắt gao ôm vào lòng, hai tay hắn ở phía sau lưng cậu siết chặt, đặt ở khoảng giữa xương cụt và thắt lưng, trong khi dục vọng của hắn không ngừng ma sát với dục vọng của chính cậu.

Hơi thở nóng bỏng phả vào màng nhĩ mẫn cảm của Quý Ngật Lăng, giọng nói đặc biệt khàn khàn trầm thấp trong khi làm tình của Triển Phi lười nhác truyền đến, làm cậu giật nảy, chân thiếu chút nữa mềm nhũn trực tiếp ngã vào bồn tắm.

“Lăng, tôi muốn em, không phải chỉ cơ thể em mà là toàn bộ con người em, bởi vì tôi yêu em, nên mới muốn chiếm hữu em, bất quá hiện tại tôi không muốn miễn cưỡng em vì tôi không hy vọng nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của em.” Âm thanh nhu tình như nước đột nhiên chuyển biến, “Nhưng khi biết em ốm kẻo khác, em biết lòng tôi đau như thế nào không? Em không phải cũng cảm thấy như vậy sao? A!”

Giọng nói tâm tình, tê tâm liệt phế, Triển Phi không có những hành động khêu gợi ám chỉ mà đơn giản gắt gao ôm lấy Quý Ngật Lăng, đầu vùi sâu bên sườn cổ cậu, dòng nước ấm áp từ vòi sen tuôn xối xả lên hai thân thể xích lõa.

Hai người cứ như vậy ôm nhau một lúc lâu, khi Quý Ngật Lăng cố ép dục vọng của mình nguội lại thì phát hiện nhiệt độ cơ thể của người kia không hề có ý thuyên giảm, trần truồng áp sát vào cậu, khiến Quý Ngật Lăng không thể làm ra vẻ tâm vô tạp niệm.

Triển Phi chạm nhẹ vào vết thương đã đóng vảy trên vai Quý Ngật Lăng, nơi đó vì hắn trong lúc thống khổ mất kiểm soát mà lưu sẹo, hiện vẫn chưa khỏi hẳn, bây giờ nhìn thấy trong lòng lại nổi lên một trận chua xót nói không nên lời.

Rõ ràng cậu còn để ý đến hắn, chấp nhận ở bên cạnh hắn, vì sao lại phản bội hắn? Lăng, em đang trả thù tôi đúng không?

Đầu lưỡi thuận theo vết thương trên bờ vai lướt đến vành tai, sau đó là cằm, cuối cùng một lần nữa hôn lên đôi môi quen thuộc kia, từ ôn nhu dần chuyển thành kích tình. Khi buông ra, Triển Phi thì thầm bên môi Quý Ngật Lăng, “Làm tôi, mạnh mẽ xâm chiếm tôi. Nếu em cũng yêu tôi, cũng muốn có được toàn bộ con người tôi.”

Trong khoảnh khắc cả người hắn bị Quý Ngật Lăng xoay lại áp lên tường, Triển Phi phát hiện màu sắc trong đôi mắt cậu trở nên sâu thẳm, dường như nhìn không thấy đáy.

65. Chương 65

Bóp một nửa bình sữa tắm làm chất bôi trơn, Triển Phi cố gắng hít sâu, muốn để cơ thể được thả lỏng, mắt nhìn thẳng vào đáy mắt Quý Ngật Lăng, cả người trần trụi không che đậy.

Có chút kích động tiến nhập, ở lối vào Quý Ngật Lăng gặp phải lực cản không nhỏ, sắc mặt Triển Phi trong nháy mắt liền trắng bệch, cậu thoáng tạm dừng chờ hần dần thích ứng. Triển Phi hít sâu thêm một hơi, vươn cổ thở gấp, ở bên tai trái Quý Ngật Lăng nói, “Đâm mạnh vào ”

Tại thời điểm nhất cổ tác khí(*)phóng nhanh vào, Triển Phi rên lên một tiếng nặng nề, ôm Quý Ngật Lăng càng chặt thêm, bộ vị kia đã lâu chưa được sử dụng, khi va chạm mang đến cảm giác xé rách, giống như một cái miệng nhỏ đột nhiên bị mở toang, nháy mắt có một dòng chất lỏng chảy xuôi xuống, giúp việc tiến vào càng thêm thông suốt.

Biết đó là máu của Triển Phi, nhưng trong khoảng khắc triệt để chôn sâu ở bên trong hần, dục vọng được dừng đạo mềm mại bao lấy, Quý Ngật Lăng lại chợt cảm thấy có thứ gì đó. Rõ ràng cơ thể Triển Phi bị chính cậu nhồi nhét, nhưng tâm cậu lại như được lấp đầy.

Tuy đau đến không thở nổi, Triển Phi vẫn không buông hai tay đang ôm chặt cổ Quý Ngật Lăng, thậm chí còn cố gắng nâng cao hạ thân, giúp Quý Ngật Lăng có thể tiến vào sâu hơn. Nơi đó hiện tại đã bị rách đến chảy máu, dù chỉ là một động tác nhỏ cũng giống như ở trên miệng vết thương sát muối giầy vò, ở đây lại dày đặc dây thần kinh khiến cơn đau càng thêm rõ ràng, Quý Ngật Lăng cũng đã từng kinh qua nỗi đau đón đáng sợ ấy.

“Di chuyển đi Lăng, làm đau tôi, đập nát tôi ”

Đau đến tê dại, muốn bùng nổ, dường như chỉ có đau đón trên cơ thể mới có thể làm dịu đi sự đau khổ trong tâm hồn, lửa giận kia thậm chí không có chỗ để hần phát tiết.

Động tác của Quý Ngật Lăng vô cùng thô bạo ngang ngược, mỗi một lần đều rút ra đến tận đỉnh, sau đó lại mạnh mẽ đâm vào nơi sâu nhất, nghe âm thanh rên rỉ vỡ vụn của Triển Phi càng khiến cậu thêm kích động. Nhưng khác với bản năng ***, cứ mỗi một lần va chạm, tim lại như bị ai đó hung hăng bóp chặt.

Triển Phi vừa phát tiết, lại vừa đau, đau vì sự phản bội của cậu.

Còn Quý Ngật Lăng bởi vì nỗi đau của Triển Phi mà đau lòng, nhưng trừ bỏ điều đó còn một thứ khác, một cảm giác muốn từng chút từng chút chiếm hữu tất cả.

Là bởi vì yêu, vì muốn chiếm hữu hoàn toàn con người này, nên mới không thể kiềm chế ý muốn xâm lược, chiếm lĩnh lãnh địa của mình, đoạt lấy người thuộc về mình.

Chỉ khi chôn sâu vào trong cơ thể đối phương, mới cảm thấy thỏa mãn, nhưng với cậu như vậy vẫn chưa đủ, cậu muốn triệt để đánh bại người này, vĩnh viễn nắm giữ toàn bộ con người hần, không để bất kỳ kẻ nào khác cướp mất.

Làm cùng Danny tuyệt đối không có cảm giác này, vừa trực tiếp vừa bá đạo, chiếm lấy toàn bộ đầu óc của Quý Ngật Lăng, căn bản không thể nghĩ được gì nữa.

Bây giờ chỉ có duy nhất một ý niệm,người này phải là của mình.

Cơn đau chậm rãi được một thứ khác thay thế, trong quá trình trêu sáo, thành ruột mẫn cảm bị ma sát bắt đầu có cảm giác, là một loại cảm giác tinh tế sắt bén, dần dần lan rộng khuếch tán, tuyến tiền liệt bị ngẫu nhiên lướt qua mang đến khoái cảm kích thích, rốt cuộc biến đau đón thành một loại thèm khát. Dục vọng của Triển Phi vốn đã mềm nhũn nằm sắp xuống lại lần nữa có phản ứng. Triển Phi khẽ ngẩng đầu, giữa làn hơi nước ấm áp, đôi mắt xám lộ ra vẻ mong lung ầm ứ, môi hơi phiếm hồng, vừa khêu gợi vừa hỗn loạn.

Quý Ngật Lăng nhìn Triển Phi trước mặt, cánh tay cường tráng dùng sức ôm lấy cổ cậu, nội bích mềm mại ôn nhu nuốt chặt dục vọng của cậu. Hình ảnh ấy như đánh sâu vào tiềm thức, cuối cùng hóa thành một thứ gì đó, nội tâm không ngừng được lấp đầy, đầu óc trống rỗng từ từ trở nên mờ ảo không rõ nét.

Một loạt hình ảnh không thể không chế hiện ra. Tại một tiệc rượu ngẫu nhiên nhìn thấy Triển Phi. Triển Phi trong lúc đàm phán kiệt ngạo bất tuân. Triển Phi bị bắt gặp yêu đương vùng trộm thì ngang ngược khiêu khích. Chính mình từ kinh ngạc ban đầu đến khinh thường rồi đến khi bị khuất phục, cuối cùng rơi vào tay giặc. Những hình ảnh khác người ấy của Triển Phi như chiếc đèn kéo quân, lần lượt lướt qua đầu cậu

Chưa từng nghĩ con ngựa hoang này có ngày sẽ bị thuần hóa. Hắn cao ngạo không giống người thường. Nếu toàn bộ thế giới chia làm hai loại người, Triển Phi sẽ một mình đứng giữa đường ranh, nhìn kẻ khác đứng hai bên ranh giới.

Hắn không biết sợ hãi, căn bản không lo lắng đến tương lai, bởi đó làm thứ hắn luôn nắm giữ trong lòng bàn tay.

Trong thế giới của hắn, hắn tuyệt đối là thượng đế.

Nên từ khởi đầu khi hai người ân ái, Quý Ngật Lăng chưa từng nghĩ mình có thể xâm chiếm người đàn ông này. Nhưng vô luận nói thế nào đi nữa, bản thân cũng là đàn ông, có vài thứ nói không thềm để ý, không có nghĩa sẽ không nghĩ đến.

Dường như cảm thấy sự do dự của Quý Ngật Lăng, Triển Phi trên môi cậu hôn nhẹ một cái nói, “Lăng, nếu yêu thật sự, thì đừng để ý đến những thứ khác.” Cho nên lần đó mới có thể điên cuồng châm lửa dục vọng, thậm chí có chút chủ động khiêu khích Triển Phi, mãi đến lúc hắn nổi điên chiếm hữu cậu, vì chưa có kinh nghiệm làm hạ thân bị xé rách, đau đến mức mất hết cảm giác, nhưng bên môi vẫn phảng phất ý cười.

Yêu thật sự, sẽ không để ý đến bất kỳ thứ nào khác.

Những lời này giống như ma chú, lập tức hiện lên rõ nét, từng chữ từng chữ khắc sâu vào trong não bộ.

Từ khi nào mình bắt đầu tiến vào trong thân thể người đàn ông này? Từ khi nào người đàn ông ngang ngược này trước mặt kẻ khác mở rộng hai chân, phơi bày nơi tư mật kia?

Quý Ngật Lăng, mày chắc chắn biết rõ, cảm nhận được hết thảy, lại còn muốn gì! Muốn cảnh cáo bản thân điều gì! Hắn nếu như thật sự muốn có được mày, muốn có bao nhiêu, liền trực tiếp dùng sức mạnh chiếm đoạt, nhưng hắn lại không làm vậy. Vì cái gì!?

Là bởi sợ hãi, nên mới không tín nhiệm. Luôn cho rằng sau khi hắn có được mình sẽ chán ngấy, sẽ vứt bỏ, rồi đi tìm một con mới mới kích thích hơn.

Nhưng mà

Cẩn thận suy nghĩ, từ đầu đến cuối, Triển Phi đến bây giờ chưa từng vứt bỏ cậu, một lần cũng không!

Nếu có, chính là mỗi khi đối mặt với sự thật nghiệt ngã tàn nhẫn, chính cậu sẽ dùng biểu tình bình thản nói với hắn, chấm dứt đi.

Tương lai cũng tốt, sự thật cũng tốt, cho tới bây giờ đều không đáng sợ, điều đáng sợ đến tột cùng là gì? Là mất đi sự tin tưởng đối với người trước mặt, mất đi sự tin tưởng của chính mình, mất đi sự tin tưởng giữa hai người!

Tựa hồ như có thứ gì đó được vén lên, sương mù dần tan đi, mang đến ánh mặt trời chói lọi cùng nhiệt độ của ngày mới, đẩy lùi lớp bụi mờ tăm tối.

“Phi” giữa những va chạm kịch liệt, cuối cùng, thân thể thuận theo tâm linh đạt đến đỉnh điểm cao trào. Quý Ngật Lăng không khống chế điên cuồng ôm lấy người kia, đem toàn bộ nhiệt tình bắn vào trong cơ thể hắn.

.
.

(*) Nhất cổ tác khí : thành ngữ lấy từ Tả Truyện – Trang Công thập niên, trong đó Tào Quê nói với Trang Công ‘Phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhĩ suy, tam nhi kiệt’, nghĩa là ‘Khi đánh trận dựa vào

dùng khí. Đánh một tiếng trống, dùng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dùng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dùng khí không còn.’ Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái thì làm một mạch cho xong việc.

66. Chương 66

Sau khi điên cuồng làm tình, thể lực đã hoàn toàn cạn kiệt, hai chân Triển Phi đều có dấu hiệu run rẩy đứng không vững. Nếu không nhờ Quý Ngật Lăng đỡ hắt ra khỏi phòng tắm, chỉ sợ hắn sẽ nằm luôn trong đó.

Trước khi ngủ, Triển Phi vô cùng nghiêm túc nhìn Quý Ngật Lăng nói, “Lăng, tôi hiện không thể cho em một sự đảm bảo, bất quá xin cho tôi chút thời gian.”

Chuyện tương lai, không ai nói chính xác được, cũng không ai dám đứng ra cam đoan, nhưng cũng không thể mãi ở thế bị động, dù sao bọn họ mới chính là chủ nhân chân chính của cuộc đời mình.

Gật gật đầu, vì muốn để Triển Phi được an tĩnh nghỉ ngơi, Quý Ngật Lăng quay người định rời đi thì tay bất ngờ bị giữ lại, người kia cũng hoàn toàn không có ý muốn buông ra. Cậu hết cách, chỉ có thể xoay người đối mặt với Triển Phi, nhìn thẳng vào đôi con ngươi nóng rực của hắn.

Cơ hồ muốn nói lại thôi, sau nửa buổi lúng túng, Triển Phi bất đắc dĩ cười khổ.

“Lăng, tôi cũng không còn trẻ nữa, loại kích thích này nếu làm nhiều tôi không chắc bản thân mình có thể chống đỡ nổi đâu.” Tính tình hắn trước giờ vốn không tốt, vẫn chưa hiểu làm thế nào có thể nén giận được như vậy, vì muốn tươi sống nuốt trọn toàn bộ đồng lửa giận này, Triển Phi cảm thấy nội tạng trong bụng sắp bạo liệt nổ bung hết.

Bởi sáu năm trước bị ép phải buông tha ngọn lửa băng lạnh trước mặt, hắn chỉ muốn thiêu rụi tất cả, đến mức không thể vãn hồi.

Sớm đã hối hận. Tại Kim Hải Ngạn, trong khoảng khắc biết đến tình trạng thân thể của Quý Ngật Lăng, hắn liền hối hận, ruột gan như biến thành màu đen, nhưng có thể làm gì cho cậu đây? Thời gian không có khả năng quay trở lại, vết thương này đã hình thành, Quý Ngật Lăng đau khổ suốt sáu năm, bản thân hắn rốt cuộc cũng được nếm mùi báo ứng.

Ít nhất trong khoảng thời gian từ khi tái ngộ đến giờ, Triển Phi vì sai lầm của mình sáu năm trước mà tiếp nhận báo ứng, vĩnh viễn vượt xa Quý Ngật Lăng.

Nhìn thật sâu vào đôi mắt màu xám tro không phản chiếu ánh sáng, Quý Ngật Lăng không nói gì, chỉ chậm rãi cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn, không tiến vào cũng không ngừng lại, tựa như chuồn chuồn lướt trên mặt nước.

Buông tay ra, Triển Phi mỉm cười nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Giấc ngủ bù ban này căn bản không sâu, luôn lo lắng đề phòng, nên khi vừa thanh tỉnh, phát hiện ngoài đại sảnh quá mức yên lặng, hắn vì lo sợ Quý Ngật Lăng đột ngột rời đi mà lao ra khỏi phòng.

Cẩn thận nhét lại góc chăn cho Triển Phi, Quý Ngật Lăng ngắm gương mặt gầy gầy mệt mỏi của hắn, bắt giác vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve. Nét ương ngạnh trước đây đã chậm rãi bị năm tháng xóa bỏ. Tuy vẫn có lúc tức giận phẫn nộ. Khi hai người đối mặt, vẫn không tự kiềm chế mà hươ tay mùa xuân với cậu. Nhưng không thể phủ nhận, Triển Phi đã mất đi vẻ táo bạo ương ngạnh của năm đó, hắn đã không còn là tên con trai bất cần kia nữa.

Nếu không hôm nay, hắn sẽ bắt chấp đá cửa rời khỏi đây rồi.

Lặng lặng ngắm Triển Phi hồi lâu, Quý Ngật Lăng mới đứng lên thay một bộ quần áo rồi lái xe đến công ty. Tuy đã sắp hoàng hôn, nhưng công việc vẫn chưa hoàn thành, mặc kệ nói thế nào, chính mình cũng phải làm một tổng tài tấn chức tấn trách.

Danny quả nhiên vẫn còn trong công ty, bất quá đối với tin nhắn không được hồi đáp kia, y trái lại không có bất kỳ biểu hiện gì, vẫn như trước lễ độ lịch sự cảm báo cáo công tác đã được chuẩn bị đầu vào đầy giao cho Quý Ngật Lăng.

Yên lặng tiếp nhận tài liệu cần mình ký tên, Quý Ngật Lăng không nói gì, còn Danny sau khi kín đáo liếc mắt nhìn cậu một cái thì lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Mãi đến khi tiếng bước chân của Danny đã triệt để biến mất, Quý Ngật Lăng mới ngẩng đầu nhìn vào phiến cửa đóng kín.

Nên nói chuyện với y rõ ràng. Tình cảm của cậu đối với Danny vĩnh viễn không có khả năng biến thành tình yêu. Y cứ như vậy chờ cậu cả đời, cũng không đổi được một cái giá ngang hàng, nhưng điều đó, y so với cậu lại càng thông suốt hơn, hiện tại phải nói với y như thế nào đây? Không phải càng ra vẻ yếu ớt hơn sao?

Nhưng nếu không nói rõ, chính cậu lại càng có lỗi.

Ném toàn bộ suy nghĩ rắc rối ra sau đầu, Quý Ngật Lăng bưng tách cà phê nhẹ nhấp một ngụm, bắt đầu xem tài liệu.

Buổi tối về nhà, Triển Phi đã rời đi, không biết hắn đi đâu, Quý Ngật Lăng cảm thấy không nhất thiết phải tìm hắn. Dù sao đều là những người trưởng thành, muốn đi đâu cũng không cần phải xin phép. Cởi quần áo, đi vào phòng tắm tẩy rửa đơn giản, sau khi bước ra, tinh thần ngoài ý muốn tốt hơn rất nhiều. Không biết hôm nay có phải uống nhiều cà phê, hay hút quá nhiều thuốc, hoặc do bởi được sáng khoái phát tiết một hồi, giúp cả thân thể lẫn tinh thần phần chấn hơn chút ít.

Mở máy tính lên mạng. Tin tức du lịch, tài chính, kinh tế vẫn như trước, nhưng thời gian trôi qua, đọc càng nhiều, đầu mày Quý Ngật Lăng nhũu lại càng chặt, khi đọc đến tin cuối cùng, đôi lông mày xinh đẹp cơ hồ đã dính sát vào nhau.

Ngay sau đó cửa liền bị đẩy mở.

Triển Phi có chìa khóa nhà, trong thời gian ăn nhờ ở đậu, Quý Ngật Lăng mỗi lần nhìn thấy hắn với đôi mắt như con chó nhỏ ngồi xổm trước cửa mong đợi cậu đi làm về, rốt cuộc mềm lòng cấp cho hắn cái chìa khóa riêng.

Nheo mắt đóng trang web lại, Quý Ngật Lăng quay đầu nhìn Triển Phi đang tháo ca-vat, cuối cùng vẫn không hỏi gì, hắn chưa yếu đuối đến mức cần mình bảo hộ.

Tùy ý hàn huyên vài câu, hai người không ai nhắc lại sự kiện ban ngày. Bởi Triển Phi đã ngủ nguyên buổi trưa, hiện tại tự nhiên cũng không còn buồn ngủ nữa. Sau khi chào hỏi qua lại với Quý Ngật Lăng thì đi thẳng vào phòng.

Một cái thư phòng, một bàn công tác đã bị Quý Ngật Lăng chiếm mất, Triển Phi chỉ có thể làm việc trong phòng ngủ.

Vô luận quan hệ giữa hai người tốt như thế nào, đối với công việc trái lại cũng khá ăn ý, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ đối phương.

Quý Ngật Lăng cau mày, cuối cùng vẫn không an tâm, sau khi cơ hồ sưu tầm toàn bộ thông tin trên mạng, nhìn đồng hồ đã gần ba giờ, cậu xoa nhẹ tình minh huyết, uống một ngụm rượu brandy rồi tắt máy tính.

Trong phòng ngủ Triển Phi vẫn còn thức ngồi trên giường, đang ôm máy tính xách tay đánh chữ. Nhìn thấy Quý Ngật Lăng đi vào thì ngừng đầu cười với cậu một cái rồi tiếp tục cúi đầu gõ gõ.

Không biết hắn đang bận rộn làm gì, nhưng thứ đang đè nặng trong lòng khiến cậu căn bản không ngủ được, Quý Ngật Lăng trực tiếp leo lên giường, không trước sau rào đón mà áp sát lại nhìn văn bản hắn đang viết, mấy cái đạo đức kinh doanh gì đó tuyệt đối bị cậu vứt sạch.

Đó là một phần chương trình PPT[PowerPoint]dùng trong cuộc họp, nội dung vẫn là về công tác xử lý sự cố lần trước.

“Uy, Lăng, em đang nhìn trộm tài liệu cơ mật của công ty chúng tôi đó. . . .” Triển Phi nói giỡn một câu, nhưng không may có ý định che giấu, ngón tay vẫn linh hoạt tiếp tục đánh chữ.

Không biết vì sao, cậu đối với thái độ khinh miêu đậm tã này của Triển Phi thật rất bất mãn. Quý Ngật Lăng không muốn nhìn hắn nữa, trở mình xem thường, trực tiếp rút người chui vào ổ chăn, đưa lưng về phía Triển Phi, tỏ rõ thái độ không muốn cùng hắn nói chuyện.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, Triển Phi vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc gần như chôn sâu bên trong gối đầu.

Vài lần nghĩ muốn hất mớ móng vuốt đáng ghét kia ra, đến cuối cùng Quý Ngật Lăng vẫn không làm vậy, chỉ cắn răng, phát tiết sự khó chịu trong tâm.

Khốn khiếp, một kẻ sắp bị tống vào tù, cả công ty khó lòng giữ được, vì cái gì còn có thể ngồi đó cười đùa!? Hắn vì sao ở loại thời điểm này lại bay sang Anh?

Triển Phi, anh vốn không phải bị sao chổi rơi trúng đầu, sao mấy chuyện xui xẻo cứ hết cái này đến cái khác kéo tới, đã vậy cái sau lại nghiêm trọng hơn cái trước!

67. Chương 67

.

Triển Phi bề bộn nhiều việc. Thời điểm Quý Ngật Lăng rời giường hắn vẫn còn say ngủ. Buổi tối khi Quý Ngật Lăng đi ngủ thì hắn vẫn chưa trở về.

Một lần Quý Ngật Lăng có ý thức đợi hắn, mãi đến 4 giờ sáng mới thấy hắn kéo một thân mỗi mệt đi vào nhà. Đầu tiên hắn bắt ngờ vì người nào đó vẫn còn chưa ngủ, sau khi xiêu xiêu vẹo vẹo vào phòng tắm tẩy rửa thì mơ hồ nói, “Tôi ngủ trước.” liền trực tiếp bò lên giường, đầu cơ hồ chưa chạm gối đã ngủ như chết.

Giống như khí lực để nói thêm một câu cũng không có.

Vấn đề chất lượng sản phẩm kia nhìn như bình thường, nhưng ồn ào trong quốc nội lại phi thường lớn, với sự tham gia của giới truyền thông cộng thêm danh tiếng trong ngành điện tử của Triển thị, nháy mắt khiến đám phóng viên gần đây ăn không ngồi rồi hướng toàn bộ mũi nhọn về phía Triển Phi, nhưng hắn đâu phải là người dễ nắm bắt, liền âm thầm bị chụp cho cái mũ đang chạy án.

Đương nhiên Triển Phi cũng làm rất nhiều việc tích cực. Tích cực trả lời, trái lại còn chịu nhận trách nhiệm, thái độ tốt đẹp, thành tâm thành ý tiếp thu chỉ trích, không mấy may giáo biện. Vì thế khiến toàn bộ công kích gay gắt từ đám phóng viên nhất thời như đang đánh vào bị bông, một chút cảm giác cũng không có. Bất quá các đối thủ cạnh tranh sẽ không hảo tâm như vậy, nhìn thấy có thể vươn vòi chạm vào địa vị bá chủ của ngành điện tử, liền tích cực muốn lôi kẻ ngồi đang trên ngai vàng xuống.

Bởi vậy dù quan hệ xã hội bên ngoài làm khá tốt, cổ phiếu sản nghiệp điện tử của Triển thị vẫn rớt giá thảm hại, còn có người âm thầm muốn thu mua cổ phần của tập đoàn, biến toàn bộ sự kiện thành một cơn sóng ngầm dữ dội.

Trong giờ làm việc, Quý Ngật Lăng lại lên mạng xem tin tức đến gần người, dù Danny đứng ngay trước mặt cậu cũng không phát hiện, mãi đến khi một ly hồng trà được đặt vào tận tay, Quý Ngật Lăng mới từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, nhìn Danny nở nụ cười có chút miễn cưỡng.

“Nếu lo lắng như vậy, tại sao không thử hỏi dự định tiếp theo của anh ta là gì?” Bởi Triển thị, nói đúng hơn là Triển Phi, từ xưa đến nay là kiểu người thành thực, luôn ở trạng thái nắm quyền chủ động, khiến ngoại nhân không thể chạm đến ý nghĩ của hắn, cũng không dám mạo muội tiến công.

“Anh ta vẫn chưa đuổi đến mức cần tôi ra tay giúp đỡ.” Lần này không liên quan đến hợp tác làm ăn, thuần túy là chuyện tình nội bộ công ty Triển Phi, là người thuộc công ty khác, Quý Ngật Lăng không có nghĩa vụ hỗ trợ.

“Không phải hỗ trợ, nhưng ít ra sẽ giúp anh cảm thấy an tâm hơn.” Hôm nay Danny tựa hồ đặc biệt buồn bực, đứng một chỗ không định lý khai.

Quý Ngật Lãng có chút tò mò giương mắt nhìn Danny. Đôi mắt kia dưới bất kỳ tình huống nào cũng đều trực tiếp mà thẳng thắn, hiện đang thâm thúy nhìn lại cậu, biểu tình kiên quyết, về mặt y quả thật có chứa chút lo lắng.

Đúng vậy. Từ sau khi Triển Phi xảy ra chuyện, bản thân tuy không giúp được, nhưng cũng không thể hoàn toàn yên tâm nghỉ ngơi. So với việc đi xác định thật hư, Triển Phi đang cố gắng chiến đấu còn mệt mỏi hơn. Vì sao mình không dám xác định, là do sợ hãi hay lo lắng?

Dù vậy, Quý Ngật Lãng vẫn không giáp mặt hỏi thăm bất kỳ sự vụ nào của tập đoàn Triển thị.

Hắn có thể tự mình giải quyết mọi chuyện hoàn hảo, bởi vì hắn là Triển Phi.

Sau mỗi lần an ủi bản thân như vậy, vẫn không nhận được theo dõi tình hình phát triển bên ngoài. Tại sao đều lựa hướng bất lợi mà nhảy vào, càng ngày càng xa, muốn kéo cũng không kéo lại được.

“Elan, Triển Phi nhất định có suy nghĩ của riêng mình, anh không cần thay anh ta lo lắng.” Đại khái biểu tình mệt mỏi của cậu dường như quá mức rõ ràng, Danny lại bắt đầu đơn phương quan tâm, không cần hồi báo.

Đối với y mà nói, việc này đã sớm trở thành thói quen.

“Ừ.” Gật đầu, Quý Ngật Lãng đóng trang tin tức lại, đầu cơ hồ cũng không nâng lên, nói thẳng với y, “Dan, buổi tối ngày mai có rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với cậu.”

“Tôi không có chuyện gì để nói với anh cả.” Không ngờ Danny lại nhanh chóng đáp trả, dường như y đã sớm đoán được Quý Ngật Lãng muốn nói về vấn đề gì.

Quý Ngật Lãng hầu như chưa từng bị Danny cự tuyệt, cậu hơi nhíu mày ngắc đầu, bắt gặp biểu tình mong đợi của Danny hướng về phía mình, cảm thấy hơi thở có phần áp bách.

“Dan.”

“Elan, tôi biết anh muốn nói gì, bất quá tôi không muốn nghe.” Y vẫn như trước vô tư thẳng thắn, sự cố chấp của Danny cùng vẻ ngoài mềm yếu của y thật không giống nhau chút nào.

“.” Quý Ngật Lãng tuy không lên tiếng, nhưng đôi mắt lại chất chứa nhiều lời muốn nói, như thể cậu muốn thông qua ánh mắt để truyền một thông điệp nào đó đến y, khiến Danny có chút chịu không nổi.

“Không quan hệ, chỉ cần anh và anh ta vui vẻ cùng một chỗ, tôi sẽ chúc phúc cho hai người, chỉ xin đừng cướp đi quyền được ở lại bên cạnh anh của tôi, tôi sẽ không làm gì cả.”

“Dù tôi không ở cùng anh ta, tôi cũng sẽ không.”

“Elan, anh gần đây ngủ có ngon không, tôi nấu một ít thuốc trợ giấc, buổi tối anh lấy uống đi.”

“Tôi không uống, cậu trước tiên đi ra ngoài đi.” Thu hồi ánh nhìn, Quý Ngật Lãng đơn giản không có ý muốn cùng y tiếp tục nói chuyện. Danny cho tới giờ chính là người thông minh, nếu y không muốn nghe, Quý Ngật Lãng cũng không muốn nói gì với y nữa.

Sắc mặt Danny trong nháy mắt lạnh đi mấy phần, y không phải không phát hiện Quý Ngật Lãng đang khó xử, trên gương mặt thoáng lộ ra biểu tình thương tâm, nhưng vô luận biểu tình kia khiến người đau lòng bao nhiêu, Quý Ngật Lãng cũng không nhìn y, lại càng không cho phép bản thân nhìn thấy y.

Thời điểm rời khỏi văn phòng, Danny hơi mỉm cười tự cổ vũ chính mình. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, tính tình của Quý Ngật Lãng cho đến bây giờ không hề tốt như vẻ bề ngoài, bốn năm nay bản thân y đã sớm quen rồi. Cậu muốn y rời đi cũng không phải một lần.

Quý Ngật Lãng vốn muốn nói chuyện thẳng thắn với Danny, lại không đủ nhẫn nại, cậu không thể để tình trạng này kéo dài, làm sao cậu có thể tiếp tục nhận không lòng tốt của y được nữa?

Buổi chiều, vô luận là báo cáo công tác hay họp bàn công việc, Quý Ngật Lãng đều phớt lờ Danny, ngoại trừ những lúc cần trao đổi một số việc công, cậu thủy chung không nói thêm với y lời nào.

Quý Ngật Lăng hy vọng Danny có thể nhận thức rõ sự thật. Danny không phải là người của cậu, y cũng không có nghĩa vụ làm bất cứ việc gì cho cậu. Mặc kệ cậu và Triển Phi có thể cùng nhau đi đến cuối con đường hay không, cũng không liên quan đến Danny. Y cần có cuộc sống của riêng mình, chứ không phải đi giúp người khác xây dựng cuộc đời của họ.

Bản thân cậu trước kia, tập thành thói quen do dự thiếu quyết đoán, ích kỷ che giấu chính mình.

Nhưng Danny trước sau như một khẳng định cố chấp. Hai người vốn có mối quan hệ thập phần khăng khít, lúc này lại như đang có chiến tranh lạnh, cả văn phòng dày đặc mây đen, hại kẻ khác không dám nhiều lời, cuộc họp nhanh chóng kết thúc, mọi người lập tức quay về chỗ ngồi, công tác so với bình thường càng chăm chỉ hơn.

Ngay khi Quý Ngật Lăng đang chuẩn bị bắt tay vào làm bản kế hoạch, Danny đem bữa tối do chính y nấu đến cho cậu, đều là mấy món Quý Ngật Lăng thích, y biết cậu đêm nay tăng ca, khẳng định sẽ lười ra ngoài dùng cơm, nên trước đó đã chuẩn bị cẩn thận.

Nhìn người vừa đặt đồ xuống bàn liền rời đi, Quý Ngật Lăng không chạm vào thức ăn vẫn còn đang nóng hổi, trong lòng dâng lên một cảm giác phiền muộn mơ hồ.

Nhân lúc này chuông điện thoại lại vang lên, nhìn thông báo trên màn hình, Quý Ngật Lăng dứt khoát tiếp máy.

“Lăng, rốt cuộc tôi cũng đã xử lý hoàn hảo, hiện tại em có rảnh không? Muốn mời em cùng đi ăn tối. Đang đói muốn chết đây.” Âm thanh Triển Phi tràn ngập vui sướng, tựa hồ như vừa giải quyết xong một chuyện phiền toái.

Lần nữa nhìn tới bữa tối Danny cố ý mang đến cho mình, Quý Ngật Lăng đáp, “Được, anh đang ở đâu?”

“Văn phòng của tôi, chính là chỗ lần trước tôi đưa em đến xem qua đấy, còn nhớ không?”

Quý Ngật Lăng nhíu mày. Không phải không nhớ văn phòng kia ở đâu, mà là tuyệt đối quên mất công ty của Triển Phi ở nơi này còn có một chi nhánh. Cậu nhớ rõ thời điểm nhìn thấy văn phòng kia, lúc ấy vẫn còn đang được trùng tu, sau đó liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, vốn tưởng Triển Phi đã gác lại việc sửa chữa, không ngờ mới một tháng, văn phòng đã có thể đưa vào sử dụng?

Cho đến giờ, Triển Phi chưa từng trì hoãn tiến độ thi công sao?

“Ừ, tôi vẫn còn nhớ, lát nữa sẽ lái xe qua chỗ anh.”

68. Chương 68

.

Thời điểm Quý Ngật Lăng rời công ty, cậu không nhìn thấy Danny. Bất quá nếu y phát hiện bữa tối vẫn còn nằm nguyên trên bàn trong văn phòng, chắc chắn sẽ đau lòng, nhưng y có thể vì vậy mà từ bỏ hay không? Nói thật, Quý Ngật Lăng cảm thấy khả năng việc đó xảy ra cực kỳ nhỏ.

Có lẽ chính Danny cũng cho rằng, quan hệ giữa cậu và Triển Phi chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, không phải kiểu tình cảm thiên trường địa cửu, mà y, vĩnh viễn chính là người cuối cùng đứng lại bên cạnh cậu.

Luân Đôn gần đây đã vào mùa mưa, cả thành phố mờ mịt hơi nước, Quý Ngật Lăng đánh tay lái, cho xe chạy dưới cơn mưa phùn.

Khi đến công ty Triển Phi, hẳn không đứng dưới lầu chờ cậu mà gọi điện thoại, báo còn chút việc vặt chưa xử lý xong, nói cậu lên lầu đợi hẳn.

Dừng xe, Quý Ngật Lăng dựa theo trí nhớ lên tầng 29, khoảng khắc cửa thang máy vừa mở ra, cảnh tượng trước mắt khiến cậu cực kỳ sửng sốt.

Biết nơi này ít nhất cũng sẽ có bộ dáng văn phòng làm việc, nhưng không ngờ, đồ dùng nội thất đã được trang bị đầy đủ, không gian được nâng cấp rộng rãi, không khí thông thoáng khoáng đạt. Không những vậy, nhân viên ở đây cũng không ít, tuy chưa đến năm mươi, nhưng tối thiểu cũng khoảng ba mươi người.

Triển Phi từ bao giờ đã chuyển họ sang đây? Bị liên tiếp nhiều sự kiện đả kích như vậy, hắn vẫn còn dư thừa sức lực bận tâm đến công ty con này sao?

Nhờ vào chỉ dẫn, Quý Ngật Lăng đi đến văn phòng của Triển Phi. Đó là một phòng làm việc bằng kính trong suốt, từ trong có thể ngắm toàn bộ khung cảnh bên ngoài, mà từ bên ngoài cũng có thể nhìn thấy nhất cử nhất động ở trong phòng.

Thời điểm nhìn thấy Quý Ngật Lăng đẩy cửa tiến vào, Triển Phi còn đang gọi điện thoại, ra hiệu ý bảo cậu đợi hắn ít phút, rồi tiếp tục cuộc gọi.

Quý Ngật Lăng thăm đánh giá căn phòng làm việc không quá lớn này. Cơ sở thiết bị đều được lắp đặt đầy đủ, không thiếu món nào. Nhưng phong thái quả thật không thể sánh bằng văn phòng của Triển Phi tại Thượng Hải. Không có sofa, không có phòng nghỉ độc lập, quầy rượu cũng được thay thế bằng một chiếc tủ lạnh.

Bất đắc dĩ, Quý Ngật Lăng chỉ có thể ngồi xuống cái ghế đối diện Triển Phi, đợi hắn nói chuyện điện thoại.

Không phải cậu cố ý muốn nghe lén nội dung cuộc gọi, nhưng không gian nơi này thật sự rất nhỏ, lại không có chuyện gì khác để làm, Quý Ngật Lăng cũng không phải bị điếc, mà bình thường giọng nói chuyện của Triển Phi cũng khá lớn, cậu tự nhiên sẽ nghe được toàn bộ cuộc trò chuyện.

Nhờ vậy cậu biết việc cổ phiếu ngành điện tử của Triển thị bị người âm thầm thu mua đã hoàn toàn mất khỏi tầm khống chế, hơn nữa đối phương đã chiếm được 40% cổ phần, trong khi những cổ đông lớn và công nhân cũng đang liên tục bán tháo số cổ phiếu trong tay. Nói cách khác, dựa theo xu thế hiện tại, rất có khả năng không tới nửa năm, vị trí chủ tịch sẽ được đổi chủ.

Triển Phi cũng không quá kích động, chẳng qua sắc mặt nhìn không được tốt lắm, khuyên nhủ người bên kia giữ bình tĩnh chờ nóng vội, không cần phải gây áp lực với các cổ đông. Trước tiên đối với dư luận bên ngoài, giải quyết ổn thỏa vấn đề chất lượng sản phẩm, sau đó mới có thể ở bên trong tiến hành bắt quỷ.

Kỳ thật nói trong nội bộ có quỷ cũng không chính xác, tóm lại, trước hết phải xử lý sạch sẽ vấn đề đối ngoại. Trên tay Triển Phi hiện còn 43% cổ phần, nói cách khác, dù công ty bị đổi chủ, Triển Phi vẫn là đại cổ đông. Lại càng không đề cập đến, người bên phe Triển Phi chiếm không ít cổ phần, muốn kéo hắn xuống cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Sở dĩ lần này không thể khống chế được việc cổ phiếu bị bán tháo ra thị trường, bởi ngành điện tử vốn là sản nghiệp thành công đầu tiên của Triển thị, các nhân vật cao cấp trong hội đồng, phần lớn là hậu bối của những kẻ đã theo ông nội Triển Phi khởi nghiệp, nhiều ít có chút hủ bại thối nát, Triển Phi vì e ngại thể diện của ông nên không thể thẳng tay khai trừ. Có lẽ anh rất tích cực phấn đấu hay có máu kinh doanh, nhưng không có nghĩa anh sẽ thành công, tác dụng của những kẻ đó thật sự không nhiều, đối với quyền mua bán cổ phiếu cũng không chấp hành, dưới tình huống mấy lời tiên đoán bậy bạ ngày càng trầm trọng, ai dám nói bọn họ sẽ không bán tháo để kiếm chút lợi ích hay không?

Cúp điện thoại, Triển Phi theo thói quen nhắm mắt lại, ấn tay lên tĩnh mạch đang co giật hai bên thái dương, tựa hồ như muốn áp chế cơn đau đầu. Khi mở mắt ra, vẻ mờ mịt ban nãy đã hóa vào hư không. Khóe miệng hơi nhếch lên, Triển Phi cười nói với người ngồi đối diện, “Thật xin lỗi đã bắt em chờ lâu, tối nay muốn ăn gì?”

“Anh đang làm cái gì vậy?” Tâm tình của Quý Ngật Lăng lại không được tốt như hắn. Cậu cau mày nhìn Triển Phi, toàn bộ lo lắng tích tụ mấy hôm nay đã chuyển thành cơn nóng giận phóng hết ra bên ngoài.

Đúng vậy, vốn cho rằng Triển Phi có thể tự xử lý, nhưng tình hình lại càng lúc càng nghiêm trọng.

“Như em đã biết rồi đấy.” Triển Phi nhún vai, vẫn là bộ dáng không sao cả như trước.

“Ai đã giở trò quỷ?” Ngay từ đầu cậu cho rằng đó là vấn đề chất lượng sản phẩm bình thường, bất quá dưới tình huống biến hóa như hiện tại, không khỏi làm người ta hoài nghi, hết thấy hành động này, đều là vì muốn thu mua cổ phiếu của Triển thị thôi sao? Khi quan hệ lợi ích nhân quả trở nên rõ ràng, không thể không suy xét xem vấn đề nhân quả đã thay đổi trước đó hay chưa.

Không trả lời câu hỏi của Quý Ngật Lăng, Triển Phi lấy ra một gói thuốc đưa cho Quý Ngật Lăng một điều nhưng đối phương không tiếp nhận, hắn cũng không nói gì, tự mình châm thuốc hút một hơi thật sâu.

Quý Ngật Lăng không vội, nhìn cái dạng này, Triển Phi hơn phân nửa biết kẻ hạ độc thủ sau màn là ai. Nhưng người có thể khiến hắn khó mở miệng. thật sự không nhiều lắm.

“Cao Hiểu Mẫn.”

Bất quá khi nghe đến ba chữ này, Quý Ngật Lăng vẫn không khỏi giật mình.

“Cô ấy cho tới bây giờ không phải là một người phụ nữ bình thường, lúc trước chọn cô ấy làm đối tượng kết hôn, cân nhắc về sự nghiệp, cũng trợ giúp không ít. Dã tâm cô ấy không lớn, nhưng lần này. ra tay rất kiên quyết.”

Hơn nữa còn có đám lão thành dứt khoát bán tổng cổ phiếu, nhưng nhìn theo phương diện này mà nói, cũng không phải biểu hiện muốn đổi nghịch với Triển thị. Cho dù cắt đứt quan hệ cha con, cũng không thể gạt bỏ được sự thật Triển Thiên Khung là hậu duệ của Triển gia, vì vậy nếu số cổ phần chiếm được rơi vào tay Triển Thiên Khung, ít nhất về mặt luân lý, Cao Hiểu Mẫn cũng xem như thỏa lòng thỏa dạ.

Yêu người dễ rồi sinh hận. kỳ thật không dễ dàng, nếu không phải bị đối phương dồn đến quá mức cực hạn thì không có khả năng biến từ yêu thành hận được.

Mà trong sự kiện lần này, việc Triển Phi hết lần này đến lần khác nương tay, cũng đã có đáp án phù hợp. Suy cho cùng vì thẹn với người, khiến Triển Phi về sau không muốn tiếp tục thương tổn đứa trẻ, hắn sao có thể làm ra hành động cạn tài ráo máng với con mình được.

Quý Ngật Lăng cầm gói thuốc Triển Phi để ở trên bàn rút ra một điều đặt lên môi, đúng lúc đang lục tìm bật lửa, liền bị Triển Phi đột nhiên áp sát lại dọa giật mình. Nhưng Triển Phi chỉ ngậm điều thuốc đang cháy của mình châm lửa giùm cậu.

Đầu tựa vào thật gần, hơi thở của hắn phả thẳng lên mặt Quý Ngật Lăng, hòa cùng mùi thuốc lá quen thuộc khiến điều thuốc trên môi cậu có chút run rẩy, không dễ châm lửa. Triển Phi ngược lại cũng không gấp, vẫn duy trì tư thế vươn người lên phía trước, cho đến khi đầu thuốc bắt lửa thì thôi.

Mãi đến lúc hút vào một hơi thật sâu, Quý Ngật Lăng mới thở dài, chuyện này cậu không có quyền lên tiếng, một chút cũng không.

“Vậy anh còn ở đây làm gì? Hiện tại không phải là thời điểm mấu chốt nhất sao? Không gặp mặt nói chuyện với hội đồng quản trị càng làm cổ đông không yên tâm, càng mất thêm uy tín.” Bất kể thế nào, mị lực riêng của Triển Phi vẫn có thể giúp ổn định lòng người.

Hai điều thuốc cùng cháy một lúc khiến văn phòng không lớn lắm mờ mờ sương khói. Giữa làn khói thuốc uốn lượn, gương mặt Triển Phi dường như có vẻ không chân thật, hắn cong cong khóe môi, bộ dáng vừa lưu manh lại có phần lười nhác bất cần.

“Lăng, em cho rằng tôi còn có gan rời bỏ em sao?”

69. Chương 69

.

Không tung hứng với câu trách cứ có ý trêu chọc kia của Triển Phi, Quý Ngật Lăng dẫn hắn đến một nhà hàng Trung Hoa không tẻ, gọi vài món đồ xào bình dân không quá đắt tiền, bắt quá thức ăn mang hương vị truyền thống chuẩn mực làm hai người ăn rất vui vẻ. Đường nhiên, nguyên bản tâm tình của người nào đó vốn đã rất tốt rồi.

Không uống vang đỏ mà gọi vài chai bia. Từ đầu chí cuối Triển Phi vừa ăn vừa nói không ngừng, một miệng lớn thức ăn, cảm thán bình thường ở nhà chưa chắc đã ăn được rau xào, thịt xào rau củ như thế này, v.v...

Cuộc đối thoại không có nội dung, chỉ ngẫu nhiên tán dóc vài ba chuyện phiếm.

Quý Ngật Lăng là người ngoài, lại cảm thấy lo ngại thay hắn. Nguyên một công ty trọng yếu do ông cha để lại sắp bị người đoạt mất, vậy mà hắn không thêm quan tâm, cứ mặc kệ sự tình phát triển, đáng điệu vô tư vô lo, một cái công ty thì đã sao, chờ ta rước được lão bà về thì hãy bàn tiếp. Ha ha, Quý Ngật Lăng thật lòng sợ hãi thủ đoạn này của Triển Phi, cho dù chấp tay dâng tặng cả công ty cũng không sao, tôi chỉ muốn em vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình.

Nói chuyện buồn nôn cùng thái độ làm việc thiếu trách nhiệm của Triển Phi khiến Quý Ngật Lăng cảm thấy chán ghét. Dĩ nhiên Triển Phi không hề nói như vậy, tất cả chỉ đơn thuần là trí tưởng tượng của Quý Ngật Lăng, mặc dù sự tưởng tượng này nghĩ thế nào cũng có khả năng trở thành hiện thật.

Địa vị của mình trong lòng Triển Phi, không nên được đặt cùng một chỗ với công ty hay sự nghiệp của hắn.

Triển Phi có lẽ thật sự rất đói bụng. hoặc tâm tình của hắn đang rất tốt, không bao lâu đã càn quét sạch sẽ một bàn đồ ăn, sau đó cười hỏi Quý Ngật Lăng, có muốn ra ngoài dạo phố ngắm cảnh đêm hay không.

Đảo mắt xem thường, Quý Ngật Lăng nhìn màn đêm u ám bên ngoài cửa sổ, rất cuộc cảnh đêm này là người ngắm cảnh hay cảnh nhìn người đây.

“Nếu không, thì nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút.” Khi Triển Phi nói những lời này, vẻ mặt trông như một tên trộm đáng khinh, tuy hắn đang mỉm cười nhưng nhìn thế nào cũng dễ dàng liên hệ đến hai chữ *** đang. Ánh mắt vừa có ý dụ hoặc, lại sáng ngời, không một chút che giấu.

Nhìn Triển Phi ra sức quyến rũ dụ dỗ mình, Quý Ngật Lăng không thể khống chế mà cười nhạo hắn. Thật rất khó tưởng tượng Triển Phi lại có được vẻ mặt chờ mong như vậy, là đang mong bị người áp dưới thân sao? Đừng nói Quý Ngật Lăng kiến thức nông cạn, bất quá cậu chưa từng biết có kẻ nào đầu tiên hại người khác thân tàn ma dại sau đó lại dụ dỗ đối phương đè lại mình.

Mà kẻ đó cố ý lại là Triển Phi, điều này càng khiến người ta không nhịn được muốn cười lớn. Quý Ngật Lăng nhớ lại lần đầu tiên trong phòng bệnh ở Quảng Châu, lúc ấy hắn có loại biểu tình không thể tin được, bộ dáng trợn mắt muốn rớt tròng, không ngờ hiện tại đã hoàn toàn trở nên quen thuộc rồi.

Đối với nụ cười chế giễu của Quý Ngật Lăng, Triển Phi cũng không tỏ vẻ bị cậu chọc giận, chỉ bất đắc dĩ nhún vai, uống một hớp bia, mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là một mảnh mông lung mờ mịt, quả nhiên không có bất kỳ cảnh đẹp nào để ngắm cả.

“Kỳ thật ở trên hay ở dưới không quan trọng, chỉ cần có thể cùng em chặt chẽ kết hợp, gắt gao ôm nhau, trở thành người duy nhất trong lòng em, như thế nào cũng cảm thấy hạnh phúc.”

“Khụ khụ ” Quý Ngật Lăng đang uống bia, nước bia trực tiếp chảy thẳng lên khí quản làm cậu sặc sụa, cong người ho khan dữ dội.

Từ hôm ở trong phòng tắm, sau khi nói ra ba chữ kia, tình cảm vốn dĩ trần trụi của Triển Phi bắt đầu được diễn tả từ ngôn ngữ cơ thể rồi thăng tiến lên thành ngôn ngữ văn học, mấy lời mật ngọt chết ruồi dễ dàng thoát ra từ miệng hắn, mỗi lần như vậy đều có thể tươi sống giết chết Quý Ngật Lăng.

Biết lời hắn nói là thật lòng thật dạ, nhưng đây là tình yêu giữa hai người đàn ông, anh có nhất thiết phải nói trắng trợn ra như vậy không? Triển Phi không biết xấu hổ nhưng Quý Ngật Lăng vẫn cảm thấy mất mặt.

Cười cười, Triển Phi không nói gì, chỉ ôn nhu nhìn Quý Ngật Lăng không biết là do ho khan, hay do nguyên nhân nào khác mà đỏ mặt, hắn nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu.

Sau khi về đến nhà, khoảng khắc cửa phòng ngủ vừa đóng lại, cả hai người có chút mất kiểm soát giữ chặt cổ đối phương, bắt đầu kích động hôn môi, dường như trong nháy mắt nhìn thấy người kia thì cảm giác hứng tình đã triệt để bị khơi mào, khẩn cấp muốn đem phản ứng thân thể của mình truyền sang cho đối phương.

Cả hai người đều vô cùng kích động, đồng thời cũng rất phấn khích, cảm xúc lẫn cơ thể đều nhanh chóng bước vào trạng thái tốt nhất. Cũng may loại động tác kịch liệt này không phải không khống chế được, thời điểm ngã xuống giường, áo còng lúc bị xé rách, quần sớm đã biến mất. Đưa tay sờ soạng tìm kiếm bao và dịch bôi trơn bên dưới gối nằm. Quý Ngật Lăng theo quán tính xâm lược da thịt thuộc về chính mình, từng

tắc từng tắc liếm mát, làn da màu lúa mạch co giãn hoàn toàn không có dấu vết tuổi tác, vẫn như trước kiện mỹ, tràn ngập dụ hoặc.

Vì được bôi trơn đầy đủ, lúc tiến vào cũng không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, Triển Phi cơ hồ mở rộng thân thể, hoan nghênh sự sáp nhập của Quý Ngật Lăng. Ngay sau đó cậu bắt đầu chuyển động ma sát, từ tốn thông thả. Nhưng động tác cùng nhịp tim chậm chạp duy trì không được bao lâu, cả hai người không thể nhẫn nại được nữa, biên độ co rút trở nên kịch liệt.

Nụ hôn nồng nhiệt theo tần suất hoạt động của hạ thân dây dưa kéo dài, thẳng đến khi đạt đến cao trào hết lần này đến lần khác.

Làm liên tục ba lượt, thời gian nghỉ giữa các lượt cũng không lâu, trừ bỏ lần đầu tiên xem như còn tuân theo trình tự quy tắc, nhưng hai lượt sau đó, một lần làm trong khi tẩy rửa, lần còn lại là sau khi tắm xong quay về giường chuẩn bị đi ngủ, mỗi lần chỉ tạm nghỉ vài phút, bởi vậy sau khi vất vả đạt đến cao trào lần thứ ba, khí lực của cả hai đều đã cạn sạch, Quý Ngật Lăng cứ như vậy ngã nhào lên người Triển Phi không nhúc nhích.

Không biết nằm như vậy được bao lâu, lúc Triển Phi phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, cả người tê dại mất cảm giác, Quý Ngật Lăng mới không tình nguyện di chuyển một chút, nghiêng người nằm xuống bên cạnh hắn. Con mẹ nó, liên tiếp bắn ra ba phát, thật đúng là sức cùng lực kiệt, ít nhất tối hôm nay không động dậy nổi nữa.

Triển Phi mỉm cười ngắm Quý Ngật Lăng, nét mặt cậu vô cùng thỏa mãn nhưng nhuộm vẻ mệt mỏi, tựa như sức lực cả cơ thể đã bị vắt kiệt. Hắn nhẹ nhàng hôn lên mũi cậu một cái rồi đứng dậy đi vào phòng tắm. Lần đầu tiên có dùng bao, nhưng hai lần tiếp theo lại không động đến, mang bao cũng là một loại thuận tiện, không hoàn toàn chỉ vì lý do an toàn. Ít nhất cậu ta làm xong có thể ngay lập tức lăn ra ngủ, còn mình phải tẩy rửa sạch sẽ mới ngủ được.

Tắm xong, Triển Phi chậm rãi chui vào ổ chăn, kéo Quý Ngật Lăng đang ngủ say ôm vào lòng rồi nhẹ nhàng nhắm hai mắt.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên, cả Triển Phi lẫn Quý Ngật Lăng đều không phát hiện, chỉ sau khi mở mắt, trong phòng tối đen như mực, Triển Phi không suy nghĩ mà thuận tay cầm lấy di động, duy trì tư thế ôm Quý Ngật Lăng, tiếp điện thoại.

“Triển Phi, Cao Hiểu Mẫn đã thu mua 48% cổ phần tập đoàn rồi.” Giọng nói của Bành Bằng xuyên qua điện thoại, trong không gian tĩnh lặng nghe thật vang dội, cả hai người bên này tự nhiên cũng nghe được toàn bộ nội dung.

Cảm giác buồn ngủ liền lặn mất tăm, Quý Ngật Lăng mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào đôi con ngươi màu xám trong suốt của người kia.

Bành Bằng cũng không phải đang chờ chỉ thị của Triển Phi, mà chỉ thuần túy muốn báo cho hắn một tiếng, nên sau khi nghe Triển Phi nhẹ giọng nói, “Biết rồi.”, liền cúp máy.

Trong phòng yên tĩnh quỷ dị, Quý Ngật Lăng gắt gao chăm chú nhìn Triển Phi, dưới ánh mắt bức bách gần như hung hăng của cậu, hắn có chút chần chừ. Cuối cùng Triển Phi chỉ có thể bỏ di động xuống, chuyển sang tư thế ngồi, siết người đang nằm trong lòng chặt thêm mấy phần, muốn dùng hành động này để che giấu sự lúng túng của mình.

“Ngủ tiếp đi, xin lỗi đã đánh thức em.” Triển Phi nói xong, vỗ vỗ lưng Quý Ngật Lăng giống như dỗ dành một đứa trẻ.

Bị gắt gao ôm cứng trong lòng, tầm mắt xuyên thấu của Quý Ngật Lăng cũng vì vậy bị ***g ngực kiện mĩ của Triển Phi ngăn lại, thấy hắn không mấy may có dấu hiệu muốn buông tay, cậu bắt đắc dĩ thở dài, cả cơ thể dần thả lỏng, thoải mái tựa vào người Triển Phi.

“Kẻ đứng sau lưng Cao Hiểu Mẫn.” Bị ôm cứng ngắt khiến thanh âm của Quý Ngật Lăng có vẻ rầu rĩ, nhưng cũng không đến mức nghe không được.

“” Không trả lời, Triển Phi chỉ dịu dàng thông thả vuốt ve tấm lưng trần của Quý Ngật Lăng.

“Kẻ đó là anh đúng không.” Quý Ngật Lăng nói xong lại thở dài, hơi hơi dùng sức thoát khỏi vòng kìm kẹp của Triển Phi, buộc hẳn phải nhìn thẳng vào mắt mình.

Mặc kệ Cao Hiểu Mẫn có bao nhiêu lợi hại, chưa nói đến việc cô ấy là một phụ nữ, nhưng trước hết là một người mẹ vừa mới chịu đả kích, suýt mất đứa con, vô luận là người thế nào, bất chấp vấn đề chất lượng sản phẩm lần này gây ra nhiều sức ép từ phía dư luận, cũng không thể có khả năng trong một khoảng thời gian ngắn đập đổ một tập đoàn hùng mạnh có thể lực trên sàn chứng khoán như vậy, lại càng chưa nói đến, ngành điện tử khổng lồ của nó đã có tuổi đời tròn 90 năm.

Kỳ thật cậu đã sớm hoài nghi, nhưng lại không có gì để chắc chắn, qua cú điện thoại ban nãy của Bành Bành, trong vòng mấy tiếng đồng hồ mà cái ghế chủ tịch đã đổi chủ, nghĩ thế nào cũng thật khó tin.

Đầu óc Triển Phi cũng không phải bị khiếm khuyết, sao lại có khả năng cho phép chuyện đó phát sinh. Dù đối với người kia có rất nhiều áy náy, hẳn cũng không thể mặc đối phương chiếm cứ hàng ổ của mình mà không phản kích. Hẳn có thể nương tay, có thể không đành lòng, nhưng sẽ đổi sang phương pháp nhẹ nhàng hơn để hạ cô ta.

Sự kiện lần này có rất nhiều mảnh ghép quá lạ, nhưng vẫn không cách nào đoán được, từ đầu đến cuối bất quá chỉ là một hồi kịch ‘biến cố lịch sử gia đình’ do Triển Phi tự biên tự diễn mà thôi.

Đã bị vạch trần, Triển Phi ngược lại vẫn rất thản nhiên, hẳn vốn không định lừa gạt Quý Ngật Lăng, chẳng qua nghĩ đây là chuyện riêng của gia đình mình, nên để bản thân tự giải quyết, làm sao có thể khiến người yêu thay mình lo lắng được.

Bật đèn đầu giường, Triển Phi cầm lấy bao thuốc lá, sau khi châm một điếu đặt lên môi Quý Ngật Lăng, thì tự châm một điếu khác cho mình.

“Rốt cuộc là anh đang làm gì vậy?” Nhớ đến mấy hôm trước vì người này lo lắng tâm thần không yên, Quý Ngật Lăng ít nhiều cũng cảm thấy có chút tức giận. Nếu sớm biết như vậy ngay sáng sớm đã túm cổ hẳn hỏi cho ra lẽ, xem như xong xuôi mọi chuyện.

Bất quá, cậu hoàn toàn không thể tưởng tượng trên đời lại có kẻ không tiếc tự hủy đi thanh danh công ty gia đình mình!?

“Không phải tôi đang làm gì, mà là ông già muốn làm cái gì!” Khác với Quý Thiên Hùng, Triển Sát không phải là một thương nhân chân chính, ít nhất tay chân không quá sạch sẽ, cũng đã từng nhúng máu. Nhưng ông ta là một người hiểu biết, một khi cảm thấy lông cánh của Triển Phi đã trở nên cứng cáp, có thể tự điều hành Triển thị, liền dễ dàng buông tay, ném toàn bộ sản nghiệp cho con trai rồi tự do tiêu dao khoái hoạt.

Bởi vậy khi Triển Phi 29 tuổi, đã toàn quyền tiếp nhận năm công ty con, không những vậy còn thành công vượt qua đợt khủng hoảng kinh tế một năm sau đó, sự nghiệp theo đà phát triển ngày càng rực rỡ.

Triển Sát từ giây phút giao lại gia nghiệp cho con trai, thì chưa từng hỏi đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến công ty, toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần vào một sở thích vĩ đại, khảo sát địa chất. Đừng hỏi vì sao một nhân vật hắc bạch như vậy lại yêu thích loại hình công việc kỳ lạ đó, Triển Sát lão nhân gia thật sự vô cùng hăng hái, trong suốt sáu năm đã đi qua rất nhiều địa phương, tiến hành rất nhiều cuộc khảo sát mạo hiểm, căn bản là long thần thấy đầu không thấy đuôi, ngay cả Triển Phi cũng không hoàn toàn nắm bắt được vị trí của ông ta.

Một người cha như vậy, ở thời điểm biết cháu trai sắp cùng con trai triệt để cắt đứt quan hệ, lập tức thực hiện một cuộc gọi quốc tế, đương nhiên ông ta không quản đây là một cuộc gọi đường dài, đi vào thẳng vấn đề, nói với Triển Phi, “Bản thân tự mình không sinh đẻ được, mà muốn sản nghiệp của Triển gia sau khi mình chết đi không ai kế thừa hay sao? Mau mau tìm đàn bà về đẻ cháu cho tao!”

Triển Phi cũng nói thẳng, “Đời này tôi sẽ không bao giờ đụng đến phụ nữ nữa.”

Tốt lắm, một câu đó tựa như lửa lan trên cỏ khô, luồng sóng điện vô hình từ đầu dây bên này đánh thẳng sang đầu bên kia.

Triển Sát nổi trận lôi đình. Con người ông ta vốn xấu tính, Triển Phi vẫn luôn hoài nghi, đến tột cùng người như vậy sao có thể quyết tâm đi làm một việc tinh tế tỉ mỉ như khảo sát địa chất? Ông già không bị mắc bệnh rối loạn nhân cách phân liệt đấy chứ? Nói về năm đó, Triển Sát mười mấy năm không quản chuyện con cái, tên của Triển Thiên Khung cũng không phải do ông đặt, thời điểm cháu trai ra đời, ông ta chỉ tùy ý gọi cho Triển Phi một cú điện thoại, chúc mừng hắn đã lên chức cha, lại trêu đùa nói hắn về sau sinh thêm một bé gái, nếu không cháu trai sẽ tủi thân linh ta linh tinh, mãi đến khi Triển Thiên Khung tròn một tuổi, ông già mới một thân rám nắng về nước lần đầu tiên bế tôn tử.

Lần này nổi giận, Triển Phi tự nhiên sẽ là đối tượng chịu trách nhiệm chủ yếu, kẻ nào đó có quan hệ với Triển Sát đã ngầm chuyển tin tức cho ông ta. Mặc kệ quá trình như thế nào, Triển thị nhất định phải do người Triển gia kế thừa, đồng thời phải luôn đứng vững trên thương trường, vĩnh viễn không bị đánh ngã.

Việc này cũng không khó, vô luận anh có sở thích gì, muốn đạt được mục tiêu nhân sinh nào, chỉ cần tìm được người kế nghiệp, những thứ khác đều phải gác sang một bên, sau đó muốn làm gì thì làm. Cho nên đối với mỗi một người Triển gia, chuyện chính yếu ngay khi tiếp nhận gia sản là không được phép để công ty xảy ra biến cố, sau khi đã phát triển vững chắc thì nhanh chóng bồi dưỡng thế hệ kế tiếp, sau đó tự do phóng khoáng, sống cuộc sống của riêng mình.

Nhờ hình thức kế thừa này, cũng không quá khó hiểu vì sao Triển thị có được sự nghiệp khổng lồ như vậy. Từ hắc đạo chuyển sang chính đạo, tên tuổi chậm rãi được tẩy trắng trên thương trường.

Đương nhiên, nếu muốn truy ngược về ngọn nguồn thật không dễ.

Quay lại với việc chính. Triển Sát sau khi nổi giận, đơn giản cho Triển Phi hai con đường, hoặc là sinh thêm một người thừa kế, hoặc tuyệt đối không cho phép cắt đứt quan hệ với Triển Thiên Khung, hướng chi Triển Thiên Khung còn muốn sửa họ!

Triển Phi cũng dứt khoát bác bỏ yêu sách của Triển Sát, ngược lại còn cho Triển Sát hai lựa chọn, hoặc ông già cha tự mình trở về dùng công nghệ cao sản xuất cho Triển thị một người thừa kế, tôi với tư cách là anh trai sẽ hỗ trợ nó một tay, còn không thì cha nên ngoan ngoãn đi làm khảo sát địa chất của cha đi, đừng tái can thiệp vào chuyện của Triển thị.

Quả nhiên là cha nào con nấy, một chữ cũng không thêm giả dối che đậy.

Thông qua điện thoại, Triển Phi có thể cảm nhận được sát khí của Triển Sát, chỉ hận không thể lập tức bóp nát điện thoại.

“Tốt lắm, oắt con mày dám ngạo mạn với tao! Nếu mày dám cắt đứt quan hệ cha con với Triển Thiên Khung, tao với mày cũng triệt để đoạn tuyệt! Lão tử tao tự mình trở về quản lý công ty!” Nói xong, Triển Sát dứt khoát cắt điện thoại.

Biết ông già nhà mình đã nói là làm, Triển Phi gần như ngay trong đêm cấp bách lên kế hoạch chiến tranh trực diện với cha hắn, chiến thắng vĩnh viễn là mục tiêu sống của người nhà họ Triển, chính là làm thế nào để cướp được lợi ích lớn nhất về cho mình.

“Nên anh tình kẻ để Cao Hiểu Mẫn chiếm được công ty, đợi phong ba qua đi sẽ đem công ty trả lại?” Nghe Triển Phi khái quát kể lại nội dung cuộc gọi của cha hắn qua một lượt, Quý Ngật Lăng sâu kín hỏi.

Trong cả chuỗi tự thuật này, Quý Ngật Lăng đối với việc Triển Phi từ chối sinh thêm con cảm thấy nghi hoặc, đây không phải là tính cách của hắn, hắn cũng không phải là kiểu người để ý mấy việc như vậy, sinh thêm con, cũng xem như cấp cho mọi người một cái công đạo, đây căn bản không phải là điều mâu thuẫn với nhân sinh quan của hắn, không những vậy, nếu có thêm con, rồi từ đó tuyển ra một người kế thừa cũng không khó.

Đây không phải là vấn đề đạo đức, mà thuần túy là một loại cân nhắc tiêu chuẩn, gây ồn ào trở mặt với Triển Sát là phương pháp dẫn đến kết quả tồi tệ nhất. Ông ta chỉ yêu cầu hắn sinh con trai, còn không phải là việc dễ hoàn thành nhất sao?

Dụi tắt tàn thuốc, Triển Phi cười ngầm Quý Ngật Lăng đang nhíu mày suy tư, nhẹ nhàng cảm hôn chóc một cái lên mũi cậu, lắc lắc đầu.

Suy nghĩ của em, thật không đúng chút nào.

70. Chương 70

Triển Phi từ đầu đến cuối không nghĩ sẽ yêu cầu Cao Hiểu Mẫn trả công ty lại cho mình, tuy rằng đã đoạn tuyệt quan hệ cha con, nhưng không thể phủ nhận dòng máu kia vẫn đang tồn tại. Hắn hầu như chắc chắn bản thân sẽ không tái giá, đương nhiên sẽ không có khả năng có thêm con, gia sản của Triển gia cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay Triển Thiên Khung.

Bởi vậy hành động lúc này của hắn, cũng chỉ là mượn chút mảnh lời.

Đây không phải là một ý tưởng lớn mật từ trên trời rơi xuống, mà là một kế hoạch hắn đã sớm muốn thực hiện từ lâu. Tại thời khắc Triển Phi chuyển tổng bộ công ty đồ chơi sang Anh, hết thấy kế hoạch đã ngầm được tiến hành trong bóng tối.

Thứ Triển Phi cần chính là một môi trường thích hợp để sống và làm việc ở nước Anh. Trước đó hắn đã thử bay đi bay về giữa hai nơi, mà phần lớn đều dùng cách điều hành từ xa, trừ phi có tình huống khẩn cấp mới phải quay về Thượng Hải. Sự thật đúng như Quý Ngật Lăng dự đoán, chỉ cần Triển Phi còn là chủ tịch tập đoàn, trách nhiệm kia vẫn phải do hắn gánh vác, có rất nhiều hội nghị yêu cầu hắn đại diện, một công ty đồ chơi nhỏ nhỏ quả thật không đáng kể, thời gian Triển Phi có thể ở Anh đã ít lại càng ít hơn.

Không thể phủ nhận, sau khi nhiều lần bay đi bay về giữa Thượng Hải và Luân Đôn, Triển Phi bắt đầu có chút sợ hãi. Cho dù chính mình vững tin bản thân có thể kiên trì, nhưng tính tình Quý Ngật Lăng hắn biết rất rõ, sự trở ngại này không cách nào khiến cậu tin nhiệm hắn, Triển Phi sẽ vĩnh viễn không giữ được người này.

Vì thế, nếu không làm gì đó để thay đổi sự thật, chính hắn sẽ không có biện pháp lưu lại bên cạnh cậu mà không ảnh hưởng đến sự nghiệp.

Triển Phi đánh một canh bạc, đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với Triển Thiên Khung, hiện tại hắn chỉ là chủ tịch trên danh nghĩa, mà Cao Hiểu Mẫn sớm đã mang Triển Thiên Khung đến một quốc gia xa xôi, lẫn vào trong biển người, cho dù có kẻ muốn động thủ với chủ nhân thật sự đằng sau công ty, căn bản sẽ tìm không thấy bóng dáng cô ấy.

Lúc trước Triển Phi có nói, đây là một sự lựa chọn, mà người lựa chọn không phải em cũng không phải tôi, chúng ta không có quyền thay Triển Thiên Khung tạo dựng tương lai cho nó. Nếu nó muốn tiếp nhận Triển thị cũng tốt, không nhận cũng tốt, em không thể thay nó lựa chọn, cho dù hôm nay nó có đổi họ, khi đến tuổi hợp pháp, nó vẫn có quyền kế thừa Triển thị, vì trong cơ thể nó đang chảy dòng máu của Triển gia.

Cao Hiểu Mẫn cuối cùng vẫn đáp ứng, nói sau này khi Triển Thiên Khung lớn lên sẽ kế lại toàn bộ thật hư câu chuyện, để nó tự chọn con đường cho riêng mình.

Dù nó muốn vĩnh viễn từ bỏ, phần sản nghiệp này vẫn sẽ là tài sản trong tay Cao Hiểu Mẫn, chỉ có thể giao cho con thừa tự là Triển Thiên Khung.

Sau khi thâm thúy nhìn Triển Phi một lúc, Cao Hiểu Mẫn vô cùng phóng khoáng rời đi.

Sau đó, đều là âm mưu do chính tay Triển Phi dựng lên, diễn vô cùng sinh động, thật thật giả giả, trừ bỏ thân tín tin cậy cho dù là nhân viên công ty cũng không hề hay biết, vẫn tưởng rằng Triển thị đang gặp phải đại nạn lớn nhất từ trước đến giờ.

Triển Phi mượn cơ hội này, đưa Cao Hiểu Mẫn trên danh nghĩa lên vị trí cao nhất, trong tay vẫn giữ thực quyền, ngoài ra còn tuyển vào một số lượng lớn người mới, tiến hành đại cải cách nội bộ, loại bỏ một số lão hủ bại, bởi vì chủ nhân mới của tập đoàn không còn là người kế thừa của Triển thị, nên về mặt tình cảm đã không còn tác dụng. Kể từ đó, không chỉ trong công ty có sự phát triển vượt bậc, mà đồng thời còn giúp Triển Phi cởi bỏ trói buộc, ít nhất trên lưng hắn không còn đeo cái gông của người đứng đầu tập đoàn muốn thoát cũng không được.

Sau khi trăm xong ngành điện tử, là sản nghiệp lớn nhất của tập đoàn, trừ bỏ công ty đồ chơi thì bốn ngành còn lại cũng sẽ dùng phương thức trên lần lượt giải quyết, biến Triễn Phi thành nhân vật phản diện duy nhất trong vở kịch này, ở quốc nội hẳn không thể tiếp tục trụ lại, nên chuyển sang thị trường nước ngoài.

Vốn cho rằng một đại biến cố như vậy, ít nhất chờ đến khi Triễn Phi chuẩn bị xuống tay chém công ty thứ hai, Triễn Sát mới phần nộ nhúng tay vào, không ngờ đúng thời điểm hấn cắt đứt quan hệ cha con với Triễn Thiên Khung ông già lại ra mặt, thật sự đã giúp ích cho Triễn Phi rất nhiều.

Triễn Sát muốn tự mình quản lý Triễn thị, không phải là khiến Triễn Phi càng vui vẻ hơn sao?

Trả lại toàn bộ năm công ty con của Triễn thị cho Triễn Sát, Triễn Phi vẫn là giám đốc của công ty đồ chơi. Dù sao đây chính là công ty do hấn tự thành lập, có thể xem là một sản nghiệp của Triễn thị, nhưng bắt đầu được hình thành từ đời hấn, Triễn Sát không có quyền thu hồi.

Lăng Lăng nghe Triễn Phi hí mắt cười giải thích như đang kể công, Quý Ngật Lăng từ đầu đến cuối đều nghiêm mặt lãnh đạm, chờ đến khi hấn nói xong, cậu mới dập tắt điều thuốc trong tay nói, “Triễn Phi, anh điên rồi.”

Không ngờ người kia lại thần nhiên thừa nhận, nhếch miệng để lộ hàm răng trắng, cười nói, “Đúng là điên thật, vì em có điên cũng đáng!”

“Anh.”

“Lăng, tôi không phải kẻ vô trách nhiệm! Mặc kệ công ty này dưới tay Cao Hiểu Mẫn, hay trở về tay ông già, tôi thật không muốn nó bị phá sản, về sau vẫn sẽ âm thầm giám sát, giúp công ty phát triển tốt hơn.” Biết Quý Ngật Lăng để ý chuyện gì, biểu tình của Triễn Phi cơ hồ trong nháy mắt liền thay đổi, vô cùng nghiêm túc nhìn cậu.

Điều hấn muốn chính là một sự tự do tuyệt đối, đủ tự do để có thể chi phối thời gian của chính mình, mà chức danh quan trọng kia mang đến cho hấn quá nhiều những buổi xã giao không thể từ chối, ngoài ra khoảng cách giữa Thượng Hải và Luân Đôn cũng không nhỏ, hấn vô pháp cam đoan có thể thường xuyên bay đi bay về, nếu không, chắc chắn sẽ bị giảm thọ.

“” Nhìn đôi mắt xám kia giống như đang tuyên thệ, Quý Ngật Lăng đột nhiên cảm thấy bị chấn động, mất đi năng lực bác bỏ, không thể nói được gì. Trong lòng như có gì đó đang dâng lên, đè ép khiến cậu không thể thở nổi, nhưng không hề khó chịu.

Triễn Phi thật sự nghiêm túc, hấn mua lại tầng lầu văn phòng kia hoàn toàn không phải vì vui đùa nhất thời, hấn quả thật muốn vĩnh viễn ở lại Luân Đôn, ở lại bên cạnh cậu.

Là một người không dễ động tâm, nhưng vào giây phút này, Quý Ngật Lăng đã bị cảm động, vì sự kiên trì, quyết tâm không tiếc phải đóng vai phản diện của người đàn ông này mà cảm động.

Hấn của sáu năm trước cuồng vọng, nhưng cũng sẽ không khuất phục trước sự thật, năm đó hấn không từ bất kỳ giá nào, hy sinh Quý Ngật Lăng, muốn trói cậu ở lại bên cạnh, nhưng cuối cùng bởi vì yêu mà tổn thương cậu nên buộc phải buông tay.

Hấn của sáu năm sau vẫn cuồng vọng như xưa, nhưng bởi vì đã trưởng thành mà hơn một lần chịu thỏa hiệp, đối mặt với một Quý Ngật Lăng vững như bàn thạch, chỉ có thể một lần rồi lại một lần lui ba bước, mãi đến khi hấn gần như bị hủy hoại hoàn toàn, vẫn muốn ở lại bên cạnh cậu.

Là thứ gì có thể khiến cho người đàn ông duy ngã độc tôn này lùi bước hết lần này đến lần khác, sớm đã lùi quá xa điểm mấu chốt của hấn, nhưng vẫn không mấy may hối hận? Quý Ngật Lăng biết, từ trước đến nay luôn luôn biết rất rõ, nhưng vẫn không chịu cho đối phương một đáp án chân chính.

Là bởi cậu sợ hãi sự thật tàn khốc, bởi cậu cho rằng mình nhìn thấu tương lai, nên Quý Ngật Lăng luôn bình tĩnh tự đưa ra quyết định tốt nhất cho hai người, khư khư cố chấp.

Mà hiện tại, tương lai đó đã bị Triễn Phi xoay chuyển, trở nên mờ lung mơ hồ, chung quy chỉ cảm thấy tương lai phía trước được một tầng ánh sáng xinh đẹp bao phủ, khiến Quý Ngật Lăng không nhìn thấy cũng không muốn nhìn thấy.

Kỳ thật, không thể quay ngược thời gian để thay đổi kết cục đã định, kết quả cuối cùng là gì?

Nhìn Quý Ngật Lăng im lặng không nói, Triển Phi đơn giản tắt đèn, một lần nữa ôm cậu vào lòng, đắp chăn nói, “Đi ngủ sớm một chút, mai còn đi làm.”

Thời gian trôi qua thật lâu, gian phòng yên tĩnh u tối, chỉ có âm thanh tích tách tích tách của kim đồng hồ treo tường, hai người đều biết người kia chưa ngủ, nhưng cũng không lên tiếng, cứ như vậy yên lặng nằm ôm nhau, cảm thụ nhịp tim của đối phương hòa cùng tiếng kim giây của đồng hồ.

“Triển Phi. Tôi chưa từng tin vào cảm tính.”

“Ừ.”

“Tôi nghĩ tôi sai rồi.”

“. Ngủ đi.”

“Cám ơn anh.”

“Ngu ngốc.”

“.”

“.”

“Phải rồi, em chuẩn bị làm thế nào để đối phó với Danny?” Đừng trách Quý Ngật Lăng xem Triển Phi là tên tiểu nhân nhỏ nhen, nếu như hắn đã quyết tâm ra quân ồ ạt triệt để giăng bẫy bắt cho bằng được cậu, hắn tuyệt đối sẽ không có khả năng mặc kệ sự tồn tại của Danny.

“. Nói thật, tôi vốn nghĩ em có thể tự mình xử lý tốt.” Nói đến Danny, Triển Phi vẫn thấy đau lòng, nhớ tới hành vi phản bội của Quý Ngật Lăng khi quay về Anh lần này, tâm hắn vẫn co rút một trận, “Vì sao em chỉ tàn nhẫn với tôi mà không tàn nhẫn được với kẻ khác?”

“Đừng chuyển đề tài.”

“Tôi không muốn thấy hắn đứng cạnh em cho dù thậm chí giữa hai người không có gì.”

“Tôi cũng muốn vậy. Nhưng cậu ấy.”

“Ngủ đi, trời sắp sáng rồi.” Nói xong cũng không quên thì thầm thêm một câu, “Vì sao ở loại thời điểm này lại nhắc đến tên kia chứ.”[Nói chung là ảnh đang tự chửi mình ngu đó]

Triển Phi hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này. Vì người nào đó vừa nổi máu ghen tuông mà phá mất bầu không khí lãng mạn, Quý Ngật Lăng chỉ còn cách giữ im lặng, ngoan ngoãn vươn tay ôm lấy Triển Phi, nhắm hai mắt lại.

Trong giấc ngủ朦胧 lung, vầng sáng trước mắt cậu chậm rãi lan tỏa, phía xa hiện lên một dải cầu vồng rực rỡ.

Không biết Triển Phi đã dùng phương thức gì nhưng sau đó vài ngày, Danny vẫn luôn trầm ổn lại có vẻ nóng nảy, tựa hồ như đang giãy giụa, khi thì đưa mắt hướng về phía Quý Ngật Lăng, khiến Quý Ngật Lăng nhìn không được có chút mềm lòng, nhưng vào lúc này cậu không thể chấp nhận thất bại trong gang tấc nên tiếp tục phớt lờ y, thẳng đến một hôm, Danny sáng sớm hẹn cậu ra ngoài.

Cho rằng y sẽ lật bài nói rõ ràng, nhưng rốt cuộc đó chỉ là một cuộc hẹn rất bình thường.

Từ lần đầu gặp mặt tại cửa hàng thức ăn nhanh, bốn năm đã trôi qua, đây là nơi lưu lại kỷ niệm của hai người. Nguyên một ngày, cả hai đi từ nơi này đến nơi khác. Danny đang một mình rơi vào những hồi ức xưa cũ, nên điều duy nhất Quý Ngật Lăng có thể làm là đi theo bên cạnh cho đến khi y hoàn toàn thỏa mãn thì thôi.

Gió đêm thổi mạnh, quét qua người y khiến người ta có ảo giác cơ thể gầy gầy đó sẽ lập tức bị gió cuốn bay mất. Đi bộ cả ngày làm Quý Ngật Lăng cảm thấy có chút mệt mỏi, đối với Danny vốn ít vận động thì không cần phải bàn đến.

Bốn năm trước, chính trên cầu cầu vượt này, Quý Ngật Lăng cuối cùng đáp lại sự theo đuổi của Danny, kỳ thật nói ‘đáp lại’ cũng không chuẩn xác, phải nói là không có biện pháp bị cuốn lấy, chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp. Nhưng tối hôm đó, Danny vừa run rẩy vừa kích động hôn cậu, trái tim đập như muốn nhảy khỏi ***g ngực.

“Elan, tôi phải đi rồi, là đến Thượng Hải quê hương của anh, chúc tôi may mắn sớm tìm được một người đẹp trai hơn anh đi.” Danny đối với Quý Ngật Lăng là nhất kiến trung tình, lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt phương Đông đẹp đẽ có chút u buồn đặc biệt của cậu, y đã không thể khắc chế mà rơi vào lưới tình.

Bỏ qua một bên tình yêu sâu nặng này, Danny tin rằng khi tới Thượng Hải, chỉ cần tìm thấy một người xuất sắc hơn Quý Ngật Lăng, một người có thể hấp dẫn ánh mắt của mình, thời gian càng lâu thì tình cảm càng hờ hững, mối tình này cũng sẽ trở nên phai nhạt.

“Ừ, cậu nhất định làm được!” Quý Ngật Lăng mỉm cười, vừa khách khí mà lại xa cách.

Sau khi chào hỏi chúc nhau vài câu, Quý Ngật Lăng là người rời đi đầu tiên. Cậu thẳng lưng bước về trước, không một lần quay đầu nhìn lại.

Yên lặng nhìn tấm lưng kia xa dần, Danny giơ tay lau sạch nước mắt vừa muốn tuôn ra. Điều đáng buồn nhất chính là, y đối với cậu rất hữu dụng nhưng không phải không thể thiếu. Có y, cậu quả thật thoải mái hơn rất nhiều, nhưng không có y, cậu cũng không phải không sống nổi.

Khi nhận ra tác dụng của mình đối với cậu, y đã không ngừng tự mê hoặc bản thân.

Đến tận cùng ai mới thật sự là kẻ tự lừa mình dối người?

Danny ra đi cũng thật tiêu sái, công việc được y bàn giao tỉ mỉ cẩn thận, nhà cũng được rao bán, xem ra y thật sự không muốn quay trở lại Luân Đôn.

Rất lâu sau đó, Quý Ngật Lăng vô cùng tò mò không biết đến tận cùng Triển Phi đã nói gì với Danny mà có thể khiến y không còn tiếp tục kiên trì nữa. Nhưng Triển Phi luôn cố ý lảng tránh, không cho Quý Ngật Lăng một đáp án chuẩn xác.

Bởi y có kiên trì cũng vô dụng, không thể nào bằng tôi được.

Biết hẳn nói cho có lệ, nhưng không thể không thừa nhận, lời hắn nói không sai.

Triển Phi đã hoàn toàn đến định cư và bắt đầu cuộc sống ở Anh. Quý Ngật Lăng vốn cho rằng tới khi thật sự sống chung, hai người sẽ xảy ra không ít xung đột. Dù sao với cá tính mạnh mẽ, ai cũng quá mức cường ngạnh không biết khiêm nhường. Nhưng lại ngoài ý muốn sau ba tháng, hết thấy đều vô cùng ấm áp, đồng thời cũng rất hòa hợp, chưa từng có một cuộc cãi vã nghiêm trọng nào.

Khi Quý Ngật Lăng hiểu kỳ thắc mắc chuyện đó với Triển Phi trong lúc hắn đang lần thứ n nấu cơm cho hai người.

“Ồn giếc, chúng ta thật vất vả mới đến được đây, làm sao có thể để một mâu thuẫn nho nhỏ làm hỏng tất cả được, đúng không?” Nói xong liền tiếp tục tập trung tinh thần đối phó với cái nồi thức ăn trên bếp.

Không sai, cuộc sống yên bình này rất khó có được, nên chúng ta tuyệt đối không cam tâm nhìn nó bị hủy hoại.

Một đạo lý đơn giản, vậy mà chính mình vẫn chưa thấu hiểu, sự chấp nhất của mình quả nhiên so với Triển Phi còn kém quá xa.

Nhẹ nhàng từ sau lưng ôm lấy Triển Phi đang nghiêm túc nấu ăn vào lòng, Quý Ngật Lăng tựa cằm lên vai hắn, hạnh phúc cười nói, “Cũng may, định mệnh để chúng ta gặp lại nhau một lần nữa.”

71. Chương 71: Pn1

.

Lần nữa gặp lại gã đàn ông kia là một chuyện ngoài ý muốn.

Khi Triển Phi và Quý Ngật Lăng đẩy cửa nhà hàng hai người thường xuyên ghé qua, gã đã ngồi tại chiếc bàn đặt sát cửa sổ đối diện với cửa chính, vì vậy thời điểm họ vừa tiến vào liền bị gã phát hiện.

Triển Phi cũng nhìn thấy gã, hần hơi nhú mào, không muốn để ý đến thái độ rành rành lộ liễu của đối phương.

Đã định cư ở Anh được một năm. Tuy thời điểm ban đầu không tránh được việc phải bay đi bay về, nhưng sau khi chân chính bỏ xuống gánh nặng của người chủ gia đình, hết thấy sóng gió dần qua đi, Triển Phi liền triệt để dừng chân lại đất nước này. Lúc bấy giờ, các công ty con của Triển thị do Triển Sát phụ trách, trên danh nghĩa thuộc về Triển Thiên Khung, việc Triển Phi cần làm là ra tay hỗ trợ mỗi khi công ty gặp khó khăn.

Hiện tại hần chỉ điều hành duy nhất công ty đồ chơi mà thôi.

Công ty này do Triển Phi dựng lên từ hai bàn tay trắng, trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành huyền thoại trong thương giới. Một năm sau khi chiếm lĩnh thị trường nước Anh, hần vươn vọt bạch tuộc ra các cường quốc châu Âu khác như Pháp, Đức.

Đây không phải là chuyện dễ dàng đạt được. Tuy nhờ sự hỗ trợ của công ty Quý Ngật Lăng đánh sâu vào thị trường mới mẻ này, leo lên đầu bảng, tạo thế độc quyền trong thời gian ngắn, nhưng đến tột cùng, nơi này vẫn là Vương quốc Anh, một Triển Phi không có bất kỳ chỗ dựa vững chắc nào, muốn ở đây giữ vững thành tích, không chỉ nan giải, mà còn là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Nhưng Triển Phi đã làm được, hần tiếp tục biến danh hiệu thiên tài trăm năm có một trong giới kinh doanh trở thành truyền kỳ. Tạp chí Forbes từng bình luận về Triển Phi như sau. Trong xương cốt người đàn ông này mang theo một loại khí phách phi nhân, đối với mục tiêu do mình đặt ra vô cùng cố chấp, không ngừng truy đuổi, là một loại bản năng động vật thuần túy, nín thở nắm bắt nhược điểm của con mồi.

Hơi khó nghe, nhưng không thể không thừa nhận đây là một miêu tả khá chính xác, khái quát được tính cách nội tại giúp Triển Phi có được thành công như ngày hôm nay.

Triển Phi từ khi sinh ra, lăn lộn trên thương trường, đương nhiên biết phải nhanh chóng đạt được sức mạnh trong thời gian ngắn nhất, đồng thời vươn gốc rễ vào nơi sâu nhất để nó lan rộng trên lãnh thổ ngoại quốc.

Nhưng dù sao nơi đây cũng không phải Thượng Hải. Ngoài ra với vụ ẩu đả trong quán bar lúc trước, không ai nể mặt Triển Phi, cũng không ai e sợ một người phương Đông như hần. Vì vậy trong giai đoạn ban đầu, Triển Phi đã phải trả giá rất lớn, hoặc nên nói, vào giai đoạn đầu tư trước đây, hần bắt buộc phải tiếp xúc với nhiều thành phần không gì.

Ví như, kẻ đang ngồi trước mặt.

Không thể phủ nhận gã vẫn có ích đối với Triển Phi. Nên sau khi gã gây chuyện, Triển Phi vẫn chưa xem gã như cái đinh cần được loại bỏ. Dù vậy, chán ghét vẫn hoàn thị chán ghét, huống chi ở đây còn có Quý Ngật Lăng.

Đó là một dự án đôi bên cùng có lợi, không ai lợi dụng ai bởi cả hai không phải người lương thiện, chẳng qua thuận theo bản năng muốn ký hợp đồng. Trong tiệc rượu chúc mừng, gã tự tiện thả chút đồ vật vào rượu Triển Phi, rồi tặng hần một nam vũ công bộ dạng xuất chúng, thế là Triển Phi dưới tác dụng của thuốc, điên cuồng phát tiết suốt đêm hôm đó.

Theo lý giải của gã, đây là một cách lấy lòng, không hề có âm mưu nào khác, chỉ thuần túy muốn giúp Triển Phi giải trí, lần sau hợp tác sẽ càng vui vẻ, có hợp đồng xin chiếu cố người anh em này một chút.

Nhưng đối với Triển Phi, chuyện này quả thật rất tệ. Nếu chỉ say bình thường hần đã không dễ dàng bị người ta lừa lên giường, vấn đề là do loại thuốc kích thích kia vô cùng hiệu quả, thật không hổ đời trước làm công ty được, Triển Phi thậm chí lớn mật đoán, gã đàn ông này có lẽ còn ngấm buồn thuốc phien.

Sau hôm đó, ngay cả lời cảm ơn lấy lệ Triển Phi cũng không cấp cho đối phương, lập tức rời khách sạn. Về sau hai người vẫn qua lại dưới danh nghĩa công tác, nhưng thái độ Triển Phi rõ ràng đã lãnh đạm hơn trước rất nhiều, ít nhất để gã biết phần lễ vật kia đã tặng nhầm rồi. Mỗi quan hệ bằng mặt mà không bằng lòng

cứ thế tiếp diễn, dù sao cũng là đối tác làm ăn, bỏ tư tình qua một bên, đều là loại người sẽ vì lợi ích mà không ngại hợp tác với kẻ thù, đừng ảnh hưởng đến việc kiếm tiền là được.

Trong khi ăn sáng, mí mắt Triển Phi bắt đầu co giật, tựa như dự cảm kẻ nào đó sẽ không chịu an phận, tuyệt đối đến gây chuyện.

Quả nhiên không lâu sau, Triển Phi còn chưa ăn no, gã đàn ông tính tiền xong thì mỉm cười đi đến bàn họ, hoàn toàn bỏ qua sắc mặt đen như đáy nồi của hắn.

“Hi, Triển tổng, đã lâu không gặp!” Đều là người phương Đông, lại là người cùng quốc tịch, gặp nhau trên nước bạn ít nhiều sẽ có hảo cảm, vì thế khi gã kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh họ, không hề khiến người ta cảm thấy đường đột, huống chi động tác của gã vô cùng tự nhiên, giống như bạn bè lâu năm.

Triển Phi liếc mắt nhìn gã, không trả lời mà chỉ gật đầu tiếp tục ăn sáng.

“Vị này chính là.” Gã vốn không phải định đến chào Triển Phi, bọn họ vốn không hợp, gã chủ động như vậy chẳng khác nào tự làm bẽ mặt, dĩ nhiên là vì muốn tạo quan hệ với người còn lại, thâm nghĩ trong tương lai sẽ có lợi cho công việc: “Nếu tôi đoán không nhầm, là Quý tổng đúng không? Nghe nói bất luận là sản xuất cái gì, quy mô công ty ra sao, chỉ cần các anh hỗ trợ, chắc chắn sẽ nổi danh tại đất nước này.”

Dùng khăn tay lau khóe miệng, Quý Ngật Lăng nhìn vị khách đột nhiên xuất hiện, mỉm cười: “Xin hỏi Du tổng hiện đang muốn bàn việc công hay việc tư? Nếu là việc công thì cho phép tôi xin lỗi, lúc này đã qua giờ làm việc, có thể chờ đến mai để sắp lịch hẹn được không? Còn nếu việc tư, tôi thấy giữa mình và Du tổng vốn không hề có quan hệ cá nhân. Hay anh cần nói chuyện riêng với Triển Phi, tôi có thể tránh mặt một lát.”

Giọng của Quý Ngật Lăng vô cùng thông thả, không nóng không lạnh, từ đầu đến cuối trên mặt đều đeo một nụ cười chuyên nghiệp, thái độ thân thiện, ngữ khí ôn hòa, nhưng nội dung có thể khiến người ta phun ra một ngụm máu tươi. Du tổng ngồi đối diện dĩ nhiên chỉ còn cách mỉm cười, da mặt chưa biến dạng đã là cực hạn, khi đó mà tức quá nhảy mất hai cái, chắc chắn sẽ bị lộ tâm tình bất ổn.

“Không có gì, Quý tổng đừng suy nghĩ sâu xa, tôi chỉ muốn chào Triển tổng một tiếng liền đi ngay.” Ý muốn đuổi người của Quý Ngật Lăng quá rõ ràng, trước khi bị giết, kẻ định đến tạo quan hệ vội vàng đứng dậy, không phải gã không cố sức nịnh nọt lấy lòng, nhưng hiện tại đành bó tay, trước tiên chỉ còn cách thoái nhượng, chờ cơ hội tốt sẽ lại đến tập kích tiếp.

Nhìn theo bóng Du tổng tức giận rời đi, Triển Phi thảm buồn cười, ra vẻ nghiêm túc hỏi người yêu làm như không có việc gì tiếp tục ngồi ăn bên cạnh.

“Em không ưa hắn?” Lăng nhà ta quả nhiên ngày càng sắc bén.

“Kẻ ghét hắn không phải là anh sao?”

“Là em giúp tôi đuổi hắn không phải sao?”

“.”

Thấy Quý Ngật Lăng không trả lời mà tiếp tục ăn, Triển Phi đơn giản giữ lấy gáy cậu, ép người kia phải ngẩng đầu, nghiêng người hôn lên môi cậu.

Động tác của hắn rất nhanh, cũng không hôn sâu, chỉ nhẹ nhàng chạm vào rồi lập tức thả ra. Nhưng lúc này đang là giờ cao điểm, cả khách sạn ngồi đầy người, hai tên đàn ông KISS ngay trước mặt bá quan văn võ vẫn là một việc hết sức gây chú ý, huống chi cả hai không phải là kiểu nhân vật không có tên tuổi.

Quý Ngật Lăng quả thật không ngờ Triển Phi dám làm tới mức đó. Tuy bọn họ đã thừa nhận quan hệ, cũng không hề cố gắng giấu giếm, nhưng một hành động lớn mật như thế vẫn khiến tim cậu loạn nhịp một cái, hung hăng trừng mắt liếc tên đầu sỏ gây chuyện, coi thường ánh mắt của mọi người đang lia về phía này, tiếp tục dùng bữa.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm, sang ngày hôm sau Quý Ngật Lăng đã quên sạch chuyện chạm mặt với gã đàn ông nọ. Vì vậy một tuần trôi qua, khi cậu nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh, mở phong thư màu trắng ra xem, suy nghĩ rất lâu, mới nhớ mình đã từng gặp người kia một lần.

Ngoài ảnh chụp được gửi kèm theo, còn có một tấm card màu trắng, trừ bỏ cái tên thì không còn gì khác.

Du Nhiêu.

Dùng hình thức trao tận tay này dĩ nhiên không phải là ảnh chụp phong cảnh. Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng dáng người cực kỳ quen thuộc Quý Ngật Lăng không có khả năng nhìn nhầm. Từ động tác của Triển Phi, không khó nhận ra hắn đang rất hưng phấn. Cũng khó trách, ngay từ đầu trong lúc ân ái, mình hoàn toàn không chiếm được thỏa mãn của người đàn ông này thì làm sao có thể tạo thành hưng phấn cho anh ta.

Quý Ngật Lăng nhìn kỹ từng tấm ảnh, cho rằng bản thân sẽ phần nộ, hoặc ít ra cũng bị kích động run rẩy, nhưng cái gì cũng không có, giống như việc này không hề liên quan đến mình, dùng thái độ của kẻ ngoài cuộc đứng xem.

Có lẽ do đã sớm dự đoán việc này thế nào cũng sẽ xảy ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Bỏ ảnh chụp vào trong phong thư nhét vào ngăn bàn, Quý Ngật Lăng không nghĩ đến nữa, tiếp tục làm công việc vừa bị gián đoạn, cơ hồ không cần điều chỉnh, nhanh chóng tiến vào trạng thái công tác.

Thời điểm Triển Phi phát triển công ty đến mức cường đại, công ty Quý Ngật Lăng cũng không hề dừng bước, theo đà phát triển ngày càng chuyên nghiệp, trở thành đại diện uy tín trong ngành. Việc này giúp họ có thể tự lựa chọn dự án, không cần vì mở rộng danh tiếng mà hợp đồng nào cũng chấp nhận.

Trước mắt trên tay vừa vặn có hai CASE không tệ, nếu làm tốt thanh danh của họ sẽ càng vững chắc, hơn nữa gần như không quá phiêu lưu, chủ yếu chỉ cần tỉ mỉ cẩn thận và chuyên nghiệp. Vì vậy Quý Ngật Lăng không để người khác xử lý mà tự mình làm, cố gắng đạt tới độ hoàn mỹ tốt nhất.

Kim đồng hồ chạy từng vòng từng vòng, đến khi Quý Ngật Lăng cảm thấy đói hết chịu nổi, mới phát hiện đã gần 10 giờ, bên ngoài bắt giắc từ ngày chuyển thành đêm, ngay cả cơm chiều vẫn chưa ăn, bận bịu từ bữa trưa đến giờ này.

Ấn xuống vị trí dạ dày đang âm thầm đánh trống, nhìn chiếc đồng hồ trước mặt, Quý Ngật Lăng nhíu mày, nhưng không thể tạo thành một nụ cười hoàn chỉnh.

Thật sự không để bụng sao? Vậy hiện tại đang do dự chuyện gì? Trong tiềm thức không muốn trở về, không muốn nhìn thấy người kia.

Thật ngại thơ? Ha ha

Tắt máy tính, thu dọn bàn làm việc, sau khi lấy áo khoác, Quý Ngật Lăng rời khỏi văn phòng. Chỉ là đổi mặt mà thôi, không phải chuyện lớn, chỉ là anh ta, là Triển Phi mà thôi.

Quan hệ hiện tại giữa hai người, kỳ thật nếu nói thẳng, vẫn là hai cá thể tách rời, vẫn có không gian riêng của mình. Thậm chí vào thời điểm bận rộn, hai tuần không gặp mặt cũng là chuyện bình thường. Triển Phi rốt cuộc vẫn có nhà của hắn.

Chạy về trước cổng biệt thự, thoáng thấy ánh đèn bên trong, Quý Ngật Lăng thở dài lái xe vào gara.

“Này, tôi còn tưởng hôm em không ném được tác phẩm thất bại của mình đấy.” Vừa đẩy cửa liền bắt gặp Triển Phi đang rửa chén trong bếp. Hình ảnh này kỳ thật mang đến cảm giác rất hạnh phúc, người đàn ông sắc sảo sáng chói, nhìn thế nào cũng không hợp với việc bếp núc, lúc này hắn đang mang tạp dề, cọ rửa cái khay sắp cháy thành than.

Được rồi, nhìn cái tác phẩm kia, quả thật không nên xuống bếp.

“Gần đây có dự án cần tôi chuẩn bị.” Quý Ngật Lăng chưa từng giải thích chi tiết với hắn, lời này cũng tựa như thuận miệng nói ra. Trừ bỏ lúc ban đầu, Triển Phi như một tay thám tử luôn theo dõi cuộc sống bên ngoài của cậu, hiện tại đã ít can thiệp vào công việc của Quý Ngật Lăng. Cả hai đều là người trưởng thành, hơn nữa còn có công ty riêng, làm gì có đạo lý phải báo cáo toàn bộ.

“Mau đến đây ném thử xem, cuối cùng cũng có cái nhìn được.” Triễn Phi lau tay vào tạp dề, lấy ra một món quá tẻ nếu so với mua ngoài tiệm, nhưng ít nhất vẫn có thể nhận ra là một cái pizza, hắn bưng đến trước mặt Quý Ngật Lãng đang cởi áo khoác.

“Pizza?” Ý của Quý Ngật Lãng là vì sao anh đột nhiên rảnh rỗi đi làm thứ này, nhưng hiển nhiên người ta hiểu sai ý cậu.

Triễn Phi nhếch mày, ngồi xuống ghế đối diện: “Chẳng lẽ trông giống bánh nướng sao?”

Quý Ngật Lãng nhìn không được cười khế, cầm cái “bánh nướng” đầy phô mai cắn một miếng. Không thể phủ nhận bản thân đang rất đói, mà pizza này quả thật rất thơm, cậu sớm đã bị hấp dẫn.

Ăn xong bữa khuya, Quý Ngật Lãng và Triễn Phi bắt đầu tẩy rửa phòng bếp đáng thương bị Triễn Phi biến thành một bãi chiến trường. Những lúc thế này, Quý Ngật Lãng luôn trầm nghĩ, anh bày bữa như vậy, thời gian dọn dẹp còn nhiều hơn thời gian nấu, hoàn toàn là hành vi lãng phí.

Nhưng không thể không thừa nhận, những khoảng khắc như vậy thật sự rất tốt đẹp.

Khoảng thời gian sau này hai người sống với nhau vô cùng tự nhiên vui vẻ. Trước kia luôn chề có quá ít thời gian dành cho đối phương, mỗi khi ở gần là như lửa gần rơm. Hiện tại thì rất dư dả thì giờ để tạo bầu không khí, hơn nữa Triễn Phi luôn thay đổi muôn màu muôn vẻ, làm rất nhiều chuyện lãng mạn, mà lần nào cũng khiến Quý Ngật Lãng dở khóc dở cười, trực tiếp tha người leo lên giường.

Đương nhiên, không phải lúc nào cũng được nhàn rỗi như vậy.

Ví như hôm nay, khi Quý Ngật Lãng tắm rửa xong lên giường nằm, Triễn Phi phải vào thư phòng. Có lẽ vì cố làm ra một cái pizza mà người ăn được, công việc buổi tối của hắn đều phải hoãn lại tới nửa đêm.

Thế cũng tốt, Quý Ngật Lãng nghĩ vậy rồi tắt đèn đi ngủ.

Đang mơ mơ màng màng bị cưỡng hôn tỉnh giấc, Quý Ngật Lãng hoàn toàn theo bản năng đáp lại hắn, quần áo trên người cũng bị mở rộng, đôi tay quen thuộc dần dần xâm chiếm thân thể cậu, mỗi một vị trí mẫn cảm đều được chăm sóc cẩn thận, chẳng bao lâu, dục vọng của cậu đã được khơi mào, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

“Tôi.” Bất đắc dĩ mở mắt, muốn nói Triễn Phi đừng phá rối, ai ngờ trong căn phòng âm u mờ tối, mắt cậu chạm phải đôi con ngươi của Triễn Phi, cặp mắt xám như đang thiêu đốt, sáng lấp lánh, khiến người ta không thể di chuyển.

Một cái nhìn dụ hoặc.

Thấp giọng mắng SHIT một tiếng, Quý Ngật Lãng dùng sức xoay người, trực tiếp áp đảo người trên thân xuống giường, phát cuồng tàn sát bữa bãi đôi môi hắn, nụ hôn kích động khiến thân thể hai người nhanh chóng phát nhiệt. Tay cũng không nhàn rỗi, lột bỏ quần áo của nhau, cơ hồ không còn gì che đậy, nắm lấy thứ nóng rực của đối phương, ra sức xoa bóp.

Cả hai vô cùng quen thuộc thân thể lẫn cách làm tình của người kia.

Quý Ngật Lãng hung hăng nhảy cấn vành tai Triễn Phi, đồng thời nâng đùi phải của hắn lên, lập tức đâm xuyên vào, không bôi trơn, cũng không mang bao, chính là hình thức xâm nhập nguyên thủy trực tiếp nhất.

Triễn Phi rên đau, dù đã làm nhiều lần nhưng vẫn đau đớn. Quý Ngật Lãng lại hoàn toàn không cho hắn thời gian thích ứng, sau khi đã hoàn toàn kết hợp, cậu không đình chỉ mà bắt đầu xuyên xỏ, tốc độ rất nhanh, rút ra toàn bộ rồi lại đâm vào, như muốn xông thẳng lên đại não, chỉ còn lại dục vọng trần trụi khó kìm nén, quá mãnh liệt, cũng quá bá đạo, hoàn toàn không chấp nhận sự tồn tại của bất kỳ thứ nào khác.

Quý Ngật Lãng hôn bữa bãi lên cơ thể Triễn Phi, hắn kéo đầu cậu từ trên người mình lên, mút lấy bờ môi cậu, đầu lưỡi nóng bỏng dò xét tiến vào, phối hợp với va chạm kịch liệt ở hạ thân, Triễn Phi quần quýt hôn sâu, muốn dùng phương thức này để hòa tan sự mập mờ quá mức trực tiếp, tăng thêm một chút tình cảm lãng mạn.

Quý Ngật Lãng ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, hai tay chậm rãi chuyển từ đùi Triễn Phi lên phía trước, cầm lấy phần thân thẳng đứng của hắn.

Đơn thuần giúp hân thủ *** thì không được, nhưng giữa những lúc âu yếm tình ái cậu vẫn có thể làm cho hân. Ngón tay Quý Ngật Lăng trượt lên xuống, muốn giúp Triển Phi cũng cảm thấy thoải mái, tốt nhất là có thể đạt được cao trào cùng lúc với cậu.

Tiếp tục xuyên xỏ, càng lúc càng mãnh liệt, Quý Ngật Lăng cảm thấy đan điền bắt đầu tản mát một luồng nhiệt lượng nóng rực, khiến cậu không thể khống chế đâm mạnh mấy cái. Tựa hồ cũng nhận ra phân thân của Quý Ngật Lăng càng lúc càng lớn, Triển Phi cũng phi thường phối hợp, kẹp chặt hậu huyệt nhằm tăng thêm kích thích.

“A ưm ” Dùng sức đẩy thẳng vào nơi sâu nhất, Quý Ngật Lăng lập tức phun ra. Cao trào quá mức điên cuồng khiến đầu óc cậu trống rỗng, cứ như vậy ôm siết lấy Triển Phi, sau khi nghỉ ngơi một lát mới rời khỏi cơ thể hân.

Lúc nào cũng như vậy, kẻ không khống chế được luôn là mình, xét đến cùng ai mới là kẻ bị nghiện đây?

Bỗng ý thức được điều gì đó, Quý Ngật Lăng vươn tay chạm vào dục vọng của Triển Phi, trực tiếp cảm lấy chuyển động lên xuống, đầu thời cúi đầu hôn hân thật sâu.

“Lăng, em giỏi quá.” Không cho Quý Ngật Lăng có thời gian khôi phục khỏi nộ hân triền miên, Triển Phi cầm lấy áo choàng được đặt sẵn ở một bên đi thẳng vào phòng tắm, theo thói quen đóng cửa lại.

Quý Ngật Lăng nằm ngửa trên giường ngắm trần nhà tuyết trắng, nghe tiếng nước từ phòng tắm vọng ra, tự nhiên nổi lên một cảm giác chua xót nói không nên lời. Rõ ràng thân thể cực kỳ thỏa mãn, nhưng vì sao tinh thần giống như thiếu khuyết một cái gì đó.

Cảm giác trống rỗng mãnh liệt này khi cùng Danny chưa từng xuất hiện.

Triển Phi không thỏa mãn.

Điểm này Quý Ngật Lăng đã sớm biết nhưng lại bất lực.

Rốt cuộc đều là đàn ông, đối với ham muốn của đàn ông cậu biết rất rõ, trước đó không thể phát tiết triệt để, thì dù cố làm gì để kích thích thay thế, cũng không có khả năng kéo dài dục vọng. Hơn nữa đây không phải là một nam sinh ngây thơ, mà là Triển Phi, người này từ sau khi dậy thì sẽ không bao giờ dùng tay giải quyết.

Một khoảng thời gian dài từ lúc hai người gặp lại nhau, Quý Ngật Lăng tin rằng cao trào *** của Triển Phi không phải do thân thể mang lại mà là do tâm. Giống như cho tới bây giờ, Quý Ngật Lăng chưa từng hoài nghi Triển Phi yêu mình, chẳng qua phương thức biểu đạt của hân có phần quá khích mà thôi.

Nhưng về sau, tình cảm lẫn cuộc sống của hai người đã có chiều hướng ổn định, vấn đề này cuối cùng cũng bộc phát.

Lúc ban đầu, chỉ cần mình ôm là có thể đạt được cao trào, chỉ cần mình chạm đến là anh ta đạt được cao trào, chỉ cần mình hài lòng là anh ta thỏa mãn, nhưng dần dà, thân thể sẽ càng ngày càng tham lam, những đụng chạm đơn giản, thậm chí vuốt ve, ma sát kịch liệt đều không thể thỏa mãn dục vọng, Triển Phi nhất định rất thống khổ.

Hân vẫn không nói gì, mỗi lần Quý Ngật Lăng trong đầu tràn ngập khoái cảm hân sẽ khuyến khích hôn cậu hoặc ôm lấy cậu, rồi yên lặng đi vào phòng tắm, có lẽ hân dùng tay để phát tiết, cũng có thể xối nước lạnh để tiêu diệt dục vọng không thể đạt được.

Qua vài lần, Quý Ngật Lăng cũng muốn làm thử, nhưng thân thể theo bản năng kháng cự khiến cậu không cách nào xuống tay. Hung khí kia mang đến quá nhiều ác mộng, lấy tay chạm vào đã là cực hạn, cậu không muốn hôn lên nó, dù chỉ là tưởng tượng, cậu cũng cảm thấy muốn phun ra. Không những vậy, phía sau cũng cực kỳ bài xích. Thời điểm tắm rửa Quý Ngật Lăng thậm chí cố gắng thử sắp nhập một ngón tay, nhưng vừa đụng tới đã khiến cả người cậu nổi da gà dù đó là ngón tay của chính mình.

Những cuộc ân ái không công bằng giữa cậu và Triển Phi cứ như vậy tiếp diễn.

Cào cào mái tóc có chút hỗn độn, Quý Ngật Lăng khoác áo ngủ đi đến phòng tắm, Triển Phi không khóa cửa nhưng cậu không đẩy ra mà chỉ giơ tay gõ hai cái.

“Triển Phi.”

“Hả?” Vì bị tiếng nước cản trở, Triển Phi nghe không rõ lời cậu, sau khi khóa vòi sen, cầm khăn tắm lau sơ người, hần đi ra mở cửa: “Có chuyện gì?”

Hình ảnh Triển Phi thoáng chốc đánh sâu mãnh liệt vào tâm khảm Quý Ngật Lăng. Cả người hần dính đầy bọt nước, nửa thân trên xích lõa, khăn tắm tùy ý quăn quanh eo, mái tóc vì ẩm ướt mà rũ xuống trước trán, tất cả hòa vào nhau mang đến một cảm giác nói không nên lời.

Quý Ngật Lăng nuốt nước miếng nhếch mày: “Triển Phi, chúng ta nói chuyện được không?”

Kỳ quái nhìn sắc mặt người yêu từ kinh diễm biến thành nghiêm trang, Triển Phi nhú mày gật đầu: “Đợi tôi lau khô người trước đã.”

“Tôi đợi anh ở phòng khách.”

Nửa đêm, kích tình qua đi, hai người ngồi đối mặt tại bàn ăn, một người biểu tình nghiêm túc, một người mờ mịt, nhưng ít nhiều do bầu không khí đang dần khuếch đại khiến hần có chút khẩn trương.

Quý Ngật Lăng sắp xếp từ ngữ, nhưng vài lần muốn nói lại thôi, khiến Triển Phi hoàn toàn mất phương hướng.

“Lăng, em muốn nói gì? Nếu không để tôi pha hai tách cà phê?” Quý Ngật Lăng trông như táo bón khiến hần lo lắng, đồng thời cũng vì điều cậu muốn nói mà lo lắng. Tối lúc này, cậu tốt nhất đừng làm ra mấy thứ như tuyên ngôn chia tay, Triển Phi thật sự có thể một chưởng đánh chết cậu.

Đương nhiên Quý Ngật Lăng sẽ không yêu cầu chia tay, nhưng nội dung so với chia tay càng khiến người ta đứng ngồi không yên.

“Triển Phi, tôi không để ý nếu anh đi one night stand đâu, thỉnh thoảng phát tiết một chút cũng tốt.” Quý Ngật Lăng vươn tay ngăn Triển Phi đang toan đi pha cà phê, dị thường nghiêm túc nói hết những lời này.

Sau khi tạm dừng ít nhất năm giây, Quý Ngật Lăng không dám đối diện với ánh mắt của Triển Phi, đôi con ngươi màu xám đang từ chấn kinh dần bình tĩnh lại, rồi lập tức có chút giận dữ.

“Em vừa nói gì?” Lời này tuyệt đối phẫn nộ.

“Anh nghe thấy rất rõ.” Quý Ngật Lăng buông tay hần ra, hần hiện tại hần đã không còn tâm tình để đi pha cà phê nữa: “Tôi không nói đùa.”

“Em mẹ nó để tôi đi ONS!?” Quả nhiên là nổi giận, nhưng khi thừa nhận sự tức giận của hần, Quý Ngật Lăng không khỏi trầm nghĩ. Vì sao mình có thể dự cảm anh ta sẽ tức giận? Rõ ràng là muốn tốt cho anh ta, vì sao anh ta không vui? Vì sao chính mình biết được anh ta sẽ không vui?!

“Đúng vậy, Triển Phi, anh trước tiên tỉnh táo nghe tôi nói đã.” Trên đường về nhà, Quý Ngật Lăng đã suy nghĩ vấn đề này rất lâu, vừa rồi làm tình cũng đã cho cậu một đáp án chắc chắn, cứ tiếp tục như vậy không ổn chút nào, nhưng phương pháp giải quyết có lẽ chỉ có một: “Hiện tại khi chúng ta làm tình, anh căn bản không đạt được thỏa mãn. Đừng giải thích hãy nghe tôi nói hết. Đúng vậy, tôi biết về phương diện thể xác mà nói, anh đang nhân nhượng tôi, nhưng trong lòng tôi không thấy thoải mái, nếu có thể, tôi hy vọng anh cũng đạt được khoái cảm, chứ không phải luôn ấn nhấn kim nén. Đúng là tôi đã từng không thể chấp nhận việc anh đang quan hệ với tôi lại còn qua lại với kẻ khác. Nhưng lúc này tình huống không giống trước đây, khi ấy tôi có thể thỏa mãn anh nhưng hiện tại tôi bất lực rồi. Triển Phi, cứ dùng biện pháp an toàn, không sao đâu, chỉ là ONS mà thôi, tôi thật sự chịu được, đừng để bản thân bị hủy hoại.”

Đúng vậy, biện pháp an toàn, cũng đâu phải yêu cầu chia tay, nên phần lớn thời gian Triển Phi vẫn ở cùng Quý Ngật Lăng, đây chính là điểm quan trọng. Mà ONS không nhất định phải làm với một người cố định, chỉ đơn thuần phát tiết mà thôi, không hề chứa đựng tình cảm, Quý Ngật Lăng thấy mình hoàn toàn có thể chấp nhận, so với nhìn hần thống khổ vẫn tốt hơn.

Khi Quý Ngật Lăng nói chuyện, Triển Phi nghiêm túc quan sát cậu. Quý Ngật Lăng nói xong, hần vẫn chưa dời tầm mắt. Ngay lúc cậu định nói tiếp, Triển Phi liền hít toàn bộ những thứ trên bàn xuống đất.

Chén đĩa thủy tinh trong phút chốc vỡ nát bắn tung tóe.

Quý Ngật Lăng rụt cổ khoe miệng co quắt, tên khốn này giỏi lắm, quả nhiên tính nết không đổi, đến chết vẫn có thể đập nát quan tài người ta đã chuẩn bị tốt cho hần.

“Em.” Triển Phi đứng lên phần nộ trừng mắt với Quý Ngật Lăng, mới nói được một chữ liền giống như tức giận đánh mất lý trí, không thể tiếp tục. Hần tạm dừng một chút, hít sâu hai cái, rồi mới lên tiếng: “Mẹ nó Quý Ngật Lăng, em cư nhiên có thể mặc tôi ra ngoài lên giường với kẻ khác sao! Còn ở đây luôn miện nói không để ý, khốn khiếp khốn khiếp khốn khiếp ! ! !”

Triển Phi la hét đến chữ cuối cùng thì giậm chân, thật sự làm cậu chấn kinh.

“Triển.” Thấy hần giậm lên những miếng thủy tinh trên mặt đất, Quý Ngật Lăng muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng vừa mở miệng đã bị người rống ngược lại.

“Em câm miệng!” Triển Phi thở hổn hển, giống như mất hết đường khí, hít thở không thông.

“”

“Lăng, chẳng lẽ em thật sự muốn vậy sao?” Triển Phi rớt cuộc bình ổn hơn một chút, đau đớn nhìn Quý Ngật Lăng: “Chẳng lẽ em thật sự muốn thấy tôi dùng kẻ khác để phát tiết dục vọng, chuyện như vậy cũng được sao?!”

Trong đầu Quý Ngật Lăng hiện lên những hình ảnh trong mấy tấm ảnh chụp, cậu nhắm mắt lại, hoàn toàn không có khả năng nói bản thân không để ý?

Đây là Triển Phi của cậu mà.

“Lăng, tôi biết em đang nghĩ gì, nhưng đây không phải là biện pháp để giải quyết vấn đề của chúng ta, đó là việc riêng của hai người, kẻ khác xen vào chỉ khiến nó tồi tệ hơn mà thôi. Phương pháp để kết thúc nó em biết, tôi cũng biết, nhưng tôi không muốn ép em, đừng tự gây áp lực cho mình.” Triển Phi thở dài, ngồi xuống bên cạnh Quý Ngật Lăng, nắm lấy tay cậu, mười ngón tay đan vào nhau.

Đúng vậy, phương pháp giải quyết vấn đề này, không phải chỉ cần mình tiếp thu Triển Phi, mà thân thể mình cũng phải chấp nhận anh ta một lần nữa.

Nhưng việc này thật sự có khả năng sao? Chỉ trông chờ vào thời gian là được sao?

Không biện bạch thanh minh, giống như Triển Phi nói, sâu trong nội tâm Quý Ngật Lăng chưa từng hy vọng sự tồn tại của ONS, cho dù chỉ là phát tiết dục vọng. Nhẹ nhàng tựa vào vai Triển Phi, cảm thụ hơi ấm từ bàn tay của hần, Quý Ngật Lăng gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng.”

Đúng vậy, sau khi đã hết oán hận, nhưng thân thể và trái tim bị tổn thương đã trở thành ngăn cách giữa hai người, chiếc hố ấy quá sâu, tuy rằng đã vượt qua, nhưng nó vẫn tồn tại ở nơi đó, ai cũng thấy được, ai cũng cảm nhận được, và cũng không ai dễ chịu.

Triển Phi nghiêng đầu, hôn lên môi Quý Ngật Lăng.

Ôn nhu đến mức như muốn tan biến, ở thời khắc này chính là niềm an ủi lớn nhất. Không thể phủ nhận Triển Phi vĩnh viễn kiên cường hơn so với cậu, trong mối quan hệ này, hần vĩnh viễn là người chống đỡ. Nếu không có sự kiên trì của hần, họ căn bản vô pháp tiếp tục.

Cậu nhận thấy bàn tay của Triển Phi chạm rãi từ phía sau ôm lấy mình, luồn vào bên dưới vạt áo ngủ, chạm trực tiếp vào da thịt, hành động của hần vẫn khiến Quý Ngật Lăng có chút căng thẳng. Nụ hôn thuận theo động tác của bàn tay mà từ từ thay đổi bản chất, không còn là đơn thuần hôn môi nữa, càng nhiều dụ hoặc khiêu khích, dục vọng cũng theo đó mà trỗi dậy.

Hai người không ai nói gì, mặc cho sự tình tự nhiên phát triển.

Khi ngón tay chạm đến đầu ngực trái, Triển Phi rõ ràng cảm thấy người kia run rẩy một chút, khác với những lúc làm tình bình thường, Triển Phi sẽ không giao quyền chủ đạo cho cậu, có lẽ ý thức được việc đó, Quý Ngật Lăng càng thêm khấn trương.

Đầu ngực bị ngón tay thuần thực kích thích, chậm chậm dựng thẳng, Triển Phi quá mức quen thuộc với khối thân thể này, tuy bảy năm qua chưa từng chiếm hữu nhưng không có nghĩa hắn đã quên mất hương vị của cậu.

Khi cảm thấy dự vọng của Quý Ngật Lăng chậm chậm ngừng đầu thức tỉnh, Triển Phi đột nhiên dùng sức, Quý Ngật Lăng khẽ kêu lên kinh ngạc liền bị Triển Phi ôm ngang, hắn xoay người đặt cậu ngồi lên bàn.

Bởi bàn khá cao, Quý Ngật Lăng ngồi phía trên còn Triển Phi quỳ giữa hai chân cậu, hắn chậm rãi cởi quần dài lẫn quần lót của cậu, trắng trợn đối diện với dự vọng đã ngừng cao đầu của người kia.

Khi được nuốt vào trong miệng, dù Quý Ngật Lăng đoán được Triển Phi muốn làm gì, nhưng hình ảnh đó quá kích thích khiến cơ thể cậu giật nảy, bụng dưới nháy mắt sinh ra đau đớn.

Khẩu giao vô cùng quen thuộc, lại giống như hàm chứa một sắc thái hoàn toàn khác biệt, thân thể cậu không tự chủ bị Triển Phi dẫn dắt, từng chút trở nên kích động, càng muốn chôn sâu hơn nữa, nhưng Triển Phi không cho cậu cơ hội di chuyển hạ thân, mà nâng tay giữ lấy bắp đùi của cậu, có chút cưỡng ép buộc cậu phải mở rộng đôi chân, thành hình chữ M ngồi trên bàn, nơi tư mật bị bại lộ ngay trước mặt Triển Phi không xót thứ gì.

“Triển Phi. Tôi. Việc này. quá. A.” Muốn nói tư thế này quá xấu hổ, nhưng Triển Phi đúng lúc đó lại kích thích lên đầu đỉnh khiến cậu không thể nói hết câu, chỉ còn biết rên rĩ.

Ngón tay nhờ vào nước bọt nhẹ nhàng vuốt ve hai khối cầu lạnh lẽo, đầu ngón tay ở trên bề mặt di chuyển ma sát, dịch thể bên trong bị khuấy động không ngừng tuôn trào, công phu môi lưỡi kinh người, hắn lợi dụng vách tường mềm mại bên trong khoang miệng, bao lấy phần đỉnh đầu mẫn cảm, đầu lưỡi trượt lên xuống thân phân thân nổi đầy mạch máu, từng chút trêu ghẹo khiến người ta mất hồn.

Quý Ngật Lăng hoàn toàn khuất phục trước những âu yếm của hắn, khuỷu tay cậu hướng ra sau chống lên bàn mới có thể miễn cưỡng giữ vững thân thể, dự vọng không ngừng bị đùa giỡn, nửa thân dưới nóng rực như thiêu đốt.

Đầu Triển Phi chuyển động lên xuống, phun ra nuốt vào, hai mắt Quý Ngật Lăng theo mỗi động tác của hắn đã hoàn toàn trở nên mờ mịt, hình ảnh trước mắt mơ hồ, phía trên che phủ một tầng dự vọng, được hầu hạ triệt để, thật sự rất dễ chịu sướng khoái. Bởi trước đó đã bắn ra một lần, lần này cậu không còn kịch liệt muốn phóng thích, bởi vậy loại khẩu giao đầy kỹ xảo này trở thành phương thức tốt nhất.

Cậu hẳn cảm giác được ngón tay Triển Phi đang dần dần trượt xuống, từ âm nang chuyển xuống lỗ nhỏ phía dưới, nhưng Quý Ngật Lăng lại không kịp suy nghĩ, kích thích trần trụi và bộ vị mẫn cảm đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cậu.

Dự vọng bay lên gào thét, thời điểm ngón tay hắn xâm nhập vào cơ thể, Quý Ngật Lăng rên “A” một tiếng, rõ ràng cảm nhận được, nhưng cũng chỉ là cảm giác mà thôi, vẫn không kịp giây giụa. Cổ họng Triển Phi hút vào một cái, đầu đỉnh được kích thích bao bọc trọn vẹn khiến cậu suýt nữa phun ra, dịch thể vọt tới đỉnh liền bị ách tại chỗ, tới thời khắc này Quý Ngật Lăng cảm thấy mình đã vech sạch tất cả tinh lực.

Ngón tay cũng không ở trong cơ thể Quý Ngật Lăng rong ruổi, Triển Phi chỉ thông thả khẩu giao, chậm rãi ra vào độ chừng một lỏng tay, cảm giác cũng không quá rõ ràng, giúp Quý Ngật Lăng có thời gian thích ứng.

Tần suất phun ra nuốt vào càng lúc càng nhanh, động tác ngón tay cũng dần đuổi kịp tiết tấu, hơn nữa còn tiến sâu vào huyết khẩu đang khép chặt, hiện tại đã khác với lúc ban đầu, vì hưng phấn mà hơi hơi hé mở.

Khi một lần nữa đạt tới cao trào, Triển Phi không trốn tránh, nuốt xuống toàn bộ chất lỏng đặc sệt không chứa lại giọt nào. Mà trong nháy mắt Quý Ngật Lăng lên tới đỉnh điểm, ngón tay trong cơ thể cậu cũng

được rút ra. Dưới tình huống vừa rồi, đã có thể thuận lợi tiến vào hai ngón tay, đối với việc này Triển Phi tương đối hài lòng.

Bởi nơi đó vốn không thể để hấn chạm vào.

Kích thích choáng váng qua đi, Quý Ngật Lăng đương nhiên phát hiện Triển Phi đã thu quân, cảm giác khuếch trương ở phía sau bắt đầu trở nên rõ ràng, ngay cả da đầu của cậu cũng run lên, hoàn toàn là do yếu tố bên trong.

“Anh, không tiếp tục sao?” Biết Triển Phi làm thế là vì bước tiếp theo, Quý Ngật Lăng cũng biết hạ thế hấn nhất định đang bành trướng đau đớn, vậy mà hấn lại thu tay.

“Ừm, đã rất thỏa mãn, thật sự đấy.” Triển Phi kéo Quý Ngật Lăng gần như đã nằm dài trên bàn ngồi dậy. Trong nháy mắt vừa rồi, tóc gáy của cậu vì sợ mà dựng đứng, Triển Phi sao lại không phát hiện. Nếu ám ảnh trong lòng có thể dễ dàng diệt trừ như vậy, bọn họ đã không mất quá nhiều thời gian để vượt qua con sông này: “Kỳ thật cũng không tệ như vậy, vẫn còn chịu đựng được, chúng ta từng chút tiến tới, không vội.”

Cái ôm chứa chút an ủi dễ dàng, Triển Phi thậm chí còn vỗ nhẹ lên lưng Quý Ngật Lăng, khiến cậu cảm thấy bản thân là một người đàn ông ba mươi tuổi nhưng được hấn nuông chiều giống một đứa nhỏ mới mười ba, cảm thấy có chút xấu hổ đỏ mặt.

Quý Ngật Lăng không tự nhiên muốn đẩy hấn ra, ai ngờ Triển Phi đột nhiên trầm ngâm: “Đừng di chuyển, nếu không tôi sẽ bùng nổ mất.”

Ý thức được ý tứ của Triển Phi, Quý Ngật Lăng lập tức dừng động tác, mặc cho đối phương ôm ấp không dám nhúc nhích.

“Ha ha.” Triển Phi cười to hai tiếng cúi xuống hôn lên trán Quý Ngật Lăng, rồi xuôi theo chiếc mũi cương nghị lướt một đường xuống dưới, dừng lại trên môi cậu.

Hai người tắm rửa lại một lần nữa, Triển Phi cả người trần truồng đứng dưới vòi sen, không chút kiêng kỵ bắt đầu tự thủ *** ngay trước mặt Quý Ngật Lăng. Quý Ngật Lăng nhìn người đàn ông phóng thích, thân thể bọt chặt nổi lên những đường cong tuyệt đẹp, khiến cậu kim lòng không đành, muốn bước tới ôm lấy hấn.

Đương nhiên hai người đều không còn là những thiếu niên đầy nhiệt huyết, không thể mặc kệ sống chết làm một đêm ba hiệp(Đàn ông ba mươi là thời kỳ sung mãn, làm 5 hiệp khỏe re mới đúng --). Sau khi chà lau sạch sẽ, sấy khô tóc, liền ôm nhau đi ngủ.

Trước khi ngủ, Triển Phi nói: “Lăng, kỳ thật chỉ cần chúng ta ở bên nhau, tiếp tục duy trì cuộc sống như bây giờ, tôi đã rất thỏa mãn.”

Quý Ngật Lăng còn muốn nói gì đó, Triển Phi dùng ngón tay chặn miệng cậu lại, mỉm cười, một lần nữa hôn lên mũi cậu: “Khi làm tình thuận theo tự nhiên là tốt rồi, tôi thật sự không để ý.”

Nhìn gương mặt tươi cười của Triển Phi, Quý Ngật Lăng bắt đầu dần hiểu được thứ mà hấn gọi là thỏa mãn, có lẽ đối với Triển Phi mà nói, người này đã hưởng thụ đủ chuyện tình ái, tuổi trẻ đã sớm ném trải, bản thân hấn hiện giờ càng mong muốn một tình yêu thăng hoa hơn.

Cuộc sống như vậy, tôi thật sự rất thỏa mãn.

Đúng vậy, chính mình không phải cũng thế sao?Thất bại rồi té ngã, bọn họ đã bị tổn thương quá nhiều, thật vất vả mới có thể được ở bên nhau một lần nữa, đương nhiên sẽ tiếp tục cùng nhau đi đến cuối con đường.

.
.

Cuối cùng cũng có thể viết một chữ HOÀN cho “Sóng sát” (T_T)

Lời trù ẻo anh Phi bị đè suốt đời của mình đã không thành hiện thật xD Phiên ngoại này nghiêm túc quá khiến mình muốn nói đùa cũng hết đùa nổi. Tối bây giờ xem như khúc mắc giữa hai người đã được tháo gỡ toàn bộ, về sau sẽ càng viên mãn. Là người đứng ngoài nhìn vào chỉ có thể nói hai tiếng chúc mừng

Lâu lâu lòi Song sát ra edit thấy vui vui, tự dưng nhớ Tam Hào, có lẽ sắp tới mình sẽ lấp luôn cái hố Kịch tình bính chàng đã đào cách đây hai năm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-sat>